

Giới thiệu Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?

Chuyện tình yêu đâu thể muốn dừng là dừng, bảo né là né được. Đời này người ta gặp phải những người không nên yêu nhưng trái tim nhất định không theo lời. Đôi khi tùy lại đối xử tử tế với người xung quanh mà vụng về với người ta quan tâm. Mạt Đồng tập tễnh chạy về phía anh không còn sức lực.. Lãng Lực tránh khỏi vòng tay cô đẩy cô ra... Truyện tình yêu giữa họ đến cuối cùng là ai làm tổn thương ai, có chăng là cả hai đều quá cố chấp, là anh, là cô. Có chăng cũng bởi lẽ tình yêu đã qua đậm sâu, phải làm gì với anh đây? Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không? Người đàn ông làm cô nhớ nhưng cả đời, người đàn ông làm cho cô hạnh phúc và kết hôn... họ đó là 2 nhưng vẫn để lại dấu ấn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trở Về

Bóng đêm sặc sỡ chính là đỉnh cao của tình dục điên cuồng.

Trong ngôi nhà nhỏ, quần áo và khăn lông rơi rải rác từ nhà tắm đến đầu giường.

Trên chiếc giường king size hoa lệ, hai cơ thể trẻ tuổi như dã thú quấn lấy nhau điên cuồng đến mù trời mịt đất.

Da thịt căng mịn, thân thể dán chặt, mồ hôi trên tóc như mưa không ngừng rơi trên thân thể lẫn nhau, hai người trơn trượt như hai con cá mới được vớt từ nước lên. Hô hấp dồn dập thỉnh thoảng xen lẫn những câu nói tiếng Anh vang vọng cả gian phòng.

Lăn qua lộn lại, dùng hết sức lực, tranh thủ đêm dài buồn chán mà làm mưa làm gió. Người đàn ông nhắc đôi mông tròn lẳn của người đàn bà tây phương tóc vàng lên, kiềm giữ dưới thân mình. Mở hai chân cô ta ra, đâm vào thật mạnh, mỗi một lần tiếng công, mái tóc vàng lượn sóng lại cuồng nhiệt uốn lượn theo thân thể, mềm mại như dòng thác. Trong phòng toàn là tiếng da thịt va chạm và tiếng nước chảy mập mờ.

"A - A - A" Chẳng biết từ lúc nào, những tiếng rên rỉ phát ra từ miệng cô ta đã biến thành tiếng hét, trong màn đêm yên tĩnh lại vô cùng điên cuồng và cảm động "David, harder, harder..."

Giao chiến say sưa, màn hình điện thoại trên tủ đầu giường đột nhiên nhấp nháy, giọng hát Britney spears vang lên khàn khàn "Baby, baby, one more time..."

Lãng Lực chửi một tiếng "Shit" Nơi cương cứng trên người kịch liệt co rút, anh buông lỏng tay đang đỡ lấy bờ eo thon của người phụ nữ, với lấy di động trong lòng thẳm nguyên rủa. Người phụ nữ thuận thể vênh mông ngã vào gối, thờ hồn hên từng hơi, như cá sắp chết.

Nắm điện thoại di động, Lãng Lực cúi người sờ soạn thân thể người phụ nữ đang nhóp nhép mồ hôi, nắm lấy một bên ngực mềm mại căng tròn, vân vê vuốt. Tay còn lại ấn nút trả lời, cất tiếng nói "Hello"

"Con trai, đang làm gì? Thu xếp đồ xong chưa? Sáng sớm may đã bay, khuya nay nghỉ ngơi sớm một chút, nhớ để đồng hồ báo thức, đừng để trễ chuyến bay."

Lãng Lực bị tiếng nói làm sợ run cả người, lập tức buông tay đang giằng vò người phụ nữ kia ra, về mặt ở trong bóng tối nhanh chóng ngoan ngoãn.

"Dạ xong rồi, yên tâm đi mẹ, con cũng không phải đứa trẻ ba tuổi."

"Sao vậy? Ngại mẹ dài dòng à? Chưa nghe sao, cho dù con cái bao nhiêu tuổi, thì trong mắt người mẹ vẫn luôn là con nít."

"Được rồi, mẹ. Con biết rồi."

Cô nàng còn đang nằm lý trên giường đã phục hồi sức lực, xoay người lại, khát khao móc cặp chân thon dài lên hông Lãng lực, hai tay ve vuốt mon tron thân thể anh, khơi gợi dục vọng.

"Trong nhà cũng đã chuẩn bị kỹ càng, ba con lớn tuổi như vậy, không dễ gì mới làm thợ ..."

Đột nhiên cô ta ré lên một tiếng ngồi bật dậy, đôi môi đỏ mọng đầy đặn đặt một chiếc hôn nóng bỏng lên ngực Lãng Lực, nồn nóng khê gọi.

"David, over?"

Lãng Lực vội vàng lấy tay bịt miệng cô ta lại.

Đầu bên kia, Tần Lam nói được một nửa câu, thoáng chốc dừng lại, chỉ trong chốc lát, bà lúng túng ho nhẹ hai tiếng, tiếp tục nói "Ba con lớn tuổi như vậy, không dễ gì mới làm thợ, lần này phận làm con của con bất luận như thế nào cũng phải về tần hiếu, nhất định phải về, biết không?"

"Biết rồi, mẹ, con bảo đảm. Tuyệt đối sẽ không lâm trận bỏ chạy, mẹ yên tâm." Lăng Lực vì hai tiếng ho nhẹ giấu đầu hờ đuôi của mẹ mà cảm thấy xấu hổ vô cùng, giọng nói cũng trở nên nhẹ rung.

"Tốt lắm." Tần Lam vừa ho nhẹ một tiếng, dặn dò một câu thăm thía "Vây... con sớm nghỉ ngơi đi."

"Dạ, ngày mai trước khi con lên máy bay sẽ gọi cho mẹ." Cho dù trong phòng màn che dày cộm, tối đen như mực, Lăng Lực cũng có thể cảm thấy mình đang ở trên giàn hỏa thiêu.

Anh ngắt điện thoại, liền lại hùng hổ lần nữa nhào vào cô nàng tóc vàng..

.....

Làm tình thật là bài thuốc hay, sau khi làm xong 5 hiệp, rốt cuộc Lăng Lực cũng sức cùng lực kiệt ngủ thật say vào lúc giữa đêm. Hô hấp của anh bình ổn đều đều, thật giống như đã chết vậy.

Không biết qua bao lâu, sau khi nghỉ ngơi, sức lực cũng hồi phục, mắt của anh bắt đầu từ từ di động.

Anh lại mơ thấy giấc mộng đơn điệu của mình.

Trong mơ, anh và cô đứng ở bóng cây, yên lặng lắng nghe tiếng mưa phùn rơi nhẹ trên cây ngô đồng, tiếng mưa kia hay như tiếng nhạc, rơi vào lòng bọn họ.

Mưa dần ngừng rơi, mặt trăng khê cong chui ra sau màn trời đêm, như một móc câu rình coi cả vùng đất. Tiếp đó sao cũng mọc đầy trời, như bảo thạch chiếu sáng nhấp nháy. Ánh sáng yếu ớt chiếu xuống khe lá trên cây, rơi vào trên người bọn họ, anh vươn hai tay ra, đóa hoa kia liền nhẹ rơi vào lòng bàn tay của anh, anh đỡ được nó.

"Mặt Đồng" Anh khẽ gọi một tiếng.

Người thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt đen láy lóe sáng trong màn đêm mông lung, anh giang hai tay ra, một đóa hoa trắng nằm yên trong lòng bàn tay anh, dưới ánh trăng loang lổ, như bướm bướm vỗ cánh nhẹ nhàng. Anh vốc tay lại, như muốn che chở cho nó, dường như đó là vật quý hiếm nhất thế gian.

Tiếp theo, cô nghe được anh nói.

"Anh thích em"

Khóe miệng của anh đang ngủ cũng lặng lẽ cong lên. Trong nháy mắt, nụ cười hòa hoãn trên gương mặt càng rõ nét. Giờ phút này, ánh mắt của anh cũng điềm tĩnh bình thản như trẻ con.

Song, chỉ bất quá trong một cái chớp mắt, khóe miệng anh đột nhiên khô héo, con mắt đột nhiên chuyển động nhanh chóng thành bối rối.

Ngày mùa hè kia như ngày tận thế. Mưa to dội ầm ầm xuống, xối ướt nhẹp toàn thân một đôi nam nữ, bọn họ tuyệt vọng đứng ở đường cái trung tâm, mặc cho gió táp mưa sa.

Sấm sét vang dội, từng trận chiếu sáng hai gương mặt trắng bệch, cô bé che miệng cố gắng đè nén tiếng khóc, nhưng tiếng khóc đã bị tiếng mưa rơi và tiếng sấm sét át đi từ lâu.

"Rốt cuộc là ai làm?" Anh khóc hét lên.

Cô không trả lời, chỉ vui đầu khóc nước nờ.

"Rốt cuộc là ai làm, em nói đi." Anh mãnh liệt lắc lắc bả vai cô. Cô vẫn chỉ khóc, không trả lời.

"Nói đi." Anh gào thét. Cô vẫn không đáp, mà là từ từ quỳ trên mặt đất. Anh kéo cô lên tiếp tục rống giận "Mau nói cho anh biết."

Cô run run muốn đẩy tay anh ra, nhưng cánh tay anh vô cùng mạnh mẽ bắt lấy cánh tay cô, hai người giằng co lộn xộn.

Hạt mưa to như hạt đậu không ngừng rơi trên người bọn họ đau điếng, tiếng mưa đan xen tiếng sấm rền vang vọng cả núi đồi. Bọn họ không nghe được tiếng xe đột nhiên xuất hiện, màn mưa dày đặc trắng xóa khắp cả đường, không nhìn thấy rõ được cái gì. Chỉ nghe được một tiếng thắng xe vang lên, hai người quay lại nhìn thấy đèn xe mờ mờ, chiếc xe như mũi tên đang vọt tới bọn họ. Trên mặt đất, trong nước mưa, máu, toàn là máu...

Anh đang gãy dựa trong cơn ác mộng, đầu cứ lật qua trái qua phải bất an, bộ ngực phập phồng kịch liệt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng. Vang lên một tiếng hét sợ hãi, bỗng dung anh ngồi dậy từ trên giường, thở hổn hển.

Cô nàng bên cạnh anh bị đánh thức, cũng ngồi dậy theo, hai tay ôm lấy anh, dùng tiếng Anh hỏi ân cần "David, anh sao vậy? Không có gì chứ?"

"Anh không sao."

"Anh vừa thấy ác mộng sao?" Cô ta đưa bàn tay sờ sờ trán của anh, thấy toàn mồ hôi lạnh.

Rất lâu Lăng Lực cũng không có trả lời. Lúc anh vừa đến Mỹ không đêm nào là không thấy ác mộng. Song theo thời gian trôi qua, cũng dần dần ít thấy đi. Nhưng kể từ nửa tháng trước, anh nhận được điện thoại của mẹ mình, giấc mộng này lại quay trở về. Cách ngày anh về nước càng gần, thì ban đêm anh nằm mộng càng nhiều, có lẽ đây chính là chứng rối loạn khi sắp về quê sao?

"Tại sao gần đây anh luôn thấy ác mộng vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Cô ta quay mặt anh qua đối diện với mình, đôi môi đỏ mọng dịu dàng muốn chạm vào miệng anh, nhưng Lăng Lực quay mạnh mặt đi.

"David, tại sao anh không chịu hôn em?" Phạm là người phụ nữ nào chung đụng với anh cũng hỏi vấn đề này, các cô chỉ đòi được là sự im lặng của anh. Thậm chí là cô bé lần đầu tiên anh quen trong buổi party lúc mới tới Mỹ, rất ấn ý với anh trên phương diện này, cho đến nay họ vẫn còn duy trì liên lạc, cũng như vậy.

Lăng Lực dừng lại một chút, nhẹ nói "Louise, bây giờ em đi được không? Anh muốn ở một mình."

Cô nàng im lặng trong chốc lát, rồi cuộc cũng nghe theo "Được", trần truồng bước xuống giường, đưa tay mở công tắc đèn ở đầu giường.

"Đừng mở đèn."

Cô nàng đứng trong bóng tối, không biết phải làm sao.

"Lấy đại bộ đồ ngủ trong tủ anh mặc trước đi."

Cô mặc xong quần áo, đứng ở bên giường, lưu luyến không thôi "David, ngày mai anh phải đi hả?"

"Ừ"

"Em đã bắt đầu thấy nhớ anh rồi."

"Hai tuần nữa anh sẽ về."

"Được rồi, em sẽ ở đây chờ anh." Nói xong, cô cúi người xuống, hôn lên má của anh, coi như là nói lời từ biệt.

Đóng nhẹ cửa lại, trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở của anh. Anh mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, lấy một hủ thuốc nhỏ, mở nắp, đổ ra hai viên vào lòng bàn tay, sau đó ném vào trong miệng. Anh đóng nắp lại, bỏ hủ thuốc vào ngăn kéo.

Làm tình tuy tốt, nhưng cũng không phải là vạn năng, có những lúc không thể làm gì khác được, anh chỉ có thể cầu cứu thuốc ngủ.

Con mơ màng rất nhanh đánh vào thần kinh của anh, đầu anh bắt đầu lâng lâng, thân thể như đang rơi vào một cái động không đáy rất sâu. Nhưng, tối nay cảm giác này lại không thành công làm anh ngủ, sau khi qua đi cơn mê mang ban đầu, đầu óc của anh ngày càng tỉnh táo. Xem ra tối nay nhất định không chợp mắt được rồi.

Anh buồn chán bỏ khỏi giường, với lấy cái áo ngủ treo ở đầu giường mặc vào. Đến cửa sổ kéo màn ra, căn phòng tối như mực, khắc hẳn với vùng trời ngoài cửa. Trong bóng đêm lạnh lẽo, trăng sáng treo trên cao, trời xanh mênh mông vô tận. Đêm nay thật đẹp, không biết bên kia trái đất hiện đang như thế nào.

Sở dĩ anh mua màn cửa sổ dày như vậy, là bởi vì anh không muốn lúc hoạt động ban đêm thấy gương mặt những người phụ nữ trên giường mình, anh cũng không cho phép các cô mở đèn buổi tối.

Anh đi trở về bên giường, cầm lấy điện thoại, nhấn đại nút khóa màn hình, lập tức màn hình điện thoại di động lóe sáng, anh neho mắt, nhìn đồng hồ, 4 giờ sáng.

Có ép mình ngủ nữa cũng chỉ phí công. Cho nên anh mở đèn lên, bắt đầu rửa mặt. Sửa sang xong, anh cầm vali xách tay đi ra ngoài.

Xe chạy trên đường lớn vắng tanh, bóng đêm như nước, gió thu mát mẻ.

Chạy được nửa giờ thì đến một căn nhà cao 5 tầng theo phong cách Châu Âu ở khu ngoại thành, bên ngoài sơn màu trắng, nho nhã xinh đẹp như một lâu đài cổ.

Lăng Lực dừng xe ở cửa lớn, bước xuống, móc chìa khóa ra mở cửa. Sau tường là một mảng cỏ xanh rì, xem ra được người chăm sóc rất tỉ mỉ. Lăng Lực lái xe vào trong, đóng cửa lại, bật công tắc đèn, đại sảnh được đèn chùm thủy tinh chiếu sáng như ngọc. Trong phòng chỉ bày biện đơn giản, không hề có chút bụi bặm nào, điều này cho thấy nơi đây thật sự không có người ở.

Lăng Lực không đi lên lầu, cũng không ở lại trong đại sảnh, anh đi thẳng xuống phía sau. Mở chiếc cửa hông ra, ở đó có một khoảng đất khác. Thì ra đó chính là vườn hoa tư gia có diện tích rộng rãi, trong đó có đủ loại hoa cỏ, mùi hoa thơm ngào ngạt, trong không khí có mùi thơm hoa mai. Lăng Lực hít sâu một hơi, không khí trong lành có mùi hoa làm cho tinh thần anh phấn chấn. Song, anh không có đứng lại trong bụi hoa, mà đi thẳng về phía bên phải vườn hoa.

Nơi đó trồng vài gốc cây. Anh đi tới dưới tàng cây đưa tay sờ một thân cây còn nhỏ, lá thưa thớt, vừa được trồng thành công. Hạt giống những cây ngô đồng này là do anh nhờ người mang từ trong nước sang đây. Có lẽ đất đai không phù hợp, cây ngô đồng trong nước không thể sinh trưởng ở Mỹ. Những năm nay anh một mực thử đi thử lại, nhưng luôn thất bại, chỉ có năm ngoái mới thành công trồng được vài cây, nhưng như vậy cũng khiến anh thỏa mãn rồi. Bây giờ anh chỉ vừa tiếp tục chờ đợi nó cao lớn, kiên nhẫn đợi nó ra hoa.

Tay anh mon tron trên vài cây ngô đồng, sau đó đứng bất động rất lâu dưới tàng cây, chẳng biết lúc nào, phương đông đã phát ra một tia nắng sáng loe loét đầu tiên.

Đã đến lúc rồi đi.

Đi ra đến tường viện, anh leo lên xe, phóng nhanh đến phi trường quốc tế Boston Logan.

Trước khi lên máy bay, Lăng Lực bấm số điện thoại của Tần Lam "Mẹ, con sắp lên máy bay."

Bên kia điện thoại, quả nhiên Tần Lam không kìm được vui sướng "Thật tốt quá, con trai, mẹ và cha con ở nhà chờ con về."

"Dạ."

Khoảng khắc máy bay phóng lên trời, anh mặc niệm trong lòng, tổ quốc, mười năm xa cách, rốt cuộc ta đã về...

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Tim Đập Thình Thịch

Ban đêm

Đèn giếng rực rỡ.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 58 của lão tổng của tập đoàn Á hoa - Lăng Văn Long.

Biệt thự của Lăng gia được bố trí tỉ mỉ, tráng lệ như cung điện long vương.

Ngọn đèn màu trắng trong suốt được treo thấp ở không trung, như một bó nến phát sáng. Xa hoa lộng lẫy theo kiểu cung đình, từ màu cửa sổ màu vàng tím cho đến thảm trải màu đỏ sẫm. Những bình hoa màu trắng ngà được cắm đầy hoa Tulip mới vừa vận chuyển theo đường hàng không tới sáng nay. Dao nĩa bằng bạc, những chiếc bát sứ màu trắng có viền hoa bướm màu lam được sắp xếp theo thứ tự. Những ly thủy tinh trong suốt có chân dài dưới ánh nền phát sáng óng ánh.

Giờ phút này, tiếng nhạc nhẹ nhàng tạo nhã như dòng suối từ từ lắng lặn chảy vào từng góc đại sảnh xa hoa. Tất cả các chính khách và nhân vật giàu có nổi tiếng đều tụ tập lại với nhau, ăn uống linh đình dưới ánh đèn chói lọi, vui vẻ nói chuyện, tiếng chúc mừng vang lên không ngừng.

Đột nhiên, nghe được có người gào to "Ông Phùng tới!", cả phòng lại bắt đầu nháo nhào lên. Mọi người rớt rít nhìn ra cửa, bất tri bất giác tự động nép thành một con đường nhỏ, Lăng Văn Long vội vàng dẫn con trai lớn - Lăng Lực ra trước nghênh đón.

"Chúc mừng nha anh Lăng, chúc anh phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn." Hai người bạn nhậu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã vừa thấy nhau đã thân mật bắt tay, Phùng Linh Linh ở bên cạnh cũng cười khẽ chúc mừng "Chúc chú Lăng trường sinh bất lão, sống lâu hơn cả Tôn đại thánh."

Phùng Nhân Đường là một trong những trùm tài chính có thể đếm được trên đầu ngón tay trong nước, sự nghiệp gia tộc không lồ, liên quan đến bất động sản, nhà hàng khách sạn khắp nơi. Nếu như có công ty nào có thể đoạt được danh tiếng của Á Hoa, vậy nhất định chỉ có tập đoàn thịnh thế Mạt Chúc.

Con gái của ông ta là Phùng Linh Linh cũng là nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu. Thứ nhất là dung mạo của cô ấy đẹp như tiên, thứ hai là thiên phú kinh doanh phi phàm từ lúc cô ấy còn nhỏ tuổi, ngày sau nhất định có thể thừa kế sự nghiệp của cha mình.

Tối nay, Phùng Linh Linh hơi đầu tư về trang phục, mặc một chiếc váy quây màu hồng rượu ôm sát vóc người thon thả cao ráo của cô, đeo một sợi dây chuyền lam bảo thạch trên xương quai xanh, mái tóc xoăn nhẹ được búi lên đơn giản, rơi rớt vài sợi tóc mai làm tăng thêm vài phần quyến rũ. Giờ phút này, cô tao nhã choàng vào cánh tay của cha mình, duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh ông.

"Tốt, tốt, tốt" Lăng Văn Long cười hớn hở, vỗ vỗ cánh tay của Phùng Linh Linh khen "Đúng là nha đầu lanh mồm lanh miệng."

"Anh Lăng, anh còn nhỏ tuổi hơn tôi, tôi còn chưa thấy mình già, cái ông già như anh bày đặt làm thọ gì chứ?" Phùng Nhân Đường tiếp lời, mới vừa chúc

mừng xong liền không nhận được mà chế nhạo Lăng Văn Long.

Lão già này tính cái gì ông không rõ sao. Không phải là muốn mượn danh thọ yến để bắt hai thằng con mình về à? Bàn về gia nghiệp, bàn về bản lĩnh, thậm chí là khả năng đánh bài, Phùng Nhân Đường ông tự nhận không có chỗ nào thua người bạn tốt kiêm đối thủ này. Nhưng hai người cũng anh hùng khí đoản như nhau, Lăng Văn Long có 2 thằng con trai bảo bối, mà ông chỉ có một đứa con gái. Cho dù gia nghiệp ông có lớn bao nhiêu, sớm muộn gì cũng phải chấp tay đưa cho người khác.

"Cám ơn, cám ơn, anh Phùng, thật xin lỗi tôi phải đi tiếp khách, các người cứ từ từ nói chuyện." Lăng Văn Long vừa nói vừa thân mật vỗ vỗ tay ông bạn già.

"Ha ha." Tiếng cười của Phùng Nhân Đường vang lên "Anh Lăng, chuyện chúc thọ như vậy cũng khiêm nhường. Anh thích tôi cũng chiều anh, làm thọ một ngày thì sống ít đi một năm, có gì tốt đâu chứ."

Mọi người vừa nghe thì đều bật cười. Nhìn bọn họ thật giống như có nhiều chuyện nói không hết, cho nên ai nói chuyện làm ăn thì cứ nói chuyện làm ăn, ai uống rượu thì cứ tiếp tục uống rượu.

Hai người bạn rộn trên đùa lẫn nhau, một lát sau, Lăng Văn Long mới nhớ tới Lăng Lực bên cạnh "Nhìn đi, người anh em, lo nói chuyện với anh mà quên mất, giới thiệu với anh, đây là con trai lớn của tôi, Lăng Lực, hai ngày trước vừa từ Mỹ trở về."

Năm đó, Lăng Văn Long có vợ bé bên ngoài, trong giới thượng lưu ở bên ngoài có nhà riêng cũng chẳng phải là bí mật gì. Chuyện này từng sôi sục huyền ảo, có thể nói là ai ai cũng biết. Cho đến khi 4 năm trước, người vợ cả Dương Tổ Cẩm bị bệnh qua đời, ông mới có thể đón Tần Lam về nhà. Cũng từ đây, Tần Lam chính thức phù chính, trở thành nữ chủ nhân trong nhà này. Lăng Lực chính là con của Tần Lam sinh ra, nhưng mười năm trước, anh đã bị đưa ra nước ngoài học, đây là lần đầu tiên anh về nước, lần đầu tiên chính thức công khai trước mặt mọi người.

Lăng Lực đứng bên cạnh cha nghe nói như thế liền bình tĩnh vươn tay nói "Chúc Phùng, chú khỏe chứ, cháu là Lăng Lực. Cám ơn chú đã tới tham gia tiệc mừng thọ của cha cháu."

"Khách sáo làm gì. Chú và cha cháu đã thân thiết nhiều năm." Phùng Nhân Đường vừa nói, vừa dùng ánh mắt sắc bén đảo qua người anh, trên mặt lộ vẻ tán thưởng. Trong lòng ông thầm nghĩ, Lăng Văn Long thật có bản lĩnh, có thể sinh ra thằng con trai như vậy, thằng nhóc này rõ ràng là một kẻ tài giỏi. Đứa con trai lớn còn có khí phách sắc bén, tương lai nhất định sẽ là một người không tầm thường. Ngược lại, ông âm thầm thở dài, Linh Linh của ông cũng không thua gì đáng mảy râu, nhưng dù sao cũng là con gái mà thôi. Ông nghĩ tới đây, trái tim khẽ đập loạn nhịp, nhưng trong một cái chớp mắt lại khôi phục khí phách như cũ. Chuyện qua vô mạnh tay Lăng Văn Long, háng giọng nói "Ông bạn già, ông được lắm, có thể sinh thằng con trai xuất sắc như vậy, tương lai nhất định kế thừa được sự nghiệp của ông rồi."

Lăng Văn Long nghe thấy thế tâm tình cũng rất tốt, cười hai tiếng ha ha, nói "Xưa nay anh nhân lực hơn người. Cám ơn lời chúc lành của anh, cám ơn lời chúc lành của anh."

Tiếp theo Phùng Nhân Đường nhớ ra ông vẫn chưa nhìn thấy cậu hai của nhà họ Lăng, cho nên hỏi "Anh Lăng, thằng con út đâu, sao không thấy nó?"

Về mặt Lăng Văn Long lúng túng, nói "Thằng nhóc đó về chúc thọ tôi xong liền đi mất, nói là công ty rất bận không thoát thân được."

"Công ty nó bận rộn cái gì? Sao không thấy nó giúp anh, vậy mà đi giúp người khác tới thăm mặt mũi à."

Lăng Văn Long nghe nói như thế thì ngược lại tự hào, về mặt quần bách vừa rồi được thay đổi "Anh đừng có xem thường thằng con này của tôi, lúc nó tốt nghiệp xong, tự mình mở công ty tại thành phố B, bây giờ đã đi vào quỹ đạo rồi."

"À? Thật vậy sao? Xem ra trường giang sóng sau xô sóng trước, trên đời người mới đuổi người cũ. Người trẻ tuổi thật không thể xem thường rồi." Phùng Nhân Đường lại than thở một trận.

Hai người cứ hàn huyên vui vẻ như vậy, hoàn toàn gạt hai người trẻ tuổi đứng bên cạnh qua một bên.

Đây là lần đầu tiên thiên kim Phùng thị - Phùng Linh Linh gặp Lăng Lực.

Từ nhỏ đến lớn, kẻ theo đuổi Phùng Linh Linh nhiều không kể xiết. Bởi vì Phùng Nhân Đường chỉ có một mình cô con gái cưng, nên cô như một khối thịt béo bở trong giới thượng lưu, ai ai cũng mơ ước. Ai có thể bắt sống trái tim của cô, chắc chắn có được cả người lẫn của. Song, cô luôn nhìn cao hơn, không phải ngại những kẻ đẹp trai giàu có, chỉ sợ bọn họ chỉ biết ăn chơi, không muốn phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ để cơ nghiệp tổ tông mất hết. Cho nên cô cứ từ từ lựa chọn đã 25 năm, giống như một công chúa kiêu ngạo, chưa từng để người đàn ông nào vào mắt.

Cho đến tối nay.

Cho đến giờ khắc này.

Lăng Lực khác hẳn với những kẻ công tử bột cô biết, thân hình anh cao lớn, gương mặt đẹp trai mạnh mẽ, đôi mắt xéch gần tóc mai, giống như chàng trai bước ra từ truyện tranh, lúc im lặng giống như một tác phẩm điêu khắc. Song, mặc dù anh nho nhã lễ độ, gương mặt cười cười, nhưng quanh anh vẫn tản mát một sự lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy không gần gũi. Cô nghĩ thầm, đứa con riêng này của Lăng Văn Long và đứa con út kia hoàn toàn là hai loại khác nhau. Một nóng, một lạnh. Mà đây là lần đầu tiên, cô cảm thấy không thể rời mắt khỏi một người đàn ông.

Lăng Lực cũng mỉm cười nhìn lại cô, chỉ thấy cô có cơ thể thon thả, làn da trắng nõn, mắt ngọc mảy ngài, khí chất cao quý trang nhã, trong mắt long

lạnh, cũng thăm thán đúng là một cô gái rất đẹp.

Nhưng tiếp theo, anh cũng không có tâm tình thương thức giai nhân nữa. Đôi mắt đẹp của Phùng Linh Linh vẫn nhìn anh, quả thật khiến anh muốn bật cười. Anh không kích động, cũng không lùi bước, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, cười nhẹ. Anh không thể không ra mắt cô nàng tay mơ này, cho dù phụ nữ như Phùng Linh Linh xinh đẹp khí thế hơn người đi nữa, cũng không thể làm anh động lòng. Anh không động tình đối với phụ nữ nhưng cũng không phải anh không hiểu phong tình. Chỉ trong chốc lát, anh đã thấy được sự ngưỡng mộ, sự cảm phục giấu trong ánh mắt của cô. Phụ nữ cho dù có kiêu ngạo, ngông cuồng thế nào thì cũng chỉ là phụ nữ. Vì tránh cho lúng túng, anh chủ động vươn tay nói "Chào cô, cô là con gái của chú Phùng sao?"

Phùng Linh Linh bị phong thái thông dong của anh làm rung động, tim đập như đánh trống, nhưng cô cũng bắt tay một cách bình tĩnh chững chạc, không hề lộ ra chút hoảng hốt nào. "Chào anh. Đúng vậy, tôi là Phùng Linh Linh." Lãng Lực bắt tay với cô. Bàn tay nỏ nà láng mịn của cô, mềm như không có xương. Nếu ở nước Mỹ, anh thừa dịp kéo dài thời gian bắt tay, âm thầm xoa xoa bóp bóp lòng bàn tay đối phương, đó là ám hiệu chào mời tình dục. Nhưng anh biết rõ, đây là Trung Quốc, người đến đều là khách và bạn của cha mình, cũng không phải người để anh cần rờ bậy bạ. Nhất là cô gái này, anh tuyệt đối không chọc ghẹo được, đứng đến không nổi, cho nên anh nắm nhẹ tay cô xong buông ra ngay.

Cô tự giới thiệu làm kinh động đến Lãng Văn Long và Phùng Nhân Đường bên cạnh. Lúc này bọn họ mới nhớ ra chỉ lo trêu chọc lẫn nhau, chưa kịp giới thiệu cho đám tiểu bối này. Phùng Nhân Đường hăng giọng cười to "Nhìn xem, bọn mình nhiệt tình quá, để cho hai đứa tiểu bối cũng tự hàn huyên rồi."

Lãng Văn Long nghe xong cũng cười ha ha "Chuyện đó thì tốt thôi, bọn trẻ tụi nó tự có duyên, hàn huyên được cũng là chuyện tốt. Lãng Lực, đây là Phùng Linh Linh con gái của chú Phùng con, không chỉ có dáng vóc xinh đẹp, làm ăn cũng rất có đầu óc, con cần phải học hỏi cô ấy nhiều một chút."

Lãng Lực đáp lễ độ "Nhất định, nhất định" Vừa nói, ánh mắt cũng liếc về phía Phùng Linh Linh, chỉ cảm thấy cô dùng ánh mắt long lanh đầy tình ý nhìn mình, còn nhiệt tình hơn cả lúc này.

Tính cách và điệu bộ của Phùng Linh Linh giống nhau, cũng không dây dưa dài dòng, cũng không nhần nhán nhó nhó, cô nói "Cha, cha và chú Lãng đã lâu không có hàn huyên nhiều, thôi thì hai người cứ trò chuyện, bọn trẻ chúng con đi chỗ khác chơi vậy."

Phùng Nhân Đường nhìn con gái mình một cái, chưa từng thấy nó dùng ánh mắt như vậy nhìn người đàn ông nào. Cho nên trong lòng cũng đoán được 7 8 phần, lập tức nói "Được rồi, được rồi." Lãng Văn Long cũng nhìn ra một đầu mối, ông cũng chưa bao giờ thấy con nhóc Phùng Linh Linh hơn hót nói cười với công tử nhà nào. Cho nên cũng vui vẻ thức thời phụ họa theo "Được rồi. Vậy anh em ta qua kia uống rượu ăn chút gì đi."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Lời Khuyên Tốt Của Kẻ Lòng Lang Dạ Thú

Thời gian kế tiếp của buổi tối, Phùng Linh Linh đều không rời khỏi bên cạnh Lãng Lực. Ngày trước cô rất kiêu ngạo, nay lại trở nên dịu dàng như nước. Cho nên nói không có phụ nữ không dịu dàng, chỉ là các cô chưa tìm được người vừa ý mà thôi. Một khi chân mệnh thiên tử xuất hiện, không cần trời buộc, con ngựa hoang cũng sẽ ngoan ngoãn phục tùng.

Cả sảnh đường, những bóng dáng mảnh mai thom ngát đều nhìn Lãng Lực sinh lòng mến mộ, đều nóng lòng muốn tiếp cận. Nhưng cô tiểu thư của Phùng Thị đang ở bên cạnh anh, dường như muốn chứng minh quyền sở hữu của mình, nên không người nào dám hành động lỗ mãng.

Tổng giám đốc Lục Từ Minh, ông trùm tập đoàn vàng ngọc và đá quý vát và lăm mòi từ trong đám đông trò chuyện được với Lãng Lực. Phùng Linh Linh đành phải khéo léo nhường bộ đi qua một bên. Đúng lúc này, một người mặc toàn hàng hiệu từ trên xuống dưới, tay phải chỉ cầm ly rượu, tay trái đeo một cái đồng hồ nổi tiếng thế giới Vacheron Constantin. Một công tử có vẻ ăn chơi đi đến phía sau cô, dùng giọng nói nhỏ nhẹ giống như thái giám, tí mỉ hỏi, "Sao vậy? Linh em, cuối cùng cũng kiếm được anh trai bảo bối rồi hả?" Con người cả lợ phát phơ này, đứng không ra đứng, nhìn anh ta giống như ông già sắp ngã vậy. Lôi Kế Vượng con trai của Lôi Đắc Vượng trùm địa ốc Lôi Thị. Hằng ngày anh ta chỉ biết ăn chơi đàn diêm, mê hàng hiệu, đồng hồ trên tay anh ta sơ sơ cũng có giá một ngàn năm trăm vạn. Bàn về ăn uống, tán gái, mode, tiền xài như nước, ở trong nhóm người này anh ta làm đại ca, không ai có thể sánh bằng. Lúc này, anh ta đi đến chỗ Phùng Linh Linh từ phía sau, vẻ mặt đắc chí giống như con mèo ngửi thấy mùi con chuột.

Phùng Linh Linh nhìn chằm chằm Lãng Lực nhìn đến say mê, cảm giác được trái tim đập thốn thốn, nhìn như thế nào cũng thấy không đủ, thỉnh thoảng nghe được giọng nói của gã, giống như nuốt phải một con ruồi, cũng không quay đầu lại, xì một cái nói: "Đi chết đi, cái miệng thối của anh, chuyện tốt nào đến miệng anh đều biến đổi."

"Ấc, Linh em, ngày thường em phê bình anh không có văn hóa, không lịch sự, anh cũng chịu. Nhưng đêm nay nếu so sánh thì anh là người thích hợp nhất rồi. Em xem, hai chữ Linh và Lâm này tuy nói viết cũng khác nhau. Con mẹ nó, nghe thì đều giống nhau, nhiều điển tích, nhiều ý thơ, lãng mạn cũng nhiều. Kết quả vẫn bị em mắng. Anh đây có nịnh nọt cũng không đi đổ lên vỏ con ngựa đâu?" Lôi Kế Vượng làm ra bộ dạng chịu uất ức. Cuối cùng cũng chọc cho người đẹp cười.

Phùng Linh Linh quay đầu, liếc xéo anh ta nói:"Em phê bình anh, anh còn không phục. Không có văn hóa cũng đừng khoe khoang, bụng dạ ít đen tối chút đi. Anh cũng đã biết, Lâm Đại Ngọc và Cổ Bảo Ngọc yêu nhau đến chết đi sống lại, kết quả cũng không được tốt. Cuối cùng em Lâm cũng chết lúc còn trẻ, lúc này anh lấy họ so sánh với hai chúng em, không phải là trù em sao?" Nói xong cô nhìn Lôi Kế Vượng vô cùng xem thường.

Lôi Kế Vượng cũng không giận, anh ta vốn không có văn hóa, cũng may là tự mình biết mình, hơn nữa tính cách cũng hào sảng, viết trực tiếp hai chữ thô tục lên trán. Anh ta nghe Phùng Linh Linh nói chuyện này, cũng khâm phục thật lòng, liền hỏi tiếp, "Nói như vậy là thằng nhóc kia mới khiêu khích mấy cái đã động lòng xuân rồi sao?"

Phùng Linh Linh cười đắc ý, hỏi,"Anh nhìn ra được sao? Coi như anh cũng có mắt nhìn đó."

Lôi Kế Vượng đảo mắt lên, khinh thường hô "cát" một tiếng, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng." Em gái, đêm nay mỗi một giây em đều phải tiết ra một lượng lớn hormone, bộ dạng phong lưu của tên đó, bất cứ con mắt nào ở đây cũng nhìn ra cả."

Cuối cùng Phùng Linh Linh thu về ánh mắt chiếu trên người Lăng Lực, hỏi, "Khoa trương như vậy sao?"

Lôi Kế Vượng cười ha ha nói:" Em còn không rõ sao, trong hai mắt em chỉ có tình lang kia, không nhìn thấy những ánh mắt phóng lửa, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của các cô gái khác. Các cô nàng đó hận không thể cùng nhau hợp lại trời em đánh rồi đem đi trồng lông heo đó thôi."

"Cát, chỉ bằng họ , cũng muốn giành với em à?" Phùng Linh Linh nói khinh thường vô cùng.

"Anh nói nè. Trên thực tế em không cần phải tăng tốc liều mạng phóng điện. Trái tim nhỏ động lòng xuân của em, thằng nhóc kia liếc mắt một cái đã nhìn thấu từ lâu rồi." Lôi Kế Vượng nói xong nâng đế ly rượu lên, uống cạn rượu ngon, hài lòng nhịp nhịp chân, nói tiếp " Anh thấy tên đó cũng không phải kẻ tốt đẹp gì. Anh trai đây, bằng nhiều năm kinh nghiệm lăn lộn trên tình trường, với ánh mắt đã duyệt qua vô số người cam đoan với em. Em đừng thấy bộ dạng hào hoa phong nhã, ra vẻ đạo mạo, hắn ta cũng chà hoa đập phấn không thua gì anh đâu. Anh xem em lần này, cuối cùng cũng có đối thủ, cần thận một chút, em gái, coi chừng thua đó."

Phùng Linh Linh nao nao, hai mắt long lanh nhìn tướng tá cao lớn của Lăng Lực đứng cách đó không xa, không chút để ý nói, "Tốt, Phùng Linh Linh em thích nhất có đối thủ ngang tài ngang sức."

Lôi Kế Vượng nhìn bộ dạng sôi sục ý chí chiến đấu của cô, cười nói," Anh đây liền cầu chúc cho em gái sớm ngày ôm được chàng rể về nhà." Ngược lại đến bên tai cô nói nhỏ," Cũng đừng trách anh trai không sớm nhắc nhở em."

Phùng Linh Linh cười lạnh một tiếng, quát nói, "Cút."

Mặc dù Phùng Văn Đường và Lăng Văn Long vội vàng tán gẫu, nhưng cũng không quên thường xuyên lên lúc đánh giá bọn họ trong đám đông, lúc này thấy đôi kim đồng ngọc nữ trò chuyện với nhau thật vui, trong lòng hai người cũng tỏ ra vui mừng.

Lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của Lăng Văn Long nhất định là có dụng ý khác, ông ta là một thương nhân giàu có, mỗi ngày đều là tiệc rượu, ngày nào cũng là ngày hội, làm sao còn khổ sở huy động nhiều người làm yến tiệc chúc thọ chứ? Hơn nữa, thực sự muốn khoe sự giàu sang cũng cần ra mặt chọn chúc thọ sáu mươi tuổi sao. Sở dĩ ông ta một lòng muốn như vậy, là bị bắt buộc khẩn cấp, tức nước vỡ bờ. Nguyên nhân là ở hai thằng con trai của ông. Tuy mọi người đều hâm mộ ông có hai người con trai, nhưng hai bọn chúng đều không muốn tiếp quản sự nghiệp của ông. Vài năm nay, trong đầu ông thực sự lo lắng, ăn ngủ không yên. Cuối cùng ông dẫn đo suy tính, thống nhất kế hoạch với Tần Lam, mới nghĩ ra được một phương pháp. Đó chính là dùng lý do tuổi mình đã cao, lấy cơ sức khỏe không tốt, muốn lừa hai đứa con trở về một lần, cố gắng đã thông tư tường về công việc của bọn chúng.

Bốn năm trước, con trai của Lăng Văn Long và vợ đầu tiên đã tốt nghiệp đại học. Thằng nhóc này từ nhỏ đã thông minh, thích đọc sách, lúc học tiểu học cũng nhảy lớp, cho nên còn tốt nghiệp sớm hơn cả anh trai. Lúc ấy, Lăng Văn Long cảm thấy vui mừng, nghĩ rằng, sản nghiệp to lớn như vậy, ông làm lưng vất vả cả nửa đời người, nói không khổ cực là giả, cuối cùng có người có thể giúp ông cai quản. Ban đầu thằng nhóc nhỏ kia cũng gật đầu đồng ý, còn chưa kịp đến công ty tiếp nhận công tác. Hai năm nay lại như xuất quỷ nhập thần, không thấy mặt mũi đâu. Gọi điện hỏi nó, nó chỉ nói là thiếu kinh nghiệm thực tế quản lý công ty, muốn ở bên ngoài ra sức làm việc vài năm rồi mới trở về. Kết quả là Lăng Văn Long không hề vui vẻ.

Tiếp theo, ba năm trước đây. Lăng Lực tốt nghiệp học viện Havard với thành tích xuất sắc. Tâm trạng chán chường kia của ông lại hồi sinh, bắt đầu chú ý tới thằng con trai lớn. Ông nghĩ đắc ý, vẫn còn con trai là tốt rồi, lúc này giống như đánh giặc, cha con ra chiến trường, trông cậy một đứa con còn hơn trông cậy vào kẻ khác. Song, Lăng Lực đã quen sống tự do thoải mái ở nước ngoài, sống chết cũng không chịu về, nói cái gì mà muốn học thạc sĩ. Kết quả lại là công dã tràng.

Lăng Văn Long nghĩ thầm, con ông đều phải kế thừa sản nghiệp, kinh doanh không cần đòi hỏi tri thức cao. Học đến đây đã đủ dùng, cần chi học cái bằng thạc sĩ đáng ghét đó. Nhất định là Lăng Lực lưu luyến sự phồn hoa của nước ngoài, không bỏ được những cô gái mắt xanh tóc vàng kia. Nếu nó học xong thạc sĩ lại muốn học tiến sĩ, học xong tiến sĩ lại muốn học trên tiến sĩ, dùng cái mạng già của nó đi học cả đời thì sao. Lăng Văn Long vô cùng đau đớn, chỉ hồi hận lúc trước lại sớm cắt đứt tình cảm của nó, để cho nó tập trung học, vì thế hạ quyết tâm đưa nó ra nước ngoài. Bây giờ, nó đi nước ngoài lại không chịu trở về. Ông nôn nóng trong lòng, hiện tại thật không biết làm cái gì mới tốt.

Thực tế, sau khi Lăng Lực đến nước Mỹ chưa hề trở về, chuyến đi này đúng mười năm. Ngược lại, mẹ của nó nhớ con sốt ruột, một năm đi thăm nó nhiều lần, ông làm cha một năm chỉ đi thăm nó một lần.

Lăng Văn Long phát hiện con trai lớn và con trai nhỏ của ông khác nhau hoàn toàn. Con trai nhỏ của ông thì thông minh hơn người, nhưng lại quá mức nhỏ nhen, làm việc không đủ hung ác tàn nhẫn, hơi yếu đuối như lòng dạ đàn bà. Còn trên người con trai lớn của ông, ông nhìn thấy bóng dáng của mình năm đó. Lăng Lực đầu óc nhạy bén, quan sát tỉ mỉ, học tập cũng không chỉ học sơ sơ bên ngoài giống người khác, nó có thể thấy rõ toàn bộ bản chất của sự vật. Mấy năm nay ông rất hài lòng khi nghe những lời đồn về con trai lớn của ông ở trường. Con gái đối với nó giống như nước sông Tống Giang,

cũng tựa như quần áo, hôm nay mặc, ngày mai lại thay. Phụ nữ đối với nó chỉ là com bữa, nó cũng không cự tuyệt các cô. Trên người nó có năm phần khí thể can đảm của ông năm đó, nên Lăng Văn Long hài lòng vô cùng.

Gọi điện thoại cho Lăng Lực là Tần Lam gọi, bà thương lượng chuyện mừng thọ của cha cùng anh, không nghĩ tới anh lại đồng ý. Nhiều năm rồi Lăng Lực chưa trở về nhà, cũng muốn trở về xem thử, coi như đi du lịch. Hơn nữa phụ thân đại nhân mừng thọ, đứa con bất hiếu như anh, cũng không thể thờ ơ làm bộ không quan tâm được.

Con trai nhỏ không phải do Tần Lam sinh, đương nhiên là Lăng Văn Long gọi điện thoại. Những năm gần đây, từ khi mẹ ruột của anh - cũng chính là vợ trước của Lăng Văn Long qua đời, đứa con trai này của ông rất ít về nhà. Ông biết trong đáy lòng nó rất hận người cha như ông. Năm đó ông có vợ bé, xôn xao âm i, ba vợ ông biết được hết sức giận dữ, một lần muốn đuổi ông ra khỏi nhà. Chỉ tiếc rằng ông cự không có con trai, thật vất vả mới chọn được người con rể như ý, bụng con gái của ông cũng không chịu thua kém, kết hôn bốn năm năm vẫn chưa có con. Lăng Văn Long giải thích có tình có lý mong ước ban đầu của ông bàn bạc với ba vợ. Ông cự nghe xong nhất thời hết giận, cũng không nói gì, xem như chấp nhận. Từ xưa đến nay, chuyện con trai nối dõi tông đường luôn là nhận thức chung của mọi người.

Vận mệnh đúng là trêu trọc người khác. Khi ông ba mươi tuổi, tình nhân bên ngoài của ông - cũng chính là Tần Lam vừa mang thai không bao lâu, thì cùng năm, vợ ông ít có khả năng mang thai lại cũng mang thai. Nguyên vọng mong muốn được làm cha của ông cũng được thỏa nguyện, hơn nữa bỗng chốc có hai đứa con, cuối cùng cũng có người nối nghiệp. Cũng từ đây, ông như nhân bị kẹp giữa của bánh bích quy, cuộc sống bị cả hai khinh thường. Vợ của ông vốn là người tâm cao khí ngạo, là phụ nữ có lòng tự trọng rất lớn, trước mặt không biểu lộ gì, sau lưng lại nhiều năm buồn bực không vui. Về sau lại bị phát bệnh qua đời. Từ đó đứa con nhỏ của ông có nhà cũng không về.

Cho dù là có thù hận thâm sâu thế nào, máu mủ tình thân chung quy vẫn tồn tại, có gãy xương cốt thì cũng phải liền lại. Dù sao tình cha con của họ cũng hơn hai mươi năm, tình cảm vẫn rất sâu đậm. Con trai nhỏ nghe nói cha làm tiệc mừng thọ, cũng thẳng thắn đồng ý sẽ trở về một chuyến để bày tỏ lòng hiếu thảo.

Lăng Lực về nước hai ngày, không tránh khỏi cùng cha mẹ ôn lại chuyện cũ, vì đã đi xa quê hương rất lâu. Em trai cùng cha khác mẹ với anh ở trong nước, hôm sinh nhật cha có vội vàng trở về. Tuy rằng nó lấy có công việc bận rộn, nhưng trong lòng mỗi người đều rõ, nó không muốn nhìn thấy người làm sụp đổ tổ ấm gia đình của mình, lại hòa thuận vui vẻ ở trong nhà mình.

Kết quả anh thật sự có trở lại, vì anh biết trong nhà mình thứ gì cũng có, nên chỉ biểu ông một cân rượu ngũ hương thượng hạng, để ông thưởng thức. Một mình anh và cha ngồi ở phòng đọc sách, nói về kế hoạch bước đầu của mình. Ngay cả Tần Lam cũng không đi lên nhìn mặt, chứ đừng nói chỉ là người hiểu rõ nguyên nhân như Lăng Lực.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ôm Ấp Yêu Thương

Trước mắt, nếu không thể trông cậy được vào đứa con nhỏ, Lăng Văn Long liền tập trung hóa lực tấn công tòa lô cốt Lăng Lực. Lăng Lực vừa trở về được mấy ngày, ông và Tần Lam sử dụng tấn công chính diện, bọc đánh cánh hông, đủ các loại chiến thuật đánh lên từ phía sau, đem Tôn Tử binh pháp tất cả mang lên, thay nhau oanh tạc, nhưng cho đến bây giờ vẫn không nhằm nhò gì với thằng nhóc. Giờ phút này, ông nhìn thấy Lăng Lực và Phùng Linh Linh liếc mắt đưa tình. Ông cũng có cảm tình tốt với Phùng Linh Linh, nên suy nghĩ nên bắt đầu đánh về phía cô ta.

Khi ông thấy Lăng Lực đi vào nhà vệ sinh, ngay lập tức lại lên lút kéo Phùng Linh Linh qua một bên, nói với cô, "Linh Linh, cháu gái tốt của chú, coi như chú cầu xin cháu chuyện này."

Phùng Linh Linh thấy ngôn ngữ tối nay của ông cự đầy trịnh trọng, vội vàng đáp, "Chú Lăng, chú cứ nói đi, chỉ cần cháu có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Lăng Văn Long vội vàng gật đầu nói, "Vậy thì tốt. Như thế này, đứa con xấu xa đó của chú đã trở về, cháu phải nghĩ cách thuyết phục nó ở lại giúp chú. Nó đã ở nước ngoài hơn mười năm, đến giờ vẫn còn chưa muốn quay về, chú Lăng của cháu, buồn đến độ ăn không ngon ngủ không yên đây."

Phùng Linh Linh vừa nghe hành động này chẳng phải đúng với lòng cô đang toan tính sao? Cô cũng bày tỏ, "Chú Lăng, chú yên tâm, cháu sẽ cố hết sức thuyết phục anh ấy hồi tâm chuyển ý."

Lăng Văn Long nghe vậy trong lòng tràn đầy vui mừng, hai mắt lên nhìn về phía nhà vệ sinh, sợ Lăng Lực nhìn thấy ông và Phùng Linh Linh ở chung một chỗ, mưu đồ bí mật sẽ sinh lòng ghét bỏ, thừa dịp anh vẫn chưa về, vội vàng chuồn mất.

Phùng Linh Linh nghĩ ngợi chốc lát, nhanh trí nhạy bén, nhất thời đã có chủ ý. Cặp mắt sắc bén như laser của cô đảo qua đám người, tìm thấy bóng dáng của tên phá gia chi tử Lôi Kế Vượng ở giữa đám sơn phấn. Vì vậy cô bước nhanh về phía anh ta. Tiểu tử Lôi Kế Vượng kia đang khoe khoang chiếc đồng hồ nổi tiếng thế giới anh ta mới mua với đám người vô vị. Anh ta nâng cao cánh tay dài hẹp, nhiều cái đầu cần thận ngẩng cao lên nhìn theo, hàng loạt những tiếng hít sâu vang lên. Phùng Linh Linh vừa mới đi lại gần, đã bị những mùi thơm nồng nặc này hất vào mũi phải lùi về phía sau. Cô khẽ bịt mũi,

bắt chấp tất cả, kéo mạnh cánh tay đất giả của Lôi Kế Vượng đang lơ lửng cao xuống.

"Ồi chào, bà cô của tôi, tôi đây đây có đặc tội cô chứ?" Lôi Kế Vượng đang khoác lác rung trời, không biết là ai ăn gan báo dám quấy rầy nhà húng của anh, quay đầu nhìn lại, thấy nữ phi của Phùng thị, liền nhất thời xui đi một nửa. Bọn đi thỏa kia còn bắt mẫn chuyện "ăn một mình" của thiên kim Phùng thị tối nay, lửa giận trong lòng còn chưa bốc ra, lại thấy cô tới kéo kẻ dở hơi Lôi Kế Vượng đi, mọi người càng thêm hận thấu xương.

"Nhìn dáng vẻ ngang ngược của con hồ ly tinh kia, giống như cha cô ta là lão Hoàng đế, còn cô ta là công chúa cao cao tại thượng vậy." Tô Yến Yến - thiên kim Tô thị của tập đoàn Vân Dao, ông trùm ngành điện - lòng mày đang khẽ run lên, chán ghét nói.

"Đúng vậy, mùi hôi thối trên người cô ta tối nay quả thật muốn hun hết cả nhà người ta." Tiếp lời chính là Vương Oanh Oanh - thiên kim Vương thị tập đoàn Gia Ninh, trùm ngành gia dụng. Cô và Tô Yến Yến nổi danh là nữ phóng khoáng trong hội của bọn họ, nói đến "Oanh Oanh Yến Yến" ai mà không biết, ai mà không hiểu.

Trước nay Phùng Linh Linh không muốn so đo cùng đám đàn bà ngực to óc bằng quả nho kia. Cô kéo Lôi Kế Vượng đến một chỗ thanh tĩnh, thì thầm vào tai anh ta đôi câu, chỉ thấy Lôi Kế Vượng gật đầu một cái rồi ra hiệu OK, rất nhanh lách người đi.

Lại nói, đầu này Lăng Lực mới ra khỏi nhà vệ sinh, nhanh chóng phát hiện tiếng nhạc trong đại sảnh không hiểu sao đã ngừng lại. Đột nhiên, chỉ nghe được giọng một người đàn ông alo alo hai tiếng. Tiếp đến lại nghe đến anh ta dùng giọng âm thanh ở phòng phát thanh của người chủ trì đã đi vắng, tự làm trò hề gào to lãnh lãnh một tiếng "Oh!". Giọng nói kia dương khí không đủ, âm khí có thừa, vô cùng kinh dị. Lăng Lực nghe thấy không nhìn được co rụt cổ lại, nổi hết cả da gà. Ngay sau đó lại nghe đến kia cái giọng Âm Dương như đã phê thuốc tiếp tục kích động nói, "Ladies and gentlemen, chúc mọi người một buổi tối vui vẻ. Hôm nay là đại thọ năm mươi tám tuổi của Lăng Tổng tập đoàn Á hoa, tôi đại diện cho các vị chúc Lăng lão thân thể kiện khang, sống lâu trăm tuổi."

Trong đại sảnh, đám khách mời rồi rít im lặng, nhìn về phía âm thanh đang vang lên. Tô Yến Yến khẽ lẩm bẩm nói, "Yêu tinh Phùng Linh Linh đó lại muốn giờ trò quỷ gì vậy."

"Các vị khách quý, từ giờ đến lúc bắt đầu bữa tiệc chỉ còn có 40', xin các vị dịch bước đến sân nhảy bên trái đại sảnh. Chúng ta tới cùng kiêu vũ mấy khúc trợ hứng trước. Đến đây nào, các vị!"

Mọi người nghe vậy rồi rít đặt ly rượu xuống, đi đến phòng nhảy, cửa phòng nhảy vốn đang khép chặt, tiếng của MC vừa dứt, chỉ thấy hai người con trai mặc đồng phục kính cẩn mở cửa. Mọi người đều chen chúc đi vào. Cuối cùng Lăng Lực cũng thấy được nhân vật Bất Nam Bất Nữ có diện mạo thần bí kia, anh nghiêng người hỏi Lục Tử Minh bên cạnh, "Lục tổng, anh ta là ai vậy?"

"Còn chưa biết sao? Anh ta là Lôi Kế Vượng con trai của ông trùm bất động sản Lôi Đắc Vượng. Chỉ là nghe nói anh ta chẳng tiến bộ khá hơn được."

Lăng Lực khẽ ồ một tiếng.

"Tối nay là một đêm đẹp đẽ, để không thì rất đáng tiếc. Chúng ta phải tận tình vui chơi mới đúng. Kế tiếp tôi xin mời đại thiếu gia của Lăng lão là Lăng Lực - Lăng công tử cùng với thiên kim Phùng Thị - tiểu thư Phùng Linh Linh nhảy cho chúng ta điệu đầu tiên để mở màn, mọi người cảm thấy thế nào?"

Mọi người đều trầm trồ khen ngợi.

Ánh sáng trong phòng nhảy đột ngột tắt hết, thay vào đó là đèn ngũ sắc xoay tròn. Đám người túm năm tụm ba, đứng rải rác khắp phòng nhảy, chen chúc bên cạnh trung tâm sân nhảy.

Trước đó Lăng Lực hoàn toàn không biết có chuyện này xảy ra, không hề chuẩn bị tâm lý, cũng may anh ở nước ngoài cũng thường xuyên tham gia party, nên khiêu vũ không làm khó được anh. Mà Phùng Linh Linh đứng ở trong đám người đã sớm ngừng đầu rào bước, ngoảnh ngoảnh bước ra khỏi hàng, đứng ở trung tâm sân nhảy, vươn ra một bàn tay ngọc mềm mại, chờ đợi bạch mã hoàng tử của cô xuất hiện.

Vương Oanh Oanh trợn trừng mắt trong đám người, cười một tiếng khinh thường. "Cho rằng cô ta thanh cao bao nhiêu, đụng tới người đàn ông mình thích, cuối cùng cũng không thể ngoại lệ." Những chị em đứng bên cạnh nghe thấy đều hé miệng cười khê.

Đang nói, thì vũ khúc vang lên, là một điệu Tăng - gõ đầy nóng bỏng. Nhịp trống vừa có diễn vừa hiện đại đầy sôi nổi, làm nhiệt huyết mọi người sôi trào. Lăng Lực lững thững đi tới trung tâm sân nhảy, nắm lấy bàn tay nhỏ bé tươi tắn của Phùng Linh Linh, hai người chuẩn bị xong tư thế, như vận sức chờ phát động trong buổi sớm bình minh. Tuấn nam mỹ nữ, cặp đôi này không biết làm bao nhiêu người ghen tỵ muốn chết. Châm lên những động tác nóng bỏng nhất làm toàn trường nhất thời kinh động.

Vóc người cả hai vốn cao ráo, vũ điệu cũng tuyệt vời, phối hợp đúng là không chê vào đâu được. Dáng nhảy nóng bỏng tuyệt đẹp, giống như lửa hùng hực thiêu đốt, lại vừa giống tia chớp lướt qua. Tiếng nhạc đầy nhịp điệu, động tác kéo, thả, dịch chuyển, chiếc váy đỏ của Phùng Linh Linh theo bước nhảy xoay tròn bay lượn trong tiếng nhạc vang vang, giống như một đóa hoa hồng nở rộ, làm người ta hoa cả mắt.

Mọi người xem như si như say, chỉ có đám phụ nữ hẹp hòi kia thì vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Kết thúc vũ điệu, tiếng vỗ tay vang dội khắp phòng. Phùng Nhân Đường và Lăng Văn Long thật rất hài lòng đứng trong đám người.

Tiếp theo chợt nghe được tiếng "Ồi" đáng kinh sợ của Lôi Kế Vượng, mọi người ở đây cũng đều rung mình một cái.

"Vậy kế tiếp xin mời các vị cùng nhau khiêu vũ tận tình thôi." Anh ta vừa nói xong thì để micro xuống đất, như kẻ điên vọt xuống dưới đài, tìm đến đám

oanh oanh yến yến kia của anh ta.

Kế tiếp là một khúc slow nhẹ nhàng sâu lắng, tất cả mọi người từng cặp nối tiếp đi vào khiêu vũ. Lăng Lực hơi thờ dốc, điệu vũ Tăng-gô này vốn là để trình diễn, vô cùng tiêu hao thể lực, anh vốn định đi ra ngoài đại sảnh lấy ly uống nước, lại bị Phùng Linh Linh đứng bên kéo lại.

"Cái này làm anh mệt sao? Vừa mới bắt đầu mà, anh cũng không có thể lực quá rồi."

Lăng Lực ngượng ngừng cười một tiếng, "Già rồi."

Phùng Linh Linh cười duyên, "Tôi nay rất cuộc là mừng thọ cha anh hay là mừng thọ anh?" Vừa nói xong lại kéo anh đi vào sàn nhảy.

"Không nghĩ tới anh nhảy điệu tăng – gô đẹp mắt như vậy." Phùng Linh Linh khen từ đáy lòng.

"Cô cũng không tệ." Lăng Lực đáp lại đúng lẽ.

"Điệu Tăng-gô nhảy xấu hay đẹp là phải phụ thuộc vào chàng trai. Chỉ cần chàng trai diu thì cho dù cô gái không biết cũng nhảy được."

"Cô nghe được những lời nguy biện này ở đâu vậy?"

Phùng Linh Linh gắt giọng, "Đó chính là kiến thức cơ bản, ai khiêu vũ cũng biết cả."

Lăng Lực khẽ cười một tiếng không hề tranh cãi nữa.

Phùng Linh Linh còn nói, "Trước đây sao tôi chưa từng gặp qua anh, anh ở nước ngoài rất nhiều năm sao?"

"Ừ, cũng gần mười năm rồi."

"Gái Tây tóc vàng mắt xanh, ngực to hông lớn, vóc dáng phụ nữ Trung quốc mảnh mai không so sánh được, khó trách anh không chịu trở về." Phùng Linh Linh nũng nịu bĩu môi.

"Sao có thể như vậy? Cô không thua kém họ chút nào." Lăng Lực không biến sắc.

"Có đúng thế không? Không nghĩ tới đàn ông như anh lại nịnh đầm như vậy."

"Con người tôi chưa từng bao giờ nịnh nọt người khác, từ trước đến giờ tôi chỉ nói lời thật lòng."

Phùng Linh Linh cười mỉm, nghe được lời khen của anh, trong lòng hết sức thoải mái, liền rên sất khi còn nóng tiếp tục hỏi, "Nếu không phải bên ngoài có bạn gái không bỏ được, sao không sớm trở lại đây? Hiện tại kinh tế trong nước phát triển rất nhanh chóng, công ty cha anh như mặt trời ban trưa, đây chính là lúc mở rộng mạng lưới, lúc này không về còn đợi đến bao giờ? Huống chi cha anh tuổi tác đã cao, cũng cần anh quay về giúp ông."

Lăng Lực trầm ngâm một chút nói, "Tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, chờ đến khi thời cơ chín muồi, tự nhiên tôi sẽ quay về."

Phùng Linh Linh nghe vậy cảm thấy có chút khó tin, "Không nghĩ tới lời này có thể từ miệng của anh phát ra."

Lăng Lực cảm thấy rất khó hiểu. "Tại sao lại nói như vậy?"

"Trong mắt của tôi, anh căn bản không phải hạng người nhất gan thiếu tự tin, tôi cảm thấy không có gì là anh không giữ được."

Lăng Lực cười ha ha, "Cô đang thách thức tôi? Hay là đang khen tôi vậy?" Nghĩ thầm, cô đúng thật là sẽ dùng thuật khích tướng. Nhưng tôi không dễ bị lừa như thế.

"Anh nói xem?" Phùng Linh Linh nhướn mày hỏi ngược lại. Lăng Lực từ chối cho ý kiến.

Hai người tiếp tục di chuyển bước chân không nhanh không chậm trong sàn nhảy, hoàn toàn chưa phát hiện bản thân mình chính là tiêu điểm tối nay.

Vương Oanh Oanh đang khiêu vũ cùng Lôi Kế Vượng trong đám người luôn luôn chú ý đến hướng đi của bọn họ. Cô càng nhìn càng cảm thấy đàn ông giống như Lăng Lực chỉ có một ở trên đời, trong thế gian có mấy lần được nhìn thấy. Cô ta nhìn tới không chớp mắt, vì vậy nhìn lại Phùng Linh Linh độc chiếm mỹ nam, cảm thấy càng lúc càng không vừa mắt, cô cắn chặt răng, hận không thể cắn nát cả xương cốt.

"Sao vậy? Ghen tỵ sao?"

"Hừ! Ai thèm ghen tỵ với cô ta." Vương Oanh Oanh quay đầu đi, làm bộ không thèm ngó ngang tới.

"Vậy —— chúng ta có nên xoay qua kia nghe thử một chút bọn họ đang nói gì hay không?"

Vương Oanh Oanh nghe vậy lập tức quay đầu lại, cặp mắt sáng lên, định mở miệng đồng ý, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy đáp như vậy sẽ thua anh ta. Vì thế đắn đo một giây, ra vẻ thờ ơ nói, "Cũng được."

Lôi Kế Vượng thấy trong lòng cô ta rõ ràng muốn đến chết, ngoài mặt còn tỏ vẻ, trong lòng cười rút. Anh sai từng bước, mang Vương Oanh Oanh hướng về phía Lăng Lực đang đi giải nhân bên kia. Bất quá chỉ trong hai ba bước, mà khoảng cách tối nay của bọn họ đã cách người trong lòng trong gang tấc.

Phùng Linh Linh giờ phút này vẫn còn đang siêng năng làm công tác tư tưởng với Lăng Lực, Lăng Lực thì kiên nhẫn nghe cô thao thao bất tuyệt, chỉ cười không nói.

Lôi Kế Vượng cẩn thận quan sát qua hai người này, anh phát hiện tối nay nữ phi Phùng thị ngày thường cao cao tại thượng không biết đã hạ thấp tư thái của mình bao nhiêu bước. Cô tìm đủ mọi cách muốn để cho tên hay thay đổi chiếm lợi. Chỉ tiếc rằng mỗi lần cô chủ động đem thân mình hướng về phía người kia, người kia liền có tính tự giác lui về phía sau. Cô nhiều lần thất bại, ngược lại biến thành cô muốn chiếm lợi của người kia vậy. Anh âm thầm kinh hãi, đạo hạnh người này quả nhiên sâu không lường được. Nếu như không phải đã nhìn hết mọi loại hoa, thì cho dù là ai được ôm người đẹp họ Phùng trong tay, mà trong lòng vẫn không loạn ư? Anh nhìn Phùng Linh Linh ra sức diễn xuất không khỏi cảm thấy cực kỳ khổ sở thay cô, anh phải nghĩ biện pháp giúp cô một chút.

Lúc này Vương Oanh Oanh đang đưa lưng về phía Phùng Linh Linh, cô hết sức nghiêng người về phía sau, vênh tai, cố gắng nghe xem rốt cuộc cô ta đang nói gì. Lôi Kế Vượng nhân cơ hội dùng sức mạnh đẩy cô về phía lưng của Phùng Linh Linh, Phùng Linh Linh đứng không vững, mạnh mẽ nhào vào trong ngực Lăng Lực chưa kịp chuẩn bị gì. Đột lúc cô chặt vật đứng dậy, miệng đụng ngay vào cằm Lăng Lực đang cúi xuống xem xét, đôi môi đỏ mọng lướt một đường từ cằm đến khóe miệng bên trái của anh, để lại một dấu ấn đỏ tươi. Mặc dù tối nay Phùng Linh Linh vẫn luôn đợi sẽ được tiếp xúc thân mật với Lăng Lực, nhưng sự tiếp xúc thân mật chân thật từ trên trời rơi xuống này, vẫn làm cô không nhận được đồ bưng cả mặt. Cô quay đầu lại nhìn xem ai hư hỏng đã giúp cô làm được chuyện tốt như vậy. Ánh mắt nhạy bén nhanh chóng nhìn thấy bóng lưng Lôi Kế Vượng cách đó không xa, sau khi đại công cáo thành anh ta đã nhanh như chớp mang theo Vương Oanh Oanh trở về chỗ an toàn. Thấy Phùng Linh Linh nhìn mình, anh ta liền trừng ánh mắt ranh mãnh đáp trả. Phùng Linh Linh vừa nhìn thấy ánh mắt kia lập tức hiểu ra.

"Anh cố tình đúng không?" Bây giờ, Vương Oanh Oanh đã hiểu ra mình bị lừa, tức giận chất vấn.

"Chao ôi, Đại tiểu thư của tôi, lần này Phùng Linh Linh thật không dễ dàng mới động lòng xuân, chúng ta giúp cô ấy một tay thôi, quân tử thành công đạt được mỹ nhân." Cũng không biết vì sao, từ lúc anh nhìn thấy Phùng Linh Linh và anh trai quý báu cười giòn, chua xót trong lòng liền tiếp trào ra bên ngoài.

"Đẹp cái đầu anh." Vương Oanh Oanh hếch mắt lên trời, rồi khỏi tay anh, vút anh lại một chỗ, giận dữ ngút trời bước thẳng đi.

Lại nói bên này, đột đến khi Phùng Linh Linh quay đầu lại nhìn Lăng Lực, không nhận được che miệng cười riu riu. Lăng Lực không biết có chuyện, tò mò hỏi, "Sao vậy?"

Phùng Linh Linh không đáp, mà nâng cánh tay của anh lên, nói, "Tự anh đến nhà vệ sinh soi gương thì biết."

Vì vậy hai người cũng không kiêng dè, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người tay cầm tay đi ra khỏi sàn nhảy, đi tới cửa toilet, mỗi người đi một ngả. Lăng Lực đi vào nhà vệ sinh nam, nhìn vào chiếc gương treo trên bồn rửa tay, lúc này mới bị vết son môi đỏ mọng mập mờ dọa cho anh sợ hết hồn. Ai không biết chuyện nhìn thấy, còn tưởng anh ăn vụng không biết chùi mép. Anh vội vàng vụn đầu rỗng mờ nước, rửa qua một chút. Mà Phùng Linh Linh đi vào nhà vệ sinh nữ cẩn thận trang điểm lại, lại cường điệu thêm một lớp son môi. Đột lại ngày thường cô không bao giờ dùng đến những thứ này, bản thân cô trời sinh điểm lệ, không trang điểm cũng có thể đẹp át người khác. Nhưng lần này thì khác. Phụ nữ luôn làm đẹp vì người đàn ông của mình, những lời này quả nhiên là chân lý muôn đời không đổi.

Sau khi hai người ra khỏi nhà vệ sinh, ánh mắt Phùng Linh Linh không tự chủ được nhìn về khóe miệng anh, phát hiện trên mặt anh có một khoảng ướt nhèm, nhưng vết son môi hiển nhiên đã được rửa sạch. Cô giả giọng căm hận nói, "Cũng không biết là tên ác nhân nào làm ra chuyện tốt này." Nói xong liền không nhận được cười duyên thành tiếng thêm lần nữa. Lăng Lực nhìn cô đỏ mặt cười, cũng lúng túng nhẹ giọng cười theo. Trong hành lang trống rỗng đều là tia lửa với dòng điện.

Sau khi cười hết sức, Phùng Linh Linh đột nhiên đi tới trước người anh, một cái tay dính vào trước ngực anh, ngón tay khẽ ve vuốt trên người anh, tiếp đó cô ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn anh chằm chằm, khẽ nói, "Anh hẳn là đã làm không ít trái tim phụ nữ bị thương."

Lăng Lực ở trong ánh mắt và ngón tay cô, nói xúc động cũng không phải, mà không xúc động cũng không phải, "Vì sao cô lại có ấn tượng này với tôi?"

"Bởi vì —— ánh mắt anh nhìn tôi hoàn toàn khác với những người đàn ông xấu xa kia."

"Hả? Vậy bọn họ dùng ánh mắt gì nhìn cô?"

"Trong ánh mắt trắng trợn ái mộ như muốn lột trần tôi ra**. Mà trong ánh mắt của anh chỉ có trống rỗng."

"Nói như vậy cô thích hưởng thụ ánh mắt tham lam của đàn ông?" Lăng Lực cúi đầu cười mỉa.

"Không, tôi ghét, bọn họ làm tôi cảm thấy giống như trên người bò đầy sâu róm, ghê tởm. Nhưng anh thì không giống như vậy, nếu như anh có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi sẽ rất vui vẻ."

Lăng Lực từ chối cho ý kiến, giả bộ không hiểu.

Phùng Linh Linh thấy anh rất lâu cũng không lên tiếng, đột nhiên cười, cười đến đứng không vững, "Trêu anh một chút thôi, nhìn anh sợ kìa."

Lăng Lực đang không biết thoát thân như thế nào, thấy cô ta cười một tiếng như vậy nhất thời như trút được gánh nặng.

"Tôi mời anh ngày mai đi xem phim, không biết anh có chịu nề mặt hay không? Gần đây ở rạp chiếu một bộ phim rất hay."

"Vậy sao? Thế thì được thôi."

"Cứ quyết định như vậy đi nhé, chúng ta coi suất buổi trưa."

"Ừ."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mai Mối

Sau khi com no rượu say, mọi người thoải mái đi về.

Về đến nhà, Phùng Linh Linh chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, dạ dày như lửa thiêu. Cứ lo quan tâm đến anh chàng đẹp trai trong bữa tiệc, cũng không thèm quan tâm đến bụng, mọi người hay nói câu "sắc đẹp thay com" để hình dung khuôn mặt xinh đẹp của mỹ nhân, ví dụ này áp dụng lên một người đàn ông không phải là không thích hợp sao? Nhưng tóm lại, bề ngoài của nam nữ là trắng trong gương, hoa trong nước, nhất thời chỉ có thể dùng để tự an ủi mà thôi. Một buổi tối vui chơi, giác quan đã cảm thụ đủ rồi, hiện tại cô cảm thấy thật đối bụng, vì thế chân vừa bước một bước vào cửa thì vội vàng tìm đầu bếp trong nhà, "Má Vương."

Cô vừa dứt lời, thì nghe có người lên tiếng, không lâu sau một người phụ nữ trung niên lão đạo chạy tới hỏi, "Tiểu thư, muốn ăn chút gì không?"

Cô căn dặn nói, "Má Vương, cho con một ly rượu đỏ, cuối cùng làm cho con chút điểm tâm, con đói bụng." Nói xong liền lười biếng ngã xuống chiếc ghế sofa màu nâu có kiểu dáng cung đình.

Má Vương nói được một tiếng, liền vội vàng đi chuẩn bị.

Phùng Nhân Đường thấy thế đi vào ngồi đối diện với cô, cười nói, "Thế nào? Cục cưng, buổi tối ăn tiệc mừng thọ ở nhà người ta không no sao?"

Phùng Linh Linh vuốt vuốt cái bụng sôi ọc ọc, nũng nịu nói: "Chỉ toàn là nói chuyện quan tâm hỏi thăm người khác thôi."

Phùng Nhân Đường nhìn hai má ửng hồng của con gái, đáng vẻ xinh đẹp, miệng hô chết đói, trong lòng vui vẻ, biết đây là dấu hiệu phải lòng của con gái, vì thế nửa đùa nửa thật hỏi: "Tán gẫu một buổi tối, có tính toán gì chưa?"

Phùng Linh Linh nghe cha hỏi thẳng thắn như vậy, khuôn mặt ửng hồng phút chốc biến thành màu đỏ, cô che mặt, thẹn thùng nói, "Cha, coi cha kia, sao cha hỏi vậy?"

Phùng Nhân Đường biết đây là thẹn thùng của cô gái nhỏ, "Việc này có cái gì mà mắc cỡ? Mẹ con mắt sớm, chỉ có người mình cha, có cái gì không thể nói với cha."

Phùng Linh Linh nghe cha nói như vậy liền không giấu giếm nữa, "Cha, cha thấy Lăng Lực là người như thế nào?"

Phùng Nhân Đường khen, "Chàng trai trẻ này khá vô cùng. Có đầu óc, cũng có khí phách. Cả đời cha ở trên thương trường nhìn vô số người, chắc chắn là không nhìn nhầm, nó là người có thể làm chuyện lớn."

Phùng Linh Linh vừa nghe lập tức vui mừng như vỡ òa, nói, "Cha thật sự cho rằng như vậy à?"

"Ừ"

Nói xong chỉ thấy má Vương bụng đồ ăn lên tới, bà để xuống một đĩa đồ ăn tinh xảo và rượu đỏ của Phùng Linh Linh. Sau đó rót ly trà đưa qua cho Phùng Nhân Đường.

Phùng Linh Linh dùng hai ngón tay nờ nà cầm lên một miếng bánh ngọt đưa vào trong miệng, vừa ăn vừa vui mừng phấn khởi nói, "Con cũng thấy vậy."

Phùng Nhân Đường bụng tách trà lên nhấp một ngụm, đột nhiên nghĩ tới đêm nay ông lấy ánh mắt của người làm ăn đánh giá Lăng Lực. Bây giờ hai cha

con ông đang nói chuyện đại sự cả đời của con gái, đương nhiên góc độ cân nhắc không giống nhau, sắc mặt sâu xa của ông khẽ tối lại, trầm ngâm trong phút chốc nói: "Nhưng mà, đàn ông như vậy nếu chọn làm chồng trong tương lai thì ngược lại không tốt."

Phùng Linh Linh vốn đang vui mừng, nghe thấy cha đột ngột thay đổi chuyện, không khỏi nóng nảy nói: "Tại sao?"

"Cái này giống như một ngựa hoang, con chỉ có thuần hóa nó mới có thể khống chế nó. Đêm nay theo cha quan sát, cảm thấy được nó không giống một người quá nặng tình cảm trai gái."

"Cha cũng cho rằng như vậy?" Phùng Linh Linh tạm thời quên đôi bụng, hỏi tới.

"Còn có người nào cho rằng như vậy?" Phùng Nhân Đường tò mò hỏi.

"Không phải, là cái tay ăn chơi đàn đúm của Lôi gia - Lôi Kế Vượng, anh ta nói Lăng Lực không phải là người tốt, còn nói," Cô cảm thấy câu tiếp theo của cô có chút nói không nên lời.

"Còn nói cái gì?"

Phùng Linh Linh lấp bắp, "Nói Lăng Lực chơi đùa phụ nữ tuyệt đối không thua anh ta. Anh ta còn cảnh báo con, bảo con đừng bị lừa."

Phùng Nhân Đường trầm tư trong chốc lát nói, "Đàn ông nhìn đàn ông chính xác hơn phụ nữ nhìn đàn ông. Chẳng nhóc Lôi Kế Vượng này tuy là người ngu ngốc, không có học vấn, cũng không có nghề nghiệp, nhưng tính cách của nó cha biết, tính tình của nó ngay thẳng, không giữ miệng, không thích nói láo. Nếu nó nói như vậy nhất định có lý lẽ của nó. Vậy con nên cẩn thận một chút."

Phùng Linh Linh khẽ nhún mày, nhất thời mất hồn.

Phùng Nhân Đường thấy cô phiền não, liền nói trấn an, "Nhưng mà, đàn ông trước khi cưới trắng hoa cũng không phải là chuyện xấu. Có loại đàn ông đã chơi đùa đủ rồi, cái gì cũng đã biết, sau kết hôn lại không dễ dàng bị hấp dẫn, sẽ dằn lòng lại. Tâm tư đàn ông đều chia làm hai loại, một là chịu tổn thương tình cảm quá sâu, do đó trở nên bất cần đời; Một loại khác là đến giờ chưa gặp được người làm mình động lòng. Ta thấy Lăng Lực thuộc loại sau, nói không chừng con chính là kết cuộc của nó."

Phùng Linh Linh nghe vậy thì thẹn thùng đỏ mặt, "Cha, coi cha nói bậy bạ gì kia." Sau đó lại uống một ngụm rượu đỏ, khoát tay nói, "Bát tự còn chưa xem, không chừng người ta còn gai mắt con gái của cha, hiện tại nghĩ nhiều như vậy làm gì?"

Phùng Nhân Đường thích tính cách cởi mở của con gái, cảm lên được thì buông xuống được, tan hợp cũng dứt khoát, thắng thua cũng như gió thoảng mây trôi. Ông nghĩ tới đây, tâm tư của người cha cũng dễ dàng bỏ xuống, cười nói: "Con gái của Phùng Nhân Đường ưu tú như vậy còn có người ghét sao? Lăng Lực cũng không biểu hiện một chút gì sao?"

Phùng Linh Linh khôi phục dáng vẻ băng quơ, nói: "Người này con thực sự không nắm chắc. Chẳng qua, ngày mai chúng con có hẹn đi xem phim 'Tuyệt Luyến' vào buổi trưa"

Phùng Nhân Đường cười nói, "Tiến triển như thế này không phải rất nhanh sao?"

Phùng Linh Linh khôi phục lại dáng vẻ yêu kiều của cô gái nhỏ, liếc xéo Phùng Nhân Đường nói, "Cha!"

Phùng Nhân Đường liên tục xua tay nói, "Được, được, được, không nói, không nói."

.....

Trong khi cha con Phùng thị thảo luận về Lăng Lực. Đồng thời, hai vợ chồng Lăng Thị cũng không nhàn rỗi, toàn gia đình bọn họ ngồi quanh bàn trà ở phía trước, vừa pha trà vừa tán gẫu tình huống của buổi tiệc mừng thọ. Nói xong, Tần Lam liền hỏi ấn tượng của con trai đối với Phùng Linh Linh. Đây mới là trọng điểm câu chuyện của hai vợ chồng họ.

"Con trai, tối nay mẹ và cha con nhìn con và con gái của chú Phùng- Phùng Linh Linh trò chuyện rất vui, con cảm thấy cô ấy như thế nào?"

Lăng Lực lười biếng dựa vào sô pha nhìn về mặt nóng lòng của mẫu thân đại nhân, nhìn về mặt có thể dễ nhận biết mẹ anh có ý gì, vì thế nhẹ nhàng trả lời qua loa, "Rất tốt, có tài có sắc."

Tần Lam tự mãn cho rằng con trai sẽ không ngớt lời khen Phùng Linh Linh, không ngờ câu đầu tiên của nó đã chặn bà, đột nhiên có chút thất vọng. "Chỉ có như vậy?"

"Nếu không còn có thể thế nào?"

"Ở nước ngoài con không bị hoa mắt chứ? Cô gái giống Linh Linh như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm. Mấy năm nay đàn ông có năng lực theo đuổi con bé có thể xếp hàng dài như Trường thành."

Lăng Lực nghe xong lấy tay sờ sờ cằm, ngồi dậy, tay cầm tách trà lên nhấp một ngụm, hai chân nhip nhip nhìn mẹ anh hỏi, "Ý ý của mẹ là để cho con cũng đi xếp hàng tới Trường thành?"

"Con bớt nhiều chuyện với mẹ đi! Mấy năm nay mẹ và cha con mặc con càn quấy ở bên ngoài, con đừng nghĩ mẹ không biết những thứ tình yêu kia của con."

Lăng Lực nghĩ thầm, đâu thấy điểm nào đâu, vì thế bắt mẫn kêu lên một tiếng. "Mẹ, con càn quấy khi nào?"

"Con còn không thừa nhận? Cái khác thì không nói, buổi tối trước khi con về nước, mẹ điện thoại cho con, đầu dây bên kia có âm thanh gì. Mẹ con tuy đã già, nhưng chưa tới tình trạng mắt mờ tai điếc."

Lăng Lực không ngờ mẹ anh nói thẳng những chuyện này trước mặt cha anh, tự nhiên anh cảm thấy ngượng ngùng, miệng mới vừa uống ngụm trà, bị sặc liên tục ho khan, anh đỏ mặt tía tai kêu, "Mẹ!"

"Được rồi, được rồi, được rồi" Lăng Văn Long nhìn con trai còn trẻ, da mặt cũng mỏng, phớt chốc trên mặt đỏ giống như gan heo, vì vậy ở bên cạnh không nhanh không chậm tiếp lời nói, "Cái này cũng không có gì, đàn ông lúc còn trẻ hoang đường cũng là chuyện bình thường, tốt nhất tuổi trẻ, không nên bó buộc vào một cây."

Lăng Lực nghĩ rằng cha có thể có nhiều lời giải thích sâu xa, vừa nghe lời này, không khỏi xấu hổ tới cực điểm, đến lúc này ngược lại anh bắt đầu cười rộ ha ha.

Lăng Văn Long cũng không quan tâm, vẫn giống như giảng giải đạo lý của cuộc sống, tiếp tục nói, "Nhưng mà hiện tại con cũng đã trưởng thành, nháy mắt đã được hai mươi bảy, ở bên ngoài chơi đùa cũng đã chơi rồi, kiến thức cũng có đủ kiến thức rồi, đây là lúc thành gia lập nghiệp."

Nửa câu nói sau của Lăng Văn Long rất nghiêm túc, lời nói thâm thía. Từ xưa đến nay, Tần Lam ở bên cạnh luôn nghe theo ý chồng cũng không ngừng gật đầu.

"Cha nhìn con bé Linh Linh cũng không tệ, khó được nhất là nó có lòng đối với con. Phùng Linh Linh khó khăn xét nét cỡ nào hiện tại chúng ta có thể nhìn ra. Người không thích, mí mắt của nó cũng không muốn liếc nhìn một cái. Con xem tới nay nó nhìn con có bao nhiêu phần dịu dàng, cho dù là ai đều có thể nhìn ra nó có ý với con."

Lăng Lực nhìn thế trận này của cha mẹ, trong lòng biết có nhiều lời cũng vô ích, vì thế giả câm điếc, cứ ậm ừ gật đầu.

"Nói như vậy con cũng đồng ý với quan điểm của cha con?" Cuối cùng Tần Lam hỏi.

Lăng Lực ngồi bên cạnh nhìn hai người nói, "Ngày mai chúng con có hẹn đi xem phim."

Tần Lam vừa nghe mừng rỡ, "Đúng vậy không?"

"Thật vậy" Lăng Lực nói xong thì đứng lên, "Phụ thân mẫu thân đại nhân, hai người xem bây giờ thời gian cũng không còn sớm, ngày mai con còn phải xả thân đi với người đẹp, con đi ngủ trước đây." Nói xong liền chạy đi.

Trong lòng vợ chồng Lăng thị nhất thời vui mừng gật đầu liên tục nói: "Được, được, được, đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, thư giãn tinh thần, ngày mai đi xem phim."

.....

Ngày hôm sau, ăn bữa sáng xong, Lăng Lực liền lái chiếc Lincoln dài đi đón Phùng Linh Linh. Hôm nay anh đã đổi áo phục ngày hôm qua, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt và chiếc quần màu xám tro, có vẻ điển trai lại tươi trẻ. Anh đi vào cửa chào hỏi Phùng Nhân Đường, rồi cùng Phùng Linh Linh khởi hành.

Hôm nay Phùng Linh Linh mặc một bộ đầm màu vàng nhạt, phía trên váy có những tua rua tí mỉ, khi đi nhẹ nhàng lay động cùng với bước chân, vô cùng tự nhiên. Trên cổ đeo một chiếc vòng làm bằng vỏ sò, kết hợp màu sắc của váy hết sức phù hợp, tối hôm qua tóc dài bới lên giờ được xõa xuống, như ngọn sóng phủ lên vai. Lăng Lực vừa thấy, cũng có cảm giác mới mẻ. Cô như không phải là tiểu thư của Phùng thị, mà là cô hàng xóm xinh đẹp vậy.

Hai người đến bên cạnh xe, Lăng Lực chu đáo phát huy phong cách quý ông, chủ động vượt qua bên cạnh ghế phụ, mở cửa xe cho cô. Phùng Linh Linh cũng không lên, mà cười đi đến bên anh, nhất thời Lăng Lực sửng sốt, không hiểu ý nghĩa.

"A, dù sao anh cũng ở Mỹ mười năm, như thế nào mà một chút lễ nghi nước ngoài cũng không học được." Phùng Linh Linh xéo anh nói. Lúc này Lăng Lực mới chợt hiểu ra, thì ra cô là đòi một nụ hôn trên má. Anh xấu hổ cười cười, không nghĩ tới hiện tại con gái Trung Quốc cũng phóng khoáng như vậy, đành phải kề bên mặt qua, môi anh nhẹ nhàng chạm một chút vào má cô. Một chút ửng hồng xuất hiện trên má Phùng Linh Linh, cô hài lòng lên xe. Mông vừa mới ngồi xuống con người liền chuyển đổi, đột nhiên cười khanh khách, một lần nữa cô mở dây an toàn trên người, nói, "Hai ta đổi vị trí, để em lái đi, chiếc Lincoln này của anh em chưa có sờ qua, rất ngứa tay."

Lăng Lực vừa nghe không khỏi bật cười, anh đành chịu lắt đầu, tháo dây an toàn trên người ra, nói, "Em không nói sớm."

Phùng Linh Linh làm nũng liếc anh một cái, "Không phải em vừa mới nghĩ tới sao."

Hai người nhanh chóng xuống xe đổi vị trí. Cơ bản Lăng Lực vẫn còn lo lắng kỹ thuật lái xe của cô, không ngờ cô ngồi xuống thì tay chân nhanh lẹ khởi động xe, lái xe như lái máy bay, trên đường càng cực kỳ nguy hiểm, mất thấy vài lần dường như sắp đụng vào người ta. Lăng Lực sợ tới mức đổ từng giọt mồ hôi lạnh, anh thầm nghĩ, không nghĩ người phụ nữ bên cạnh này quyền rũ tựa như nước, tàn nhẫn giống như dao, xem ra không phải loại phụ nữ

cần đàn ông nâng niu che chở trong lòng bàn tay. Chỉ ít là người phụ nữ này không cần.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Làm Mỗi Cho Kẻ Khác

Xe chạy vòng vòng vô số con đường, rốt cuộc thắng lại quảng trường thành phố Mai Lợi Á. Lăng Lực âm thầm thở hắt một hơi, may mắn đã giữ được cái mạng nhỏ. Bọn họ kiểm chỗ đậu xe xong, Lăng Lực đi theo Phùng Linh Linh vào trung tâm thương mại.

Rạp chiếu phim Hoa Tinh nằm ở lầu năm của trung tâm. Phim "Tuyệt Luyến" đang là phim hot, bọn họ đến đúng lúc mua được vé suất 10h, cách giờ bắt đầu chiếu chừng 20'. Sau khi hai người tìm được chỗ ngồi đợi, Lăng Lực cũng đi mua một hộp popcorn lớn và hai chai coca như những người đợi phim chiếu khác. Vừa mới ngồi xuống, thấy Phùng Linh Linh vỗ mạnh vào đầu "Tôi quên mất". Vừa nói xong, đã đứng lên đi đến chỗ mua đồ. Chỉ trong chốc lát, Lăng Lực đã thấy cô cầm lấy hai bịch khăn giấy trở lại.

"Cô mua cái này làm gì?" Lăng Lực hỏi tò mò.

"Chút nữa anh sẽ biết" Phùng Linh Linh cười bí hiểm, thuận tay đưa cho anh một bịch.

Trong lúc ngồi chờ, hai người nói vài câu băng quơ.

"Anh ở Mỹ có thường xuyên đi xem phim không?"

"Có, nhưng không nhiều lắm. Phần lớn chỉ xem những phim nổi tiếng, ví như "Transformers", kiểu phim tình cảm tôi không thích xem."

"Hèn chi." Phùng Linh Linh cố giả bộ khinh khi bĩu môi.

"Hèn chi cái gì?" Lăng Lực chả hiểu mô tê gì.

"Hèn chi anh lại không hiểu phong tình như vậy." Phùng Linh Linh liếc anh đầy tình ý "Tôi thấy anh hẳn nên bồi bổ tình thương nhiều vào."

Thiếu chút thì Lăng Lực cười ra tiếng. Anh thầm nghĩ: Nếu cô biết cái dạng phong lưu của tôi ở Mỹ, bảo đảm cô sẽ không dám nói như vậy, không chừng cô còn mắng tôi là "Đồ lưu manh"

Đến giờ vào rạp, bọn họ cũng xếp hàng đi đến người kiểm vé. Tuy là suất buổi sáng, nhưng 5 phòng chiếu cũng không còn chỗ ngồi, hơn nữa toàn là những đôi tình nhân. Phùng Linh Linh rất hài lòng kiểu không khí mờ ám này, cô ta thấy, đây chính là hò hẹn.

Sau khi bọn họ tìm được chỗ ngồi, trên màn ảnh vẫn còn đang chiếu quảng cáo. Lăng Lực thấy cô bé bên cạnh móc một bịch khăn giấy trong ba lô đưa cho một chàng nhóc bên trái cô ta nói "Truyền cho bọn họ đi".

Chỉ thấy chàng trai nhận lấy, truyền ra phía sau. Thì ra là một đám bạn đi xem chiếu phim. Lại nghe chàng trai nói "Tại sao phải phát cái này?".

"Ngốc quá. Nghe nói bộ phim này rất cảm động, nghe nói rất nhiều người khóc cả bịch khăn giấy còn chưa đủ đó".

Lăng Lực nhớ tới hành động thần bí của Phùng Linh Linh mới vừa rồi, lúc này mới chợt hiểu ra. Phùng Linh Linh nhỏ giọng hỏi anh "Giờ anh hiểu chưa?". Anh vẫn cứ nhìn màn ảnh, cười đến mức run cả bả vai. Anh phát hiện, hễ là phụ nữ thì không cầm khăn giấy thì cũng ôm theo khăn tay, cảm giác như mỗi người đến đây không phải xem chiếu phim mà là đến khóc đám ma. Đáng buồn cười là, ánh đèn vàng đột nhiên tắt ngúm, buổi chiếu phim bắt đầu.

Theo một khúc đồng dao vang lên, trên màn ảnh xuất hiện một cây ngô đồng đang nở hoa, núi non xanh biếc trùng trùng điệp điệp, ánh sáng chói mắt, trong không khí cũng dường như mang theo mùi hoa thanh nhã, tiếng trẻ con ngây thơ không ngừng niệm chú trên màn hình "Cây ngô đồng, hoa ngô đồng, dưới tán cây ngô đồng..."

Đột nhiên, như một cây chùy sắt nặng nề đánh vào ngực, Lăng Lực đang nhân nhả tựa vào ghế chợt ngồi thẳng dậy, bàn tay đang đưa popcorn vào miệng cũng khựng lại, cả người cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Thôn xóm kia, con đường nhỏ kia, con sông đang chảy kia, trường học kia, ký ức đã phủ đầy bụi nhiều năm giống như thủy triều đập vào mặt, anh không còn chỗ để trốn, trong nháy mắt hứng cả lấy mọi chuyện.

"Phim này được quay ở đâu?" Bỗng dưng anh hỏi, không có ý thực được giọng mình lớn bao nhiêu.

"Cái gì Hương đó, tôi có xem trên báo, nhưng trong nhất thời không nhớ ra được. Quả thật tựa như thế ngoại đào nguyên, có đúng không?" Phùng Linh Linh rí vào bên tai anh.

Lúc này Lăng Lực mời phục hồi tinh thần lại. Nghĩ đến đây là rạp chiếu phim, anh lúng túng dựa vào chỗ ngồi lại, ánh mắt chết trân ngó lên màn ảnh, không dám bỏ qua bất kỳ một hình ảnh nào.

Nội dung bộ phim được từ từ phát ra. Trong bóng tối, Lăng Lực như đồng thời coi cả hai bộ phim. Một bộ đang biến hóa không ngừng, màu sắc rực rỡ, di chuyển trước mắt. Còn một bộ, thì trong trí óc của anh, nó không có màu sắc, giống như một bộ phim trắng đen. Hình ảnh của nó thỉnh thoảng có vài màu sắc cũng được nhào nặn vào. Hai hợp làm một, đánh thẳng vào tầm mắt anh, chấn động linh hồn anh.

Anh vốn tưởng rằng thời gian có thể vui lấp, có thể chôn sâu những đau khổ trong ký ức. Mỗi tác thời gian trôi qua, đau đớn trong lòng sẽ giảm bớt một phần. Cho đến cuối cùng, thậm chí anh sẽ không còn nhớ rõ chuyện từng trải kia nữa. Cho rằng chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng đã biến mất không còn một dấu vết.

Song, anh sai lầm rồi, đã nhiều năm như vậy. Anh vẫn không thể thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ trong trí nhớ. Nó như một vết thương, một vết thương kéo dài sâu sắc. Cho dù lơ đãng chạm đến, cũng sẽ toác ra chảy máu đầm đìa trước mặt anh, để anh không thể che dấu được. Mà giờ khắc này, vết thương kia lại dữ tợn lộ ra, máu thịt lẫn lộn bày trước mắt anh...

Khi còn trẻ thiếu hiểu biết, anh là một tên nhóc ác bá không sợ trời không sợ đất, cả ngày lêu lổng chạy khắp thôn xóm. Trong cuộc sống của anh không có hai chữ phiền não, chỉ trừ hai chuyện. Một là khi người khác mắng anh là thằng không cha; hai là có người ăn hiếp cô bé Mạc Đồng nhật ve chai. Phàm là có người xúc phạm đến hai điều này, anh sẽ giống như phát điên lên liều mạng đánh nhau với họ.

Khi đó, anh không hiểu tại sao mình không có cha. Mà cô bé nhật ve chai kia cũng lại không có cha lẫn mẹ, chỉ có bà nội đã già yếu đến mức bước đi cũng run lẩy bẩy sống nương tựa vào nhau.

Cảnh trong màn ảnh chính là con đường nhỏ anh vô cùng quen thuộc. Nó ở đầu thôn bọn họ, trên đó đã để lại vô số dấu chân của anh. Cũng chính là nơi đó, khi anh còn nhỏ tuổi đã thu hoạch được cảm giác anh hùng cứu mỹ nhân lần đầu tiên.

Ngày đó, Mạc Đồng gầy như que củi, trên người mặc quần áo rách nát, tay trái cầm cái túi nhựa lớn, tay phải cầm cái cây, bới đồng rác ven đường. Đột nhiên xuất hiện một đám nhóc khốn kiếp, tên cầm đầu cầm cây chỉ vào cô cười ha ha "Tụi mày nhìn nó xem, có giống một con nhóc ăn mày hay không?"

Sau lưng nó là một bầy bình tôm tướng cá nhao nhao ồn ào "Giống lắm". Sau đó, cười vang ầm ĩ. Mạc Đồng vẫn không để ý, từ đầu đến cuối chỉ tiếp tục vui đùa vào đồng rác, tiếp tục tìm kiếm. Cô phát hiện một cái bình nhựa, ánh mắt sáng lên, bàn tay nhỏ bé vui sướng cầm lên, đang muốn bỏ vào chiếc túi bên tay trái. Đột nhiên, thằng nhóc cầm đầu dùng cây đánh vào tay cô, chiếc bình nhỏ lăn đến chân nó. Nó dùng chân đạp lên, đám nhóc lại cười vang ầm ĩ. Mạc Đồng giận đến mức trừng mắt nhìn bọn chúng.

"Trợn cái gì, có bản lĩnh thì mày đến đây lấy" Khuôn mặt nó đắc ý, nói khiêu khích.

Mạc Đồng không biết phải làm sao. Đột nhiên có một chiếc roi vút đến từ phía sau cô, miệng anh la hét "Đề tao quát chết mày."

Vừa nói xong, chiếc roi được anh vung đến hoa cả mắt, như mưa roi vào người đám khốn kiếp kia. Tên cầm đầu dùng cây gậy để chống trả, nhưng căn bản không phải là đối thủ của anh. Anh làm nhiều việc cùng một lúc, liên tiếp quát mắng mấy roi, đánh bọn chúng tan tác, kêu khóc gọi mẹ.

Cuối cùng bọn nhóc lưu manh cực kỳ tức giận, ủa lên bắt được anh, đè xuống đất. Túm lấy roi trong tay anh, mồm mứa đưa ra sức đâm đá vây quanh anh. Mạc Đồng thấy thế, cho nên gấp gấp lấy cây đánh vào bọn nhóc lưu manh, nhưng lại bị một thằng nhóc đẩy ngã trên mặt đất.

Cuối cùng tên cầm đầu dẫm lên lưng anh hỏi "Có phục hay không?"

Thế nhưng anh vẫn cứng đầu, không chịu thua "Không phục, một đám đánh một mình tao, còn gì là anh hùng hảo hán. Có bản lĩnh thì tao với mày đánh tay đôi"

Tên cầm đầu nghe anh hạ chiến thư, trong lòng nao núng, vừa nhìn thấy trên mặt anh bị chảy máu, có hơi sợ, cho nên ra lệnh cho đám đàn em "Thôi, không đánh nữa, chúng mình đi thôi."

Mặc dù là ngã trên mặt đất, nhưng anh vẫn không biết sống chết, lại lồm cồm bò dậy, la hét ngạo mạn "Tụi mày dám khi dễ cô ấy, tao sẽ không để yên cho bọn mày."

Có câu nói: Người hung thì sợ kẻ hoành, tên ngang thì sợ tên liều mạng. Không ngờ sau này, đám nhóc lưu manh kia thật đúng không còn dám tìm bọn họ gây chuyện nữa.

Trong bóng tối, anh nghĩ đến chuyện năm đó, cảm giác vẫn còn dương dương tự đắc.

Sau đó, bọn họ đi học cùng lớp, hơn nữa còn ngồi cùng bàn. Chính là cái trường tiểu học cũ nát trong phim, không nghĩ tới, mười năm qua, nó vẫn còn giống như đúc trong trí nhớ của anh. Ngay cả dấu chân màu đen trên bức tường màu trắng vẫn còn y nguyên như thế. Anh càng lăm sâu vào ký ức vô vọng.

Khi còn bé, tâm lý của anh rất kỳ quái. Một mặt, anh không cho phép bất cứ kẻ nào ức hiếp cô. Mặt khác, anh lại rất thích ăn hiếp cô, thậm chí còn lấy

đó làm thú vui.

Anh không có việc gì cũng thích kéo chiếc bím tóc đuôi sam của cô, giấu sách giáo khoa của cô. Lúc cô bước đi thì ngáng chân cô, mỗi lần được như ý, anh cũng vui vẻ vô cùng.

Mà tuyệt nhất chính là anh thích đem chuyện chảy máu mũi lừa gạt cô, mà mỗi lần như thế, cô cũng đều bị mắc mưu. Nghĩ đến đây, tình cảnh lúc ấy lại rất sống động hiện lên trong đầu của anh.

"A Đồng, anh lại bị chảy máu mũi nữa, thật khó chịu, nhanh lên, giúp anh ngăn lại đi." Anh che lỗ mũi, lớn tiếng gọi, vẻ mặt đau đớn.

"Anh chịu đựng chút, em đang tìm khăn tay." Mạc Đồng bối rối tìm khăn tay trong túi.

"A Đồng, anh cảm thấy anh sắp ngất rồi, nhất định máu đã chảy nhiều lắm rồi." Anh vừa nói, vừa cố ý dựa vào cô.

"VẬY ANH MAU NGANG ĐẦU LÊN, NHƯ VẬY MỚI CÓ THỂ CẦM MÁU ĐƯỢC." Cuối cùng Mạc Đồng cũng móc ra một chiếc khăn tay nhỏ bé nhăn nhúm trong túi ra, phủ lên mũi anh, sau đó lại kéo tay anh đang để trên mũi xuống "Bỏ tay ra."

Thắng lợi đã đến.

"Ha ha ha" Đột nhiên anh buông tay cười lớn lên "A Đồng ngốc, em lại bị mắc lừa, em thật ngốc quá đi."

"Em không để ý đến anh nữa, hừ, anh luôn gạt em" Mạc Đồng giận đến trề môi, quay mặt không thèm để ý đến anh.

Anh cười, cười vui vẻ, đến ngay cả chính mình cũng không biết.

Thật ra thì Mạc Đồng sở dĩ bị mắc mưu nhiều lần là bởi vì anh từng chảy máu mũi qua một lần. Đó là lần đầu tiên anh chảy máu mũi, không giải thích được, đến không hề báo trước, hơn nữa nói đến là đến, hùng hồ như sông Hoàng Hà bị vỡ đê, máu cứ chảy không ngừng, làm cho cô sợ hãi. Từ đó trở đi, mỗi khi cô vừa nghe thấy anh nói chảy máu mũi, thì giống như gặp phải tình huống nghiêm trọng khẩn cấp, không phân biệt được thật hay giả.

Những thứ này cũng không coi là cái gì, chân chính làm cho bọn họ rạn nứt chính là lúc anh học lớp năm, đi ghép đôi Ngô Quân và cô.

Lúc đó, mọi người đều bị nhiễm phim "Tế Công", cả ngày cầm quạt phe phẩy, học theo mấy câu nói của Tế Công trong phim.

Một ngày kia, cũng không biết vì sao, ý tưởng của anh đột phát. Anh rút cây quạt hương bồ mà anh tìm được trong nhà bếp ra khỏi học bàn. Bắt chước bộ dáng của Tế Công, miệng nói lầm bầm. Đi đến bàn thứ hai của tổ bốn, làm động tác nắm sợi dây, kéo Ngô Quân, đi đến bàn thứ hai của tổ ba, đứng bên cạnh Mạc Đồng. Tay phải vừa làm bộ dẫn ra một sợi dây trên người Mạc Đồng, sau đó lấy hai sợi dây từ tay trái và phải cột lại, làm động tác thắt nút "Mạc Đồng và Ngô Quân là một đôi."

Lúc đó anh cũng chẳng biết trong lòng nghĩ thế nào. Sao anh lại chọn Ngô Quân, cậu ta là một nam sinh lùn nhất và xấu nhất lớp. Mà Mạc Đồng là một nữ sinh đẹp nhất trong lớp, hơn nữa còn là lớp phó học tập. Các bạn học cùng lớp nghe anh nói xong, liền cười vang, nhất mấy bạn học nam là cười đến lăn bò ra bàn. Mạc Đồng đang vui đầu làm bài tập, giận đến nhảy dựng lên, ngón tay chỉ vào anh la lớn "Tân Nam, anh ... anh là một tên xấu xa."

Hình ảnh trước mắt không biết bắt đầu mơ hồ từ khi nào. Anh tròn mắt nhìn, bỗng dưng tỉnh ngộ, anh lại khóc. Biết bao nhiêu năm anh đã không khóc. Suốt mười năm, kể từ sự cố lần đó, sau này anh cũng chưa hề rơi một giọt nước mắt. Anh cũng đã quên đi, mùi vị khóc là như thế nào. Anh muốn đưa tay lau khăn giấy trong túi áo, rồi lại sợ Phùng Linh Linh bên cạnh chê cười. Cho nên vội vàng bốc một nắm popcorn để đi dòi cảm xúc.

Những ngày bị Mạc Đồng ngó lơ, cuộc sống anh cảm thấy rất khó chịu. Lúc này, anh mới phát hiện, cô bé kia chính là toàn bộ niềm vui trong cuộc sống của anh. Anh muốn làm huê với cô, nhưng lần này đùa giỡn quá trớn, làm sao cô cũng không chịu tha thứ cho anh.

Bước ngoặt lúc tốt nghiệp tiểu học năm ấy, bởi vì người cha mà anh chưa từng được gặp, đột nhiên xuất hiện. Ông ngại điều kiện trong thôn quá kém, còn nói giáo dục rất quan trọng với anh, muốn dẫn anh và mẹ đưa vào thành phố ở, đây cũng có nghĩa là anh sẽ không còn được gặp lại Mạc Đồng nữa.

Trong buổi lễ tốt nghiệp tiểu học, hiệu trưởng đang phát biểu trên sân khấu, anh lặng lẽ rời khỏi hàng ngũ, chui vào phía sau Mạc Đồng, nhẹ nhàng nắm lấy quần áo phía sau của cô, gọi cô "Mạc Đồng, Mạc Đồng"

"Có chuyện gì?" Cô rất không bình tĩnh, cô ghét anh, cũng bởi vì anh bày đặt ghép đôi cô với Ngô Quân, khiến cho tinh thần cô khẩn trương trong một thời gian dài, sợ thấy câu nói kia ở trên vách tường, ở trên bảng đen, nhà vệ sinh... "Sao anh chạy đến phía sau em, không phải anh đang xếp hàng bên kia sao?"

"Em nhỏ tiếng một chút, hiệu trưởng đang phát biểu trên sân khấu đó."

"Anh luôn gan dạ lắm mà, cũng biết sợ à. Sợ thì tại sao còn muốn tìm em nói chuyện" Mạc Đồng quay đầu, mắt nhìn thẳng phía trước, không thèm để ý đến anh nữa.

"Mạc Đồng, em khẳng định sẽ đứng hạng nhất" Da mặt của anh còn dày hơn cả tường thành, về mặt nịnh bợ nói sau lưng cô.

Cho dù anh ăn nói khép nép, nịnh bợ cô thế nào. Cô vẫn nhìn thẳng, xem anh như không khí.

Sau khi hiệu trưởng nói xong, bắt đầu đến việc phát thưởng. Đọc đến lớp 5/6, Mạc Đồng không hề lo lắng, vẫn là đứng hạng nhất. Cô khiêm nhường bước lên sân khấu lĩnh giấy khen.

"Hôm nay, học sinh lớp 5/6 đã chính thức tốt nghiệp, thầy đại diện cho trường mong các em sẽ cố gắng học tập nhiều hơn ở trung học, lấy được những thành tích tốt. Cảm ơn các em. Sau đây các em có thể giải tán."

Hiệu trưởng đọc xong bài tổng kết xúc động, Mạc Đồng chuẩn bị đi theo mọi người, thế nhưng anh lại kéo cô lại.

Cô quay đầu lại nhìn anh, thờ hồn hèn "Anh muốn làm gì?"

"Anh..." Anh muốn nói rồi lại thôi, ngượng ngùng cúi đầu, nhìn chân mình chăm chăm "Mạc Đồng, hôm nay nghỉ hè, anh và mẹ phải đi rồi."

"Ừ" Mạc Đồng đáp lại như không có việc gì.

Anh nhìn cô không có gì để nói với mình, lại rút ra một cuốn sổ xinh đẹp trong cặp đưa cho cô "Tặng cho em, Mạc Đồng, sau này anh sẽ viết thư cho em, đến lúc đó em có hồi âm không?" Nói xong, cồi lòng anh đầy mong đợi nhìn cô.

Mạc Đồng mơ màng nhú má, tiếp theo lại như hiểu ra điều gì, cô nhận lấy quyển sổ, nhấn nhó nói một chữ "Được" rồi xoay người đuổi theo những bạn học kia.

Mùa hè đó, anh viết cho cô vài lá thư, nhưng anh cũng không có nhận được hồi âm của cô.

Sau đó, sau đó, có rất nhiều việc không thể tiên đoán, có rất nhiều việc xảy ra trong đời. Sau đó, tất cả cũng thay đổi...

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Định Mệnh

Bộ phim trước mắt mô phỏng một phiên bản mới về tình yêu vừa đơn giản vừa mãi mãi không bao giờ thay đổi. Nhưng cuối cùng nhân vật nam kia lại chết, tình yêu không có sự tạm biệt lại thường là đẹp nhất, nói chung là như vậy, sau đó cả phòng chiếu phim vang lên vài tiếng khóc nức nở.

Ánh đèn ảm đạm sáng lên, khán giả rồi rít đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, còn Lăng Lực si ngốc ngồi ở nơi đó, ngơ ngác tập trung nhìn những chữ phụ đề cuối cùng.

Trên đường rời khỏi rạp chiếu phim còn rất nhiều người khác vừa đi vừa bàn luận, đa số cặp mắt bị lau đến sưng đỏ, nhưng vẫn còn một số người cuồng ngược, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

"Thật cảm động quá."

"Ừ, bao nhiêu năm chưa xoi qua bộ phim cảm động như vậy."

"Mấy năm nay Trần Tư Lộ tiến vào Hollywood, giành được giải thưởng Oscar phim nước ngoài hay nhất, tất cả nội dung phim cũng không có kém chất lượng, cũng được những nhà phê bình đánh giá khá cao, tốt xấu gì thì bộ này cũng sẽ giành được giải cho xoi."

"Đúng vậy. Ông ta là một trong năm đạo diễn được đề cử tranh giải đạo diễn xuất sắc."

"Nhất định sẽ giành giải thôi."

.....

"Anh thấy thế nào?" Trên xe, Phùng Linh Linh vừa cầm một chiếc gương trang điểm lại một lần nữa, vừa hỏi. Cô chú trọng đánh phần xung quanh viền mắt. Thật ra cô từng xõa qua bộ phim này một lần trước rồi, lần này chủ yếu là đi chung với Lăng Lực, nhưng xõa đến lần thứ hai cô vẫn bị cảm động tới mức rớt rít cả lên. Nhưng từ lúc Lăng Lực ra khỏi rạp chiếu phim vẫn mang theo tâm sự nặng nề, tinh thần hoảng hốt.

"Rất hay."

"Kịch bản hay, gặp được một đạo diễn giỏi sẽ làm ra một bộ phim đặc sắc, bộ phim này đã phá vỡ kỷ lục bán vé, đứng vị trí đầu bảng phim trong nước đó."

"Ồ? Vậy sao?" Nét mặt Lăng Lực không hề suy nghĩ, hỏi máy móc.

"Đúng vậy." Phùng Linh Linh gật đầu liên tục. "Có thể nói Trần Tư Lộ đã đổ không ít tâm huyết vào bộ phim này. Trên báo nói anh ta vì giữ nguyên tình yêu thời cha ông chúng ta, đã bỏ qua tất cả những nữ minh tinh nổi tiếng, còn đặc biệt đi nằm vùng ở các trường cấp ba để tuyển người, như nữ diễn viên trong phim kia cũng bởi vì vẻ ngoài rất trong sáng nên được lựa chọn. Cô ấy bây giờ đúng là vinh quang tột đỉnh rồi."

"Ồ? Vậy còn chỗ quay phim? Cụ thể là ở đâu?" Anh vẫn còn muốn xác nhận thử xõa mình nhận nhầm không.

"Để tôi nghĩ chút." Phùng Linh Linh khẽ cau mày, lâm vào trạng thái trầm tư, đột nhiên vỗ tay một cái nói, "Tôi nhớ ra rồi, trên báo nói là ở xã C huyện B tỉnh M."

Tim Lăng Lực đập cuồn cuộn.

"Nghe nói bộ phim này tác giả kiêm biên kịch tự mình đề cử. Cô ấy nói cô ấy đã lấy chính nơi đó làm bối cảnh sáng tác tác phẩm này."

"Ồ? Còn có chuyện như vậy sao?"

"Còn chưa hết đâu, vì để làm nổi bật tính chân thật, tổ biên kịch còn tiếp thu ý kiến của cô ấy, sửa lại một ngôi trường tiểu học bỏ hoang, trong quá trình sửa chữa không làm hỏng mất trạng thái ban đầu của nó."

Lăng Lực rơi vào trầm tư. "Vậy cô còn nhớ tên của tác giả đó không?"

"Ừm, báo chí đưa tin âm ỉ, muốn không biết cũng khó. Là một tác giả trên mạng có nickname là Ảnh Từ."

"Tên thật cơ mà?" Nói không chừng anh biết người này.

"Cụ thể thì tôi không rõ lắm, còn nói hình như tính cách của nhà văn này rất lạ, không thích xuất đầu lộ diện, không đồng ý bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, tất cả hình trên mạng của cô ấy đều là giả."

"Ồ?" Lăng Lực cảm thấy thất vọng.

"Thế nào? Cảm thấy hứng thú sao? Nhắc tới cũng thấy rất khéo, cô Ảnh Từ thần bí này chính là tác giả đã ký hợp đồng kỳ sau với tập đoàn Á Hoa nhà anh, mấy ngày trước tôi còn nhìn thấy Blog chính thức của công ty nhà anh đã tuyên truyền bộ phim này cùng với tiểu thuyết, Còn có hoạt động rút thăm trúng sách. Rất nhiều người nhiệt liệt tham gia đấy."

Trên mặt Lăng Lực lộ ra một tia thích thú. "Không nghĩ tới bây giờ Blog cũng trở thành phương tiện tuyên truyền mạnh như vậy."

Phùng Linh Linh khinh thường nói, "Mấy năm nay anh ở nước ngoài chỉ đọc sách chết thôi à. Ngay cả điều này cũng không biết, thật out rồi."

Lăng Lực cười ngược ngùng.

Phùng Linh Linh cười hỏi, "Thế nào? Có phải bây giờ đã thấy hứng thú với sự nghiệp gia tộc không? Thực tế xây dựng sự nghiệp còn thú vị hơn nhiều so với những quyền sách khô khan kia. Huống chi trước mắt anh còn có sẵn một đề quốc thương mại, cái này còn hơn gấp trăm lần mấy cái ảo ảnh trong sách?" Phùng Linh Linh nhảy cảm bắt được ánh mắt thoáng thay đổi của anh, thử hỏi thăm dò, không buông tha bất kỳ cơ hội nào để thuyết phục anh.

Lăng Lực có vẻ dăm chiêu, suy nghĩ trong giây lát đáp, "Ừm, tôi sẽ suy nghĩ thử xem."

Nghe những lời ấy, Phùng Linh Linh mừng rỡ, hét lớn, "Vậy thì thật tốt quá."

"Tôi cho rằng chỉ có cha tôi nghe thấy tin đó mới có vẻ mặt vui mừng như thế, không phải cô là người mà ba tôi nhờ nói thay chứ?" Lăng Lực nói nửa đùa nửa thật.

Phùng Linh Linh cũng nửa thật nửa đùa đáp lễ anh, "Tôi muốn anh trở lại không được à...?"

Lăng Lực sừng sốt, không nghĩ tới cô lại thẳng thắn như vậy. Ngược lại mình thật ngược ngùng, vì vậy không biến sắc chuyển đề tài đi, "Chỉ là, nói đến làm ăn, phương diện này cô còn có kinh nghiệm hơn tôi, đến lúc đó còn phải đến tìm cô, xin cô chỉ dạy nữa."

"Chỉ cần anh không ghét bỏ tôi, tôi rất vui lòng thu nhận một đệ tử như anh." Về mặt Phùng Linh Linh rạng rỡ, tiếng cười giòn giã.

Hai người nói đến đây đều cảm thấy rất vui vẻ, Lăng Lực nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cũng mười hai giờ rồi, vì vậy liền nói, "Cũng đến trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm, cô quen thuộc với thành phố A như vậy, cô giới thiệu chỗ đi."

"Vậy thì đi Tiểu Giang Nam."

"Được."

.....

Buổi chiều về đến nhà, Lăng Lực nằm bò trên giường một lát, nhưng không hề thấy buồn ngủ. Hình ảnh trong bộ phim buổi sáng tác động rất lớn đến anh. Anh không có cách nào tự kiểm chế, nhớ lại những kỷ niệm trong lòng. Lăn qua lộn lại trên giường một hồi, cuối cùng anh buồn bực xốc chân lên, bò xuống giường. Anh mở máy vi tính ra, ở trên Bách Khoa tìm kiếm Blog chính thức của tập đoàn Á Hoa, không ngờ vừa mở ra liền phát hiện trên trang web chính thức của nhà mình đang triển khai hội đáp trực tuyến với Ảnh Từ. Tinh thần anh nhất thời tỉnh táo.

Thời gian hỏi đáp bắt đầu từ hai giờ, còn chưa tới nửa tiếng, những câu hỏi đưa ra đã lên tới hơn trăm trang. Mà những câu hỏi mới không ngừng nhảy ra, làm anh không kịp nhìn. Anh chỉ có thể tiếp tục rê chuột xuống.

Cá tung tăng bơi lội: xin hỏi bộ tiểu thuyết《 tuyệt luân 》này dựa vào trải nghiệm thực tế của cô viết ra sao?"

Ảnh Từ: Tôi thấy có người đã từng nói như thế này, một khi một người trở thành nhà văn, trước sau gì cũng sẽ đem những gì mình biết về mọi người lấy ra viết. Tôi cảm thấy những lời này rất có đạo lý. Văn học bắt nguồn từ cuộc sống và duy trì bằng cuộc sống. Nhưng tôi không thể không nói, “Tuyệt Luân”, câu chuyện tình yêu này không phải là trải nghiệm của bản thân tôi, hoàn toàn là hư cấu, chỉ là bên trong bỏ thêm cảm giác thực tế của tôi, trong quá trình viết tôi thích tưởng tượng mình chính là nhân vật nữ chính, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác trải nghiệm tâm tình của cô ấy. Tôi chỉ nghĩ một tác phẩm có thể tác động tới bản thân mình trước, thì mới có thể nhận được sự đồng cảm của người đọc.

Gió nhẹ bên biển: nghe nói biên kịch bộ phim《 tuyệt luân 》cũng là cô, cô có tham dự tuyển vai không?

Ảnh Từ: kịch bản phim chính xác là tôi biên kịch. Chỉ là nhân vật là do đạo diễn quyết định, chọn hai người mới này làm tôi rất hài lòng, hoàn toàn làm sống lại Lộ Vi và Hoàng Manh trong cảm nhận của tôi.

Bạo Tẩu điên cuồng: xin hỏi Ảnh Từ, trong lúc viết một quyển sách có cảm thấy thật sự không viết tiếp được hay không, hoặc là không biết nên viết tiếp truyện như thế nào nữa, giữa đường chợt nảy sinh ý nghĩ từ bỏ không?

Ảnh Từ: Tôi đào không nhiều hố lắm,《 tuyệt luân 》 tuy là bộ tiểu thuyết đầu tiên tôi viết, trong quá trình viết có lúc cảm thấy bế tắc, nhưng vẫn thật may mắn, sau đó đột nhiên lại thông suốt ý tưởng, cuối cùng tôi cũng viết xong nó — ha ha, nghe nói rất nhiều tác giả đều có lúc viết không ra.

Thích ăn nho: Hình ảnh trên phim rất đẹp, nhất là một cây hoa ngô đồng kia, mọi người xem qua đều nói rất đẹp, không biết những cảnh đó được chụp ở đâu?

Thấy dòng chữ này, cơ thể Lăng Lực chợt căng thẳng, không chớp mắt nhìn chằm chằm chờ câu trả lời từ màn hình vi tính.

Ảnh Từ: là ở xã C huyện B tỉnh M. Lúc ấy đạo diễn đã từng trưng cầu qua ý kiến của tôi. Hơn nữa xuất phát từ yêu cầu của nội dung tác phẩm, tôi còn đề nghị tổ biên kịch sửa chữa lại ngôi trường tiểu học tôi từng học. Trường tiểu học đó đã nhiều năm không dùng, rách mướp, sau khi sửa lại trở về hiện trạng năm tôi vẫn còn đi học. Ngay cả những vết chân trên bức tường bên ngoài vẫn được giữ lại.

Trái tim Lăng lực đập điên loạn. Tay của anh lướt lên bàn phím, rất nhanh gõ xong một hàng chữ.

Khách tha hương: Xin hỏi cô có phải người xã C huyện B tỉnh M?

Sau khi gửi xong Lăng Lực vô cùng lo lắng chờ đợi, trong tim âm thầm cầu nguyện câu hỏi anh đăng lên đừng bị dòng nước lũ kia cuốn sạch đi mất.

Đột nhiên, anh nhìn thấy câu trả lời.

Ảnh Từ: chuyện này —— thật sự tôi là người xã C huyện B tỉnh M, đó là một nơi sinh trưởng rất nhiều cây ngô đồng, ở bên ngoài nhiều năm như vậy, tôi không biết đã nhớ về nơi có những khóm cây ngô đồng biết bao nhiêu.

Nhịp tim Lăng Lực càng đập lợi hại, anh lập tức đăng thêm một hàng chữ.

Khách tha hương: Tôi cũng là người xã C huyện B tỉnh M, ngôi trường tiểu học trong phim giống hệt như ngôi trường tôi học hồi bé. Không biết chừng chúng ta chính là bạn học, có thể hỏi họ tên thật của cô không?

Lần này anh không được may mắn như trước, câu hỏi của anh bị những đồng đảng những kẻ cuồng loạn phía sau che mất trong nháy mắt. Nhưng có một câu hỏi bên dưới đẩy lên hấp dẫn sự chú ý của anh.

Yêu một đời cũng chia tay: Ảnh Từ, tại sao không công khai ảnh chụp? Chúng tôi rất muốn nhìn xem trông cô như thế nào.

Ảnh Từ: (xấu hổ), đáng dấp quá khó coi, xấu hổ không dám mang ra dọa người.

Một cuộc chờ đợi vô ích.

.....

Lăng Lực không cam lòng, lại lặp lại câu hỏi lúc nãy một lần nữa. Không ngờ tới lần này lại có thể nhận được câu trả lời.

Ảnh Từ: Chuyện này không phải cũng đã nói rồi sao. Mỗi người có một cách nghĩ khác nhau. Lúc đầu tôi viết văn, ý định ban đầu chỉ muốn giải trí cho mình và những người khác, chỉ muốn viết ra một chút suy nghĩ và những trải nghiệm thật sự, cũng không có nghĩ tới sẽ được công bố. Thậm chí còn được chuyển thể thành phim. Tôi chỉ muốn sống cuộc đời bình thường. Về phần thân phận thật sự của tôi, tôi nghĩ không cần thiết phải công khai.

Lăng Lực cảm thấy thất vọng, nhưng nghĩ lại tự an ủi mình có gì để mà thất vọng, dù cho cô ấy là ai cũng không thể nào là người kia.

Nội dung những câu hỏi phía sau anh cũng không có ý định xem tiếp, vì vậy lên mạng nhìn lại những hình ảnh trên phim. Khi xem lại những cảnh đó một lần nữa, bản thân anh cũng cảm thấy bất lực. Anh lấy bao thuốc, rút ra một điếu, châm lửa, buồn bã ngồi hút trước bàn, tiếp tục suy nghĩ thêm một chút, lại dập hết đám khói trong gạt tàn thuốc, quay người đứng lên đi tới thư phòng.

Công ty có chuyện gì, cha anh Lăng Văn Long đều xử lý ở trong thư phòng. Anh tìm kiếm ở trên bàn sách, quả thật tìm được danh bạ điện thoại công ty. Anh đem danh bạ điện thoại về phòng mình, lật tới tờ thứ nhất, chọn ra số điện thoại người phụ trách đại diện công ty là phó tổng Mã - Mã Khôn rồi gọi cho anh ta.

"Phó tổng Mã, Xin chào, tôi là con cả Lăng tổng tên là Lăng Lực."

"Ồ, Xin chào, xin chào." Mã Khôn vừa mừng vừa lo, nói liên tục không ngừng "Không biết Lăng thiếu tìm tôi có chuyện gì?" Mã Khôn cẩn thận hỏi từng li từng tí, trong thâm tâm hiểu rõ Lăng Lực không thể nào quá rảnh rỗi không có gì làm mới tìm tới anh ta.

Lăng Lực cũng không muốn vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề "Tôi nghe người ta nói tới một tác giả tên là Ảnh Từ, anh biết người này không?"

"Ồ, anh nói cô ấy à, tôi biết chứ, cô ấy là tác giả đã ký hợp đồng kỳ sau với công ty chúng ta, tiểu thuyết do cô ấy biên soạn lại cùng tên với bộ phim hot đang chiếu gần đây, 《 tuyệt luân 》, không biết Lăng thiếu, anh đã xem qua chưa?"

"Tôi biết rồi, hôm nay tôi có xem qua."

"Trời ơi, vậy sao? Sao anh không nói sớm? Còn đặc biệt mua vé đi xem à. Nội bộ công ty chúng ta đang làm việc để phát phiếu tuyên truyền hoạt động đây."

"Không có gì, tôi đây cũng coi như cống hiến một chút cho phòng bán vé vì bộ phim này thôi. Nghe nói rất đẹp nên tôi rảnh rỗi đi xem, quả thật cũng không tệ."

"Vậy Lăng thiếu muốn hỏi về vị tác giả này đúng không?"

"Ồ, tôi rất tò mò rốt cuộc cô ấy là người như thế nào. Nghe nói cô ấy rất thần bí, điều tra trên mạng cũng không kiếm được tư liệu thực sự của cô ấy."

"À, đúng là như vậy. Vị tác giả này là người hết sức khiêm tốn, không thích xuất đầu lộ diện, không có mấy người biết thân phận thật sự của cô ấy. Trên thực tế ——" Mã Khôn cố ý dừng một chút. "Cô ấy đang ở trong công ty chúng ta, nhưng mà chỉ có vài lãnh đạo cấp cao mới biết chuyện này."

"Ồ?" Lăng Lực chấn động tinh thần, "Cô ấy làm gì ở công ty chúng ta?"

"Làm biên tập."

"Tên thật cô ấy là gì?"

"Mạc Đồng. Ban Biên Tập văn học thứ 2 ."

Trong đầu Lăng Lực nổ ầm một tiếng, Mạc Đồng. Thế giới thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao? Trùng tên trùng họ, hơn nữa còn học cùng trường cùng quê với anh. Nhưng ngoài người tên Mạc Đồng đó, anh thật sự không biết còn có ai khác tên là Mạc Đồng nữa.

Hồi lâu anh vẫn không lên tiếng, Mã Khôn chờ ở đầu điện thoại bên kia, sau đó mới hỏi thử, "Lăng thiếu còn muốn hỏi gì khác không?"

Lăng Lực phục hồi lại tinh thần, lúc này mới nói, "Phó tổng Mã, tôi cần tư liệu về Ảnh Từ ngay lập tức, bao gồm cả ngày sinh của cô ấy, nơi sinh, bối cảnh gia đình, càng chi tiết càng tốt. Chuyển lại cho tôi ngay bây giờ."

"Vâng."

Mười phút sau, một bộ tư liệu đầy đủ truyền tới từ máy fax. Lăng Lực cầm lên, lướt qua thật nhanh.

Tháng 4, năm 1983.

Xã C huyện B tỉnh M.

.....

Thế giới này thật có chuyện trùng hợp như thế sao? Trùng tên trùng họ, cùng ngày tháng năm sinh, cái gì cũng giống nhau! Tất cả tin tức đều như chỉ về một người.

Làm sao có thể như vậy?

Khiếp sợ, vui sướng, khổ sở, thống hận, các loại tình cảm xông lên đầu, lòng anh loạn như ma, không biết đã lật xem tư liệu trong tay bao nhiêu lần, trong miệng lẩm bẩm nhắc tới: Mạc Đồng, Mạc Đồng.

Nhưng cô đã chết.

Bọn họ nói với anh, cô đã chết.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Người Quen Thuộc Xa Lạ

Không được tôi muốn nhìn tận mắt.

Anh nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động.

"Mã phó tổng, buổi chiều mấy giờ các người tan việc?"

"Sáu giờ."

"Buổi chiều Mạc biên tập có đi làm không?"

"Có, Lăng thiếu muốn đến công ty gặp cô ấy sao?"

"Không, tôi còn chưa chính thức vào làm trong công ty, hiện tại không tiện vào công ty. Thế này, lúc tan việc tôi sẽ đứng chờ ở cửa công ty. Tôi không biết đáng về cô ấy trông như thế nào, mặc quần áo gì, đến lúc đó anh đưa số điện thoại của tôi cho bảo vệ gác cổng, chờ khi cô ấy đi ra anh kêu anh ta gọi điện cho tôi."

Mã Khôn vừa nghe suýt nữa đã bật cười, nhưng chỉ có thể kìm nén hơi thở, không dám để lộ một chút "tin tức". Anh không nghĩ công tử giàu có như Lăng Lực cũng thích chuyện theo đuổi phụ nữ, lại làm giống như âm thầm quan sát, ông cố nén tiếng cười, lễ phép cung kính trả lời.

"Vâng."

Cúp điện thoại, Lăng Lực cầm lấy chìa khóa và bóp tiền chuẩn bị ra ngoài. Lúc đi tới cửa đột nhiên dừng lại. Anh mới nhớ tới lời nói cha mẹ nói với anh sau khi tai nạn mười năm trước xảy ra. Họ nói Mạc Đồng đã chết, bởi vì như vậy anh mới nản lòng, mất hết ý chí, rời khỏi quê hương. Nghĩ đến đây anh lại quay trở lại, gấp lại phần hồ sơ Mã Khôn gửi cho anh, cất vào trong túi quần.

Buổi chiều, vào lúc năm giờ năm mươi phút, Lăng Lực đã đổi chiếc Lincoln khoe mẽ siêu dài, thay vào là một chiếc Honda tầm thường đến cửa công ty. Vừa đúng sáu giờ, anh ngay lập tức nhìn chăm chăm vào cửa công ty, tâm trạng cực kỳ căng thẳng, trong bàn tay đã đầm đìa mồ hôi. Hơn sáu giờ một chút, đã thấy nhân viên lần lượt đi ra cổng công ty. Lúc này, di động của anh reo lên, anh vội vàng nghe máy.

"Lăng thiếu, tôi là bảo vệ gác cổng. Mã phó tổng dặn dò tôi gọi điện thoại cho ngài. Mạc biên tập sắp đi ra. Ngài nhìn đi, là người mặc váy màu lam, trên tay còn cầm một chiếc túi xách màu vàng nhạt, thấy không?" Bảo an nén tiếng nói thật nhỏ.

Ngay lúc Lăng Lực nghe điện thoại, phúc chốc lại nhìn lướt qua một bóng người, anh như bị điện giật, dờ người ra, đã không còn nghe thấy bất cứ điều gì từ lâu. Một bóng dáng mảnh khảnh đi xuống bậc thang, giống như một tia sáng rơi chiếu vào mắt anh. Cảm giác kia có biết bao xa lạ, lại vô cùng quen thuộc, cho dù có ngăn cách mười năm dài, liếc mắt anh vẫn có thể nhận ra cô từ trong đám đông. Da thịt trắng mịn của cô bị nắng chiều chiếu xuống như trong suốt, khuôn mặt trái xoan chỉ lớn cỡ bằng bàn tay, lông mày mảnh màu đen, cảm nhận, ánh mắt trong veo giống như lúc nhỏ. Cô càng đi càng gần, càng đi càng gần, cuối cùng ngừng trước đôi mắt mở to của anh.

Trong điện thoại, bảo vệ gác cổng vẫn còn đang nói, "Cô ấy đi chung với một cô gái tóc ngắn, đó là bạn tốt của cô ấy Ada, các cô ấy thường xuyên cùng nhau ra vào."

Lăng Lực chỉ chậm chạp trả lời một tiếng, "Biết rồi," xong liền cúp máy. Hai mắt vẫn chăm chú tham lam nhìn chăm chăm như muốn phá vỡ cả khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Cô gái tóc ngắn chắc đã nói gì đó, Mạc Đồng cúi đầu, che miệng cười, mặt rạng rỡ, cười cực kỳ vui vẻ. Vô tình nụ cười cũng xuất hiện trên môi anh. Giờ phút này, tim anh giống như có dòng nước tinh khiết chảy qua, mát lạnh cả lòng. Đây là lần đầu tiên trong mười năm qua, trái tim nóng này, bất an của anh bỗng nhiên thanh tĩnh.

Mạc Đồng và Ada vừa nói vừa cười đi đến trạm xe buýt, xe Mạc Đồng muốn đi đến trước, cô và Ada vẫy tay nói lời tạm biệt rồi liền lên xe. Hoàn toàn không biết phía sau có một chiếc Honda Nhật Bản bám chặt không rời chiếc xe buýt số 315 suốt trên đường đi. Xe công cộng đi một chút thì lại tạm ngừng. Lăng Lực vẫn đi theo hơn một giờ mới thấy cô xuống xe. Anh nhìn xung quanh, mới phát hiện ra đã sớm xa rồi phố xa thâm uất huyền ảo. Hai bên đường đầu đầu cũng là chung cư mới xây, nhưng để thấy số lượng người vào đây ở rất ít, rõ ràng đây là vùng ngoại thành. Anh không nghĩ tới cô sống ở nơi như thế, dựa vào thu nhập hiện giờ của cô có thể sống ở một nơi cao cấp mới phải.

Tâm trạng Mạc Đồng thoải mái, bước chậm rãi đi về phía trước, anh cũng lái chiếc xe tốc độ vừa đi theo phía sau. Lăng Lực thấy cô đi một hồi thì quẹo vào một hẻm nhỏ cũ nát, ngõ nhỏ lại hẹp, dơ dáy bẩn thỉu, từ đầu hẻm nhìn vào trong, tất cả các gian đều là quán ăn nhỏ. Lăng Lực không biết cô đến nơi này làm cái gì. Nhiều năm qua, anh chưa từng ném qua loại đồ ăn vặt trên phố. Anh cẩn thận quẹo xe vào một hẻm nhỏ, chỉ sợ mất dấu cô.

Ngay sau đó, anh nhìn thấy Mạc Đồng đứng ở một quán nhỏ bán bánh nướng. Mạc Đồng và hai vợ chồng người bán bánh nướng vừa nói vừa cười, giống như quen biết đã lâu. Lăng Lực phát hiện mặc dù cái quán nhỏ này lụi bại, buôn bán lại rất tốt, người tới đây từng đợt, nối liền không dứt. Chủ quán và khách hàng cùng là người ở vùng này, tất nhiên đã rất thân thiết. Hai vợ chồng trẻ vừa chào hỏi khách hàng, vừa tay chân nhanh lẹ áp chảo bánh nướng. Chỉ thấy người đàn ông nhào bột mì rất giỏi, dùng gậy cán bột mì thành một miếng mỏng. Người phụ nữ múc một muỗng dầu đổ vào mặt nồi, sau đó lấy một miếng bánh trải lên, trên da bánh lại thêm chút dầu. Sau đó thì chờ nó vàng lên, lập tức đập vỡ quả trứng gà thả vào, lại dựa theo sở thích của từng người mà bỏ hành lá, dưa muối, rau thơm, tương ớt, hoặc là sốt cà chua. Một chén nhỏ tốn công phu liền được bung ra. Một lúc sau những miếng bánh kia của Mạc Đồng gọi cũng được đem ra, thấy cô trả tiền, nhận bánh, cắn một miếng lớn, không rõ nói gì, chỉ nghe khen liên tục, "Thật thơm"

"Thích là tốt rồi." Người đàn ông phúc hậu thật thà cười nói.

Mạc Đồng vừa cắn bánh nướng vừa tiếp tục đi về phía trước, con hẻm nhỏ vốn hẹp, lại thêm người qua lại nhiều, Lăng Lực gần như không thể đi chuyển, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. May mắn là ở phía trước Mạc Đồng vẫn chưa đi xa, chưa tới hai bước cô đã quẹo vào một quán bán mì sợi Lan Châu, lúc này Lăng Lực mới thở phào nhẹ nhõm. Anh đậu xe ở trước hàng hiên một nhà không mở cửa, dựa theo bảng hiệu của tiệm tìm được quán mì sợi, cũng đi vào đó. Anh nhìn thấy Mạc Đồng ngồi ở cái bàn thứ hai bên trái, đang cầm hai chiếc đũa không có bao gỗ từng cái một lên bàn, cái bánh nướng kia đã vào trong bao tử của cô từ lâu. Anh nhẹ nhàng đi qua ngồi sau lưng cô. Chủ tiệm nhanh chóng tới đây, anh cầm thực đơn gọi món trên bàn nhìn thoáng qua, gọi đại một tô mì thịt bò. Sau đó bình tĩnh canh chừng từ sau lưng của cô, từ đầu đến cuối, cô không quay đầu nhìn anh một cái. Anh cứ nhìn cô, không biết tại sao, tim không không chế được cứ đập điên cuồng. Trong mười năm qua, đây là lần đầu tiên, cô và anh chỉ cách nhau một khoảng cách là một cánh tay.

Tô mì của Mạc Đồng được bung tới trước, ngón tay cô cử động, vội vàng lấy đũa, trộn hai lần, lại cầm lấy dấm chua xịt điên cuồng vào trong tô. Lăng Lực nhìn cô nóng lòng đổ bình dấm chua vào, chủ tiệm thì cứ đau lòng cứ nhíu mày. Dường như cô không phát hiện ra, miệng vẫn giòn giã gọi: "Ông chủ, cho thêm đĩa rau thơm và đậu đũa." Ông chủ liền đen mặt. Cô lại nở nụ cười, lấy lòng nói: "Quy tắc cũ, tôi trả thêm một đồng tiền." Lúc này ông chủ mới mặt mày hớn hở đi tới.

Ngay sau đó, tô mì của Lăng Lực cũng được bung lên, nóng sốt bốc khói nghi ngút, lúc này anh cũng cảm thấy thật đói bụng. Vì thế học theo bộ dạng của cô, bỏ thêm nhũ dấm chua, nhân tiện múc một muỗng tiêu bỏ vào tô khuấy. Bởi vì thói quen khi còn nhỏ, anh cũng thích ăn cay. Mấy năm nay ở nước ngoài vấn đề đau đầu nhất là việc ăn cơm, có nhiều tiền bạc hơn nữa cũng không thể ăn món ăn có hương vị chính tông của quê hương. Mấy ngày nay về nhà cũng đỡ thèm. Anh trộn đều tiêu lên, vì thế bắt đầu đưa đũa vào trong miệng. Mới vừa bỏ vào miệng anh lập tức phun ra hết, để đũa xuống ho hắng liệt. Anh không nghĩ tới sẽ cay như vậy, bị sặc đỏ bừng cả khuôn mặt, anh cúi người gục xuống bàn thờ. Nhưng lúc này, người ở phía trước lại thần kỳ xoay người lại, cười hỏi anh: "Cay đến như vậy sao?"

Tim của anh liền đập mãnh liệt giống như đột nhiên nhảy tới cổ họng, nhất thời ngất người. Ánh mắt trong veo, nụ cười rạng rỡ, đang nhìn anh, có phải cô nhận ra anh không? Trong lòng anh hi vọng chờ đợi, tên cô đã nằm trong môi anh, sắp bật ra, mà tầm mắt của cô lại chuyển thành một đường cong, nhìn vào hủ tiêu trên góc bàn kia, cô cầm lấy bình, quơ quơ trước mắt anh, nói, "Anh có dùng không? Cái bình này để trên bàn tôi thì vô ích."

Tim của anh lại rơi xuống đáy vực thẳm.

Anh dờ dẩn lắc đầu nói, "Không cần."

Mạc Đồng xoay người qua chỗ khác, lấy muỗng khuấy trong tô, sau đó ăn nhiệt tình. Anh tức giận nghĩ thầm, khi nào cô lại có thể ăn cay như vậy? Cũng không sợ thủng dạ dày ư. Nhưng anh lại không ăn được khẩu vị như vậy. Anh kêu ông chủ tính tiền, phiền não đi ra khỏi quán, đi lấy xe lái đến chậm chậm, sau đó ngồi chờ trong xe.

Có điều trong chốc lát Mạc Đồng cũng đi ra khỏi quán. Lăng Lực tiếp tục lái xe theo sau. Ra khỏi hẻm là con đường lớn, đi về phía trước không đến năm phút, thì nhìn thấy một công viên nhỏ, có nam nữ già trẻ đang khiêu vũ. Những em bé đang chơi đùa trong quảng trường trước cổng công viên, một không khí vui vẻ yên bình. Nhưng Mạc Đồng không có dừng lại, mà tiếp tục đi về phía trước, tiếng ồn ào ngày càng xa, cũng không thể nghe thấy nữa. Chắc là cô đi tới phía sau công viên, đột nhiên dừng lại, Lăng Lực nín thở nhìn theo, vốn dĩ nơi đó có một cái cổng nhỏ, trong nháy mắt, cô đã nhanh nhẹn đi vào trong.

Anh tắt đèn xe, hạ cửa kính xuống, nhìn vào bên trong xuyên qua khe hở của hàng rào lá cây, chỉ thấy cô ngồi trên cái bàn đá nhỏ, kê ngả đầu, giống

như tai đang lắng nghe, âm thanh bé nhỏ như đang nhảy múa của thiên nhiên, nghe âm thanh ánh trăng sáng loáng chiếu sáng từ đằng xa xuống đôi tay mịn màng của cô. Anh nhìn cô chậm chậm giang hai tay ra, xòe rộng những ngón tay xinh đẹp, ánh sáng màu xanh rơi xuyên vào giữa bàn tay mềm mại của cô tựa như nước mưa chảy xuống, ánh sáng chuyển động nhẹ nhàng theo gió trong lòng bàn tay cô, nụ cười của cô tựa như gió thổi qua mặt nước lăn tăn.

Ngồi trong xe, Lăng Lực không khỏi ngẩn ngơ.....

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gần Như Vậy, Xa Đến Thế

Anh nhớ lại một đêm mùa xuân rất nhiều năm trước kia, đêm hôm đó cũng yên tĩnh như tối nay.

Vào thứ sáu mỗi tuần, là dịp học sinh vui vẻ nhất. Nhất là đến lúc xế chiều, tất cả mọi người đều khẩn trương chờ giờ tan học. Bởi vì tiếp theo có thể vui chơi thoải mái hai ngày liền. Chuông tan học vừa vang lên, mọi người đều như chim vỡ tổ chạy ra khỏi phòng học. Song, hôm nay Mạc Đồng vẫn chậm chạp không nhúc nhích, là cô không thể nhúc nhích, càng không dám làm như vậy. Cô gục trên bàn giả vờ làm bài tập số học.

"Đi thôi, mọi người đi cả rồi" Anh nói, giọng rất nhẹ nhàng, nhưng trong phòng học trống trải lại nghe thấy đặc biệt rõ ràng.

Mạc Đồng không ngẩng đầu, nói "Anh đi trước đi. Em làm cái này xong đã."

"Hôm nay là thứ sáu, bài tập có thể để mai một làm. Đùng vui đầu vào nữa, trời sắp tối rồi."

Mạc Đồng vẫn không nhúc nhích, trong lòng thầm xua đuổi anh "Em kêu anh đi trước thì cứ đi trước đi, đùng chờ em."

Nhưng cô biết, thiên hạ này chẳng ai có thể có chấp hơn anh, anh đợi cô không được, chắc chắn sẽ không đi. Không biết tại làm sao, sau khi lên trung học, dường như bọn họ có giao hẹn sẵn, vẫn cùng nhau tan học như xưa.

Lại một lát sau, Mạc Đồng vẫn thấy anh nhất quyết không chịu đi, không còn cách nào khác, đành phải dọn dẹp sách vở. Cô cất đồ đạc vào cặp táp, nhưng vẫn không chịu đứng lên rời khỏi ghế. Không khí trong phòng vẫn yên lặng, từ từ, mặt của cô bắt đầu ửng đỏ, và càng ngày càng đỏ hơn. Mặc dù nửa bên mặt cô đang hướng về anh, nhưng anh vẫn thấy được rõ ràng là cô đã đỏ đến tận mang tai. Sau một lúc lâu, anh mới nghe được giọng nói nhỏ xíu của cô "Có thể đưa áo khoác của anh cho em mượn được không?"

Lúc này, vừa vào đầu xuân, giá lạnh trong không khí chưa hoàn toàn tan hết, ban đêm lại càng lạnh lẽo hơn. Anh cho rằng cô bị lạnh, lập tức không hề do dự cởi áo khoác đồng phục đưa cho cô. Cô nhận lấy rồi lại kì kèo, nhăn nhó nói "Anh ra cửa phòng học chờ em đi."

Anh cảm thấy, hôm nay hành động của cô vô cùng kỳ quái, nhưng vẫn ngoan ngoãn đeo ba lô lên, đi ra cửa phòng học. Lúc này, thừa dịp anh quay lưng đi, Mạc Đồng đã đứng lên, cột áo khoác của anh vào bên hông, che một mảng đồ lớn ở đít quần của mình. Cô đi ra, Lăng Lực nhìn cô nghi ngờ, tựa như đã hiểu được điều gì xảy ra.

Bọn họ giẫm lên ánh nắng chiều cuối cùng trên con đường về nhà, đi được nửa đường, trời lại đổ mưa tí tách, những hạt mưa nhỏ liên tục rớt xuống như kim châm. Khí hậu mùa xuân vốn như vậy, mưa nhiều như lát phất. Anh gấp gáp nhìn xung quanh, vui mừng phát hiện phía trước đường có một rừng cây rậm rạp, đầu cành nở hoa trắng xóa. Đó là cây ngô đồng thường thấy nhất ở xã C. Mùa xuân chính là mùa ra hoa của nó. Mỗi lần vào mùa này, trong không khí cũng như có thoảng thoảng mùi hoa ngô đồng thanh nhã.

"Nhìn kia, bên kia có cây ngô đồng. Chúng ta qua đó núp mưa." Anh nói.

"Được."

Bọn họ chạy về phía trước, lúc đến dưới tàng cây đã thờ hồ hởi.

Trời dần dần tối đen, đêm mùa xuân đặc biệt đến sớm, trời mưa càng làm cho không khí âm u hơn. Bọn họ nòng ắm đứng kề nhau, không ai nói gì, chỉ nghe tiếng mưa rơi tí tách trên cây ngô đồng, giống như một điệu nhạc rất hay rơi vào tim bọn họ.

Mưa dần ngừng rơi, mặt trăng khế cong chui ra sau màn trời đêm, như một móc câu rình coi cả vùng đất. Tiếp đó sao cũng mọc đầy trời, như bảo thạch chiếu sáng nhấp nháy. Ánh sáng yếu ớt chiếu xuống khe lá trên cây, rơi vào trên người bọn họ, anh vươn hai tay ra, đóa hoa kia liền nhẹ rơi vào lòng bàn tay của anh, anh đỡ được nó.

“Mạc Đồng” Anh khẽ gọi một tiếng.

Người thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt đen láy lóe sáng trong màn đêm mờ lung, anh giang hai tay ra, một đóa hoa trắng nằm yên trong lòng bàn tay anh, dưới ánh trăng loang lổ, như bướm bướm vỗ cánh nhẹ nhàng. Anh vốc tay lại, như muốn che chở cho nó, dường như đó là vật quý hiếm nhất thế gian.

Tiếp theo, cô nghe được anh nói.

“Anh thích em”

Nghĩ đến đây, một dòng chảy ngọt ngào lan khắp toàn thân anh. Đêm hôm đó, hoa ngô đồng vô số lần nở rộ trong mộng của anh, nó liêu linh nở rộ lan tràn, trắng muốt không tỳ vết, cũng như cô gái trong rừng cây giờ phút này, cười nhẹ nhàng, ngửa mặt nhìn lên ánh trăng sáng. Ánh mắt tan tác của anh từ từ tập trung lại, khóe miệng cong lên, chỉ khẽ cười không nói.

Song, bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, khóe miệng anh đột nhiên khô héo, như một đóa hoa ngô đồng trắng bệch rơi lá tả trong mưa gió sầu tui. Tim của anh giống như bị người khác đâm vào một dao, nỗi đau khoét vào tim đến tận xương.

Anh lại nhớ đến một cảnh, cảnh vật đã vô số lần xông vào giấc mơ của anh xen lẫn với đêm hoa nở kia trong suốt mười năm qua.

.....

Ngày mùa hè kia như ngày tận thế. Mưa to dội ầm ầm xuống, xối ướt nhẹp toàn thân một đôi nam nữ, bọn họ tuyệt vọng đứng ở đường cái trung tâm, mặc cho gió táp mưa sa.

Sấm sét vang dội, từng trận chiếu sáng hai gương mặt trắng bệch, cô bé che miệng cố gắng đè nén tiếng khóc, nhưng tiếng khóc đã bị tiếng mưa rơi và tiếng sấm sét át đi từ lâu.

“Rốt cuộc là ai làm?” Anh khóc hét lên.

Cô không trả lời, chỉ vui đầu khóc nức nở.

“Rốt cuộc là ai làm, em nói đi.” Anh mãnh liệt lắc lắc bả vai cô. Cô vẫn chỉ khóc, không trả lời.

“Nói đi.” Anh gào thét. Cô vẫn không đáp, mà là từ từ quỳ trên mặt đất. Anh kéo cô lên tiếp tục rống giận “Mau nói cho anh biết.”

Cô run run muốn đẩy tay anh ra, nhưng cánh tay anh vô cùng mạnh mẽ bắt lấy cánh tay cô, hai người giằng co lộn xộn.

Hạt mưa to như hạt đậu không ngừng rơi trên người bọn họ đau điếng, tiếng mưa đan xen tiếng sấm rền vang vọng cả núi đồi. Bọn họ không nghe được tiếng xe đột nhiên xuất hiện, màng mưa dày đặc trắng xóa khắp cả đường, không nhìn thấy rõ được cái gì. Chỉ nghe được một tiếng thắng xe vang lên, hai người quay lại nhìn thấy đèn xe mờ mờ, chiếc xe như mũi tên đang vọt tới bọn họ. Trên mặt đất, trong nước mưa, máu, toàn là máu...

Anh như vùng vẫy trong cơn ác mộng, bộ ngực lên xuống kịch liệt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. Anh gục đầu lên tay lái, thở dốc hốn hển từng hơi một.

Không biết qua bao lâu, Mạc Đồng mới cảm thấy lạnh, lạnh đến run run, sờ lên cánh tay đang nổi da gà, thì ra trời đã vào thu. Cô hồi phục tinh thần, phát hiện đêm đã khuya. Trong rừng cây càng thêm yên ắng, những làn gió nhẹ phiêu diêu, tiếng côn trùng cũng đã ngừng kêu, không còn rả rích nữa. Cô đã ngồi ở trong cánh rừng này, trên chiếc ghế đá này vô số lần, cũng không cảm thấy sợ. Bóng dáng cô tịch mịch, cô thích thần thờ lạc lõng trong sự tịch mịch như thế.

Lưu luyến đứng lên, cuối cùng hít một hơi thật sâu mùi hoa thơm thoang thoảng, cô chuẩn bị đi. Giẫm lên những chiếc lá rơi trên con đường mòn, đi ra công viên nhỏ. Dưới chân vang lên những tiếng sột soạt làm Mạc Đồng cảm thấy như mình đang đi trên băng tuyết. Cô vẫn cúi đầu đi ra khỏi công viên giống như lúc đến, lưng chừng đi qua bên cạnh xe Lăng Lực, không hề nhìn vào một cái.

Lăng Lực đang gục trên tay lái, bỗng nghe được tiếng giày cao gót đi lộc cộc, chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng lưng nhỏ nhỏ gầy yếu của cô đang nhanh chóng bước qua. Trái tim đau đớn bỗng ngưng do dự, nhảy lên kịch liệt, miệng lưỡi khô khốc, hai chân anh như nhũn ra.

Mau, mau quyết định đi.

Anh mở cửa xe thật nhanh, đuổi theo sau lưng cô "Chờ một chút."

Người phía trước nghe tiếng kêu nên dừng bước, tò mò xoay người lại hỏi "Anh đang kêu tôi sao?"

Anh chạy đến dừng lại trước mặt cô, khẽ thở hốn hển "Ừ"

"Có chuyện gì không?" Giọng cô giòn giã, ánh mắt nhìn anh như lúc ở tiệm mì, như một vầng trăng sáng cong cong, trêu đùa tim anh không thể ức chế đập mạnh lần nữa.

Anh điều chỉnh hơi thở, đôi mắt vô cùng lo lắng nhìn cô, vội vàng tìm kiếm trên gương mặt cô "Em nhìn anh kỹ xem." Anh vừa nói vừa chỉ vào mình, anh thấy được sự kinh ngạc trong mắt cô "Nhìn kỹ xem, có nhớ anh là ai không?"

Đầu tiên là cô tròn tròn hai mắt, nhìn anh giống như quái vật, tiếp theo gương mặt lại dần dần ôn hòa.

"Em nhớ ra rồi có phải không?" Anh vui mừng muôn phần, cõi lòng đầy mong đợi.

Đột nhiên cô lại xì cười một tiếng "Không phải anh mới vừa rồi bị cay đến thối ra lửa hay sao?"

Sự thất vọng lại như một con dao găm đâm vào tim anh lần nữa, anh cảm thấy mình không thờ nổi. Anh bước lên trước hai bước, một tay nắm lấy bả vai cô, nói lo lắng "Em nhìn kỹ chút xem, em thật không không nhớ ra anh sao?"

Mạc Đồng xem xét cẩn thận, lắc đầu nói "Không nhận ra?"

"Anh là Tần Nam đây."

"Tần Nam là ai?" Cô hỏi mù mờ.

Bàn tay anh đang nắm lấy bả vai cô chợt siết chặt không thể không chế, trái tim từ từ tan vỡ thành từng mảnh nhỏ, đôi mắt sâu thẳm bỗng trở nên hung dữ "Em hỏi Tần Nam là ai ư?"

Hình như cô bị anh dọa, nụ cười trên mặt cũng biến thành hoảng sợ. Cô cố gắng muốn tránh khỏi hai bàn tay anh, cho rằng mình đã gặp kẻ điên.

"Em thật không nhớ sao? Chúng ta lớn lên cùng nhau, em không có chút ấn tượng nào sao? Anh là Tần Nam đây." Anh đau khổ lắc lắc bả vai cô, gào thét khàn cả giọng.

Mạc Đồng sợ hãi lắc đầu, giãy dụa kịch liệt "Tôi không biết anh đang nói gì cả. Nhất định anh đã nhận lầm người, mau buông tôi ra."

Nhưng tay của anh lại như gọng kiềm, gắt gao quán chặt cô. Cô giãy dụa cách nào cũng không thoát, dưới tình thế cấp bách, cô dùng hết sức hung hăng giẫm lên chân anh. Lăng Lực chấn động, đau đớn cúi người xuống, trong nhất thời buông lỏng tay. Mạc Đồng xoay người bỏ chạy, chạy chưa được mấy bước, thì cánh tay Lăng Lực đã nhanh chóng bắt được cô lần nữa.

"Anh mau buông ta ra." Cô kéo hai tay anh, vùng vẫy không thoát, cho nên cô la lên "Có ai không, cứu mạng, có lưu manh, cứu mạng, có lưu manh."

Lăng Lực như bị người ta giáng một bạt tai, cánh tay bắt lấy tay cô cũng đột nhiên buông lỏng ra. Cô hỗn loạn rút tay mình lại, xoay người bỏ chạy, ngay cả chiếc túi rơi xuống đất cũng chẳng thèm nhặt.

"Túi của em." Anh kêu to phía sau cô.

Mạc Đồng quay đầu lại nhìn thoáng qua, chân không dám lơ lửng, trong lúc cô mất tập trung bị ngã nhào trên đất, đầu gối bị trầy sứt da một mảng lớn, đau đến gào lên. Lăng Lực nóng lòng chạy lên trước hai bước, chuẩn bị đỡ cô dậy, lại thấy cô nhanh chóng bò dậy như thấy ma lần nữa, cời bỏ giày cao gót, xách trên tay, chạy như bay về phía trước.

Anh sững sờ đứng tại chỗ, không hề chớp mắt nhìn kẻ trốn chạy phía trước, cho đến khi thấy cô chạy đến cuối đường, quẹo qua bên phải, cuối cùng mất dấu.

Sau đó, đột nhiên anh nở nụ cười, cười đến eo cũng gập xuống, cười đến thở không nổi, cứ cười đến khi nước mắt chảy dài ...

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phơi Bày Chân Tướng

Sau khi rời khỏi công viên nhỏ, Lăng Lực mù mịt lái xe trên đường, lòng như đao cắt. Anh có quá nhiều nghi vấn. Tại sao năm đó cha mẹ anh lại lừa anh nói rằng cô đã chết? Mà người anh vừa nhìn thấy kia rõ ràng là cô, nhưng sao cô lại không nhận ra mình?

Anh không muốn về nhà, dù sao có trở về thì đợi chờ anh cũng là một đêm dài đằng đặc không ngủ được. Cuối cùng anh dừng xe lại trước một quán bar.

Từ lúc vào quán bar đã được hơn hai tiếng trôi qua, anh không biết mình uống được bao lâu, giống như uống bao nhiêu cũng không đủ, đầu óc của anh vẫn tỉnh táo như cũ. Điện thoại di động của anh vang lên vô số lần nhưng anh cũng lười nhận. Trong khoảng thời gian này có rất nhiều phụ nữ đến tìm anh, đều bị anh đuổi đi, nhưng tối nay anh cho phép mình cần một người phụ nữ. Người phụ nữ bên cạnh diêm dúa lăng lờ đầy đặn, vóc người to lớn, thể lực chắc chắn đủ tốt. Lúc này cô ta còn không hề nao núng trên ghê-gô anh, rất tốt, chính là cô ta rồi. Cuối cùng anh nghiêng đầu nhìn cô ta, ánh mắt dao động mãnh liệt, người phụ nữ trước mắt đột ngột biến thành rất nhiều chiếc bóng mờ ảo.

"Đi theo tôi." Anh bước xuống chiếc ghế dựa cao, nói không rõ ràng.

Người phụ nữ vui mừng để ly rượu trong tay xuống, theo sát sau lưng anh. Đầu anh choáng váng, bước chân hơi xiêu vẹo. Người phụ nữ quan tâm nâng cánh tay anh khoác lên vai, cẩn thận dìu anh đi.

Đi ra khỏi quán bar, hai người vừa lên sau xe, người phụ nữ đã không chờ được nữa, vội vàng nhào tới, hai tay mon trón trên người anh, giống như hồ điệp cời cúc áo anh. Anh nhắm hai mắt lại, mơ màng tựa vào ghế, để mặc cho cô ta giày vò. Áo sơ mi của anh đã được cởi ra, khóa quần cũng bị kéo xuống, tay của người phụ nữ đó đã đưa vào trong quần của anh. Đúng lúc này, sau đôi mắt đang nhắm chặt của anh bất chợt hiện ra một gương mặt nhỏ bé như bàn tay, cười nhẹ nhàng, nét mặt cong cong, trong lòng anh chợt quặn đau, đột ngột mờ mắt ra tóm lấy cái tay đang làm càn trên người anh, "Cút!"

Người phụ nữ kinh sợ, "Anh nói cái quái gì thế?"

"Tôi bảo cô cút." Anh cổ sức quát to.

Về mặt người phụ nữ vô cùng nhục nhã, giận dữ rút tay về, mở cửa xe đi xuống. Đóng cửa xe cái rầm.

.....

Trời vừa rạng sáng, Lăng Lực vẫn chưa về, toàn thể Lăng phủ rối loạn, người gọi điện thì vẫn cứ gọi điện, người đi tìm thì vẫn cứ đi tìm.

Vợ chồng Lăng thị sốt ruột ngồi chờ trong đại sảnh. Lăng Văn Long đi đi lại lại, lòng nóng như lửa đốt, Tần Lam căng thẳng tới mức sắp rơi nước mắt.

"Lão gia, nếu con nó xảy ra chuyện gì tôi biết sống như thế nào?" Tần Lam vừa nói vừa khóc nức nở.

"Bà sốt ruột thế thì làm được cái gì?" Lâm Văn Long buồn bực la lên, "Tôi hỏi bà, xế chiều hôm này sau khi A Lực về thì đã làm gì hả?"

"Nó vẫn luôn ở trong phòng mình, lúc chạng vạng mới đi ra ngoài."

"Vậy bà lên phòng nó xem có gì khác thường không. Tôi ở đây đợi tin."

"Vâng." Tần Lam nhận lệnh chạy lên phòng của Lăng Lực.

Lăng Lực mới trở về chưa được mấy ngày, trong phòng cũng không có nhiều đồ của anh. Tần Lam nhìn khắp nơi, cũng không phát hiện ra có gì không đúng. Trên bàn có để mấy vỉ tính, trong gạt tàn thuốc đặt một điều thuốc, dễ nhận thấy chưa hút được mấy hơi; Drap giường cũng chưa sửa sang lại, chứng tỏ lúc về anh có nghỉ trưa. Bà mở ngăn kéo dưới bàn mấy tính, bên trong rỗng tuếch. Tiếp theo bà đi tới đầu giường anh, kéo tủ đầu giường ra, lại phát hiện bên trong có một chiếc lọ nhỏ. Bà nghi ngờ lấy ra nhìn những lời ghi chú một chút, tất cả đều là tiếng nước ngoài bà xem không hiểu. Vì vậy bà nắm chặt chiếc lọ đi tới đại sảnh cho Lăng Văn Long nhìn xem.

"Lão gia, không có gì không đúng, chỉ có cái này." Bà vừa nói vừa đưa chiếc lọ cho Lăng Văn Long nhìn. Đáng tiếc Lăng Văn Long cũng không biết ngoại ngữ.

"Cái này rất giống lọ thuốc, chẳng lẽ A Lực có bệnh mà chúng ta không biết? Tôi gọi điện hỏi Trâu Huê một chút." Trâu Huê là bác sĩ đi du học từ những năm cuối thập niên 50 đã về nước, làm chủ nhiệm khoa ngoại ở bệnh viện Hiệp Hòa nhiều năm, Lăng Văn Long đã dùng không ít tiền mời ông ta làm bác sĩ riêng cho mình. Mà đồng thời ông ta cũng là bác sĩ riêng cho không ít người có tiền khác.

Điện thoại kết nối thành công, Lăng Văn Long đọc những chữ tiếng Anh trên lọ thuốc cho ông ta. Trâu Huê trả lời lại gần như lập tức, "Đây là một loại thuốc ngủ do nước Mỹ sản xuất."

Lúc Lăng Văn Long nói lại lời của bác sĩ cho Tần Lam thì hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, đều sợ ngây người.

"Chẳng lẽ A Lực bị mất ngủ?" Lăng Văn Long nói khó tin.

Tần Lam vừa nghe liền bật khóc, "Nó chưa bao giờ nói qua với tôi. Nó còn trẻ như vậy, sao lại có bệnh mất ngủ chứ?"

Ngay lúc hai vợ chồng nghi ngờ ngổn ngang trăm mối, Quản gia Lưu Quý đã tới bẩm báo, "Lão gia, là điện thoại của Vương cục trưởng, cục trưởng cục Công An."

Lăng Văn Long vội vàng đi nhận điện thoại. "Này, cục trưởng Vương, có tin gì chưa?"

"Lăng tổng, ông đừng lo lắng. Không có tin tức gì mới là tin tức tốt nhất. Người phái ra ngoài báo cáo là vẫn chưa phát hiện được gì. Ông đừng có gấp gáp, có lẽ nó đi chơi ở đâu đó, lát nữa là về thôi."

"haizz, nó đi chơi suốt đêm tôi cũng không lo lắng, nhưng gọi điện thoại nhiều lần như vậy không có ai bắt máy ——"

Đang nói, lại nghe thấy Lưu Quý la lên, "Lão gia, Đại Thiếu Gia đã về."

Lăng Văn Long nghe thấy vậy mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm một tiếng thật lớn.

"Ông xem, tôi nói có đúng không?" Cục trưởng Vương ở đầu dây bên kia nhất định đã nghe thấy Quân gia thông báo, cũng thở phào nhẹ nhõm nói.

"Đúng vậy, Đúng vậy, thật là xấu hổ, đã bắt ông bận rộn cả đêm."

"Giao tình giữa hai chúng ta còn khách sáo như vậy làm gì, không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, này, nếu nó đã về, ông mau hỏi chuyện nó một chút đi."

"Được, được." Nói xong Lăng Văn Long vội vàng cúp máy, đi ra cửa.

Tần Lam vừa nghe thấy con trai đã an toàn trở về, cũng chậm rãi chạy ra ngoài cửa.

Lăng Lực vừa vào cửa, hai vợ chồng Lăng thị liền ngất dại. Đây không phải là con trai phong lưu phóng khoáng của bọn họ sao? Sao lại giống như đang chịu tang vậy? Đôi mắt anh sưng đỏ, ánh mắt rã rời, đầu tóc rối bù, bước chân tập tễnh, toàn thân tản ra mùi mồ hôi và mùi rượu nồng nặc. Tần Lam bắt lấy tay anh. Kiểm tra anh một lượt từ trên xuống dưới, không thấy có vết thương, mới yên tâm trở lại.

"Con sao vậy? Con trai, xảy ra chuyện gì vậy?" Bà vội hỏi.

"Đúng vậy, sao lại thành cái dạng này? Điện thoại không nhận, khiến cha và mẹ con lo muốn chết." Lăng Văn Long vừa đau lòng vừa giận nói.

Lăng Lực vẫn thờ ơ với sự quan tâm ân cần của họ, vẫn lao đảo hoang mang đi về phía phòng mình.

Lăng Văn Long dấn dò cả đám người cả đêm bận rộn không ngủ, "Không có việc gì rồi, mọi người đi ngủ đi." Sau đó hai vợ chồng theo sát sau lưng con trai đi vào trong phòng. Trên đường, Tần Lam cố gắng đi tới đỡ anh, lại bị Lăng Lực né tránh.

Lăng Lực vừa vào cửa đã đi tới trước giường, ngã thẳng xuống. Không hề nói một câu.

Lăng Văn Long đi vào sau cùng cẩn thận đóng cửa lại.

Tần Lam vội vàng ngồi xuống bên giường nhìn anh hỏi, "Con à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lăng Lực nhắm chặt hai mắt, mệt mỏi nằm ở trên giường, đầu anh đau muốn nứt ra, nhưng không nói được lời nào. Tần Lam nhìn bộ dạng tiều tụy của anh đau lòng chảy nước mắt.

"A Lực, có phải con có buồn phiền gì không? Con còn trẻ sao lại bị mất ngủ? Mấy năm này, cha và mẹ con đều nghĩ con ở Mỹ rất vui vẻ, không ngờ trong lòng con lại khổ sở như vậy." Lúc này Lăng Văn Long cũng đã đi tới trước giường anh.

Lăng Lực nghe thấy vậy cả kinh, hai hàng nước mắt trong suốt chảy ra khóe mắt, anh quay người vào trong, khịt khịt mũi, cơ thể khẽ run. Tần Lam nhìn anh khổ sở như vậy, vươn tay vuốt ve sau lưng anh, đau lòng không thôi.

"Con à, con muốn bức chết cha với mẹ sao? Con có nỗi khổ gì sao không nói ra, nói ra chúng ta mới có thể giúp con." Tần Lam vừa khóc vừa nói, khẽ lay cơ thể anh.

"Đúng rồi, tóm lại là có chuyện gì?" Lăng Văn Long cũng đứng một bên thúc giục.

Trầm mặc thật lâu, cuối cùng, bọn họ nghe thấy Lăng Lực nói, "Bởi vì cô ấy."

Hai vợ chồng Lăng thị khó khăn lắm mới nghe thấy con mình lên tiếng, vội vàng hỏi, "Cô ấy là ai?"

"Mạc Đồng." Giọng nói của Lăng lực rất nhẹ, nhưng rất rõ ràng.

"Mạc đồng?" Lăng Văn Long cau mày, giống như lạc vào trong sương mù, mà Tần Lam lại kinh ngạc hít sâu một hơi, "Đã nhiều năm như vậy, con vẫn còn nhớ tới nó sao?"

Gian phòng lại nhất thời lâm vào trầm mặc.

"Đúng vậy." Lăng Lực run rẩy nói, "Ngày nào cũng nhớ, nhớ tới vụ tai nạn kia, cứ nghĩ nếu như không phải con ép cô ấy như vậy, cô ấy sẽ không phải chết, vừa nghĩ tới cô ấy tìm đã thấy đau, đau tới không thể ngủ được."

Lăng Văn Long và Tần Lam nghe vậy đều kinh sợ. Tần Lam thì súp đồ, gào khóc. Tiếng bà khàn khàn đứt quãng nói, "Con à, con không hề... nợ... nó. Nó không có... chết, tiền thuốc men ban đầu của nó cũng là do chúng ta trả, nó... Sau khi xuất viện, chúng ta cũng đã đưa cho mẹ nó... một số phí bồi thường lớn."

Lăng Lực nắm chặt drap giường trong tay, anh dứt khoát xoay người nằm ngửa giữa giường, khàn giọng chất vấn, "Vậy tại sao ban đầu lại lừa con?"

"A Lực, con bình tĩnh một chút." Lăng Văn Long thấy anh kích động, vội vàng trấn an nói."Cha và mẹ đã cùng thương lượng rồi mới làm như vậy. Lúc ấy nó bị thương rất nặng, đứa nhỏ trong bụng cũng mất..." Nói tới đây Lăng Văn Long ảo não vỗ đầu gối, hết sức đau lòng, "Con nói xem lúc đó các con mới có tí tuổi đầu, sao lại làm ra những chuyện hồ đồ như vậy? Nếu không xảy ra chuyện, chúng ta cũng không hay biết gì."

Miệng Lăng Lực mấp máy, dờ khóc dờ cười, kết quả cũng chỉ biết cười khổ một tiếng, nuốt vào những lời định nói.

"Cha mẹ vốn cũng không định lừa con nói nó đã chết. Nhưng vận mệnh đã như vậy, nó hôn mê bảy ngày, sau khi tỉnh lại thậm chí cả mẹ, nó cũng không nhận ra, hỏi nó làm sao bị tai nạn xe cộ, nó cũng nói không biết. Lúc đầu chúng ta còn tưởng là nó cảm thấy mất mặt, không muốn nói, về sau lại phát hiện nó không giống như giả vờ, liền đi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói đầu nó bị đụng phải, mất đi một phần trí nhớ, khoa học gọi là mất trí nhớ có lựa chọn. Nói cách khác, đại não của con người có một chức năng lựa chọn tránh né, có người sau khi xảy ra chuyện sẽ lựa chọn quên đi một số chuyện trong quá khứ. Có lẽ nó cảm thấy khoảng thời gian đó quá đau khổ đối với nó, nó không muốn nhớ, nên lựa chọn lãng quên."

Lần này Lăng Lực nghe vậy giật mình ngồi dậy, sững sờ hỏi, "Mất trí nhớ?"

"Đúng vậy. Cũng vì nguyên nhân này mẹ và cha con mới nghĩ ra cách này, lừa con nói nó đã chết, cũng muốn cắt đứt sự nhớ nhung của con. Lúc ấy các con cũng còn quá nhỏ, xảy ra chuyện như vậy đúng là bất hạnh, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa, sẽ làm ảnh hưởng tới tương lai. Đó là nguyên nhân chúng ta đợi sau khi con hồi phục lại cho con ra nước ngoài du học." Tần Lam thút thít bổ sung.

Lăng Lực ngây dại, hồi lâu không hề lên tiếng.

"A Lực, tình hình lúc đó con đã hiểu rồi, không cần mang gánh nặng trong lòng. Chuyện đã qua thì cho qua, hãy quên nó đi."

Lăng Lực rơi vào trầm tư, đầu óc trong nháy mắt trở nên tỉnh táo.

Lăng Văn Long và Tần Lam yên lặng ngồi bên anh, để cho anh tự mình suy nghĩ thông suốt.

Thật lâu sau, Lăng Lực đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời, "Cha, ngày mai con sẽ tới công ty làm việc."

Tình hình thay đổi quá nhanh, Lăng Văn Long và Tần Lam nhất thời không kịp phản ứng, đợi đến khi bọn họ hiểu được ý con trai, vừa mừng vừa lo, quả thật không dám tin vào lỗ tai mình.

Lăng Văn Long nghi ngờ nói, "A Lực, bây giờ tinh thần con kém như vậy, ngày mai có sợ vội quá không? Hay là con ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, tới chỗ bác sĩ Trâu xem một chút, điều dưỡng sức khỏe cho tốt rồi đi làm cũng không muộn."

"Không, mai con sẽ đi, chuyện bên Mỹ con sẽ nhờ người giải quyết."

Thấy thái độ con trai kiên quyết như vậy, Lăng Văn Long cũng không kháng kháng nữa, dù sao ông cũng đã mong ngày này biết bao lâu rồi.

Tần Lam ngồi một bên vui mừng phát khóc, vỗ tay Lăng Văn Long nói, "Thật là tốt quá, ông à, cuối cùng ông cũng có thể nghỉ hưu được rồi."

"Tốt, tốt, tốt lắm." Lăng Văn Long cũng vui mừng, không ngừng gật đầu.

Sau khi cha mẹ rời khỏi phòng, Lăng Lực nằm ở trên giường, lần đầu tiên trong suốt mười năm nay, anh cảm thấy trong lòng yên tĩnh như nước.

Mạc Đồng, lần này anh lại sẽ giữ em lại, không bao giờ cho em rời khỏi anh nữa.

Lần này, cho dù ai cũng không thể chia cách chúng ta.

Nghĩ như vậy, anh liền ngủ thật say, giấc ngủ ngọt ngào một cách kinh ngạc.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đoán Là Cổ Nhân

Ngày hôm sau.

Buổi sáng.

Nơi làm việc của Tổng bộ tập đoàn Á Hoa cao tới bốn mươi tầng, đứng sừng sững trong dãy đất phồn hoa của thành phố, cao vút trong mây, logo màu đỏ nổi bật dưới sự soi sáng của ánh nắng mặt trời càng sáng chói rực rỡ. Toàn thân tòa nhà màu xanh nhạt, giống như cung điện thủy tinh óng ánh trong suốt.

Hôm nay Mạc Đồng không mặc váy, mà thay đổi thành bộ trang phục công sở, mục đích là che vết thương vô cùng thâm trên đầu gối của cô.

Tối hôm qua cô xui tám đời, bị một người điên đuổi theo, làm hại cô không chỉ bỏ mất túi, còn bị vấp ngã trên nền xi-măng, chân trái bị ma sát mất một

miếng da lớn. May mắn là có bảo vệ ở tiểu khu nhiệt tình giúp đỡ, nếu không tối hôm qua cô không biết làm sao vào tới cửa nhà được. Lúc bị đuổi theo cô như bị quỷ nhập vào người, chỉ lo chạy trốn chết, không cảm thấy đau. Về đến nhà lại thấy, trên đầu gối đã chảy máu, đau đến cô phải cắn răng chịu đựng, tắm cũng không dám rửa. Đêm khuya, ngồi trên giường cô còn chưa hết hoảng sợ, vừa bồi thuốc mỡ vừa buồn bực: một người đàn ông đẹp trai như vậy, làm sao là một người bị bệnh thần kinh nhỉ? Thật đáng tiếc.

Lúc này cô đang nhịn đau, chân trái bước nhẹ đi vào cổng lớn, nhìn thấy nội bộ công ty giống như bị khủng bố tập kích, mọi người loạn như chim vỡ tổ, cô đi chậm thẳng qua đại sảnh hỗn loạn, đi về phía cửa thang máy ồn ào. Trong lòng cô có chút sợ hãi, làm sao lại như vậy? Bị động đất sao? Cô vừa nghĩ vừa bước nhanh hơn.

Lúc cô mang về mặt hoang mang đi vào ban biên tập thứ hai, thì cùng lúc cô chạm mặt với tổng biên tập Mã Y Phụng.

"Sao bây giờ cô mới đến? Trên dưới tập đoàn đang rối tung lên. Tác cả mọi người vội vàng đi họp ở lầu 30 rồi, chỉ còn một mình cô liễu lĩnh, thoải mái nhàn nhả ở đây". Mã tổng biên vừa thấy cô, lại quở trách một trận. Sau đó, cô ta dùng con mắt cận thị gần gần độ đánh giá cô từ trên xuống dưới, rồi nói: "Còn nữa, hôm nay cô mặc cũng quá đơn giản rồi. Như thế này làm sao gặp người khác? Đi, nhanh chóng trang điểm lại." Thật khổ cho cô, đột nhiên đôi mắt cú vọ kia lại xoay chuyển.

Xưa nay Mã Y Phụng là người nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện chua ngoa nhưng tấm lòng như tàu hũ, Mạc Đồng biết người như vậy, diễn hình nói nhiều chứ không ác ý.

Nhưng không phải Mã tổng biên luôn nổi tiếng là bình tĩnh sao? Dù trời có sập xuống cũng là một bộ dạng chậm rì rì sao? Chuyện gì có thể làm cô ấy tức giận như vậy? Xem ra chuyện lớn sắp rơi xuống đầu còn không biết, cô âm thầm hoảng sợ, Ada đáng chết, bình thường không phải là nắm bắt tin tức nhanh lẹ ư? Hai ngày nay cũng không nghe cô ấy nói có tin đồn gì? Lúc này cô cũng không thấy bóng dáng đâu, chắc chắn đã lên lầu 30.

Lại nhìn bên kia, Mã tổng biên cuống quýt chưa dứt lời đã chạy như bay, vèo một tiếng như đạn bắn ra, nhanh như chớp phóng ra ngoài. Ánh mắt của Mạc Đồng chăm chú nhìn cô ta, nháy mắt, cô ta đã giẫm mạnh giày cao gót, nóng nảy đi qua chỗ rẽ chạy về phía thang máy. Tội nghiệp cô ấy đeo một cái kiếng cận thật dày lao đi như mũi tên, chỉ lo nhìn dưới chân, ở chỗ rẽ không cẩn thận đụng vào tường, trong lúc đầu óc còn đang choáng váng, thân thể lắc lư sắp ngã. Lúc sắp ngã xuống, cô thoáng nhìn lại, đã thấy cô ấy kiếng mũi chân, nghiêng ngả lao đảo chạy về phía trước, cho tới bây giờ chưa bao giờ Mạc Đồng thấy cô ấy thất lễ như vậy, có chút buồn cười.

Chốc lát Mã Tổng biên đã ở trong thang máy, Mạc Đồng đang đứng ở giữa hàng lang lầu 24, nhìn lầu trên lầu dưới, phát hiện lúc này toàn bộ công ty như nước lũ chảy lên lầu trên, nhìn cục diện này nhất thời cô hoảng hồn, lúc này mới nghĩ tới mình. Phòng họp ở lầu 30, cô nhớ tới lời của Mã Y Phụng, hôm nay chắc chắn có việc lớn xảy ra. Đứng rồi, trang điểm. Từ trước tới nay cô để mặt mộc không trang điểm, trong giỏ cũng chỉ có mỹ phẩm dưỡng da, phấn, và son môi, trang điểm qua loa, hai chân cô giống như đạp Phong Hỏa Luân, nhanh như tia chớp chạy theo hướng thang máy vừa rồi của Mã tổng biên, bắt chập chân trái đang đau.

Chờ khi cô đi vào phòng họp lầu 30, nhân viên lớn nhỏ của công ty đã đứng đứng ngồi ngồi từ lâu. Mỗi người đều có vị trí và trách nhiệm riêng, hầu hết đã đến đông đủ. Bình thường Ada luôn ngồi chung chỗ với mấy chị em tính nghịch. Khi thấy cô thì vội vàng vẫy tay, xem ra cô ấy cũng chả biết mồm tê gì, đang đứng sếp hàng chỉnh tề ở hàng cuối cùng. Mạc Đồng bước đến cả nhắc, cố gắng không tạo ra âm thanh, chân lảo đảo bước thẳng đến bên cô ấy, thành hộ vệ bên phải Ada. Cô đứng ở giữa, trán lấm tấm mồ hôi, trong lòng giống như con nai bị lạc đường đang chạy loạn khắp nơi. Cô nhanh chóng đưa tay đè ngực lại, hít sâu một hơi, lúc này trái tim hồi hộp mới dần dần bình ổn. Như vậy là tốt nhất, từ trước đến nay cô không thích trường hợp nào nhiệt, chỉ muốn trở thành hạt cát vút xuống biển cũng không tìm thấy, vị trí này thật giống giữ lại cho cô.

"Tác cả đến đông đủ chưa?" Tổng giám đốc Tập đoàn Á Hoa – La Khôn hỏi, mang theo tác phong quan liêu vô cùng. Ông ta chính là nhân tài xuất hiện ở Địa Trung Hải, bụng phệ, vẻ mặt thẳng lợi của người đàn ông trung niên.

"Tốt lắm, bây giờ chúng ta bắt đầu. Anh thấy thế nào? Lãng thiếu tổng?" Mã Khôn cung kính.

Trong phòng hội nghị vốn là yên lặng như tờ, nghe thấy cấp trên lên tiếng, càng thêm yên tĩnh đến ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Mạc Đồng nhìn về phía trước những hàng người đứng lên thẳng tắp giống như cây mạ nhỏ. Mặc dù cô đứng ở phía sau, bị chặn tầm mắt, nhìn cục diện hôm nay cũng đủ biết nhân vật này không phải là nhỏ. Mồm tề hơn là, buổi sáng sau khi thức dậy mí mắt của cô cứ giật liên hồi, mà lúc này càng giật nhiều hơn, buồn phiền trong lòng cô kéo ra từng hồi.

Á Hoa là ông trùm trong giới truyền thông, thực lực hùng hậu, có sức ảnh hưởng lớn trong giới truyền thông. Mọi người đều biết, người sáng lập tập đoàn là một vị Hoa kiều tài giỏi, khéo léo, trải qua hai đời kinh doanh gia tộc, những người trong công ty đều là anh tài hiếm có, làm cho những công ty trong ngành tự thẹn không bằng. Nó không chỉ kinh doanh việc xuất bản, cũng giao thiệp với giới thượng lưu, thể dục, điện ảnh và truyền hình, quảng cáo và kinh doanh khách sạn. Hình thành nên tập đoàn liên hợp khổng lồ, tạo ra một vương quốc gia tộc giàu có. Người xưa có nói giàu có chỉ qua hai thế hệ, nhưng ngược lại người thừa kế tập đoàn Á Hoa, lại là thế hệ sau hơn thế hệ trước. Hiện tại lão tổng tuổi tác đã cao, rất ít lộ diện. Nghiệp vụ công ty của ông giao cho con trai toàn quyền xử lý, ở công ty phó tổng giám đốc Mã Khôn hỗ trợ đắc lực, chỉ là vị thiếu tổng thân bí này chưa bao giờ bước vào công ty, trên dưới công ty chưa có người nào thấy mặt đại nhân vật này.

Ngồi ở vị trí cao nhất trong bàn hội nghị hình vuông, thật sự là một chàng trai trẻ tuổi, ánh mắt sắc bén nhìn trong đám người bản khoán, như tìm kiếm cái gì, một lúc lâu cũng không mở miệng. Cuối cùng mọi người rốt cục cũng nghe anh ta nói, "Được." Giọng nói trầm ấm, lạnh lùng. Theo bản năng, Mạc Đồng hơi co rút, nghe tiếng như gặp người, tuy nhiên cô không biết mặt mũi đại nhân vật thân bí này, nhưng nghe giọng nói cũng khiến cô không lạnh mà run.

"Tốt, bây giờ để tôi giới thiệu với mọi người. Vị này là con trai lớn của tổng giám đốc tập đoàn Á Hoa – Lăng Lực, lúc trước anh ấy luôn học ở nước ngoài, một tháng trước mới về nước. Lão tổng quyết định cho anh ấy tạm thời tiếp quản tập đoàn Á Hoa. Chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Lăng thiếu tổng." La Khôn dứt lời, đứng lên vỗ tay trước. Có La tổng quản lý làm mẫu đầu tiên. Ngồi quanh bốn phía bàn họp, đều là những người có

danh dự, uy tín không dám thất lễ. Tất cả nhanh chóng đứng dậy nghiêm túc, một đám người vỗ tay nhiệt liệt, trong chốc lát tiếng vỗ tay còn lớn hơn tiếng pháo nổ. Những nhân viên bình thường thấy những người lãnh đạo đã đứng lên làm mẫu, lại càng không dám lười biếng, nhanh chóng điều chỉnh lại tinh thần mạnh dạn vỗ tay, phút chốc tiếng pháo nổ tựa thừa biến thành tiếng pháo đồng loạt nổi lên, rất náo nhiệt. Cho dù là trốn ở hàng sau cùng, Mạc Đồng cũng thật giả lẫn lộn, hai bàn tay nhỏ trắng xanh cũng vỗ đến đau đớn, tê dại, vất vả lắm mới nghe Mã Khôn ra lệnh như núi, "Được rồi, mọi người dừng lại." Cô đau lòng chà xát hai tay, hồi phục nhiệt huyết sôi trào trong lòng bàn tay.

"Tiếp theo chúng ta mời Lăng thiếu tổng nói vài câu với chúng ta."

Phòng họp lại khôi phục sự yên lặng. Tất cả mọi người nín thở nín hơi.

Cả phòng im ắng. Ánh mắt lạnh lùng của anh quét một lượt qua những người tham dự hội nghị. Anh quay mặt, đường cong cơ thể cường tráng, cảm lạnh ra, quanh thân tỏa ra khí lạnh mãnh liệt, trong lòng mọi người sinh ra sự sợ hãi.

Bởi vì sự việc theo đuổi ngôi sao lần trước, nên Mã Khôn có ấn tượng không tốt với cậu chủ này. Ban đầu tưởng rằng người con lớn của Lăng tổng là một công tử lãng nhăng, ăn chơi trác táng, không ngờ lần này gặp mặt, lại ngấm khiếp sợ. Cho dù nhỏ hơn ông ta gần một nửa số tuổi, nhưng khí thế trên người anh vẫn hơn ông một bậc. Thật đúng là hổ phụ không sinh khuyển tử.

"Xin chào mọi người," giọng nói trầm ấm kia vang lên vô cùng cuốn hút. "Tập đoàn Á Hoa là do ông ngoại tôi một tay lập nghiệp, trải qua sự cố gắng không ngừng của cha tôi, dần dần cường thịnh, đã trở thành kiệt suất trong ngành. Việc này tôi không cần phải nói, các vị cũng biết. Hiện giờ cha tôi tuổi tác đã cao, thân thể càng ngày càng yếu, chỉ có thể giao công ty cho tôi quản lý. Hi vọng sau này mọi người giúp đỡ nhiều hơn. Trong lúc tôi còn đang học ở nước ngoài, cũng có nghe nói tình hình của công ty. Tập đoàn Á Hoa của chúng ta ở lĩnh vực thời thượng, văn hóa, thể dục, điện ảnh và truyền hình, quảng cáo, kinh doanh khách sạn, đã tiến vào thị trường nội địa, có ảnh hưởng lớn đến hàng ngũ của các công ty khác. Nhất là phương diện văn hóa lại càng là ngọn cờ riêng, địa vị không thể xem thường. Bất kể là phương diện văn học trong nước hay văn học nước ngoài cũng đều đứng đầu cả nước. Trước mắt công ty đưa vào hoạt động tám trang web văn học trong nước, trang web "Chắp Cánh Ước Mơ" đứng đầu cả nước, trong đó bao gồm đồng dao tác giả trên mạng; phụ thuộc vào tầm nhìn văn hóa của tập đoàn Á Hoa, bán ra cho các công ty hữu hạn, có nhiều tác phẩm ảnh hưởng đến điện ảnh và truyền hình. Đáng nhắc tới nhất là bộ phim giải trí chiếu cách đây không lâu "Đồng hoa luyện", bộ phim này vừa công chiếu nhanh chóng tạo ra hiệu ứng rất lớn, đã phá kỷ lục phòng vé trong lĩnh vực phim giải trí, đứng vị trí cao nhất. Chúng ta nên cảm ơn tầm nhìn của tổng giám đốc Triệu Phấn đã đem bộ tiểu thuyết này bán cho vị đạo diễn nổi tiếng quốc gia Trần Tư Lộ." Nói xong dừng lại một chút hỏi, "Triệu quản lý là vị nào?"

Anh còn chưa dứt lời, ở giữa bên trái bàn hội nghị có một người đàn ông đáng gờm khoảng 30 tuổi đứng lên cung kính nói: "Thiếu tổng quá khen."

Lăng Lực thấy vị Triệu tổng này thật là một người thông minh năng nổ, hơi gật đầu nói, "Tốt, sau này cứ tiếp tục phát huy, Á Hoa có phát triển nhảy vọt hay không vẫn còn dựa vào sự cố gắng của các vị."

Triệu Phấn gật đầu liên tục thưa vâng, Lăng Lực đưa tay ngoặt xuống, anh ta cũng ngồi xuống.

Lăng Lực tiếp tục nói, "Thành tích này của Triệu quản lý đối với công ty chúng ta mà nói có ý nghĩa tạo ra một bước khởi đầu mới. Làm cơ sở cho bước phát triển sau này của ta. Nghe nói "Tuyệt Luyện" là của một tác giả kí hợp đồng của chúng ta - do Ảnh Tử viết, không biết có thật hay không?"

"Đúng, đúng." Nghe thấy Lăng Lực hỏi, Mã Khôn và Mã Y Phụng vội vàng trả lời.

Mạc Đồng không nghĩ tới chủ đề lại phát triển tới hướng này, phút chốc trong lòng có chút không yên. Nhớ ngày đó, cô vừa tốt nghiệp, lại trực tiếp vào làm trong lĩnh vực mũi nhọn Kim Tự Tháp của công ty, không biết có bao nhiêu người phải đổ mắt. Việc này ít nhiều gì cũng có quý nhân giúp đỡ, cũng bởi vì Ảnh Tử.

Theo con số của "Tuyệt Luyện", gần đây công ty đang lưu truyền một tin, nghe nói chức vị tác giả vinh quang tốt đỉnh trên mạng này là từ trên trời rơi xuống cho Mạc Đồng. Một năm trước, cô lấy bút danh là "Viết theo tùy thích" bắt đầu viết bộ tiểu thuyết đầu tiên "Tình yêu cay đắng", khi đăng đến chương 4, số lượng truy cập đã hơn một triệu, Mạc Đồng nhanh nhạy tìm được cô ấy, cùng thương lượng với lãnh đạo của công ty, đạt được thỏa thuận cho phép thành lập trang web Chắp Cánh Ước Mơ ở Á Hoa, cũng giao ước với cô việc giao bản thảo. "Viết theo tùy thích" chuyển đến trang web Chắp Cánh Ước Mơ thì đổi tên thành Ảnh Tử, "tình yêu cay đắng" còn được đăng tiếp trong trang web này, số lượng truy cập đã hơn một trăm nghìn, quyền sách này sau khi xuất bản đã đổi tên thành "Tuyệt Luyện", sau khi xuất bản ra thị trường, lượng tiêu thụ mạnh như vũ bão. Một năm sau thì bán bản quyền cho nhà làm phim. Số mệnh con người đến muộn ngăn cũng ngăn không nổi. Bây giờ có rất nhiều công ty điên cuồng tranh giành Ảnh Tử, nhưng Mạc Đồng có ơn tri ngộ với cô ấy, trong lòng vẫn luôn cảm kích, tiếp tục hợp tác với tập đoàn Á Hoa. Với lại, tên tuổi của Ảnh Tử đã rất nổi tiếng nhưng cô ấy vẫn là một nữ sinh kỳ lạ, cô không thích xuất đầu lộ diện, không chấp nhận phỏng vấn, không cho phép đăng hình của cô, việc sáng tác của cô chỉ vào những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, vui vẻ thì viết, toàn bộ được xem là chuyện đi chơi mà thôi. Bởi vậy, dù bây giờ cô có địa vị cao quý "Tiêu thiên hậu của giới ngôn tình mới", có rất nhiều fan, nhưng không ai biết chân dung thật của cô. Chỉ ít là công chúng không biết.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nếu Mãi Như Lúc Ban Đầu

Chẳng qua Ảnh Tử này... Cô nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi cười gian xảo.

"Biên tập của Ảnh Tử là ai?"

Mã Khôn vừa nghe Lăng thiếu tổng vòng một vòng lớn như vậy, vẫn là vì Ảnh Tử, không nhịn lại cảm thấy buồn cười. Dù thế nào, ông cụ non vẫn không thoát được tính tình trẻ con.

Giờ phút này Mạc Đồng đang đắm chìm trong giấc mộng Xuân Thu, bất tri bất giác hoàn toàn lạc mất hết tất cả âm thanh xung quanh, không hề nghe thấy bất cứ thứ gì trên đại hội. Không ngờ tới, đột nhiên Ada lấy cùi chỏ huých cô một cái, cô giật mình, mới vừa phiêu diêu trên đám mây ngũ sắc, lại bước hụt chân, rơi xuống trên mặt đất. Cô giật mình một cái, mơ màng quay đầu nhìn Ada, Ada gấp rút nhỏ giọng "Hỏi cậu đấy? Ngủ hả?"

Mạc Đồng như tỉnh lại trong mộng, vội hỏi "Hỏi mình cái gì?"

Mã tổng ngồi thật lâu bên bàn hội nghị cũng không nghe thấy Mạc Đồng lên tiếng, trong lòng rửa thầm, cô bé này không biết cân nhắc, hôm nay lại dám phá đám, vội vàng đáp hỗ trợ "Là Mạc Đồng - Mạc biên tập của ban văn học số hai."

"À? Người đó đâu? Mấy ngày trước tôi có xem Tuyệt Luyến, bộ phim này thật rất hay. Khó có được ai có ánh mắt tốt như Mạc biên tập, cô đứng ra cho tôi nhìn xem." Tuy giọng nói cực kỳ tùy ý nhưng uy nghiêm không ai dám cãi.

Mã Khôn không khỏi kỳ quái, xé chiều hôm qua không phải đại thiếu gia đã thấy bóng dáng rồi sao? Thế nào? Còn chưa nhìn đủ à? Nghĩ lại cảm thấy không đúng, chẳng lẽ là không gặp được? Cái tên bảo vệ kia làm ăn kiểu gì không biết? Chỉ có chút chuyện nhỏ cũng làm không xong. Anh ta thậm chí nể trong lòng.

Lúc này, sau một vòng lên trời xuống đất, Mạc Đồng đã quay trở lại thực tế, lại nghe thấy đại thiếu gia kêu tên của mình, cô lấy làm kinh hãi. Theo lý thuyết, trường hợp long trọng như vậy, làm sao đến phiên một nhân vật nhỏ như cô lại thành nhân vật nổi bật được. Ada đứng bên cạnh đẩy cô, thoáng cái, cô thân bất do kỷ bước ra khỏi nhóm. Đứng trước mặt bao nhiêu người, cô hoảng hốt trả lời "Tôi ở đây." Cô dừng cảm ngượng đầu, cố gắng nói lớn tiếng "Chính là tôi."

Đột nhiên Mạc Đồng thấy rõ một gương mặt đẹp trai góc cạnh rõ ràng trước mắt, cô cảm thấy không khí lạnh vậy áp xung quanh. Đây là một khuôn mặt khiến người ta sợ, một đôi mắt xé đến gần tóc mai, ánh mắt lạnh lùng, như thờ ơ đánh giá người khác, nhưng lại giống như dao khoét sâu vào người ta. Nhưng đây cũng là gương mặt khiến người ta gặp rồi không quên được. Sống mũi cao thẳng, môi đỏ răng trắng, đẹp thì có đẹp, nhưng lại lộ ra vẻ căm dỗ. Anh hơi mỉm cười, rồi lại cười nhạt, tập trung nhìn cô rồi lại như lơ đãng. Mạc Đồng cảm thấy mình như rơi vào hầm băng, từ ngón chân lạnh thấu đến trái tim.

Nhưng đợi đến khi cô nhìn lại lần nữa vẫn thấy có cảm giác không thích hợp, sao lại quen mắt như vậy chứ? Khuôn mặt của tên lưu manh tới hôm qua đột nhiên lơ đãng hiện lên trong đầu cô, cô run lên một cái, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Không thể nào? Sao lại là anh ta.

Lăng Lực không hỏi thêm gì nữa, chỉ nhìn cô, ánh mắt thay đổi mấy lần. Những lãnh đạo đang ngồi bỗng nhiên cảm thấy thấp thòm lo âu, đứng ngồi không yên cũng chẳng dám thở mạnh. Nhưng cái mọi người cảm thấy không chỉ là khí thế và áp lực vô hình, mà trong không khí hình như còn bao hàm sự quái lạ nào đó, chỉ là cảm giác kia như có như không, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Mạc Đồng, đồng tử Lăng Lực khẽ co lại, trong lòng trăm mối ngổn ngang, cô có nhớ ra không vậy?

"Đi về phía trước."

Trong lòng Mạc Đồng có quỷ, hồn vía lên mây. Thật là xui xẻo, khó trách sáng sớm hôm nay mí mắt cô nháy liên tục, quả nhiên là đại họa lâm đầu.

Ông trời ơi, sao tới hôm qua cô lại gặp phải anh ta? Sao anh ta lại nhận nhầm người? Mà sao cô lại dưới tình thế cấp bách hung dữ đập anh ta một cước? Mối thù từ trên trời rơi xuống này, những ngày về sau cô biết hoàn trả thế nào.

Cô mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhắc chân đi tới chính giữa hàng thứ nhất, vị trí này đối diện chỗ ngồi Lăng Lực. Ánh mắt của mọi người cũng đồng loạt đặt lên người cô, từ trước tới nay cô chưa từng bị người khác chú ý tới như vậy.

Chỉ nghe được một tiếng động trầm đục, Lăng Lực đẩy lùi cái ghế về phía sau, thẳng tắp đứng lên, trên người mặc một bộ âu phục màu đen thủ công, bên trong phối hợp với áo sơ mi trắng, trên cổ thắt một chiếc cà vạt màu đỏ sẫm, cao lớn anh tuấn, bước chân trầm ổn đi từ bên trái hàng ngũ tiến về trước. Tất cả mọi người kinh hãi đứng yên tại chỗ, mỗi một bước chân của anh đặt xuống, mỗi một tiếng động đều giống như đang giẫm vào trong lòng mọi người. Trong lòng Mạc Đồng bất ổn lắc lư như thùng nước. Da đầu cô run lên, vội vàng cúi đầu cụp mắt lại, làm động tác hít sâu, ngay sau đó liền nhìn thấy một đôi giày da đen bóng không nhiễm một hạt bụi dưng ở trước mặt cô, anh đã đứng ở nơi đó, hai chân tựa như mọc rễ không hề nhúc nhích.

"Mạc biên tập." Nghe thấy lãnh đạo mới gọi tên mình, Mạc Đồng chỉ có thể lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, một đôi mắt trong veo nhìn vào mặt anh, rồi lại nhanh chóng né tránh.

Không nhớ rõ cổ nhân, ngược lại tới hôm qua còn bị nhận nhầm là lưu manh. Sợ rồi sao. Trong lòng Lăng Lực thầm cười chua xót.

Mạc Đồng vội lên tiếng đáp lại, hoảng hốt vờn tay, nhưng tay kia lại lúng túng dừng giữa không trung, thấy đối phương hồi lâu không có phản ứng, nằng thu về cũng khó, không thu về cũng khó, lúng túng trong chốc lát, cuối cùng vẫn rút tay lại.

"Chào cô." Cô vừa giấu tay mình ra sau lưng, người phía trước lại duỗi bàn tay ra, bàn tay kia rộng rãi, thon dài, cô vội vàng đáp lời, "Chào thiếu tổng",

vừa hốt hoảng đưa tay phải tới.

Vốn tưởng chỉ cần run run hai cái trượng trưng là được, không ngờ tay anh ta giống như kẹp chặt lấy cô, không hề có ý buông ra. Bàn tay nhỏ bé của cô bị bắt gọn trong bàn tay anh, như bị một con lươn quấn chặt, xoay chuyển thế nào cũng không được.

Anh có vẻ thích thú nhìn cô, cô chưa bao giờ thấy có lãnh đạo nào lại nhìn nhân viên giống như anh, ánh mắt kia quá lộ liễu, không hề có chút kiêng kỵ, hơn nữa còn giống như bao hàm một thứ gì khác ——. Cô muốn nổi giận cũng không có khả năng, lưu manh lác mình một cái, đã trở thành lãnh đạo cao cao tại thượng của cô, vị Phật này cô đắc tội không nổi, cũng mang không nổi, cô chỉ đành nỗ lực giương mắt nhìn lên, ánh mắt anh sáng quắc khiến cô cảm thấy rất nóng, đầu ngón chân dể trong giày cũng tự giác co chặt lại.

Ánh mắt Lăng Lực sáng như được tìm kiếm trên gương mặt cô, phát hiện cô khẩn trương tới hai tai đỏ rực, khóe miệng hơi run rẩy. Từ nhỏ cô đã vậy, cứ khẩn trương thì khóe miệng sẽ không kiềm chế được run rẩy, người xa lạ không để ý kỹ sẽ không phát hiện ra.

Đáy mắt Lăng Lực xẹt qua những tia u ám không giống nhau, khóe mắt lộ ra ý cười. Cuối cùng anh cũng buông lỏng bàn tay như kim sắt kia ra, nói một câu không mặn không nhạt, "Được rồi, làm việc cho tốt."

"Dạ, Lăng tổng." Mạc Đồng đáp một tiếng, dáng vẻ hết như học sinh tiểu học, nhìn anh ta trở về, cô thả lỏng trái tim xuống, không ngờ trên trán đã ướt đầm mồ hôi.

Lăng Lực vừa trở về tới chỗ ngồi, tất cả quản lý cao cấp lập tức khôi phục lại tư thế ngồi nghiêm chỉnh, trong phòng họp lại yên lặng như tờ, tất cả mọi người tập trung đợi anh tiếp tục lên tiếng. Mạc Đồng đáng thương không nhận được mệnh lệnh, chỉ có thể tiếp tục ngu ngốc đứng ở phía đối diện anh, nhìn cũng khó, không nhìn cũng khó.

Anh lại dùng ánh mắt sắc như dao găm nhìn khắp xung quanh, thể hiện đủ khí thế mới tiếp tục nói, "Tôi học quản lý doanh nghiệp ở nước ngoài, nếu bạn về lý thuyết quản lý, tôi còn biết một chút, chứ nếu bạn về sùng thật đạn thật, tôi lại không hề có kinh nghiệm gì."

Nói một câu thật dài mới dừng lại, khiến Mạc Đồng đứng đó cũng không được tự nhiên.

Lăng Lực dễ dàng biết rõ có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn về phía nàng, cảm giác bị bao vây bốn phía khổ sở tới mức nào. Thấy hành hạ cô cũng hơi quá mức, nhưng tối hôm qua những oan ức anh phải chịu cũng không thua kém là bao, cuối cùng anh mở lòng từ bi, "Mạc biên tập, bây giờ cô có thể về chỗ của mình."

Giờ khắc này, cô giống như từ tù nằm dưới đao, nghe được lệnh Hoàng đế đại xá, hận không thể quỳ xuống dập đầu cảm tạ ân đức của anh ta. Động tác trở về của cô nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều. Trên đường về chỉ thấy vô số cặp mắt ghen tỵ rồi rít bản tên về phía cô, hận không thể đâm cả người cô chảy thành lỗ máu, trong lòng cô bật cười, thì ra lưu manh cũng có nhiều người ái mộ như vậy.

Cô vừa đi vừa nghe thấy trên đài nói tiếp, "Cho nên các vị đang ngồi đây đều là thầy tốt bạn hiền của tôi, sau này còn mong các vị chỉ giáo nhiều hơn. Hôm nay cũng là thứ sáu rồi, bắt đầu từ tuần sau, tôi sẽ chính thức tới công ty làm việc, tôi sẽ học tập nghiệp vụ ở các bộ phận, coi như là thực tập. Tôi hi vọng, trong tay tôi, Á Hoa sẽ có một tương lai tốt đẹp. Cảm ơn mọi người."

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

"Mã phó tổng." Anh gọi một tiếng.

Mã Khôn lập tức hiểu ý đứng lên, "Xế chiều hôm nay, sau khi tan việc tất cả mọi người không được rời đi, tối nay chúng ta sẽ mở tiệc tẩy trần cho Lăng thiếu tổng. Tổ chức ở nhà hàng năm sao trực thuộc tập đoàn chúng ta, sau khi tan tiệc còn có những tiết mục giải trí, mọi người đều phải tham gia đấy."

Đám người bộc phát những âm thanh hưng phấn "wow, wow".

"Thời gian còn nhiều, nếu không còn chuyện gì nữa thì giải tán thôi." Lăng Lực nói sau cùng.

Mọi người nghe vậy rồi rít đi ra ngoài, Mạc Đồng đứng ở hàng cuối cùng chạy ra ngoài nhanh nhất, cảm giác lấy lại tự do thật là quá tốt.

Lincoln từ từ ra khỏi cổng lớn, trong nháy mắt đã biến mất không chút tăm hơi, vậy mà mấy mỹ nữ ở Ban Biên Tập vẫn còn dựa vào lan can hành lang tầng hai mươi bốn, lấy tay nâng má, si ngốc ngẩn nhìn, giống như thiếu nữ hoài xuân.

"Ồ, thật là đẹp trai!" An Phi Nhiên thờ dãi nói.

"Ồi, đúng là người có tiền!" Ánh mắt Tiền Ly Ly đầy mê ly.

"Còn là du học về nữa, thật là có tài." Ada trước luôn háo sắc, bình thường cô với An Phi Nhiên và Tiền Ly Ly đúng là những kẻ dờ hơi chuyên chăm chọc nhau, khó có lúc nào hài hòa được như hôm nay. Chỉ có điều trong nháy mắt đã bị Ada hạ gục, "Đừng có nằm mơ nữa..., chúng loại quý hiếm như vậy, chắc đã sớm có người chiếm mất rồi."

"Không thể nào?" An Phi Nhiên và Tiền Ly Ly trăm miệng một lời than thở, nhưng đảo mắt lại đã hồi phục tinh thần, hai cặp mắt tỏa ra tinh quang sáng ngời, đầy vẻ đói khát lại gần Ada. "Ada, trước giờ tin tức của cô luôn nhanh nhạy nhất, nếu không sao mọi người lại gọi cô là bà tám, nói nhanh lên, cô biết được bao nhiêu rồi?"

"Chỉ biết là tốt nghiệp khoa kinh tế đại học Havard Mỹ, chuyên ngành quản lý doanh nghiệp. Đầu óc còn nhanh nhạy hơn máy tính, thành tích luôn tiên phong dẫn đầu. Hơn nữa còn nghe nói rất hay phong lưu. Về phần đại sự chung thân của anh ta, tôi cũng không biết —— rồi." Cô cố ý đem chữ "Rồi." kéo ra thật dài.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người Đẹp Giúp Vui

"Thôi đi, những điều này mới vừa rồi chúng ta không phải đã nghe rồi sao? Còn cần cô tới xào com thừa ư." Hai người nghe vậy nhất thời nhục chí. Tiếp theo không biết do phát hiện có điều gì không đúng, hay là do hăng máu quá, các cô nói phản chấn "Ồi, nói như vậy, chúng ta vẫn còn có cơ hội?" Nhìn bộ dạng ngu ngốc của An Phi Nhiên và Tiền Ly Ly, Ada lắc đầu một cái, nghĩ thầm hai người này đúng là hết thuốc chữa. Tuy Ada cũng háo sắc, nhưng cũng không ngu ngốc; tuy cô thích nằm mơ, nhưng không bao giờ nằm mơ giữa ban ngày.

Ngồi trong phòng làm việc, Mạc Đồng nghe bọn họ cô một câu, tôi một câu, trong lòng chỉ thấy buồn cười, đang muốn cúi đầu xem bản thảo, đột nhiên lại có một con sóng nhiệt nhào tới, cô vừa định xem xem sát khí đến từ nơi nào mà nặng như vậy, chỉ thấy An Phi Nhiên và Tiền Ly ly đã bay tới trước mặt cô, dùng ánh mắt buồn bã hung dữ nhìn cô chăm chăm, giống như kiếp trước cô đã mắc nợ họ vậy. Mạc Đồng hơi co rúm người lại, không biết thật ra mình đã đắc tội với hai bà chủ lửa này ở chỗ nào.

Năng lực làm việc của hai người đều tương đương nhau, cũng đều tốt nghiệp ở một trường danh tiếng, là người dẫn chương trình mới của Ban Biên Tập, tài ăn nói hạng nhất, nổi tiếng chanh chua, chỉ động khẩu không động thủ. Ai cũng không dám chọc tới. Nói ra cũng thật kỳ lạ, hai người bọn họ ở cùng một chỗ lại vô cùng hòa hợp, có lẽ đây chính là cách nói ngu ngốc ngu ngốc, mồm bẻm mép.

Bọn họ chăm chú nhìn Mạc Đồng từ trên xuống dưới, thấy cô hôm nay mặc một bộ công sở giản dị, điểm chút son môi, bình thường có ném vào trong đám người cũng không tìm ra nổi, không khỏi nghiêng đầu nhìn nhau cười một tiếng. Ngay sau đó, hai cặp mắt lộ ra nụ cười lấy lòng, đồng loạt bắn về phía Mạc Đồng. Chỉ nghe An Phi Nhiên kéo dài ngữ điệu, nhẹ giọng hỏi, "Mạc Đồng, chị và Lăng thiếu quen biết nhau sao?" Giọng nói yêu điệu tới mức có thể chảy ra thành nước.

Trong lòng Mạc Đồng cười ha ha, đầu chỉ là biết, mà chính là không đánh không quen. Nhưng trên mặt chỉ có thể nhịn lại, nghiêm trang nói, "Sao có chuyện đó được?"

"Chị đừng giả vờ nữa, nhìn vẻ mặt kia, càng nhìn càng thấy giữa hai người có điều mờ ám. Nếu không chỉ dựa vào một biên tập nhỏ bé không có danh tiếng gì như chị, sao anh ấy lại đặc biệt gọi chị đến trước mặt, đi tới bắt tay với chị? Cô thấy đúng không, Phi Nhiên."

"Đúng đúng. Thành tích biên tập vượt trội của công ty chúng ta có rất nhiều, còn lợi hại hơn chị, Mạc Đồng, em thật sự cảm thấy ánh mắt anh ấy khi nhìn chị hơi là lạ, giống như ——"

"Giống như cái gì?" Tiền Ly ly lập tức hỏi.

"Giống như muốn ăn thịt chị vậy." Cô nói xong đột ngột cong ngón tay lên, chỉ về phía Mạc Đồng. Mạc Đồng nghe thấy, không biết vì sao trong lòng lại có phản hồi hộp, đôi mắt kia vừa uy nghiêm vừa giống như cột nhà, ánh mắt cứ sống động như vậy nhảy đến trước mắt cô, cũng không giống như muốn phải ăn sống cô chứ?

Nhưng cô cảm thấy trong ánh mắt kia còn có thứ gì đó, cảm giác đó rất quen thuộc, giống như ánh mắt của ai đó cô từng nhìn thấy. Nghĩ đi nghĩ lại cô không khỏi giật mình, đôi mắt thâm tình của Dương Bùi Văn hiện lên, thật kỳ lạ, ánh mắt lớn bé của hai người kia, hình dáng, bao gồm cả nội dung trong ánh mắt hoàn toàn giống nhau.

"Trời, vừa nghe cô nói như thế, bây giờ tôi suy nghĩ một chút thấy đúng là có chuyện như vậy." Hai mắt Tiền Ly ly tròn tròn, con ngươi như sắp rơi xuống, vẻ mặt mê mẩn, "Ăn luôn cô ấy đi, a, thật hâm mộ nha, có thể được người đẹp trai như vậy ăn, tôi cũng chấp nhận."

"Đúng là đi thỏa, nhìn cô biến thành cái dạng gì rồi." An Phi Nhiên quát cô một tiếng. Sau đó lại gần hỏi, "Mạc Đồng, cô thật sự không biết anh ta sao?"

Mạc Đồng nhún vai nói, "Thật sự không biết, nếu thật mà tôi có bạn bè thân bằng có hữu gần xa biết ăn thịt người như vậy, tôi nhất định sẽ không ngại dặt mồi cho các cô. Các cô cũng đừng đoán mò nữa."

Hai người thấy cô có vẻ thành thật, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ nhiên thờ dài một tiếng. "Được rồi, còn nhiều thời gian, không cần nóng vội nhất thời."

Buổi tối, tiệc chào đón Lăng Lực được tổ chức ở nhà hàng năm sao Mỹ Khải trực thuộc tập đoàn Á Hoa, tất cả mọi người trong cơ quan đầu não đều đến đông đủ. Bao cả ba tầng. Rượu ngon đồ ăn ngon, trong đại sảnh nhà hàng tiếng cười nói không dứt. Tiếng mời rượu, tiếng chúc mừng không ngừng bên tai. Mạc Đồng cũng đi theo đám bạn đồng nghiệp tới mời một ly cho phải phép. Từ sáng đến giờ, Lăng Lực luôn biểu hiện trầm ổn, cẩn thận, thân thiết lại không mất vẻ uy nghiêm, khiến Mạc Đồng sinh ra ảo giác, hoài nghi có phải mình đã nhìn lầm hay không? Người này có thật là kẻ điên tới qua bám chặt lấy cô không rời sao?

Lót da bằng vải ly rượu, không khí càng thêm phần nhiệt liệt. Nhưng vào lúc này, một bóng dáng hoa lệ thân nhiên đi vào đại sảnh. Người tới mặc chiếc váy một vai đen tuyền, mỏng như cánh ve, một cái nơ đen nhẹ nhàng thắt trên cổ ngọc, hở lưng, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, gợi cảm lại hồn nhiên, rất là kinh điển. Cô ta vừa vào cửa, nhanh chóng đưa mắt nhìn thẳng, không coi ai ra gì, trực tiếp đi về phía người đang là trung tâm vũ trụ trong đại sảnh, dáng đi đong đưa sinh động.

"Ồi chào, mau nhìn xem ai kia?" Tiền Ly ly vội vàng lấy cùi chỏ chọc vào An Phi Nhiên đứng kế bên.

Lúc này, trong đại sảnh đã có rất nhiều đôi mắt bị cô ta thu hút.

An Phi Nhiên nheo mắt hạnh lại cẩn thận xem xét, đột nhiên lấy tay che miệng, kêu lên một tiếng ngán, "A!"

"Người nào vậy?" Ada ngồi cùng bàn thăm than trong lòng: cô gái này thật là phách lối.

"Phùng Linh Linh." An Phi Nhiên ngờ ngác nói.

"Là ai?" Tiền Ly ly nghi ngờ hỏi, tiếp theo đột ngột giơ tay lên vỗ đầu, "A, tôi nhớ ra rồi, bảo sao thấy quen mặt như vậy, trên tạp chí vẫn thường thấy người đó —— Con gái độc nhất của lão tổng Phùng Nhân Đường tập đoàn Thịnh Thế Phùng Linh Linh."

"Đúng, chính là cô ta." An Phi Nhiên nói, "Không ngờ, cô ta còn xinh hơn cả trên tạp chí."

Ngay sau đó, tầm mắt của mọi người bám theo cô đi thẳng đến trước mặt thiếu tổng Lăng Lực của bọn họ. Chỉ thấy vài vị lãnh đạo đang túm tụm ở chỗ Lăng Lực nhìn thấy cô lại rút rút nhường đường, cùng nhau cúi đầu khom lưng về phía cô, nhiệt tình chào hỏi, bắt tay, xem ra là có quen biết nhau.

"Hiển nhiên là tới chỗ thiếu tổng của chúng ta." Ada nói, tiếp đó lại tán thưởng thêm một câu, "Bọn họ thật xứng đôi."

"Đúng vậy. Trai tài gái sắc, còn bắt mắt hơn cả minh tinh điện ảnh. Huống chi hai người cũng đều những kẻ giàu có." Mấy đồng nghiệp ngồi cùng bàn cũng tắc lưỡi khen ngợi.

"Ài, chúng ta không làm trò nữa." Tiền Ly Ly than thở một tiếng.

.....

"Sao cô lại tới đây?" Một đám người thức thối tránh ra sau Lăng Lực.

"Tới chúc mừng anh đi nhậm chức mà, thế nào? Không hoan nghênh?" Phùng Linh Linh cười hỏi.

"Sao có thể như vậy? Vui mừng còn không kịp mà." Tiếp đó lại hỏi, "Nhưng sao cô lại biết?"

"Hôm nay lúc cha anh đánh bài với cha tôi có vô tình nói ra." Phùng Linh Linh khẽ hừ một tiếng bằng mũi, giận hờn trách móc, "Anh cũng không thèm nói cho tôi biết."

"Cuộc gặp gỡ với các nhân viên thôi, sao có thể làm phiền đến cô?" Lăng Lực nói lấy lòng, chột hỏi tiếp, "Có đói bụng không? Ăn một chút trước nhé." Nói xong lại dẫn cô đi tới chỗ chủ tịch.

Phùng Linh Linh ngoắc tay ra hiệu bồi bàn mang một chiếc ghế đến kê sát chỗ Lăng Lực, do đó chỗ ngồi hai người rất gần nhau. Trong cả bữa tiệc, Phùng Linh Linh luôn cười duyên dáng, thỉnh thoảng thân thể cô áp sát vào Lăng Lực. Lăng Lực lại dùng một cánh tay khoác lên ghế của Phùng Linh Linh, thỉnh thoảng ghé sát vào tai cô nói gì đó, dáng vẻ rất phong lưu, khiến Phùng thị thiên kim cười khanh khách không ngừng. Hai người thân mật như chỗ không người, khiến tất cả mọi người trong đại sảnh đều đưa mắt lên nhìn họ. Những lãnh đạo cấp cao ngồi gần, mặt không biến sắc tí mĩ quan sát, tất cả đều đưa ra một kết luận: Hai đại tài phiệt trong nước sắp hợp thành một, viễn cảnh kia khiến người ta kinh ngạc tới cỡ nào, một quốc gia thương mại giàu có không ai địch nổi sắp sửa ra đời.

"Thì ra một người phụ nữ có lợi hại hơn nữa một khi yêu vào cũng sẽ trở nên đàn độn." An Phi Nhiên vừa nhìn vừa lắc đầu.

"Cô xem người kia ngưỡng mộ thiếu điều là nhào vào trong lòng thiếu tổng chúng ta kia." Tiền Ly Ly nói chua xót.

Mặc Đồng vừa ăn vừa cùng mọi người hưng phấn quan sát nơi xảy ra màn hương diễn kia. Càng nhìn càng tự nghi ngờ mình. Cái loại đàn ông quần áo chỉnh tề, phong lưu phóng khoáng này đúng là đồ lưu manh tới hôm qua sao? Sao lại không giống nhỉ? Rốt cuộc là chỗ nào không giống đây? Cô nheo mắt lại, cân đũa nghĩ. Đúng, là khí chất, khí chất hoàn toàn không giống. Hành động của người kia tuy điển rồ, nhưng vẻ mặt lại rất chân thành tha thiết, mà người phóng khoáng liêu lĩnh trước mắt, cảm giác giống như đang diễn trò. Cô không chớp mắt nhìn thẳng về phía người kia xem xét, lại phát hiện ánh mắt Lăng Lực như có như không đột ngột nhìn về phía cô, cô giống người ăn trộm bị bắt quả tang tại trận, vội vàng cúi đầu, cảm cốc rượu lên uống một hớp.

Cơm no rượu say, tiệc cũng sắp tan. Mã Khôn đứng lên lớn tiếng nói, "Tất cả mọi người dừng đi vội, tiếp theo còn có tiết mục, Lăng thiếu tổng đã bao cả chỗ này, nhất định tối nay mọi người phải chơi vui vẻ đấy."

Mọi người hưng phấn điên cuồng hô lên, dùng đũa ăn cơm gõ bang bang vào đĩa.

"Xem ra hôm nay sẽ quây suốt cả đêm. Cô về trước được không?" Lăng Lực kê miệng sát bên tai Phùng Linh Linh khẽ nói, lửa nóng trên môi anh như có như không lướt qua vành tai cô, hai má Phùng Linh Linh nhất thời ửng đỏ, tâm tình nhộn nhạo.

"Được thôi." Cô dịu dàng đáp. Cô biết đây là tiệc nội bộ giữa các nhân viên tập đoàn Á Hoa, cô tới chúc mừng là đủ rồi, còn đi theo tới hộp đêm cũng không tiện lắm.

Lăng Lực rời khỏi chỗ ngồi trước, tiễn Phùng Linh Linh ra ngoài, lên xe, lúc này mới cùng các nhân viên Á Hoa lên xe thương vụ chạy tới một hộp đêm đã bao từ trước.

Vừa vào bên trong đã nhìn thấy những ánh đèn xoay tròn khiến cả căn phòng trở nên hoa lệ, biến ảo, tiết tấu âm nhạc mạnh mẽ kích thích thần kinh mọi người, không cần phải đợi thêm chút nào, tâm trạng của mọi người hoàn toàn lên cao. Khiêu vũ và khiêu vũ, ca hát và ca hát, ngay cả những đồng nghiệp ngày thường luôn tuân theo quy củ, nguyên tắc cũng buông thả người, thật không dễ dàng mới nhìn thấy bộ mặt điên cuồng của họ.

Xưa nay Ada luôn thích náo nhiệt, cô vừa vào quán đã lôi kéo Mạc Đồng đi tới phòng KTV đã được bao trước. Trong phòng đã chuẩn bị sẵn các món ăn nhẹ, bia và xúc xắc. Mọi người thay phiên lựa chọn những bài hát mình yêu thích, còn Mạc Đồng ngồi ở một góc cùng người khác chơi xúc xắc.

Hát hơn một giờ liền, tất cả mọi người đều hát tới một mệt mỏi, trong phòng nhất thời xuất hiện khoảng không. Ada đột nhiên nhớ tới Mạc Đồng, tối nay cô ấy còn chưa hát bài nào. Cô thấy Mạc Đồng đang ngồi cùng bàn với chị Đồng chơi xúc xắc hình như rất vui vẻ, liền đi tới gọi, "Mạc Đồng, đổi cho cậu hát đó, để mình chơi một ván."

"Đúng vậy, Mạc Đồng, cô tới công ty lâu như vậy nhưng chưa bao giờ nghe cô hát ... hay là hát một khúc cho tất cả mọi người nghe nào." Mấy đồng nghiệp nam đi theo cũng bắt đầu ồn ào.

Theo thường lệ, chơi xúc xắc bị thua thì phải uống rượu, mặc dù giữa các đồng nghiệp với nhau không tránh được việc chơi xấu, nhưng lúc này cô cũng đã uống vài ly nhỏ, hơi rượu làm tê liệt thần kinh của con người, khiến người ta cũng can đảm gấp mấy lần. Mạc Đồng không chút do dự nhường chỗ ngồi lại cho Ada, phóng khoáng đi đến trước màn ảnh lớn, hướng về phía những đồng nghiệp kia thì thầm một hồi, rồi nhận lấy mic nói, "Sau đây là một ngôi sao có tên tuổi rất lớn sẽ trình diễn một bài, thật không dễ gì mới nghe được. Tối nay sẽ cho tất cả mọi người mở to mắt nhìn. Nhưng mà nói trước, nếu trái tim không khỏe thì phải chuẩn bị trước tâm lý nhé."

Mọi người nghe cô nói díp dóm đều cười vui vẻ.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hôn Trộm Khi Say

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, cô mở miệng hát câu thứ nhất, giọng hát ngân nga uyển chuyển, như vang vọng xuống từ trời cao, trong nháy mắt tiếng cười trong phòng dừng lại, thì ra không phải là cô đang nói đùa. Cô hát xong mấy câu mọi người mới phát hiện ra bài hát cô đang hát lại là một bài nhạc Pháp.

Hélène, je m'appelle Hélène(Elena, tôi tên là Elena)

je suis une fille(tôi là một cô gái)

comme les autres(giống như bao cô gái khác)

.....

Bài hát này có tên gọi là 《 Tên của tôi là Helen 》.

Mặc dù tối nay, Lăng Lực vẫn bận bịu tiếp đón mọi người một cách chu toàn, nhưng trên thực tế lúc nào anh cũng để ý tới Mạc Đồng. Thật vất vả và đưa Phùng Linh Linh đi khỏi, vừa vào night club, anh lại nhìn thấy Mạc Đồng bị Ada lôi vào phòng KTV. Anh đi lại xung quanh, thỉnh thoảng lại lướt qua cửa phòng KTV, cánh cửa khép hờ, mỗi lần lướt qua anh lại nhìn thấy Mạc Đồng ngồi trên ghế sa lon chơi xúc xắc với mọi người.

Đúng lúc Mạc Đồng cầm micro lên, anh đã không biết đây là lần thứ mấy trong tối nay anh lượn qua cánh cửa này nữa. Nghe thấy cô khoác lác anh không nhìn được phì cười. Thì ra cô cũng có một mặt đáng yêu như vậy; Vậy mà vừa nghe thấy giọng hát của cô, anh liền ngây người, anh không hiểu những ca từ nước ngoài kia, chỉ cảm thấy giai điệu này hết sức trong trẻo dịu dàng động lòng người. Giọng của cô rất trong có thể xuyên thấu vào lòng người, càng lắng nghe anh càng không kim hãm được đẩy cửa đi vào. Chỉ thấy cô say mê cầm micro, vẻ mặt nhập tâm, tựa như ở hát ca, lại tựa như ở ngâm nga. Không nghĩ tới cô lại hát hay như vậy, mười năm không gặp, rốt cuộc là anh đã bỏ lỡ những gì của cô?

Mọi người nghe đến xuất thần, Mạc Đồng hát xong, tất cả đồng loạt vỗ tay.

"Hát rất hay " Giọng nói của anh kèm theo hai tiếng vỗ tay thừa thốt đột nhiên phát ra khiến cho mọi người giật mình, "Không nghĩ tới Mạc biên tập còn

có thể hát được nhạc Pháp." Vừa rồi mọi người đều tập trung nghe cô hát, không ai để ý tới anh bước vào từ lúc nào.

"Chuyên môn của Mạc Đồng là ngoại ngữ, tiếng Pháp là ngoại ngữ hai, biết hát nhạc Pháp cũng không phải là lạ." Ada thấy Mạc Đồng kinh sợ, vội vàng thay cô trả lời.

"Ồ? Thì ra là như vậy." Lăng Lực thuận miệng nói, sau đó lại ngồi xuống ghế salon."Mạc biên tập cũng biết chơi trò xúc xắc này chứ? Nếu không hai chúng ta chơi vài ván đi?"

Mọi người nghe thấy vậy liền đùa giỡn."Được đó, đến đây. ..."

"Ngừng, ngừng, ngừng, mọi người bình tĩnh trước đã." Ada vung cánh tay hô to, tất cả mọi người nghe vậy đều ngừng lại, Ada chuyển sang Lăng Lực, nói không khách sáo, "Lăng thiếu tổng, vậy chúng tôi cũng phải nói trước. Dù là anh thì cũng phải theo quy tắc của trò chơi, thua thì phải uống rượu. Mọi người nói đúng hay không?" Ada nói nghiêng đầu qua hỏi đồng nghiệp.

"Đúng." Tất cả mọi người đều vui mừng, không còn để ý tới tôn ti thứ tự nữa.

"Không thành vấn đề, " Lăng Lực đáp thoải mái."Mọi người chơi thế nào thì tôi cũng chơi thế, có chơi có chịu." Lăng Lực nghĩ thầm làm sao cô có thể gây khó dễ cho anh, dù tử lượng của anh không cao cũng sẽ không thua cô được.

Nhưng Lăng Lực không biết, Ada dám to gan lớn tiếng như vậy là vì cô biết tử lượng Mạc Đồng. Mạc Đồng là người không lộ chân tướng, nếu uống thật thì trong công ty này bao gồm cả nhân viên nam cũng không có mấy người có thể thắng cô.

Hai người ngồi xuống ghế sofa. Không ai muốn hát nữa, những người liên quan thì vây thành hai vòng xung quanh anh, mọi người đều xắn tay áo lên, giống như chính mình mới là người ra trận.

Ván đầu tiên, hai người đổ xúc xắc xong, chia nhau đếm điểm của đối phương. Lăng Lực chu đáo lịch sự nói "Tôi nhường cô, để tôi kêu trước nhé." Mạc Đồng cũng không khách sáo.

Lăng Lực có 2 cái 3, 3 cái 4, Mạc Đồng có 3 cái 3. Lăng Lực suy nghĩ một chút, kêu là 5 cái 3, Mạc Đồng nói mở, đúng lúc là 5 cái 3, xuất quân bất lợi, trận đầu Mạc Đồng lại thua. Cô cầm rượu lên không nói hai lời nhanh chóng uống vào.

Trận thứ hai cô vẫn thua, sau ba ván thua, Mạc Đồng cảm thấy tức tối, trong lòng âm thầm lo lắng, tự nhiên trên mặt cũng hơi khó kiềm chế.

Lăng Lực và cô ngồi đối mặt tại bàn, khoảng cách rất gần. Khuôn mặt cô đỏ lên, bởi vì không phục mà khễ nhịu chân mày, đôi môi mím chặt, chốc chốc còn len lén nhìn anh một cái. Tất cả đều không lọt khỏi mắt anh, anh khễ nheo mắt, tỉ mỉ nhìn cô, trong lòng dậy lên một chút dịu dàng, nhớ năm đó bọn họ tranh giành nhau xem tuổi ai lớn nhất cô cũng không chịu thua, nghĩ đến đây anh lại có chút mềm lòng. Vì vậy vẫn tiếp theo, anh cố ý đoán lung tung, cố ý thua dưới tay cô.

Hai người cứ như vậy, người đổ người đoán, có thắng có thua. Cứ uống từng ly rượu một. Dần dần sắc mặt của hai người ngày càng đỏ lên. Sau đó, Lăng Lực càng chiến đấu càng hăng, Mạc Đồng cũng không cách nào áp đảo được anh, uống nhiều tới mức đầu càng ngày càng choáng váng, dạ dày cuộn cuộn dâng lên, hơi buồn nôn. Cô thật sự không có cách nào đè nén lại được, đứng lên, một tay kéo Ada qua bên cạnh nói, "Ada, bạn giúp mình một chút, mình đi tới phòng vệ sinh." Ada đồng ý thay vị trí của cô, Mạc Đồng cố gắng đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa phòng, bắt đầu chạy như điên, thấy người phục vụ vội vàng hỏi nhà vệ sinh công cộng ở đâu, vừa chạy đến phòng vệ sinh lại ới không ngừng. Cô không biết đã nôn bao lâu, cảm giác như đã nôn hết cả mặt xanh mặt vàng trong bụng ra, lúc này mới cảm thấy thoải mái một chút.

Bên này Lăng Lực thấy Mạc Đồng đi ra ngoài, cũng không còn hăng hái chơi nữa, vì vậy nói với người bên cạnh, "Cậu chơi đi, tôi mệt rồi muốn nghỉ một chút ra ngoài hút thuốc."

Đi ra ngoài cửa, anh hít sâu một hơi, đi tới phòng vệ sinh. Anh nhìn thấy tình trạng này của Mạc Đồng. Đoán chừng cô đã uống quá nhiều rượu, chỉ có điều cô có thể chống đỡ lâu như vậy thật sự là ngoài dự liệu của anh. Anh vừa đi tới cửa toilet thì thấy Mạc Đồng cúi đầu lao đảo đi ra, nước trên mặt còn nhỏ tí tách.

Mạc Đồng mới vừa nôn xong, súc miệng, rửa mặt, người hơi tỉnh chút, nhưng vẫn cảm thấy nóng người, cô biết đó là do tác dụng chậm của rượu.

Cô chỉ một mực cúi đầu xuống đất về linh tính, không nghĩ tới lại ngã vào lòng của ai đó, cô hô lên một tiếng "Ây da", thân thể hơi choáng, ngẩng đầu lên, nheo mắt lại, nghe đầu suy nghĩ nhìn vào khuôn mặt của người đối diện một hồi, đột nhiên lại cười hi hi. Cười đến mức ngớ ngẩn.

Lăng Lực nhìn khuôn mặt trắng như tuyết của cô hồng lên, như một quả đào chói mắt, biểu cảm ngây ngốc, nhưng lại dễ thương vô cùng. Anh biết đây là do cô đã uống say, vì vậy bên túm lấy cánh tay của cô, kéo cô tới một góc rẽ, đi hết một hành lang, quẹo trái, lại đi qua một cái hành lang, rốt cuộc đi tới một góc không người, lúc này Lăng Lực mới buông tay ra.

Mạc Đồng sờ sờ trán, cũng may là vẫn đứng vững. Cô nghe đầu nhìn vào mặt người đối diện một hồi, đột nhiên vươn tay chỉ vào anh, trong miệng mơ hồ không rõ nói gì, "Anh cởi lớp da ra cho tôi."

Lăng Lực không giải thích được, buồn cười hỏi "Da gì?"

"Chính là áo khoác của anh đó."

Lăng Lực cúi đầu nhìn xuống áo vest trên người mình, không biết cô muốn làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn cởi áo ra.

Mạc Đồng cảm thấy rất hài lòng, lại chỉ vào anh nói, "Cả chiếc cà vạt đó cũng cởi ra cho tôi."

Lăng Lực vẫn làm theo như cũ. Anh cầm trên tay chiếc áo vest và cà vạt, nghĩ thầm, kế tiếp cô lại muốn anh cởi gì nữa? Là áo sơ mi hay là quần? Nếu cởi nữa thì anh đã bị cởi sạch rồi. Người phụ nữ đáng chết này được đây, không ngờ trong lúc say lại có loại sở thích này.

Cuối cùng Mạc Đồng cũng không ra lệnh cho anh tiếp tục cởi nữa, cô nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên vỗ tay một cái, đôi mắt say mê lơ mờ quất lên một tiếng, "Anh là đồ lưu manh!"

Cuối cùng Lăng Lực cũng hiểu thế nào là trả đũa, anh dờ khóc dờ cười nói, "Rõ ràng là em kêu tôi cởi mà!"

Mạc Đồng hừ khinh bỉ, ngón tay ngọc ngà chỉ vào anh nói, "Anh cho rằng anh thay đồ vest tôi sẽ không nhận ra anh sao? Anh chính là cái tên lưu manh hôm qua đã theo đuôi tôi."

Lăng Lực vừa nghe xong, nụ cười từ trong đáy lòng cũng muốn hiện ra trên mặt. E rằng cô đã nhìn một ngày, chắc là đã muốn mắng anh từ sớm rồi.

"Nhanh " Mạc Đồng đứng không vững, thân thể lão đảo, chia bàn tay ra, tiếp tục phát uy nói "Mau trả lại tôi cái túi xách."

Lăng Lực kinh ngạc nhìn cô, trái tim đập mạnh không tự chủ, đôi mắt sắc bén từ từ trở nên tối sẫm, anh từ từ đi tới trước mặt cô nói, "Váy em nhìn rõ một chút xem em có nhận nhầm người không."

Mạc Đồng nghe anh nói như vậy quả thật ngẩng đầu lên, neho mắt quan sát kỹ gương mặt anh một hồi. Tối nay trong tiệc tối và night club Lăng Lực cũng đã uống không ít, cả khuôn mặt cũng hồng lên, làm nổi bật lên đôi môi hồng hào và hàm răng trắng. Giờ phút này, cặp mắt anh cũng lạng lẽ theo dõi Mạc Đồng, trong đôi mắt cũng lưu động một kiểu khác, thiết tình, gương mặt này quả là đẹp trai, Mạc Đồng nghĩ ngu ngốc.

Hai người nhìn nhau trân trối, Lăng Lực chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng nóng, hô hấp từ từ dồn dập, trước mặt người phụ nữ đang nhướng đôi mắt to vô tội tràn đầy quyến rũ này. Tay phải của anh đột nhiên giữ chặt lấy gáy cô, đôi môi nóng bỏng bắt chập tất cả đè xuống, người phụ nữ trong ngực giật mình um um hai tiếng, hai tay yếu ớt đẩy anh vài cái, thấy không thể nhúc nhích, lại ngoan ngoãn im lặng.

Lăng Lực chỉ biết ngấu nghiến mãnh liệt trên môi cô, một nụ hôn chẳng có chút kỹ xảo hay quy tắc gì. Mặc dù mấy năm nay ở Mĩ, anh đã phong lưu thành tính. Nhưng không biết tại sao, đối với những người phụ nữ ngoại quốc đó anh không chấp nhận hôn một ai. Dù không khí có lãng mạn thế nào, cho dù những người phụ nữ đó có chủ động dâng lên tận miệng, anh cũng nhẹ nhàng lạnh lẽo tránh khỏi. Nhiều lắm là hôn lên gò má, đuôi mắt của đối phương, bên tai và cổ. Giống như trong lòng anh đó là bức tường cuối cùng mà anh kiên trì giữ, cái gì anh cũng có thể thỏa hiệp, duy chỉ có cái này là không được, anh chỉ không muốn, cũng không thể.

Nhưng vào giờ khắc này, anh tham lam mút lấy đôi môi của người phụ nữ đang u mê trong ngực mình. Mới bắt đầu là dịu dàng triền miên, sau đó hô hấp càng ngày càng dồn dập, nhịp tim càng lúc càng nhanh. Cả người anh nóng lên, càng hôn càng mãnh liệt. Chát cồn trong rượu hòa lẫn vào khát vọng đang kích thích thần kinh của anh, anh mất đi tất cả khống chế. Anh vứt bỏ chiếc áo trên tay, một bàn tay khác vòng qua đầu cô, ý thể trở nên bá đạo, anh dễ dàng mở miệng cô ra. Đầu lưỡi không chút kiêng kỵ tìm kiếm trong miệng cô, bắt đầu thưởng thức chiếc lưỡi thơm tho của cô. Anh ném được mùi rượu nồng, cả người giống như lửa, nóng bỏng khó nhìn. Nhiệt độ càng ngày càng tăng làm cho anh càng cảm thấy đói khát, càng đói khát anh lại càng cảm thấy nóng ran. Anh để mặc cho mình đòi lấy nhiều hơn, nhiều hơn.

Ada ở trong KTV cùng mọi người chơi xúc xắc một lát, thấy Mạc Đồng đi lâu vẫn chưa trở về, không khỏi cảm thấy lo lắng. Cô biết mặc dù tư lượng Mạc Đồng rất cao. Nhưng tối nay cô ấy thật sự đã uống quá nhiều. Hơn nữa cô còn biết, Mạc Đồng sẽ không dễ dàng say khướt, nhưng một khi đã uống say, cô ấy sẽ mụ mị làm càn. Cô không chơi nữa, lúc này đứng lên nói, "Tôi chơi mệt rồi, muốn nghỉ một lát, ai tới tiếp đi?" Rất nhiều người không kịp đợi trả lời.

Ada kéo cửa ra đi tới phòng vệ sinh. Trong miệng cô vừa gọi vừa tìm khắp phòng vệ sinh một lượt, nhưng không thấy bóng người. Cô không khỏi nóng nảy, gọi điện thoại di động của Mạc Đồng, điện thoại di động của đối phương lại không gọi được. Đi ra khỏi phòng vệ sinh, cô tìm kiếm khắp nơi, tìm khắp cả tầng vẫn không thấy Mạc Đồng đâu. Vào lúc cô muốn buông tay đi mơn cả gối chằng thấy, thì lại gặp được chẳng tốn chút công phu. Cô đi tới một góc khuất, đột nhiên chứng kiến một cảnh tượng làm cho cô sợ hãi kêu lên thành tiếng, cô vội vàng che miệng, lui lại, núp trong góc tường chẳng dám thở mạnh.

Cô nhìn thấy góc rẽ ở tầng trên, Thiếu tổng mới tới của bọn họ ôm chặt lấy chị em tốt của cô hôn mãnh liệt, quên hết tất cả, chiếc áo cao cấp và cà vạt đều rơi trên đất. Cô không thấy Mạc Đồng kháng cự, cũng không còn nghe được tiếng của cô ấy, cứ như vậy mặc cho anh ta định đoạt. Nói không chừng là say đến bất tỉnh nhân sự, nằm ở trong ngực anh không nhúc nhích.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Vô Tình Nhìn Trộm

Ada dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo phía sau, cả tối đã ồn ào nhốn nháo, đầu óc vốn đang nóng lên giờ lại ngu ngốc đi rất nhiều. Giờ phút này chợt bị kích động, trái tim có chút chịu không nổi. Trong bữa tiệc tối nay, không phải là anh ta liếc mắt đưa tình với tiểu thư nhà họ Phùng sao? Lúc nào thì anh ta lại nhắm tới Mạc Đồng vậy? Trời ơi, sao anh ta lại có thể làm một việc quá giới hạn như vậy? Lợi dụng lúc người ta đang say xỉn, ôm tới chỗ không người trong KTV? Cô chợt lắc đầu một cái, lại không dám nghĩ tiếp. Đột nhiên cô cảm thấy sợ hãi, âm thầm hỏi mình: Mình nên trở về phòng thôi, nếu như bị phát hiện thì phải làm sao đây? Nhưng cô có thể bỏ mặc tình nghĩa vậy sao? Mắt thấy chị em tốt của mình sắp rơi vào miệng hổ, cô lại chỉ biết lo cho thân mình, mà không thêm quan tâm tới cô ấy sao? Không được. Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất lẳng lặng chờ, thừa cơ hành động.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lăng Lực thở hổn hển, buông lỏng người phụ nữ đã mềm nhũn trong ngực mình ra, hai tay vịn vào bả vai của cô nhẹ nhàng lắc lắc, kêu hai tiếng, "Mạc Đồng."

Mạc Đồng giống như vừa mới ngất, từ từ tỉnh dậy, mở to mắt ra, ánh mắt tan rã thật vất vả mới tập trung được. Cô trầm ngâm nhìn chằm chằm người trước mắt một chút, giống như là đột nhiên tỉnh ngộ lại, giờ tay lên, tát một cái gion giải. Mặt Lăng Lực nhất thời in năm dấu ngón tay đỏ rực, "Cái tên lưu manh này, sao anh lại cần tôi."

Ada núp trong góc tường chút nữa bật cười ra tiếng.

Lăng Lực sờ sờ khuôn mặt nóng rực của mình, nghĩ thầm: trông cô yếu đuối như vậy nhưng sức thật mạnh. Anh đang muốn nói gì đó, lại thấy Mạc Đồng nhắm mắt lại, thân thể chao đảo một hồi, lại đổ nhào vào trong ngực anh. Đôi tay anh vội vàng giữ chặt lấy cô. Sau đó cũng không buông cô ra mà ôm chặt vào trong ngực. Mạc Đồng quả nhiên là say quá rồi, giống như một con mèo nhỏ nằm trên người anh vậy.

Vừa rồi Ada phải rất cố gắng mới có thể kìm chế được, thật vất vả và mới nhìn được trận cười lúc này. Cô đè ngực, tỉnh táo quan sát tình hình tiến triển. Lại nhìn thấy khuôn mặt Lăng Lực giờ phút này căng thẳng ôm lấy Mạc Đồng, dịu dàng cạo lên mái tóc hơi ẩm trên đỉnh đầu của cô, trong miệng khẽ lặp đi lặp lại, "Mạc Đồng, Mạc Đồng." Biểu cảm kia trong buổi tiệc tối như chưa từng xuất hiện? Toàn thân Ada nhất thời chấn động.

Ada chờ thật lâu, người bên kia vẫn không có ý muốn buông tay, Ada nghĩ thầm: Nếu tiếp tục như vậy không phải là biện pháp hay, Mạc Đồng đã say quá rồi, trong chốc lát không thể tỉnh lại được, không thể để cho anh ta ôm cô ấy đi được. Không thể chần chừ nữa, giờ là lúc phải ra tay.

Cô rón ra rón rén lui về phía sau chừng mười bước, sau đó làm bộ như giống như vừa mới đi tới, miệng không ngừng hô to, "Mạc Đồng, Mạc Đồng", cố ý nhắc nhở người nọ. Lăng Lực nghe thấy tiếng Ada, cảnh giác buông Mạc Đồng ra, đỡ cô dậy.

Nhìn thấy bọn họ, Ada giả bộ giật mình kêu lên, "Ồi chao, Mạc Đồng, thì ra là cậu ở đây à." Vừa nói vừa chạy qua đỡ lấy cô, "Sao lại thành ra thế này rồi hả?"

Lăng Lực thấy người tới là Ada, khẽ giật mình, nhưng chợt khôi phục lại sắc mặt. Bày ra một vẻ mặt lạnh lùng xa cách "Cô ấy uống say quá rồi, cô đỡ cô ấy về trước đi, tôi sẽ gọi điện cho ông Lưu để ông ta tiễn hai người về."

Ada gạt đầu đồng ý, ánh mắt gian tà lại sắc bén nhìn vào má anh, năm dấu ngón tay đỏ rực vẫn còn in trên mặt anh. Cô vội vàng mở to mắt, sợ bị anh phát hiện. Lăng Lực hoài nghi nhìn cô một cái, nhặt áo vét rơi trên mặt đất lên, xoay người rời đi. Bữa tiệc còn chưa kết thúc, anh là chủ nhân không thể bỏ đi trước được.

Một tuần mới đã đến, phòng làm việc trang nghiêm hơn lúc trước. Mọi người vừa mới đi làm đã nghe thấy tổ trưởng đọc thông báo mới nhất: Do Lăng thiếu tổng mới đến làm việc, muốn làm quen với các nghiệp vụ. Văn hóa là mục tiêu quan trọng của tập đoàn, cho nên anh chọn nơi tới đầu tiên là Ban Biên Tập, phòng làm việc tạm thời của anh nằm ở cùng tầng 24 với họ. Trên thực tế, cửa phòng của anh đối diện với cửa phòng làm việc của bọn cô, có thể nhìn thấy lẫn nhau. Gian phòng này trước kia là phòng tiếp khách, sau đó lại để không. Bây giờ dùng làm kho chứa đồ, bên trong chất đầy những thứ hỗn độn. Chủ nhật đã có người thu dọn xong, thiết bị cũng mua đủ, chỉ đợi chủ nhân mới đến. Tin tức này vừa đưa ra, những cô gái si tình ngu ngốc đều mừng rỡ. Mọi người hăm hở chỉnh trang lại nhan sắc, họ đều hi vọng sẽ được một bước lên mây. Cho nên đây chính là cơ hội để tạo ấn tượng tốt với lãnh đạo mới. Vì vậy, mọi người cố tỏ ra hăng hái nhiệt tình, không bỏ qua cơ hội thể hiện bản thân cao nhất; Còn những kẻ chỉ muốn an ổn sống qua ngày thì trở nên cẩn thận hơn. Một quả bom hẹn giờ đặt ngay bên cạnh họ, ai biết nó sẽ nổ tung lúc nào?

Trong lúc mọi người đang loạn lên, quả bom này lại nhằm lúc không ai chú ý đến, đi vào. Bàn làm việc của Mạc Đồng ở bên ngoài, đối diện cửa. Trong lúc cô đang vui đùa vào bàn làm việc, đột nhiên có người vỗ vào vai cô hai cái, tựa như gõ cửa "Lấy cho tôi một ly cà phê." Cô ngẩng đầu nhìn thì người nọ đã xoay người, ra cửa rẽ trái, làm cho cô hoài nghi có phải mình vừa bị ảo giác không. Nhưng lúc cô nhìn thấy tất cả mọi người trong văn phòng đều dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, thì cô biết đó không phải là ảo giác. Thì ra tất cả lãnh đạo đều giống như mèo, đi bộ cũng không có tiếng hay sao? Cô vội vàng đứng lên đi theo. Trong lòng suy nghĩ sao lại xui xẻo như vậy? Hôm nay, cô thật sự hận cái vị trí ngôi của mình. Nếu như không phải chỗ ngồi của cô đối diện cửa, dễ thấy nhất, chuyện tốt này cũng sẽ không rơi vào người cô. Cứ như vậy, không có việc gì lại chọc vào phiền phức. Nhìn đôi mắt Tiền Li Li như muốn ăn thịt người, làm như "anh ta" là của các cô ấy không bằng.

Cô lo lắng đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Phát hiện căn phòng này có bố cục giống phòng làm việc của các cô, có hai gian, bên ngoài dùng làm phòng tiếp khách, ngăn giữa hai gian là một bức vách thủy tinh khắc hoa. Bộ ghế sofa màu xám tro và bàn ghế làm việc mới được mua tỏa ra mùi dầu thoang thoang. Người nọ vẫn không đi chậm lại, chỉ vào trong tủ trà trong phòng nói, "Trong đó cái gì cũng có, ly của tôi là cái ở tầng trên cùng, em mang đi rửa đi đã." Cô nhẹ nhàng đáp một tiếng, không dám nhiều lời.

Tay chân luống cuống một hồi, cuối cùng đã pha xong cà phê. Cô bung ly cà phê vào trong phòng, vừa đi vừa không nhìn được quan sát xung quanh. Chỉ thấy bức tường thủy tinh bên kia, người nọ đã ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, vui đùa viết cái gì đó. Mới vừa rồi vội vàng vàng, cũng không kịp nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ra anh mặc một bộ vest màu xanh dương đậm kết hợp cùng cà vạt đỏ trông rất đẹp mắt. Mạc Đồng không dám lười

biếng, vội vàng đi qua phòng khách, vào phòng trong. Cô lập tức ngửi thấy được một mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái, thơm đến mức mũi, đó là mùi thơm của dầu gội đầu. Cô đi tới, đặt ly cà phê trước mặt anh, cố gắng hạ thấp giọng nói, "Lăng tổng, cà phê của anh."

"Được rồi." Anh đáp đơn giản, cũng không ngẩng đầu.

Mạc Đồng thấy anh đang bận, nên không muốn quấy rầy, xoay người chuẩn bị rời đi. Sau lưng lại vang lên giọng nói trầm lắng lạnh lẽo của anh, "Mạc biên tập, tôi đã cho cô đi rồi sao?"

Cô ngơ ngẩn, xoay người, đôi tay nắm chặt đặt trước người, lo sợ không yên, hỏi anh, "Lăng tổng, còn có gì sai bảo sao?" Mặc dù giọng nói nhún nhường, thần thái một mực cung kính. Nhưng lại toát ra sự chống đối từ tận nội tâm, không thể lừa được ai, cũng chỉ có những người thân quen với cô mới có thể nhận ra được. Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn không hề thay đổi như cũ.

"Tôi đây giúp tôi sửa sang lại tài liệu, tôi vừa làm hỏng tài liệu này loạn lên mất rồi." Anh chỉ chỉ một đồng giấy tờ chất đống trên bàn trên bàn, giọng nói tự nhiên, thật là lấy chước kẻ người. Cô thuận theo đi đến bên cạnh anh, mùi dầu gội đầu thơm ngát càng thêm nồng nàn, còn xen lẫn hơi thở nam tính đặc hữu trên người anh, cô ít thấy trên người người đàn ông nào có mùi thơm như vậy. Dương Bùi Văn là ngoại lệ, trong lòng vừa nghĩ, mùi trên người hai người này lại hết sức giống nhau, rất dễ lẫn lộn.

Anh vẫn cúi đầu viết, cô yên lặng không nói gì lật xem và chỉnh lý tài liệu bên cạnh. Trong phòng chỉ có tiếng viết và tiếng giấy tờ vang lên.

Đột nhiên, anh đặt cây bút trong tay xuống, lấy ra một cái ghế, cúi đầu, tay bịt kín lỗ mũi. Mạc Đồng thất kinh, vội vàng đi tới, lấy ra vạt từ khăn giấy từ chiếc hộp trên bàn, luống cuống tay chân bịt vào mũi anh "Mau ngẩng đầu lên, như vậy mới có thể cầm máu." Cô nói vội.

Thân thể Lăng Lực nhất thời vô cùng cứng đờ.

"A Đồng, anh lại chảy máu mũi nè..., thật khó chịu quá, nhanh giúp anh xử lý chút đi." Anh bịt mũi lớn tiếng gọi, vẻ mặt khổ sở.

"Anh cố gắng chịu một chút em đi tìm khăn tay." Mạc Đồng hốt hoảng tìm kiếm trong túi.

"A Đồng, anh cảm thấy muốn ngất đi, nhất định là máu chảy nhiều lắm rồi." Anh nhăn cơ hội dựa vào người cô.

"Mau ngẩng đầu lên, như vậy mới có thể cầm máu." cuối cùng Mạc Đồng lôi một chiếc khăn nhũn từ trong túi ra, phủ qua đầu của anh, sau đó lại gỡ tay anh đang bịt mũi. "Buông tay ra."

"Ha ha ha, " anh đột nhiên buông tay ra cười lớn, " A Đồng ngu ngốc, em bị lừa rồi..., thật là ngốc."

"Em không thèm để ý tới anh, luôn gạt người khác!" Cô gái giận đến dẩu môi lên, nghiêng đầu không để ý tới anh.

Tiếng cười ngây thơ vang vọng bên tai Lăng Lực, ha ha ha, ha ha ha ——

Cất, một tiếng hắt hơi thật to làm cho anh chấn tỉnh.

"Mạc biên tập, động tác rất thành thạo, em thường giúp người ta cầm máu mũi sao."

Khí thế bức người của anh gần cô trong gang tấc. Đầu của anh ở trước ngực của cô, chỉ cần chếch đi một chút, là có thể đụng phải. Cảm anh khẽ ngẩng lên, ngay cả chút tàng nhan trên chóp mũi của anh, cô cũng có thể nhìn thấy được rất rõ ràng. Ánh mắt của anh thật khôi hài, làm cho cô cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Khi cô ý thức được tư thế này rất mờ ám, cô cố giật tay mình ra, lại phát hiện tay mình bị anh nắm chặt, dù giữa giữa thể nào cũng phí công vô ích. Tình cảnh này làm cho cô nhớ lại lần gặp gỡ đêm đó. Quả nhiên giang sơn dễ đổi bản tính khó rời. Cô lúng túng nói, "Tôi nhìn lầm"ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nói Bóng Nói Gió

Giờ phút này giống như Lăng Lực tự lấy cục đá đập vào chân mình. Vốn là anh cố ý để cô chịu không nổi, lại không ngờ khi mình ngẩng đầu, đôi môi hồng hồng của cô ở trên đầu anh vì căng thẳng mà mấp máy, giống như trẻ con bị vật gì đó thu hút. Người yêu nhỏ xinh tối qua rõ ràng ở ngay trước mắt, anh có tật giật mình, chớp mắt mất trở nên đỏ bừng, tim cũng không khống chế được đập điên cuồng. Anh cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, thuận miệng hỏi lại: "Phải không?" Liên vội vàng nói lòng tay ra, sợ sự hồi hộp của mình bị cô phát hiện. Khi buông ra anh mới phát hiện mình dùng sức lớn như vậy, trên cổ tay cô lại nổi lên một cái dấu màu đỏ.

Anh nhanh chóng cúi đầu thấp xuống, âm thầm nhắm mắt hít sâu một hơi, sau đó kéo nhãn kéo dưới cùng của bàn làm việc, cố ý làm chậm rãi, tranh thủ thời gian lấy lại bình tĩnh.

Mạc Đồng thấy anh lấy một cái túi xách nhỏ màu vàng nhạt từ trong ngăn kéo bàn làm việc ra, vừa nhìn thấy, đúng là của cô.

Anh đưa túi xách cho cô, "Thực xin lỗi, tối hôm đó tôi nhận nhầm người. Túi xách này trả lại cho em." Miệng anh giải thích, nhưng giọng điệu và vẻ mặt cũng không có chút áy náy nào.

Mạc Đồng bị một phen sững sốt, vội vàng đón lấy.

"Em kiểm tra xem bên trong có mất gì không. Trong túi có điện thoại di động, trong ví tiền có năm mươi đồng lẻ ba hào."

Mạc Đồng "à" một tiếng.

"Đừng lo lắng, nội dung trong điện thoại tôi không xem được, buổi tối đã hết pin." Anh ra vẻ thông thạo, giống như chính nhân quân tử. Thực tế là đêm đó nhặt được túi xách của cô anh liền mở ra xem qua, chỉ tiếc là điện thoại di động lại hết pin, trong túi cũng không có đồ đặc gì.

Mạc Đồng lại ừ một tiếng.

"Cuối cùng cho em hai lời khuyên."

"Khuyên cái gì?" Mạc Đồng ngạc nhiên.

"Thứ nhất, sau này ra ngoài mang theo bên người nhiều tiền một chút, khi gặp chuyện gì, mấy chục đồng lẻ cũng không thấm vào đâu."

Anh công khai nói, trong lòng Mạc Đồng cũng đang nghĩ, chuyện tối đó cũng không thể coi là thật sự gặp chuyện gì? Bị người điên đuổi theo, bỏ mất túi, vì thế mà da trên đầu gối bị tróc một mảng lớn. Nghĩ tới đây, vết thương kia như đã khép miệng lại giống như vẫn còn đau âm ỉ.

"Thứ hai, sau này nên quan tâm tới dạ dày của mình một chút, đừng ăn cay nhiều như thế, cẩn thận kéo thùng dạ dày."

Mạc Đồng nhớ tới đó anh chỉ ăn một bữa mì sợi liền bị cay đến chảy mắt dèp, trong lòng cười như hoa, miệng lại chỉ có thể vâng dạ liên tục, cảm kích sự quan tâm của lãnh đạo.

Lăng Lực dạy bảo xong, nhất thời không nói gì nữa. Mạc Đồng để túi lên bàn, tiếp tục sắp xếp tài liệu, chỉ vài phút sau đã xếp xong, không còn việc gì cô đứng ở đó không biết có nên mở miệng xin chỉ thị đi ra ngoài hay không. Trong khi đang do dự, liền nghe anh nói "Sắp xếp xong cô có thể ra ngoài."

Cô vội vã vâng dạ, nhanh chóng cầm lấy túi xách của mình, chuẩn mất.

Khi về đến văn phòng, có vài biên tập nhiều chuyện chào đón, giống như ruồi bọ ngửi được mùi trứng thối, hưng phấn nhảy nhót." Mạc Đồng, cô có thể đi ra rồi, Lăng tổng tìm cô nói chuyện gì?"

"Có thể nói chuyện gì? Thì kêu tôi pha cafe, nhân tiện sắp xếp một vài tài liệu." Mạc Đồng tự động che giấu việc thất thố và việc của cái túi xách kia.

"Chỉ vậy thôi?" Tiền Ly Ly không tin.

"Không như vậy còn có thể thế nào?" Mạc Đồng hỏi đùa.

"Chao ôi, thực không thú vị." An Phi Nhiên thờ dãi, "Sao thiếu tổng không gọi tôi? Đồi lại là tôi, chắc chắn không bỏ qua cơ hội tốt như vậy."

Mạc Đồng không biết nên khóc hay nên cười. Cô nghĩ tới hôm nay mình bị kêu đi làm phục vụ như vậy chắc chắn là không liên quan tới vị trí chức vụ của mình. Vì thế suy nghĩ một chút nói với An Phi Nhiên, "Phi Nhiên, Cô xem Lăng tổng kêu tôi, chắc chắn là vì tôi ngồi ở phía ngoài cùng rồi, đối diện với cửa. Anh ta nhìn qua bên này, chắc chắn nhìn thấy tôi đầu tiên, không gọi tôi thì gọi ai? Nếu không, hai ta đổi vị trí, nói không chừng lần sau anh ta bảo cô pha cafe cho anh ta."

An Phi Nhiên thấy cô nói chân thành, nghĩ lại cũng thấy chuyện là như vậy, liền đồng ý, "Tốt, cô nói lúc nào thì đổi được."

"Không bằng đổi ngay bây giờ?" Mạc Đồng đã sớm mơ ước vị trí đó của cô ấy, cái vị trí kia của cô ấy là ở hàng sau, có thể mặt đối mặt với Ada, như vậy, cô có thể thường xuyên gặp Ada.

"Tốt."

Hai người nói làm là làm ngay, thu dọn đồ đạc của mình, cấp tốc đổi vị trí. Sau khi ngồi vào vị trí của mình, Mạc Đồng cảm thấy an tâm, An Phi Nhiên đang chờ cái bánh có nhân từ trên trời rơi xuống.

Tập đoàn Á Hoa có nhà ăn riêng dành cho nhân viên, điểm này cũng rất hiếm có trong các công ty. Đến thời gian ăn trưa, Mạc Đồng và Ada lấy com xong. Hai người bụng đồ ăn đến bàn đặt gần cửa sổ ngồi xuống giống như trước đây.

"Thực sự anh ta chỉ bảo em đi lấy cafe giúp anh ta sao?"

Đêm đó Ada muốn nhờ Lăng Lực đưa Mạc Đồng về nhà. Nhưng Mạc Đồng say đến không biết gì, cô thật sự không yên lòng. Vì thế liền kêu phó Phòng Lưu đưa các cô về chỗ của cô ấy. Cả buổi tối, Mạc Đồng giống như người chết, sáng hôm sau tỉnh lại, hỏi cái gì cũng không biết.

Ada nhớ lại hình ảnh hôm đó, cuối cùng cũng cảm thấy không hợp lý. Lăng Lực đối xử với Mạc Đồng không giống bộ dạng thừa nước đục thả câu. Lại có chút nghi ngờ không chính đáng, thời gian dài như thế, ban đêm trong nhà hàng còn nhiều ghế, anh ta muốn làm gì đã sớm làm. Hơn nữa, đàn ông giống như anh ta, tội gì phải dùng thủ đoạn hạ lưu, dựa vào điều kiện của anh ta, phải có rất nhiều cô gái tình nguyện đáp lại mà.

Hình ảnh đêm đó lại cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô, nghi ngờ của cô càng ngày càng có căn cứ, đó chính là: vị Lăng thiếu mới tới này chắc chắn là biết Mạc Đồng, không chỉ có biết, mà hai người còn có ân tình sâu xa. Về mặt cử chỉ đêm đó của anh ta, anh ta hôn Mạc Đồng, cuối cùng ôm cô ấy vào lòng, cầm cọ vào tóc của cô ấy, khẽ gọi tên cô ấy, bộ dạng đều biểu hiện ra anh ta yêu cô gái này.

Nhưng Mạc Đồng không biết anh ta.

Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Cô không dám tùy tiện nói lại việc này với Mạc Đồng, bởi vì việc này không hề nhỏ, ngộ nhỡ chọc ra cái dạng gì, có thể là chuyện lớn.

Bây giờ cô hỏi Mạc Đồng, trong lòng đã sớm biết rõ Lăng Lực kêu cô ấy không thể nào chỉ đơn giản là pha cafe như vậy.

"Thật mà, chị không thấy anh ta gọi em đi pha cafe cho anh ta sao?" Mạc Đồng vẫn muốn nói dối cho qua.

"Chỉ như vậy thôi sao?" Ada nhíu mày. "Em biết không? Mỗi khi em nói dối, khóe môi đều hơi mím, vừa rồi chị nhìn thấy khóe môi em mím lại, chớ giả bộ, nói mau."

Ada luôn hiểu cô nhất. Cô ở Á Hoa chỉ có cô ấy là bạn tốt. Trong tòa nhà đứng đầu trong các công ty, nhân tài luôn đông đúc, tất cả mọi người trong đầu toàn là tính toán, lòng dạ thâm hiểm. Mạc Đồng luôn có cảm giác như bước trên băng mỏng. Nhưng Ada thì khác, mặc dù cô ấy cũng rất tinh tế, nhưng có tấm lòng tốt, nhiệt tình. Dĩ nhiên, không phải với ai cô ấy cũng như vậy, chỉ là đặc biệt cởi mở với Mạc Đồng. Mạc Đồng đi chung với cô ấy rất thoải mái. Ada lớn hơn cô ba tuổi, đã có bạn trai ổn định, làm công ty bất động sản ở thành phố A. Hai người chờ góp tiền mua nhà kết hôn.

Mạc Đồng hoảng sợ hỏi, "Em dễ bị nhìn thấu như vậy sao?"

"Em yên tâm đi, chỉ có những người thông minh quen biết em mới nhìn ra được. Dù sao, bình thường cậu cũng ít giao lưu với mọi người. Mọi người ai cũng có thói quen, còn em, tất cả đều là khối băng lạnh, xa cách người ngoài ngàn dặm."

Mạc Đồng biết không thể gạt được cô ấy, húp một ngụm nước canh, thấp giọng nói: "Đã xảy ra một chút chuyện xen ngang."

"Nói nhanh lên một chút". Ada hưng phấn nói.

Mạc Đồng nói chuyện tối hôm đó, cho rằng Lăng Lực là người điên, sợ tới mức vứt túi xách và việc té ngã cho Ada nghe.

"Em nghĩ hôm nay anh ta gọi em chủ yếu là muốn trả túi xách cho em."

Ada nghe xong hết hồn, thêm chuyện tối thứ sáu cô nhìn thấy, nghe thấy vậy, phỏng đoán trong lòng cô càng ngày càng chắc chắn.

"Vậy anh ta có trả lại cho em không?"

"Trả rồi."

"Anh ta giải thích chuyện tối hôm đó đuổi theo em như thế nào?"

"Anh ta nói anh ta nhận nhầm người."

"Nhận nhầm người?" Ada nghi ngờ gấp một miếng đậu hủ bỏ vào miệng. Buổi tối thứ sáu lúc anh ta ôm Mạc Đồng, rõ ràng anh ta kêu tên của cô ấy, làm sao có thể nhận nhầm người?

"Mạc Mạc, tạm thời mặc kệ người khác có nhận nhầm người không. Em thành thật nói cho mình biết, em có quen anh ta không? Trước kia các người đã gặp mặt chưa? Hay là nói ____" Ada dừng một chút, Mạc Đồng biết tiếp theo cô ấy muốn nhấn mạnh cái gì, cô rất hiểu người chị gái nghịch ngợm này. Mỗi khi cô ấy muốn ném bom, đều ngừng trước một lúc, vận đủ khí, cứ như vậy, khi bom rơi xuống mới có thể nổ làm đối phương không còn tro cốt. "Các người là bạn học ngày xưa kiêm người yêu à?"

Đầu tiên Mạc Đồng chân động, tiếp theo liền gất cô ấy một tiếng, "Biết ngay miệng chị không tuông ra được những lời tốt đẹp."

Cô vui đầu và miếng cơm, cân nhắc trong giây lát, còn nói: "Tối hôm đó chạy về nhà, em đã suy nghĩ cẩn thận, nhưng không nhớ có nhân vật Tần Nam này. Em không nhớ rõ có vị bạn học như vậy, hơn nữa em là người của một tỉnh nhỏ. Anh ta là một thiếu gia có tiền như vậy, làm sao có thể đi học ở nông thôn chứ? Không có khả năng." Cô nói xong như muốn tự thuyết phục chính mình lại lắc lắc đầu.

"Nói cũng đúng." Ada nghe cô ấy nói như vậy cũng sớm hiểu được đạo lý, lại nghĩ đến Mã Khôn nói Lăng Lực chỉ du học ở nước ngoài, mới trở về không lâu, hai người làm sao có thể cùng xuất hiện chứ? Nghĩ đến tình huống này quả thực là kỳ lạ, chuyện kia cô không thể nói tùy tiện nói lung tung, đỡ phải gặp họa.

Ngược lại, cô dùng ý tứ sâu xa dấn dò Mạc Đồng. "Vậy em phải cẩn thận rồi, nếu không có nguyên nhân đặc biệt, anh ta lại nhìn chăm chăm em như vậy thật không phải là chuyện tốt, trừ phi ____" giọng nói của cô ấy lại chuyển đi, Mạc Đồng không chỉ có cảm giác sờn gai ốc, cô còn hoảng sợ cả kinh, ai chịu nổi?

"Có chuyện mau nói, có rắc rối mau đánh". Mạc Đồng gõ một cái lên đĩa của cô ấy.

"Trừ phi anh ta nhìn thấy em. Vừa gặp đã yêu." Ada cười nói nửa đùa nửa thật.

Mạc Đồng vừa nghe, lại cau gắt, tuy nhiên Ada nói nhỏ, nhưng cô vẫn sợ cách vách có người, hận không thể đứng lên che miệng của cô ấy, "Đi chết đi. Á Hoa người đẹp như mây, dù thế nào cũng không tới phiên em. Hơn nữa, tối hôm đó anh ta và Phùng Linh Linh của tập đoàn Thịnh Thế vô cùng thân mật, không phải là chị cũng thấy sao, chị nói bừa như vậy không phải hại em à?"

Trông mặt Ada xoay chuyển, lắc đầu, thở dài, không nói thêm cái gì.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trong Lòng Có Quỷ

Vừa rồi hai người mãi lo nói chuyện, mắt thấy đồ ăn sắp nguội lạnh, vội vàng dừng câu chuyện lại, gấp vài miếng.

"Sáng hôm nay em đã làm ra một chuyện vô cùng xấu hổ. Chị không biết lúc ấy em thấy mắt mặt thế nào đâu." Kể từ lúc rời khỏi phòng làm việc của Lăng Lực sáng nay, chuyện này vẫn luôn nhen trong cổ họng, không nói sẽ cảm thấy bứt rứt, vậy nên chưa đánh cô đã khai ra.

"Chuyện xấu hổ gì?" Ada nhét đầy miệng thức ăn, đang ra sức nhai nuốt, cô uống một ngụm canh cho trôi cơm rồi mới nói, "Không phải em vẫn luôn vô cùng cẩn thận sao?"

"Ai biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, ma xui quỷ khiến, em thấy anh ta đột nhiên cúi đầu, lấy tay bịt mũi, em còn nghĩ là anh ta bị chảy máu mũi, vội vàng rút mấy tấm khăn giấy tới cho anh ta, kết quả ——"

"Kết quả như thế nào?" Ada hưng phấn nghiêng đầu hỏi.

Mạc Đồng ngại ngùng nói, "Kết quả là anh ta hắt hơi một cái."

"Ha ha, " Ada nuốt nửa thì phun hết nước canh trong miệng ra, cười ra tiếng thật to, khiến tất cả mọi người trong phòng ăn đều đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

"Chị nhỏ giọng chút đi." Mạc Đồng nhìn khắp xung quanh, khẽ nói.

"Ôi trời, bà cô ơi, tôi cười đau cả bụng." Ada vừa nói vừa để cái thìa xuống lấy tay ôm bụng.

"Chị cười đủ chưa? Chuyện này buồn cười như vậy thật sao?"

"Lại còn không buồn cười. Em gái à, lúc đấy anh ta có cười không?"

"Không, ngược lại chính là một gương mặt lạnh lùng" Mạc Đồng ăn cơm cũng không cảm thấy ngon, chỉ ăn đại vài miếng, cũng cảm thấy kỳ lạ. "Cô thấy dạng người kia, giống người biết cười sao? Kiếp trước, anh ta nhất định là một tên đồ tể." Mạc Đồng tức giận nói.

"Vậy anh ta phản ứng như thế nào?" Ada tò mò.

"Anh ta hỏi, có phải em thường xuyên lau máu mũi giúp người khác hay không?" Mạc Đồng thành thật trả lời. Nói xong nhìn Ada, Ada cũng nhìn cô, cả hai người đột nhiên cười hi hi, cười đến cong lưng lại, nén hơi vui đầu xuống bàn cười một lúc lâu, cười tới chảy nước mắt.

Mạc Đồng cười xong, còn chưa kịp lấy lại hơi, đột nhiên cảm thấy Ada chụp lấy tay cô, "Trời ạ, đợi một lát nữa đi, để tôi thở đã." Thì lại thấy Ada đứng lên, nói, "Chào Lăng tổng."

Lăng tổng? Mạc Đồng khẽ run rẩy vì sợ, sợ tới mức hồn mất vía. Vừa ngẩng đầu lên, nhận ra không biết từ khi nào đã có thêm một cây cột điện đứng trước mặt mình. Cô sợ hãi vội vàng đứng lên, chào hỏi một câu. Do vội vàng, nên nuốt chút nữa hắt đổ bát canh trên bàn. Lăng Lực làm như không có chuyện gì, đặt khay thức ăn xuống vị trí đối diện, rồi cứ thế ngồi xuống, tùy tiện nói một câu, "Lúc không làm việc không cần khách sáo, ngồi xuống ăn đi." Vừa nói xong, liền nhắc đĩa lên ăn.

“Vừa nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Anh không có ngẩng đầu lên, hỏi.

Ada và Mạc Đồng đưa mắt nhìn nhau, vẫn là Ada phản ứng nhanh nhẹn, “Chỉ là mấy chuyện cười nhảm của phụ nữ với nhau thôi.”

“Vậy kể tôi nghe một chút xem.”

“Lăng tổng, chỉ là chuyện giữa phụ nữ với nhau, đâu có thể không biết thẹn mà kể ra được.”

Lăng Lực trầm nghĩ: Cô đúng là một người phụ nữ mềm mại lạnh lợi.

Trải qua hôm tụ tập thứ sáu tuần trước, Lăng Lực phát hiện ra vị thần thủ hộ bên cạnh Mạc Đồng không hề đơn giản, cô ta sành sỏi hơn Mạc Đồng nhiều, không phải là nhân vật dễ đối phó.

“Tên là Ada đúng không?” Lăng Lực lập tức chuyển đề tài.

“Vâng. Trí nhớ Lăng tổng thật tốt, nhanh như vậy đã có thể dò số chỗ ngồi ra người rồi.” Ada nói lời ngọt ngào mê hoặc người khác, rồi không kìm lòng được nhìn về phía má phải của anh, mặc dù năm đầu tay dò thăm trên đó đã tiêu biến từ lâu.

Dường như Lăng Lực cảm nhận được ánh mắt lén lút của cô, nghi ngờ nhìn lại. Chẳng lẽ, chuyện xảy ra đêm đó đã bị cô ta nhìn thấy?

“Ada vào công ty từ bao giờ?”

“Năm năm. Sớm hơn Đồng một năm.” Ada cảnh giác nói.

“Cảm giác làm công cho người Hoa như thế nào?”

“Rất tốt. Rất tình cảm, đãi ngộ cũng tốt. Chỉ là ——” Ada cố ý ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“Chỉ là thế nào?” Lăng Lực không nhịn được ngẩng đầu lên hỏi.

“Lăng tổng, nếu như tôi nói ra, ngài đừng tức giận nhé.” Ada vừa nói vừa bày ra vẻ mặt tươi cười.

“Được, cứ nói đi, tôi đảm bảo sẽ không tức giận.”

“Tôi muốn nói, nếu chúng ta ăn cơm ở nhà ăn, mà công ty có thể gánh cho chúng tôi một nửa tiền phí cơm nước thì thật là tốt.” Cô nói xong, cẩn thận dò xét Lăng Lực. Mạc Đồng ngồi bên không nghĩ tới cô lại to gan như vậy, không nhịn được lấy chân khề đá chân cô. Mà Ada lại coi như không biết gì, tận lực quan sát phản ứng của Lăng Lực.

Thấy anh ta hồi lâu không nói gì, vẻ mặt cũng không hề thay đổi, sau đó mới nghe thấy anh nói, “Ừ, tôi biết rồi.”

.....

Hai người cứ chia nhau, một hỏi một đáp như vậy, kéo dài câu chuyện không mặn không nhạt.

Tuy Lăng Lực ngồi đối diện Mạc Đồng, nhưng không hề nói với cô câu nào. Mạc Đồng cảm thấy mắt tự nhiên với thân phận kỳ đà cán mũi này, chiếc đĩa chuyển động tới lui trên bàn, cũng không dám ăn quá nhanh, sợ khi ăn xong rồi chỉ biết ngồi yên ở đó như con cóc.

Ada nhìn thấy rõ mồn một, cô vừa cẩn thận đối đáp với Lăng Lực, lại vừa lén quan sát hai người có âm mưu riêng bên cạnh. Một người bày ra dáng vẻ kiêu ngạo của ông chủ, làm bộ làm tịch, ý định ban đầu muốn hướng về phía người nọ. Rõ ràng đang ở ngay trước mặt, nhưng cũng không dám nhìn cô ta lâu; Còn một người khác lại không hay biết gì, chỉ cảm thấy ông chủ mới rất khó gần, trong lòng bất ổn, mà không biết cô đã sớm ăn anh ta sạch sẽ.

Bữa cơm này, bề ngoài có vẻ gió thổi mây trôi, nhưng trên thực tế cuộn cuộn sóng ngầm. Hai nhân vật chính ăn không thấy ngon, chỉ có khán giả ngồi xem như Ada là tương đối hưởng thụ.

Mọi người trong nhà ăn vô cùng ngạc nhiên trước sự biến chuyển bất ngờ này. Nhưng không có ai dám nhiều lời, mọi người đều ra về đang vui đầu ăn cơm. Trên thực tế lại luôn dùng khúc mắt vụng trộm quan sát, vênh tai hóng hớt vài câu. Nhưng những lời hội thoại đều rất bình thường, mấy người ngồi bên cạnh bọn họ cũng không hiểu được nguyên nhân tại sao.

Không dễ dàng gì Lăng Lực mới dùng xong bữa, anh vừa lấy khăn giấy lau miệng, vừa nói, “Tôi ăn đủ rồi, đi trước nhé.” Nói xong liền đứng lên, bung khay của mình rồi đi.

“Chào anh.” Ada và Mạc Đồng kính cẩn chào một tiếng. Trong lúc nhất thời ai cũng đứng yên, đợi đến lúc anh ta đi xa Mạc Đồng mới thở phào nhẹ nhõm. Hai người cũng bung khay thức ăn nguội lạnh đi về phía toa ăn.

Đến ca làm buổi chiều, tất cả các phòng ban trong công ty tràn ngập sự vui sướng, còn náo nhiệt hơn cả cảnh tượng cuối năm. Vì trong đồng thư phải xử lý của mọi người đều có cùng một lá thư, thông báo: để tăng cường phúc lợi cho nhân viên trong công ty, bắt đầu từ ngày mai, những nhân viên ăn cơm tại nhà ăn, phí cơm nước mỗi bữa chỉ thu tiền nửa giá, một nửa còn lại do công ty chi trả. Đặc biệt thông báo cho mọi người biết.

Trong phòng làm việc liên tiếp vang lên những tiếng hò reo vui vẻ, Ada đánh một hàng chữ gửi qua QQ cho Mạc Đồng, “Thấy thế nào?” Mạc Đồng ngẩng đầu lên, cả hai người đều hiểu rõ ý nhau, cười thầm.

Đột ngột Mạc Đồng nghĩ tới chuyện gì đó, thuận tay đánh một hàng chữ gửi qua. “Sao lúc ấy chị lại to gan như vậy, sao có thể chắc chắn anh ta sẽ không nổi giận?” Đến bây giờ cô vẫn còn bội phục dũng khí của Ada, phải nói là rất liều mạng, còn có phần lỗ mãng.

Ada ngẩng đầu nhìn cô cười quỷ dị, lọc cọc lần hai, lại có một hàng chữ nhảy tới, “Chị là ai nào, chị chính là thầy tướng số Ada, nên chị biết hết!”

Buổi chiều hôm đi làm đầu tiên, ai nấy đều hưng phấn khác thường, ập ù sự cảm kích trong lòng, làm việc càng thêm hăng hái, phấn chấn. Chỉ ngoại trừ một người, đó chính là “Thượng đế” đã tạo ra động lực không lồ thúc đẩy mọi người làm việc.

Lăng Lực ngồi trong căn phòng làm việc của tổng giám đốc to như vậy, nhưng lại không có cách nào bình tâm được. Người yêu sâu đậm đang ở ngay trước mắt nhưng không nhận ra nhau, còn chuyện gì khổ sở hơn chuyện này chứ? Đêm hôm đó thấy cô mềm mại thơm mát, giống như một chú mèo con cuộn đàng nằm ở trong ngực anh, đó là lần đầu tiên chân chính anh có được cô. Nụ hôn kia không những không thể giải trừ đói khát trong lòng anh, ngược lại còn không ngừng kích động niềm khát vọng và nỗi nhớ nhung của anh.

Cả buổi chiều, anh đi đi lại lại qua phòng làm việc của ban văn học số hai không dưới mười lần. Cũng nhân tiện đi qua xem những ngành khác, ra về như đang tuần tra, nhưng trên thực tế là anh muốn nhìn Mạc Đồng. Anh lập tức phát hiện cô không ngồi ở vị trí gần cửa nữa, đi đi lại lại mấy vòng, cuối cùng anh đã vất vả phát hiện ra cô đôi chỗ ngồi tận trong góc phòng. Cô đang muốn tránh anh sao? Điều này khiến anh cảm thấy buồn cười.

Lúc này, anh đang đứng trước cửa sổ phòng làm việc, ánh mặt trời sáng lạn vẩy lên người anh những ánh nắng vàng rực. Anh châm một điếu thuốc, phìên muộn hít sâu một hơi. Rốt cuộc bây giờ anh phải làm gì? Không thể tùy tiện nhận lại nhau, nhưng khi không thấy cô, trong lòng anh lại thấy ngứa ngáy khó chịu.

Anh đang nghĩ tới xuất thần. Đột nhiên nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu vang. Anh đi tới bên cạnh bàn làm việc cầm điện thoại di động lên, chỉ thấy trên màn hình hiện tên Phùng Linh Linh. Đây đúng là cú khoai lang nóng bỏng tay. Anh cảm giác mình đã nập mờ với đối phương quá nhiều, còn đây đưa thêm nữa, sẽ không có cái gì tốt đẹp.

Tiếng di động bắt đầu kêu vang không hề dừng lại, có thể tưởng tượng ra quyết tâm không đạt được mục đích thì không bỏ qua của người ở đầu dây bên kia. Anh liền nhấn nút trả lời.

“Alo, là tôi.” Giọng nói ngân như chuông bạc của Phùng Linh Linh truyền đến, “Đang làm gì vậy?”

“Đang ở công ty, còn có thể làm gì.” Anh nói nhàn nhai.

“Sắp tan tầm rồi, tối nay có hẹn gì chưa?” Anh đang định nói muốn sẽ ở lại học thêm nghiệp vụ, lại nghe thấy đầu dây bên kia nói, “Không phải anh định nói mình vừa mới trở về, không quen nghiệp vụ, phải ở lại làm thêm giờ chứ?”

Bị cô ta vạch trần dễ dàng như vậy, Lăng Lực cười cười, trong lòng thầm bội phục người phụ nữ này, đúng là không dễ gạt cô ta. “Đúng là tôi có ý định này đây.”

“Xem kìa, bị tôi nói trúng rồi.” Phía đầu dây bên kia Phùng Linh Linh chắc lưỡi không ngớt, đắc ý giống như vừa túm được đuôi con chuột. “Lúc đầu, là ai nói muốn bái tôi làm sư phụ nào?”

Lăng Lực khẽ cười một tiếng, tán thưởng khả năng hài hước của cô.

“Hôm nay, sư phụ sẽ dạy anh bài học đầu tiên, đó là mau bỏ qua mấy công việc kia, dẫn tôi đi chơi. All work and no play makes jack a dull boy*.” Người mới du học về như anh, chắc không đến nỗi không hiểu được đạo lý này chứ?”

*All work and no play makes jack a dull boy (là câu thành ngữ có nghĩa suốt ngày làm việc mà không dành thời gian cho việc giải trí, thư giãn sẽ không tốt cho sức khỏe, là một câu thành ngữ nổi tiếng được dùng để biện hộ khi đi chơi, đi dự tiệc hoặc để thuyết phục những người suốt ngày làm việc chăm chỉ đi chơi)

Lăng Lực không ngừng cười thành tiếng, “Tuân lệnh, sư phụ.”

Lăng Lực nhìn đồng hồ đeo tay, còn cách giờ tan tầm mười phút, anh thu dọn qua các thứ, rồi rời khỏi phòng làm việc.

Lái xe tới tập đoàn Thịnh Thế chỉ mất hơn một phút đồng hồ, vì công ty hai nhà ở rất gần nhau. Lúc anh chạy xe tới, Phùng Linh Linh đã tự nhiên cười nói, đứng trước cửa đợi anh đến.

Nhưng cùng đúng lúc tan tầm, nhân viên tập đoàn Thịnh Thế nối đuôi nhau bước ra khỏi tòa cao ốc, nhìn thấy Lăng Lực bước ra khỏi chiếc xe Lincoln bắt chuyện với cô nàng rất hiếm khi thấy mặt Phùng Linh Linh, làm ai nấy đều ríu rít vươn cổ qua xem, chỉ thấy trai đẹp gái xinh, đúng là một đôi khó gặp, lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng, lén lút bàn tán xôn xao.

Phùng Linh Linh làm như không nhìn thấy, dáng vẻ tao nhã đi về phía Lăng Lực, dịu dàng cười với một mình anh. Lúc đi đến bên cạnh anh, cô còn dí dõm ngẩng đầu lên nhìn anh cười, nụ cười vừa đắc ý, lại vô cùng quyến rũ, Lăng Lực bắt gặp cũng thấy rung động, mắt hờn trong giây lát. Dù là ai cũng khó qua ải mỹ nhân. Bảo sao có nhiều công tử nhà quyền quý cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới chiếc váy màu thạch lựu của cô ta, Lăng Lực biết, bọn họ cũng không hẳn chỉ nghĩ tới cơ nghiệp nhà cô ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tranh Giành Tình Nhân

Phùng Linh Linh cảm thấy thành công, khi thấy trong ánh mắt anh nhìn cô, mang theo sự mong chờ gì đó. Ánh mắt này đã quá quen thuộc với cô, tuy chỉ là một cái chớp mắt, cũng đủ khiến cô thỏa mãn.

Lăng Lực rất lịch sự mở cửa xe cho cô, hai người bước lên xe.

“Đi đâu?” Anh hỏi.

“Nghe theo tôi là được.”

Xe vòng qua vô số con đường, cuối cùng đã dừng trước làn đường dành riêng cho người đi bộ lập lòe ánh đèn ngũ sắc. Đỗ xe vào một chỗ xong, Lăng Lực đi theo Phùng Linh Linh tiến về phía trước, sau cùng dừng ở trước cửa quán bar tên Danh Điểm.

“Đến rồi, chính là chỗ này.” Phùng Linh Linh vui vẻ hô lên, ngón tay chỉ về phía trước.

Bọn họ đẩy cửa vào trong, chưa đi được mấy bước đã bị tiếng nhạc cuồng loạn đẩy lùi ra sau. Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nhận được cười ha ha.

Đi vào bên trong, ở giữa sàn nhảy có cả nam lẫn nữ đang nhe nanh múa vuốt, nhảy múa giống như mây ả Yêu Tinh trong động bản tợ. Ánh đèn huỳnh quang ngũ sắc hắt vào mặt, xanh xanh đỏ đỏ đầy quý mị. Tiếng nhạc được DJ khổng chế, đẩy lên cao theo từng đợt từng đợt. Nhìn thấy cảnh này, Phùng Linh Linh gào to một tiếng, “Lâu lắm rồi không tới đây, mẹ ơi, thật thoải mái.” Lăng Lực cảm thấy mấy câu chữ thê này vô cùng quen thuộc, không khỏi nhếch môi cười cười.

Lúc anh ở nước ngoài cũng từng không ít lần lui tới quán bar, đã không xa lạ gì với những chuyện này, từ lâu đã không còn thấy lạ lắm.

Hai người ngồi vào quầy bar, Phùng Linh Linh kêu một ly Hennessy, Lăng Lực kêu một ly Whisky, từ từ thưởng thức.

“Cô hay đến nơi này chơi lắm à?” Lăng Lực thuận miệng hỏi.

“Ừ, tới nơi này có thể uống rượu thỏa thích, khiêu vũ đến sáng, cảm giác giống như đua xe vậy, có thể giúp người ta mặc sức buông thả. Buông thả xong mới có thể nâng tâm trạng tới mức cao nhất để vui đầu vào công việc.”

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một người phụ nữ nói ra những điều này.”

“Vậy sao? Chưa từng có ai xem tôi như một người phụ nữ.”

Cô còn đang nói, thì thấy một nhóm người hùng dũng đi về phía bọn họ, vừa đi vừa nói chuyện ầm ĩ. Nhìn kỹ lại, chính là Lôi Kế Vượng dẫn đầu một đám ô hợp. Trong lòng cô không khỏi thầm mừng một tiếng: xúi quẩy.

Lôi Kế Vượng vừa đi tới đã tiến sát lại người Phùng Linh Linh, “Trùng hợp thế.”

Phùng Linh Linh cũng không đáp lời anh ta, chỉ đem số rượu còn lại đổ vào miệng. Nâng ly lên đặt mạnh xuống quầy bar, sau đó nâng một tay kéo lỗ tai Lôi Kế Vượng, đứng lên kéo hẳn đi vào một góc, đầu tới mức Lôi Kế Vượng kêu cha gọi mẹ.

Đến khi bị kéo tai tới góc tường, Lôi Kế Vượng đã đau tới nhe răng trợn mắt, cái miệng kêu la không ngớt, “Bà cô của tôi ơi, bà hãy tha cho tôi đi.”

Phùng Linh Linh vẫn chưa hết giận, cất giọng căm hận nói, “Đã hai ngày liền, bà đây không gặp được anh ta, không biết đã nhớ anh ta tới mức nào. Vất vả lắm mới tìm được cơ hội ở cùng chỗ với anh ta, anh còn dẫn người tới quấy rối, có phải anh chán sống rồi không?”

“Mới hai ngày không gặp anh ta đã thành ra thế này, còn một tuần liền không nhìn thấy tôi, sao cô không nói nhớ tôi luôn đi?” Lôi Kế Vượng nói bồn chột.

Phùng Linh Linh vừa nghe thấy là ra về muốn nhéo lỗ tai anh ta, “Có phải anh muốn tôi vịn lỗ tai anh xuống nhắm rượu không?”

Lôi Kế Vượng vội vàng ôm đầu cầu xin tha thứ, “Đừng, đừng, đừng, đùa chút thôi mà.” Liếc trộm thấy Phùng Linh Linh đã buông tay xuống, anh ta lăm

lết tiến lại gần nói, “Thế nào, động lòng thật rồi sao?”

“Điều đấy là tất nhiên.” Phùng Linh Linh kiêu ngạo nói.

“Này, em gái, tôi lại khuyên em một câu chân thành.”

“Khuyên cái gì?”

“Đàn ông ấy mà, nếu như anh ta để ý tới em thì khi vừa tới sẽ có ý muốn động tay động chân với em” Anh ta cố ý dừng lại, Phùng Linh Linh nhìn đáng vẻ bí ẩn của anh ta, nên đặc biệt nhìn anh ta lâu hơn một chút, “Nhưng, nếu như, từ đầu tới cuối anh ta không hề động tay động chân với em, vậy em không cần phải diễn trò nữa —— rồi.”

Những lời này quấy nhiễu đầu óc Phùng Linh Linh, khiến cô sảng giọng nói “Dựa vào đâu mà nói như vậy?”

Lôi Kế Vượng cười khà khà hai tiếng, nói, “Rồi sau này em sẽ hiểu.”

Phùng Linh Linh không nhịn được nói, “Được rồi, anh mau dẫn nhóm người này đi ngay cho tôi.”

Lôi Kế Vượng đứng nghiêm, cung kính cúi chào, “Tuân lệnh!” Vừa nói xong liền nhanh chóng trở lại quầy bar.

Mà khi Phùng Linh Linh mới ân cần dạy bảo Lôi Kế Vượng xong. Vừa lúc quay đầu lại, đã thấy hai sắc nữ Oanh Oanh Yến Yến chia nhau đứng bên cạnh Lăng Lực. Thiếu chút nữa đem ý trung nhân của cô kẹp thành một miếng sandwich có nhân. Không những thế còn nhiệt tình ép sát vào người anh, hận không thể trực tiếp chia nhau ra ngồi lên đùi Lăng Lực. Gương mặt đánh cả lớp phấn dày đặc của họ chỉ cách Lăng Lực có mấy millimet. Tận mắt nhìn thấy cảnh này, sự phẫn nộ trong lòng cô bốc lên, chỉ cảm thấy buồn nôn. Bước nhanh hai, ba bước trở về lãnh địa thuộc về mình, trong lòng tràn đầy ý niệm khát máu.

Lôi Kế Vượng đã chạy tới trước một bước, lớn tiếng hạ lệnh, “Được rồi, các vị, tối nay chúng ta đổi vùng đất khác, lần nào cũng tới quán này thật chẳng thú vị chút nào. Đi.”

Tô Yến Yến là người đầu tiên gãy nãy phản đối, “Chúng ta vừa mới đến đây, tại sao phải đi? Các người muốn đi thì tự đi đi, dù sao tôi cũng không đi đâu.”

Vương Oanh Oanh đang muốn mở miệng tương trợ, cũng may cô ngồi bên trái Lăng Lực, vừa mới ngẩng đầu, đã bắt gặp ánh mắt thiên kim Phùng Thị như muốn phóng hỏa, đáng vẻ đàng đàng sát khí, nhanh chóng biết điều ngâm miệng lại. Thân thể cũng như lò xo tự giác nhảy qua một bên. Tính của Phùng Linh Linh cô cũng biết, chống đối với cô ta sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Vương Oanh Oanh đuổi thẳng người, liều mạng nháy mắt với Tô Yến Yến không biết sống chết kia. Chỉ là người phía sau đang tràn đầy nhiệt tình, chỉ lo cúi đầu đùa giỡn với trai đẹp, không hề nhìn thấy. Nhìn lại phía Phùng Linh Linh, trong lòng cô giống như bị tưới một gáo nước lạnh giữa trời tháng chạp, không nhịn được khẽ run lên một hồi, thầm kêu không tốt.

Thì ra, vào lúc này vẻ giận dữ trên mặt Phùng Linh Linh đã biến mất, thay vào đó là một nụ cười ấm áp, ánh mắt nhẹ nhàng quét tới, khiến người nhìn thấy nổi cả da gà.

Lôi Kế Vượng đứng một bên làm hòa, vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô cũng bần rùn hai chân. Anh đã quá hiểu tính cách nữ tướng cướp của Phùng thị, phạm là những lúc cô mất hứng, ngoài mặt lại càng tỏ ra không có chuyện gì. Lúc này, chỉ e cô cười mà lòng không cười, nhẫn tâm ra tay hạ sát.

Quả nhiên, đã nghe thấy Phùng Linh Linh đi tới sau lưng Tô Yến Yến chậm rãi nói, “Yến Yến, nghe nói năm ngoái tập đoàn Văn Dao tiến quân vào thị trường Đông Nam Á, tiêu tốn khá nhiều tiền bạc của công ty, gần đây còn nghe nói anh cô muốn thu mua hãng điện tử Văn Hoa, tình hình vô cùng căng thẳng.”

Đừng thấy Tô Yến Yến là một đứa con gái bại hoại gia phong, nhưng anh trai cô ta là Tô Chấn Bằng cũng là nhân vật lợi hại trên thương trường. Anh ta tốt nghiệp trường đại học danh tiếng trong nước, tuổi trẻ tài cao, đã thay thế chức vụ của cha mình từ sớm. Văn Dao do anh ta quản lý mấy năm nay, thị trường càng ngày càng mở rộng, thế lực cũng mạnh lên không ít.

Tô Yến Yến vừa nghe vậy ngẩn ra, chán ghét quay đầu sang chỗ khác.

Phùng Linh Linh hồ hững nói, “Thật là, trong khoảng thời gian này tôi lại nhàn rồi phát sợ. Năm nay, các công ty con tập đoàn Thịnh Thế chúng tôi thuận lợi thu được không ít tiền lãi, mỗi một bút toán không biết thu được bao nhiêu doanh thu, giờ không biết nên đầu tư vào đâu cho phải.” Cô bễ nghễ bùng ly rượu lên khẽ nhấp một ngụm, rồi ưu nhã đặt xuống, dùng ánh mắt xem thường nhìn Tô Yến Yến, “Tuy nói, hãng điện tử không nằm trong phạm vi kinh doanh của tập đoàn Thịnh thế chúng tôi, nhưng thử mở rộng một chút cũng không phải không được, cô nói đúng không?” Cô vừa nói vừa nghiêng đầu tới sát tai Tô Yến Yến, “Nếu như, tôi tới Văn Hoa góp vui, cô nói xem, anh cô sẽ nghĩ thế nào?”

Lông mày Tô Yến Yến run lên, cảm hận nghiêng chặt răng. Cô quay người lại, tức giận nói, “Phùng Linh Linh, đừng nghĩ một mình cô có thể dùng tay che trời. Tôi khuyên cô một câu, cô nên thu mình lại thì tốt hơn, cũng coi như là tích đức cho tổ tông nhà cô.” Cô vừa nói vừa hừ lạnh một tiếng, “Dù các người có năng lực làm vậy thì sao? Chẳng lẽ cô có thể trở thành Võ Tắc Thiên? Tôi thật muốn nhìn xem, chỉ dựa vào một mình cô, tập đoàn Thịnh Thế có thể hoàng kim bao lâu nữa!”

Phùng Linh Linh vừa nghe Tô Yến Yến châm chọc nhà cô không có người nối nghiệp, ngay cả dã tâm giết người cũng trở dậy. Cô biết điều cha cô kiêng

ky nhất trên đời này là bị người khác nói ông không có con trai. Tô Yến Yến này lại dám vạch áo cho người xem lưng, đúng là cô ta không muốn sống nữa! Phùng Linh Linh nắm chặt tay, hận không thể xông lên cho ả dê tiện này hai cái bạt tai, chỉ có gương mặt vẫn hiện lên nụ cười đặc biệt xinh đẹp. Lôi Kế Vượng cảm thấy sau cổ buốt giá, trực giác cho biết thanh đao giết người kia sắp hạ xuống rồi.

“Con gái thì sao?” Phùng Linh Linh cười khanh khách đi tới trước mặt Tô Yến Yến, thăm thăm nói, “Đừng thấy đều là con gái với nhau, giữa người này với người kia đều có sự khác biệt rất lớn. Giống như cô vậy, chỉ biết cho đàn ông bú sữa, mà tôi, không chỉ có ngực mà còn có não!”

Lăng Lực đang ngồi một bên xem kịch vui, nghe thấy câu này liền phun hết toàn bộ rượu trong miệng ra ngoài, bị sặc không ngừng ho khan.

Tô Yến Yến vô cùng tức giận tức giận la lên “Cô ——”

Nụ cười trên môi Phùng Linh Linh không hề giảm đi, dịu dàng hỏi, “Tôi làm sao?” Cô nhìn chăm chăm vào Tô Yến Yến trong chốc lát, đột ngột che giấu nụ cười ngọt ngào kia đi, hung ác nói, “Có bản lĩnh cô về tố cáo với anh mình đi, nói Phùng Linh Linh tôi hạ chiến thư cho anh ta, để xem anh ta dám nhận hay không!”

Lôi Kế Vượng nhìn ngọn lửa chiến tranh càng lúc càng ác liệt, vội vàng đi tới kéo Tô Yến Yến ra, nói “Được rồi, được rồi, gây cãi chút xú coi như xong, ngàn vạn đừng làm thật, đều là người trong nhà, ra vào thường xuyên gặp mặt, đừng căng thẳng quá.” Nói xong liền kéo Tô Yến Yến đi, mấy tên ô hợp còn lại vẫn chưa xem đủ, nhưng thấy con chim đầu đàn đã rời đi, liền tui nghỉ tạm biệt Phùng Linh Linh, rồi lẻ mề đi ra ngoài.

Phùng Linh Linh đưa mắt nhìn đám người kia rời đi. Đợi đến khi người đã đi hết, cô cảm thấy như mình vừa trải qua một trận đại chiến, tiêu hao toàn bộ sức lực. Vì vậy, sau khi trở về chỗ ngồi trên quầy bar, cô liền ra hiệu cho người phục vụ, mang tới hai ly rượu, rượu vừa đưa lên đã đổ hết vào miệng uống sạch. Lúc này, mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Trước đây, cô thường chơi với bọn họ sao?” Lăng Lực nhìn cô bình tĩnh lại, cười hỏi.

“Đúng vậy. Anh cũng biết đấy, mỗi người đều có vòng tròn của riêng mình, chúng tôi thuộc về vòng tròn này. Nhưng về sau lại cảm thấy không thích, không có ý nghĩa. Những tên công tử con ông cháu cha kia chỉ biết ăn chơi sa đọa, ra ngoài tán gái; mấy thiên kim tiểu thư cũng chỉ biết tranh đua thời trang, thẩm mỹ, còn tranh giành nhau một người đàn ông nào đó. Tôi cảm thấy bọn họ sống thật mệt mỏi.”

“Vậy sao?” Lăng Lực châm thuốc, rít vào một hơi, làn khói đục ngầu lơ lửng trong không khí. Nhớ tới màn náo nhiệt tối nay, lòng hân hoan càng thêm nặng nề.

“Anh thì sao? Đã từng đi bar ở Mĩ chưa?”

“Cũng từng đi rồi.” Anh hồ hững đáp, tay trái xoay tròn ly rượu, tay phải cầm điếu thuốc, làn khói mỏng manh bay lượn lên không trung...

Tay phải Phùng Linh Linh chống vào quầy bar, nâng má lên, nghiêng đầu, liên tục nhìn anh đầy tình ý. Về trầm mặc này càng làm tăng thêm sự hấp dẫn trí mạng của anh. Cánh tay phải của cô đột ngột hạ xuống, đặt lên trước ngực anh. Lăng Lực hơi kinh hãi, quay đầu sang phía cô, chỉ thấy đôi mắt cô quyến rũ xinh đẹp, hai má ửng hồng, lúc hô hấp còn tỏa ra mùi rượu nồng nàn, toát lên vẻ cám dỗ chết người khó nói nên lời.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cần Chấm Dứt Thì Phải Chấm Dứt

Cô thấy anh có vẻ giật mình nên thân nhiên cười với anh, vừa dùng sức giúp anh nói lòng cả vạt vừa nói: "Nào có ai giống anh không, đã tới đây rồi mà còn ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, anh không sợ nóng à?"

Lăng Lực nhìn chiếc cà vạt được nói rộng trước cổ, khẽ cười nói: "Cảm ơn."

"Ồ nước ngoài đã lâu mà anh vẫn còn khách sáo như vậy sao?" Phùng Linh Linh ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt anh.

Lăng Lực hít một hơi thuốc lá, ánh mắt nhìn về phía chất lỏng màu vàng đang sóng sánh trong tay.

"Đây cũng là quan niệm của tôi. Đối với phụ nữ tôi cũng không hề khách sáo." Anh thân nhiên nói.

"Ồ?"

"Lúc tôi vừa mới ra nước ngoài không lâu đã được tham gia một bữa tiệc thác loạn, cô không biết giới trẻ ở nước ngoài phóng khoáng tới mức nào đâu. Các bữa tiệc sang trọng đều có làm tình công khai, sau khi buổi tiệc kết thúc tôi đã bị một nữ sinh kéo về nhà." Anh vừa nói vừa dụi tàn thuốc vào gạt tàn, "Thành thật mà nói, khi đó tôi cũng không có kinh nghiệm gì về chuyện đó, cũng cảm thấy rất xấu hổ. Kết quả là cô ta tự lột sạch quần áo của mình sau đó lại lột sạch quần áo của tôi, đang mãi mê thì cô ta nhớ tới cái gì đó vội đẩy tôi ra, kết quả là cô ta lòi từ dưới gối ra một hộp bao cao su, lấy ra

một cái, cười nói 'I for—get this.' Cô có thể đoán được không? Chỉ có điều khi ở cùng với cô ta tôi thấy rất thoải mái, bọn tôi rất hợp nhau. Kinh nghiệm của cô ta rất phong phú, cũng coi như người thầy đầu tiên dạy tôi bài học vỡ lòng. Sau đó cô ta dọn nhà tới New Jersey, thỉnh thoảng lại đột ngột tới tìm tôi. Dù lúc đó tôi có bạn gái hay không, chỉ cần là cô ta tôi sẽ không từ chối." Lời nói nhẹ nhàng phát ra từ miệng anh, giống như anh đang kể lại câu chuyện của một người khác. Sau khi nói xong, anh nhấp một ngụm lớn, trong lòng trào dâng cảm giác khoan khoái.

Sắc mặt Phùng Linh Linh biến đổi, đáy lòng cô dâng lên một chút khổ sở, nhưng rất nhanh đã khôi phục nụ cười lúc đầu, cô thản nhiên che giấu vẻ bối rối của mình, trong lòng âm thầm tự nhắc nhở, tất cả mọi người đều đã trưởng thành, chẳng lẽ cô còn trông mong vào việc anh đã ba mươi còn thù thân như ngọc sao? Nhưng anh có thể không cần nói cho cô biết chuyện này, tại sao, anh lại phải nói thẳng với cô?

"Từ sau lần đó, giống như có một cánh cửa khoá hoạt mở ra trước mắt tôi, tôi đã trải qua từng người, từng người phụ nữ một. Tôi không biết họ thích tôi ở điểm gì, nhưng dù sao bọn họ cũng không ngừng tới, tôi cũng vui vẻ để bọn họ ngã vào lòng mình. Qua một thời gian, tôi mất đi cảm giác mới lạ, nhắm mắt lại đều cảm thấy tất cả họ đều giống nhau. Đều mong to ngực lớn, thân thể trơn bóng. Mỗi lần nói chia tay với bọn họ, có người khóc sưng mắt, có người nghiêng răng giận dữ, cũng có người muốn đánh muốn giết, nhưng chỉ cần không để ý tới họ, kệ cho họ làm loạn, cuối cùng họ cũng sẽ biết điều bỏ đi." Anh nghiêng đầu cười với cô, cảm ly rượu lên nóc cạn. "Cô biết không? Lúc mới đầu tôi rất sợ có người sẽ tìm tới tôi bắt tôi chịu trách nhiệm, nhưng cuối cùng vẫn không có ai. Ban đầu, có đánh chết tôi cũng không dây dưa với phụ nữ người Mỹ gốc Hoa. Nhưng dần dần tôi cũng không kiêng nể gì nữa. Mười năm nay, tôi đã lên giường với bao nhiêu người, tôi cũng không nhớ rõ nữa."

"Tại sao anh lại nói cho tôi biết những chuyện này?" Phùng Linh Linh khẽ hỏi, trong giọng nói mang theo cảm giác bị thương khó nén.

"Bởi vì cha cô là bạn tốt của cha tôi, tôi không muốn làm tổn thương cô. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, tôi không phải là người đàn ông tốt." Cuối cùng, anh nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn cô. Hi vọng cô có thể hiểu rõ ý tứ của anh.

Bốn mắt chạm nhau, Phùng Linh Linh đột nhiên bật cười, cười đến đứng không vững, cười đến chảy cả nước mắt. Cô nhắc người ra khỏi chiếc ghế cao, vừa kéo anh vừa nói, "Đừng nói những lời vô nghĩa này, chúng ta nhảy thôi."

Cô kéo anh đến sàn nhảy, lúc này chính là lúc nhảy múa điên cuồng nhất, Lăng Lực đẩy tay cô ra, ý bảo mình không biết nhảy. Anh đứng bên cạnh sàn nhảy. Phùng Linh Linh uyển chuyển đi vào khu vực chính giữa, bắt đầu chậm rãi uốn éo. Chiếc quần màu đỏ của cô lấp lánh phản chiếu dưới ánh đèn. Màu đỏ là màu thuộc về những người con gái mạnh mẽ, màu đỏ cũng chính là dấu hiệu của cô. Dáng người cao gầy, xinh đẹp của cô trở thành một ngọn lửa thiêu đốt khu vực trung tâm sàn nhảy. Rực rỡ tới mức khiến tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên ảm đạm. Đám đông trong sàn nhảy bắt đầu ngừng động tác, tự giác vây quanh tạo thành một sân khấu nhỏ cho riêng cô. Động tác của cô tự nhiên như nước chảy không hề bị cản trở, chiếc váy màu rượu đỏ chuyển động khiến người ta cảm thấy hoa mắt, khiến những người đứng xem bên ngoài phát ra tiếng thét chói tai.

Phùng Linh Linh bắt đầu tiến ra ngoài sàn nhảy, vòng vây xung quanh tự động nhường đường cho cô, đến vòng biên sàn nhảy, cô kéo tay Lăng Lực, kéo anh đi qua vòng vây vào trong trung tâm sàn nhảy. Những tiếng thét chói tai, tiếng huýt gió và những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên đinh tai nhức óc.

Cô giống như dây leo bắt đầu chuyển động xung quanh anh, mỗi một động tác đều vô cùng uyển chuyển quyến rũ, vòng ra sau lưng anh rồi dán chặt vào người anh nhẹ nhàng cọ sát, quần quít phía đằng trước, hai mắt chứa đầy ân tình, ngón tay mảnh khảnh không ngừng di chuyển trên người anh. Trên trán cô xuất hiện một tầng mồ hôi, hơi thở nóng hổi phả lên cổ anh, đôi môi đỏ mọng như máu ghé sát vào miệng anh, cọ sát lên môi anh như có như không. Cảm giác này giống như dây mây quấn lấy anh từng vòng, từng vòng một, khiến anh không thể động dậy.

Có lẽ là do rượu, còn có cả bầu không khí khiến người ta quên đi tất cả, trái tim Lăng Lực đập rộn lên, cảm thấy toàn thân như bị một đóm lửa bao quanh, khiến cả người anh trở nên khô nóng.

Thật vất vả mới kết thúc được điệu nhảy này, xung quanh không ngừng vang lên những tiếng vỗ tay hoan hô như sấm và tiếng trầm trồ khen ngợi. Đột nhiên có người hô lớn, "Hôn đi, hôn đi." Câu nói này giống như phát súng mở màn kéo theo nhiều người hòa theo: "Đứng, hôn đi." "Hôn đi."

Đôi mắt Lăng Lực thâm trầm nhìn vào người con gái đang tựa trong lòng mình, ánh đèn mập mờ bao phủ lấy họ, bộ ngực cao vút của cô đang phập phồng mãnh liệt vì điệu nhảy điên cuồng vừa rồi, trên chóp mũi phủ lên một lớp mồ hôi trong suốt phản chiếu ánh đèn nhiều màu, đôi mắt cô tràn đầy nhu tình, còn có cả sự mong chờ, si ngốc nhìn anh. Giờ phút này, cả thế giới như không có lấy một tiếng động nào khác, một dòng máu nóng xông thẳng lên óc anh, anh khẽ cúi đầu nhìn vào đôi môi đỏ mọng của cô. Đúng lúc mọi người đang hưng phấn tới cực điểm, nín thở ngừng lại mọi tiếng gào thét thì anh lại đột ngột đẩy cô ra, vừa kéo tay cô vừa nói, "Đi thôi." Hai người một trước một sau đi ra khỏi vòng vây khiến mọi người thất vọng không ngừng la hét.

Quay trở lại quầy bar, bọn họ lại uống thêm mấy ly nữa. Trải qua sự buông thả vừa rồi, Phùng Linh Linh có vẻ vô cùng kích động càng uống càng hăng, một ly lại một ly. Uống hết mấy ly vào bụng, cô bắt đầu nói càng lúc càng nhiều, cô vừa nói vừa cười, hơn hờ như hoa, Lăng Lực biết đó là dấu hiệu say rượu. Cô vừa ngoác tay với người pha chế để gọi thêm rượu thì Lăng Lực đã ngăn cô lại, ra hiệu với người pha chế là không cần nữa.

"Cô uống quá nhiều rồi."

"Làm gì có, trữ lượng của Phùng Linh Linh này rất lớn, mấy ly rượu còn con này sao có thể quật đổ tôi được. Anh đừng có coi thường tôi." Cô cười hi hi nói, hai gò má ửng hồng càng thêm mị hoặc.

Lăng Lực trầm mặc uống cạn sạch ly rượu, chuẩn bị đứng dậy. Đột nhiên Phùng Linh Linh nghiêng đầu ghé vào tai anh, cười nói: "Nếu như tôi nói cho anh biết tôi vẫn luôn ở một mình, anh có tin không?" Nói xong, cô liền cười không ngừng.

Lăng Lực bước xuống quầy bar kéo cô dậy, cô không chịu, mượn rượu làm nũng nói, "Đừng mà, mới tới đây chơi có một chút, đêm nay vẫn còn chưa bắt đầu mà."

Lăng Lực chỉ có thể dỗ dành cô, "Được rồi, đừng làm loạn nữa, lần sau tôi lại tới đây với cô. Hôm nay tôi cũng mệt rồi, muốn về nhà. Nghe lời tôi đi."

Phùng Linh Linh nghe anh nói vậy lại thật rất biết điều bước xuống, cô đi không vững, thân thể lão đảo, Lăng Lực không thể làm gì khác hơn là đưa tay xốc nách nâng cô đi. Đi được hai bước, đầu của cô gác vào vai anh. Thật vất vả ra mới ra khỏi quán bar, bên ngoài gió thổi rất mạnh khiến Lăng Lực rung mình một cái, tỉnh táo lại không ít. Lúc này Phùng Linh Linh đứng bên lại đột ngột nhào vào ngực anh, rất lâu cũng không lên tiếng, đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã tỉnh táo hơn nhiều, cô nhìn Lăng Lực không chớp mắt, nói rõ ràng từng chữ "Tôi không cần người tốt, tôi chỉ cần anh thôi."

Hôm sau đi làm, Mã phó tổng đã tới tìm anh. Sau khi anh ta gõ cửa liền đi vào thấy trong phòng trống rỗng, trong lòng thầm mắng nhân viên làm việc không tốt. Quảng cáo tìm thư ký cho tổng giám đốc đã đăng lâu như vậy, thế mà vẫn chưa tìm được người thích hợp, lát nữa nhất định phải đi thúc giục họ.

Đi vào trong phòng, Lăng Lực đang dọn dẹp bàn làm việc, tối hôm qua vì đến chỗ hẹn nên vẫn chưa kịp sắp xếp lại đồng tài liệu lung tung trên bàn. Nghe thấy Mã Khôn chào mình, anh buông bàn công việc trong tay, nói, "Mã phó tổng tìm tôi có việc sao? Ngồi xuống đi."

Mã Khôn ngồi xuống chiếc ghế da đối diện với Lăng Lực.

"Có muốn uống gì không?" Lăng Lực hỏi.

"Không cần, không cần, " Mã Khôn vội vàng đáp, còn nói, "Bộ phận nhân sự làm việc không có hiệu quả gì cả, đã đăng tin tìm thư ký lâu như vậy mà vẫn chưa tìm được một thư ký thích hợp. Lát nữa tôi sẽ đốc thúc họ. Nhiều người tìm việc như vậy, tôi không tin là không thể tìm được một người thư kí giỏi."

Lăng Lực khẽ cười nói, "Cũng không thể trách họ được, hai ngày nay bọn họ cũng gọi điện đề cử cho tôi hai người, điều kiện không tệ, nhưng chỉ là tôi vẫn chưa đưa ra quyết định thôi,cũng không vội mà."

Trên mặt Mã Khôn lộ vẻ nghi ngờ, "Anh bận như vậy mà không có trợ lý giúp đỡ cũng không tốt, đến lúc tiếp khách cần chỉnh lý tài liệu, cũng không thể tự mình làm tất cả được."

Lăng Lực lơ đãng nói, "Không sao, tôi vừa mới trở về, vẫn còn đang trong giai đoạn thực tập nghiệp vụ, tự mình làm sẽ tiến bộ nhanh hơn." Anh vừa nói tay vừa rút một điếu thuốc trong hộp ra hút, sau đó mới hỏi Mã Khôn có hút thuốc không, Mã Khôn vội vàng đứng dậy nhận lấy, Lăng Lực tiện tay giúp anh ta châm thuốc, sau đó hai người cùng ngồi hút.

"Hôm nay Mã phó tổng tới tìm tôi có chuyện gì?" Lăng Lực nhả một hơi, hỏi.

"Ồi, xem này, tôi lại quên mất việc chính." Anh ta dụi thuốc vào gạt tàn, sau đó nói "Là như vậy. Sắp tới là sẽ bắt đầu hoạt động triển lãm sách mùa thu. Năm nào, triển lãm này cũng được tổ chức từ 29 tháng 8 tới mừng 2 tháng 9 tại trung tâm hội chợ triển lãm quốc tế."

"Hội chợ triển lãm? Cụ thể là như thế nào? Việc này rất quan trọng sao?"

"Trương đối quan trọng. Đây là cơ hội khó có được để đẩy mạnh tiêu thụ sách mới và các tác phẩm kinh điển. Hiện tại có hơn năm trăm nhà xuất bản trong nước và các nhà xuất bản đến từ Anh, Pháp, Mỹ, ngoài ra còn hơn hai nghìn nhà xuất bản tới từ hơn năm mươi quốc gia khác cũng tham gia triển lãm, số người tới tham quan ước chừng khoảng hai mươi vạn người. Có nhiều khi còn có thể mời những tác giả nước ngoài nổi tiếng tới tham dự, đây cũng điều rất có lợi cho chúng ta."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Tiến Thoái Lương Nan

"Ừm. Anh nói tiếp đi." Lăng Lực ra hiệu.

"Dĩ nhiên, hàng năm công ty chúng ta đều tham gia triển lãm. Từ bây giờ tới hội chợ triển lãm sách chỉ còn hơn hai tuần cho chúng ta chuẩn bị." Mã Khôn đi vào trọng tâm.

"Được, cứ làm theo ý anh. Anh đã có kinh nghiệm về phương diện này thì cứ bố trí theo cách của mình, tôi cũng sẽ tham gia." Lăng Lực ngẫm nghĩ một chút rồi nói "Anh thấy, nếu chúng ta mở buổi kí tặng sách trong hội chợ triển lãm này, liệu có thể tăng doanh số bán không?"

"Chủ ý này rất hay, có thể lôi kéo được tầng lớp trí thức. Tôi tán thành."

"Ừm " Lăng Lực cân nhắc một chút mới nói "Tôi sẽ nghĩ thêm xem làm cách nào tạo ra hiệu quả tốt nhất."

" Vậy được, lần tới tôi sẽ mang bản kế hoạch chi tiết tới cho anh."

"Được rồi."

Tiền Mã Khôn đi, Lăng Lực ngồi yên tại chỗ gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, suy tư một lát anh mới cầm điện thoại lên gọi cho tổ trưởng Ban Biên Tập thứ hai Chu Văn.

"Chu biên tập, cô hãy bảo Mạc biên tập tới phòng của tôi một chút, tôi muốn bàn với cô ấy về hội chợ triển lãm sách lần này."

"Vâng."

Nhận điện thoại xong, Chu Văn lập tức đi ra khỏi phòng gọi Mạc Đồng, "Mạc Đồng, giám đốc Lăng tìm cô đấy."

Nghe thấy câu ấy, An Phi Nhiên vẫn luôn một mực ngồi ngoài ôm cây đợi thỏ tức tới tròng lớn mắt, Tiền Ly Ly không hề có ý tốt "òì chào" một tiếng, Ada ngồi đối diện với Mạc Đồng, vừa nhìn cô cười âm hiểm không ngừng, vừa đánh thật nhanh một dòng chữ vào QQ, "Bị chị đoán trúng rồi nhé." Mạc Đồng chỉ có thể mở to mắt, im lặng nhìn trời.

Mạc Đồng đứng ngoài cửa hít sâu một hơi gõ nhẹ hai tiếng, nghe thấy bên trong có tiếng người đáp lại "Vào đi", cô liền khẽ đẩy cửa vào trong, vừa đi vừa âm thầm cầu nguyện, lần này đừng để bị thất thố như trước.

"Giám đốc Lăng, anh tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Ừ, em pha giúp tôi một ly cà phê." Anh vẫn giống như lần trước, không hề ngắt đầu nói với cô.

"Vâng." Mạc Đồng nhận lệnh nhanh chóng đi ra bên ngoài. Thì ra là tìm cô tới rót cà phê.

Cà phê đã pha xong, cô bung một ly cà phê nghi ngút khói đặt lên bàn. "Giám đốc Lăng, cà phê của anh đây."

"Được, cô ngồi đi." Lăng Lực chỉ vào cái ghế đối diện.

"Không cần, không cần, tôi đứng là được rồi." Mạc Đồng vội vàng nói, trong lòng thầm nghĩ nếu cô ngồi xuống không biết anh sẽ nói tới bao giờ, cô vẫn nên chết sớm đầu thai sớm.

Dường như Lăng Lực nhìn thấu tâm tư của cô, khoe miệng anh khẽ nhếch lên, mỉm cười nói "Cũng được." Anh cầm ly cà phê lên uống một ngụm rồi chau mày. "Em cho đường vào cà phê à? Đã quên lần trước tôi nói tôi thích uống cà phê đen sao."

"À" Mạc Đồng bối rối trả lời: "Sau này tôi sẽ nhớ kỹ." Má ơi, nói gì vậy? Mày bị choáng tới hông đầu rồi à? Còn có lần sau sao? Trong lòng cô âm thầm kêu khổ.

Lăng Lực đặt ly cà phê xuống, liếc mắt nhìn cô một cái. "Nhớ là tốt rồi."

Mạc Đồng không lên tiếng, chờ anh nói vào chuyện chính.

"Sáng nay Mã phó tổng tới tìm tôi nói về chuyện hội chợ triển lãm sách. Đây là lần đầu tiên tôi làm việc này nên không muốn có sơ suất. Tôi có chủ ý muốn mở buổi ký tặng sách." Nói tới đây anh cố ý dừng lại một chút nhìn phản ứng của cô, điều này khiến Mạc Đồng cảm thấy căng thẳng "Anh Từ, cô thấy thế nào?"

Đầu óc Mạc Đồng mờ mờ chỉ biết im lặng hồi lâu. Lăng Lực có biết thân phận thật sự của cô cũng không có gì kỳ lạ, ngày đầu tiên tới làm việc đã chỉ đích danh muốn gặp cô, khi đó cô đã nghĩ tới chuyện này.

"Nghe nói tác phẩm mới của cô sắp được bán ra, cũng nằm trong số sách mới giới thiệu đợt này. 《 Tuyệt Yêu 》 xuất hiện vừa đúng lúc, nếu cô xuất hiện ở buổi ký tặng sách, nhất định sẽ gây được tiếng vang lớn." Anh vừa nói vừa cẩn thận quan sát phản ứng của Mạc Đồng.

Hai tay Mạc Đồng đã nắm chặt lại, chân mày hơi nhăn lại, không biết nên làm sao mới phải. Cô vẫn luôn không thích xuất đầu lộ diện, nếu Lăng Lực đã biết cô chính là Anh Từ, hẳn cũng phải biết cô không muốn công khai thân phận, anh làm như vậy rõ ràng là muốn khiến cô khó chịu, cô không ngờ anh lại là người nhỏ mọn như vậy, đi dùng cách này để chinh cô. Những suy nghĩ cứ quay cuồng trong đầu cô, cô nhìn trộm anh một cái nhưng chỉ nhìn thấy dáng vẻ thân nhiên của anh, giống như anh không phải hạng người có thù tất báo giống như cô nghĩ.

Cô do dự hồi lâu mới lên tiếng khẩn cầu, "Giám đốc Lăng, có thể đổi người khác đi không?"

"Sao vậy? Cô không muốn đi?" Lăng Lực đã nhận ra vẻ mặt khổ sở của cô nhưng vẫn cố tình hỏi. Tuy anh rất hưởng thụ vẻ mặt này của cô nhưng trong lòng lại có phần không nề.

Thật ra đối với Lăng Lực mà nói, cô có đi hay không cũng không quan trọng, quan trọng là anh có thể nhìn thấy cô. Nói ra cũng thật mất mặt, anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Á Hoa mà ngày nào cũng phải vất kiệt óc nghĩ cách để gặp cô. Biết rõ cô đang ở trong công ty, thậm chí chỉ cách nhau có một dãy cầu thang lại không thể gặp nhau, mỗi lần nghĩ tới đây anh lại cảm thấy rất bất lực khi đảm nhiệm chức tổng giám đốc này. Đây cũng là lý do

tại sao anh lại chậm chạp không chọn thư ký vì trong lòng anh đã có tính toán.

"Đây là chuyện tốt, thứ nhất có thể tuyên truyền cho sách mới xuất bản của cô, thứ hai là có thể nâng cao vị thế bản thân, vì sao cô lại không muốn?"

"Tôi không muốn bị người khác phân biệt đối xử, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường. Như bây giờ cũng rất tốt."

Lăng Lực làm động tác vuốt cằm, nghĩ ngợi một chút mới hỏi, "Vậy ký trước mấy trăm quyển sách cũng không có vấn đề gì chứ?"

Mạc Đồng vui vẻ nhanh chóng đáp, "Chuyện này thì được."

"Được, vậy quyết định như vậy. Cô đi làm việc đi."

"Vâng." Mạc Đồng đáp lại một tiếng, cảm giác như trút được gánh nặng đi ra ngoài.

Khi cô đứng trước mặt anh lại không nổi nhẩn tâm với cô, nhưng khi cô vừa đi ra ngoài lại khiến anh cảm thấy trống trải. Cái gọi là tương tư thật muốn hại chết người.

.....

Sau khi tan việc chiều hôm đó, Lăng Lực cảm thấy phiền muộn, tùy ý tìm một quán cơm lấp đầy dạ dày rồi lái xe lượn quanh mấy vòng thành phố, anh cũng không biết mình muốn làm gì, cuối cùng, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại lái xe tới trước công viên nhỏ mà hôm trước đã làm Mạc Đồng sợ hãi chạy trốn, anh quay cửa kính xe xuống, mang theo hy vọng nhìn về phía rừng cây, kết quả phát hiện quả nhiên cô đang ngồi ở chỗ lần trước, anh lái xe tới khúc quanh chỗ cô từng chạy trốn, sau đó tắt máy, ngồi trong xe chờ đợi.

Gần một tiếng sau mới thấy Mạc Đồng đi ngang qua xe anh, anh không dám đuổi theo ngay lập tức, mà đợi cô đi một đoạn xa mới chậm chạp lái xe đi theo sau cô. Thật ra chung cư nơi Mạc Đồng ở nằm ngay trước mặt, chung cư rất yên tĩnh, nhưng bề ngoài tao nhã cũng đủ nói cho người ta biết giá của nó không rẻ chút nào.

Lái xe đi theo cô vào trong, Lăng Lực phát hiện nơi này rất rộng, cảnh vật xung quanh gọn gàng sạch sẽ. Mạc Đồng đi thẳng đến một tòa nhà ở giữa mới dừng lại đi vào thang máy. Cô đứng trong thang máy, mắt Lăng Lực dõi theo thang máy đang đi tới tầng 5 sau đó căn phòng bên trái bật sáng, thì ra là cô ở đó.

Trước khi tốt nghiệp đại học Mạc Đồng vẫn luôn sống một cuộc sống nghèo khổ, cả đời này cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô mua được một căn hộ giữa thành phố được coi là nơi tấc đất tấc vàng này, vậy mà lúc học đại học tùy tiện viết một bộ tiểu thuyết lại có thể làm cho cô nhanh chóng phát lên như vậy, nó không chỉ mang tới cho cô danh vọng mà còn có một khoản tiền khổng lồ, cuộc sống hiện tại của cô rất đầy đủ.

Người đã đi lên rồi, Lăng Lực cũng yên lòng hạ cửa sổ xe xuống. Anh không biết mình theo cô tới nơi này làm gì, anh cứ ngây người ngồi trong xe, hút từng điếu thuốc một, ngẩn ngơ dõi theo ánh đèn màu cam, thỉnh thoảng lại chìm vào ký ức.

Đáng lẽ anh phải hận cô, hận cô tới thấu xương, cô đã đập tan giấc mộng thưở thiếu thời của anh, đẩy anh tới cảnh không thể quay đầu lại, nhưng sao sau nhiều năm như vậy, biết cô không chết anh lại mừng rỡ như điên? Lần này gặp lại cô, anh còn có thể tự thoát ra được không? Anh mãnh liệt lắc đầu tự hỏi mình: Lăng Lực, có phải mày điên rồi không? Suy nghĩ một chút anh chỉ biết cười khổ, đúng là anh điên thật rồi. Dù trước mặt người khác anh có sành sỏi thế nào, có mạnh mẽ thế nào, thì chỉ cần đứng trước mặt cô, anh lại bị đánh trả về nguyên hình một cậu thanh niên lúng túng, ngây ngô năm đó.

Nhưng cô không hề nhớ gì cả. Quá khứ giữa hai người họ giống như chưa từng phát sinh.

Anh cứ miên man suy nghĩ như vậy ngủ quên mất, đến khi tỉnh lại trời đã tờ mờ sáng, anh không hề khóa cửa sổ xe mà cứ ngồi ngủ trong xe cả đêm như vậy. Trong khu chung cư đã có người lục đục thức dậy, nghi ngờ nhìn vào khi đi lướt qua xe anh, anh ngẩng đầu nhìn lại ô cửa sổ tầng năm lần cuối rồi nhẹ nhàng khởi động xe.

.....

Tuy ngủ trong xe cả đêm qua nhưng tinh thần làm việc sáng nay của Lăng Lực vẫn rất tốt, không hề lộ ra chút mệt mỏi chút nào. Anh mới vừa yên chỗ, Phùng Linh Linh đã gọi điện thoại tới. Anh cứ nghĩ, khi đêm đó anh nói trắng ra vậy sẽ đủ làm cho cô lùi bước, nhưng không ngờ trong chuyện tình cảm cô cũng hiếu thắng như trên thương trường vậy. Mỗi ngày cô đều gọi điện cho anh nói đủ chuyện trên trời dưới biển, giống như chuyện đêm đó chưa từng xảy ra.

"Alô, là tôi đây."

"Xem ra Thịnh Thế rất rảnh rồi, nên ngày nào cô cũng có thời gian gọi điện cho tôi." Lăng Lực nghe thấy giọng cô là mở miệng châm chọc. "Cẩn thận tôi sẽ mách lẻo với chú Phùng đó."

"Thôi đi, lúc tôi bận rộn anh cũng có nhìn thấy đâu. Tôi vẫn luôn làm việc cẩn thận, chăm chỉ." Phùng Linh Linh cười phì một tiếng, làm như không hiểu điều anh ám chỉ.

"Hôm nay sự phụ định cần dặn gì nào?" Hai ngày nay, Phùng Linh Linh không quan tâm tới vấn đề ăn uống của anh thì cũng lại quan tâm tới sức khỏe của anh.

"Anh đã có thư ký mới chưa?"

"Chưa. Mới đi làm có mấy ngày mà. Không vội."

"Vậy anh nhớ thông gió trong phòng nhiều vào, đặt cây xương rồng trước máy tính. Trong phòng của anh toàn là đồ mới mua mùi rất nặng. Anh có thể đặt trong phòng mấy chậu cây, Lan da hổ, cây Cảnh thiên, Lô hội, với cỏ lan chi, thứ nào trong đó cũng có tác dụng rất tốt."

"Ừ." Trong điện thoại Lăng Lực luôn miệng dạ vâng. "Cám ơn, cô cũng sắp trở thành chuyên gia trong vấn đề này rồi."

"Dựa vào kinh nghiệm thực tế của tôi, chỉ cần đặt trong phòng hai chậu nước muối, trong vòng một, hai ngày là có thể khử hết toàn bộ mùi."

"Như vậy cũng có tác dụng sao? Tôi phải thử mới được."

Ở đầu bên kia điện thoại Phùng Linh Linh trầm mặc trong chốc lát mới hỏi, "Tối nay anh có rảnh không? Hôm ở quầy bar, tôi nhớ anh có nói sau này sẽ tới đó uống với tôi lần nữa."

Lăng Lực ngẩn người, cảm thấy mình rất thất bại. Không thể chấp nhận cô nhưng cũng không thể từ chối cô, chuyện này không khác gì trò diễn xiếc đi đây. Kết thúc sẽ làm cả hai bên đều bị tổn thương. Trong đầu vừa nhớ tới triển lãm sách, anh lập tức kiểm soát nói "Thật ngại quá, sắp tới nhà xuất bản chỗ tôi sẽ mở triển lãm sách, cô cũng biết tôi vừa mới trở về, vẫn đang trong giai đoạn làm quen, chờ tôi giải quyết xong chuyện này, nhất định tôi sẽ mời cô uống một chén."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tình Huống Đảo Ngược

Đầu dây điện thoại bên kia ngừng lại một chút, rồi chợt nghe thấy tiếng cười giả bộ như không để ý của Phùng Linh Linh, "Đây là anh nói đấy nhé, đến lúc đó đừng có mà nói tới triển lãm tranh, ảnh gì nữa."

Lăng Lực vội vàng trả lời, "Chắc chắn, chắc chắn rồi."

Để điện thoại đi động xuống, anh ngồi đó ngẩn ngơ một hồi, mỗi ngày đều bắt đầu tự hỏi: hôm nay nên dùng cách lý do để gọi cô tới đây?

Đột nhiên anh nhớ tới mình vừa nói với Phùng Linh Linh nước muối có tác dụng khử mùi rất nhanh, dây thần kinh anh khẽ rung lên, anh bước nhanh ra khỏi phòng làm việc đi đến phòng biên tập thứ hai. Anh muốn dùng chiêu cũ, đợi đi qua chỗ Mạc Đồng sẽ bảo cô chuẩn bị cho anh hai chậu nước muối. Nhưng vừa đi vào đã phát hiện vị trí trong góc phòng trống không. Anh nhìn đồng hồ đã chín giờ rồi.

"Đây là lúc nào rồi? Sao Mạc biên tập còn chưa tới?" Giọng nói của anh hết sức lạnh lẽo vang lớn trong văn phòng im lặng, hai vị tổ trưởng vội vàng đi lên giải thích, "Hôm nay Mạc biên tập xin nghỉ phép."

"Chuyện xảy ra từ lúc nào? Xin nghỉ mấy ngày?" Sắc mặt anh đột nhiên trở nên rất khó coi, làm cho Chu Văn cũng cảm thấy mất tự nhiên.

"Chính là hôm nay, cô ấy xin nghỉ bốn ngày, thứ ba tuần sau mới đi làm."

Không biết vì sao, chỉ một cuộc điện thoại lại làm bùng lên sự giận dữ trong lòng anh, anh chỉ vào Ada ngồi phía đối diện với Mạc Đồng, "Cô qua đây, giúp tôi pha một ly cà phê." Nói xong cũng không để ý Chu Văn đang lúng túng đứng bên, đã vội xoay người bước ra khỏi phòng biên tập thứ hai.

Ada đi theo phía sau anh. Sau khi anh ngồi vào vị trí của mình, Ada mới lo lắng hỏi, "Lăng tổng, chỗ pha cà phê ở đâu?"

Lăng Lực nói lòng cà vạt, cúi đầu nói, "Không cần. Tôi gọi cô qua đây là có việc muốn hỏi cô."

Ada đứng trước bàn làm việc của anh, vừa nghe đã biết anh muốn nói tới chuyện gì.

Anh rút ra một điều thuốc, châm lửa tách một tiếng, hít sâu một hơi, bực bội hỏi, "Sao Mạc Đồng lại xin nghỉ phép?"

"Buổi sáng cô ấy gọi điện nói có một người bạn đến đây. Người đó muốn ở đây chơi vài ngày, muốn cô ấy đi cùng."

"Tôi còn nghĩ rằng ngoài cô ra cô ấy không có người bạn nào khác chứ?" Giọng điệu của anh mang theo vẻ châm biếm.

Ada vừa lên quan sát sắc mặt của Lăng Lực, vừa suy nghĩ nên trả lời anh như thế nào. Vốn cô còn nghi ngờ giữa hai người xảy ra vấn đề gì đó, bây giờ nhìn thấy Lăng Lực bức bối như vậy, ngay cả cảm xúc của mình cũng chẳng buồn che giấu. Cô lại cảm thấy hết hồn, nếu cô nói bạn trai Mạc Đồng đến đây, không biết Lăng Lực sẽ có phản ứng gì?

Sáng nay Mạc Đồng vội vàng gọi điện thoại cho cô, nhờ cô giúp cô ấy xin phép tổ trưởng nghỉ vài ngày, nói là có một vị sư huynh học cùng trường đại học tới, Ada biết vị sư huynh này, hai người biết nhau từ lúc học đại học, còn là nhờ vào quan hệ của anh ta, Mạc Đồng mới vào làm trong công ty này, anh ta làm việc ở thành phố B, nhưng thỉnh thoảng vẫn tới thành phố A công tác, lần nào cũng đều tới chỗ Mạc Đồng. Ada biết hai người làm bạn đã nhiều năm, tuy chưa xác định rõ ràng quan hệ, nhưng cô thấy chắc chắn Mạc Đồng có tình cảm với vị sư huynh đó đó. Ada suy nghĩ không biết có nên phản bội người chị em tốt này hay không, cô nghĩ thẳng thắn cũng là một chuyện tốt, thứ nhất là có thể thăm dò tình cảm của Lăng Lực; thứ hai, nếu vị giám đốc mới tới này có ý muốn theo đuổi Mạc Đồng, thì cũng nên bớt phóng túng đi một chút.

Nghĩ như vậy, cô mở miệng nói, "Lăng tổng, là bạn trai của Mạc Đồng đến đây."

Tin tức này giống như sét giữa trời quang, khiến mọi cảm xúc trong lòng Lăng Lực bùng nổ. Mấy ngày nay, anh luôn nghĩ đủ mọi cách tiếp cận cô, nhưng anh không ngờ cô đã có bạn trai. Nghĩ lại, chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, cô đã bao nhiêu tuổi rồi, cũng đã đến tuổi nói chuyện cưới hỏi lâu rồi. Hơn nữa, cô lại là cô gái thuần khiết rực rỡ, đúng, chính là một cô gái thuần khiết rực rỡ.

Oán hận trong lòng gần như muốn ép anh nổ tung, nhưng ngoài mặt anh vẫn phải cố gắng kiềm chế, không hề biểu lộ chút gì.

Sau khi Ada ném trái bom này đã âm thầm quan sát phản ứng của anh, kết quả cô cũng không nhìn ra điều gì, một lát sau, chỉ nhìn thấy anh cúi đầu nói, "Tôi biết rồi, cô có thể ra ngoài."

Ada "Vâng.." một tiếng, trước lúc chuẩn bị đi ra ngoài, cô vẫn chưa bỏ ý định lơ đãng quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy đôi tay anh đặt trên bàn khẽ run lên nhẹ nhàng.

Tiếng bước chân của Ada đã đi xa, Lăng Lực ném mạnh tách trà trên bàn xuống đất, bịch một tiếng, tách trà bể nát, trà Long Tĩnh Diệp loại tốt nhất vung vãi trên đất. Tiếng vang kia làm cho Ada sắp rẽ vào phòng biên tập thứ hai phải giật mình dừng chân, cô có vẻ ngẩn ngơ đứng đó một lúc lâu, khỏe mới từ từ lộ ra một nụ cười, sau đó tiếp tục đi về phòng làm việc.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Quảng Cáo Tuyển Dụng Kỳ Lạ

"Em đang ở đâu vậy? Mau xuống dưới cho anh."

"Anh đến rồi sao?"

"Đang ở dưới sân nhà em." Dương Bùi Văn nói xong liền cúp máy.

Thang máy bị hỏng nên sau khi đi giày xong Mạc Đồng liền vội vã chạy xuống lầu, vừa chạy xuống đã nhìn thấy Dương Bùi Văn mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng đứng tựa vào xe, vẻ mặt điềm đạm tràn đầy sức sống. Khuôn mặt của anh rất anh tuấn, đôi mắt sáng như sao, toàn thân tràn đầy sức sống thanh xuân, lúc còn học đại học ai gặp cũng yêu, đúng là một chủ tịch hội học sinh đào hoa.

Thấy Mạc Đồng đi tới trước mặt, anh làm bộ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, "Hai phút. Người hầu nhà ta càng ngày càng không để ân nhân này vào trong mắt nữa rồi!" Anh cố ý ra vẻ mắt hững hờ.

"Em vừa tắt điện thoại xong liền chạy một mạch xuống đây, giờ vẫn còn đang thờ ơ gấp này. Còn nữa, ai là người hầu nhà anh?"

"Hắc, em dám không nhận sao, một ngày làm người hầu thì cả đời cũng là người hầu. Em dám nói em chưa từng làm người hầu của anh sao?"

"Lúc đó em dựa vào hai bàn tay mình mà kiếm tiền, chỉ bán sức lao động chứ có ký vào khế ước bán thân đâu." Mạc Đồng bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, tiếp đó hai người nhìn nhau cười ha ha.

.....

Nếu như năm đó Dương Bùi Văn không đăng bản tin quảng cáo tuyển dụng kỳ lạ kia, có lẽ cả đời này cô cũng không có cơ hội gặp Dương Bùi Văn, như vậy cuộc đời của cô sẽ thay đổi thế nào đây? Cho tới bây giờ, có nhiều khi Mạc Đồng vẫn không nhận được mà tưởng tượng tới tình huống đó.

Một người cùng với một sự kiện ngẫu nhiên, một lần vô tình gặp gỡ lại giống như một nhánh rẽ mới trên đường đời có thể đưa con người đi tới một tương lai hoàn toàn mới. Đối với Mạc Đồng mà nói Dương Bùi Văn chính là người như vậy.

Anh chính là ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi vào cuộc đời cô lúc tăm tối nhất, mang tới cho cô ấm áp và cả hi vọng.

Năm đó Mạc Đồng luôn nghĩ Dương Bùi Văn giống như một làn nắng ấm, chỉ cần đến gần là có thể được anh sưởi ấm.

Trên thực tế, Mạc Đồng là một đứa trẻ mồ côi.

Cha mất từ khi cô còn nhỏ, mẹ tái giá nên chỉ có cô và bà nội sống nương tựa vào nhau. Năm cô tốt nghiệp sơ trung thì bà nội cô qua đời, cuối cùng lại là bà ngoại nuôi cô ăn học hết cao trung. Sau khi cô thi đỗ đại học A thì không còn ai có khả năng giúp đỡ cô nữa, may mắn cô xin được học bổng giải quyết được vấn đề học phí, nhưng cô vẫn phải kiếm tiền trang trải phí sinh hoạt, thành ra cô vừa học vừa làm thêm, cô đã làm rất nhiều công việc như gia sư, bán báo, phát tờ rơi quảng cáo, làm phục vụ tại MacDonald, ngoài những lúc đi học cô chỉ có đi làm, nên ngày nào cô cũng rất bận rộn.

Một hôm, cô theo thói quen đọc lướt qua thông báo dán ở dưới ký túc xá, trong vô vàn thông tin cô tìm được một quảng cáo tuyển dụng: tuyển người kiểm chức** (chỉ tuyển sinh viên nữ), công việc vô cùng chính đáng, đãi ngộ ưu đãi, chi tiết công việc xin mời liên hệ tới số: 138xxxxxxxx.

**kiểm chức: công việc bán thời gian nhưng kiếm nhiều việc một lúc.

Cô nghĩ thầm không biết đây là công việc thần bí gì mà lại không dám công khai. Nhưng bốn chữ "Đãi ngộ ưu đãi" này giống như cánh gà Mcdonald's, vừa nhìn đã khiến người ta chảy nước miếng, chỉ cần không phải việc phi pháp thì dù bảo cô đi bán ghế sofa hay bán thịt cô cũng muốn thử một lần. Vì vậy cô quyết định gọi tới số điện thoại đó, đầu dây bên kia là một sinh viên nam bất máy.

"Tôi đọc được quảng cáo của anh, xin hỏi anh muốn tuyển người sao?" Mạc Đồng hỏi phủ đầu.

"Đúng. Xin hỏi cô là...?"

"Tôi là sinh viên năm hai khoa ngoại ngữ, xin hỏi công việc cần làm là gì?" Mạc Đồng đi thẳng vào vấn đề, cô không thích quanh co lòng vòng, gọi điện thoại cũng mất tiền nữa, vì để thuận lợi cho việc làm thêm nên cô mới mua chiếc di động rẻ tiền này.

"Việc cũng không khó, chỉ là —— tôi muốn tìm người giặt quần áo cho tôi. Không biết cô có đồng ý hay không?"

Giặt quần áo? Trời ạ, Mạc Đồng đã làm rất nhiều công việc nhưng đây là lần đầu cô nghe thấy có người thuê người khác giặt quần áo. Đã học đại học rồi còn không biết giặt quần áo, chỉ trừ khi anh ta quá lười, công việc này cũng coi như nhẹ nhàng, chỉ còn phải xem mức đãi ngộ ưu đãi tới đâu thôi.

"Vậy tiền công tính như thế nào?"

"Tiền không thành vấn đề. Tôi sẽ tính theo giá giặt khô hoặc có thể cao hơn một chút, chỉ cần cô có thể giặt sạch sẽ cho tôi là được rồi, hơn nữa phải kiên trì, giặt đúng hạn, không thể làm hai ba ngày rồi nghỉ được."

Má ơi, Mạc Đồng thầm tính toán trong lòng, trái tim nhỏ bé yếu ớt của cô đập rộn ràng đầy kích động, giặt một bộ quần áo cũng hơn mười đồng, so với việc cô đi làm gia sư thì đúng là lời to rồi. "Không thành vấn đề, tôi đồng ý. Còn bảo đảm sẽ làm tốt."

"Vậy được, cô là người đầu tiên gọi tới nên cũng coi như có thành ý, vậy cô có thể tới phòng 305 tầng ba kí túc xá nam để ký hợp đồng được không?"

Đó không phải là khu kí túc xá nam phía đối diện sao? Suy đi nghĩ lại cũng thấy công việc không quá phức tạp. Chỉ là, giặt quần áo mà còn phải kí hợp đồng sao, Mạc Đồng do dự một chút, sau đó lại tự an ủi mình, nể tình mấy đồng bạc cô đành nhắm mắt làm liều vậy, hơn nữa trong nhà cô cũng không còn ai khác, có thể đảm bảo một năm ba trăm sáu mươi ngày giặt đồ cho anh ta không thiếu một ngày. Thiếu gia!

Mà người đưa ra quảng cáo kì lạ này đúng là một thiếu gia, hơn nữa còn là thiếu gia trong thiếu gia, một thiếu gia tuyệt đối có thể đứng trong top mười thiếu gia toàn quốc. Nhưng vì anh là người khiêm tốn yêu cầu không tiết lộ thân phận cha mẹ, nên ngoài mấy lãnh đạo trong trường, không có ai biết được thân phận thật sự của anh.

Vốn có thể mang theo người giúp việc tới trường, nhưng vì không muốn bị phân biệt đối xử nên vẫn luôn sống như những sinh viên bình thường khác. Từ nhỏ đến lớn anh đã chán ghét việc làm một thiếu gia, vậy nên việc học đại học đối với anh cũng như được thoát khỏi nhà tù vậy, cái gì cũng tốt, duy chỉ có mỗi việc giặt quần áo thì luôn khiến anh phải lắc đầu ngao ngán, anh rất ghét giặt quần áo, việc giặt quần áo đơn giản như vậy nhưng chẳng khác gì muốn lấy mạng anh, dùng máy giặt thì không sạch, mang đi giặt khô thì quá phiền phức, sau một hồi vắt óc suy nghĩ anh cũng tìm ra một cách, đó là giấu tên đăng tin quảng cáo tìm người, cũng không nghĩ tới lại có người dũng cảm như vậy.

Mạc Đồng sáng khoái đáp, "Được, tôi sẽ tới đó. Anh chờ tôi một chút." Nói xong cô tắt điện thoại, chạy tới tầng ba tòa kí túc xá đối diện. Lên tới tầng ba cô cũng không phải mất công đi tìm phòng 305 vì lúc này Dương Bùi Văn đang đứng ngoài cửa phòng chờ cô tới.

Chắc do cả hai đều nghĩ đối phương không phải người bình thường, nên vừa nhìn thấy, hai người đều trừng lớn mắt quan sát đối phương hồi lâu.

"Cô chính là người đồng ý làm việc sao?"

"Đúng vậy, tôi tên là Mạc Đồng."

"Xin chào, xin chào, tôi tên là ——"

"Tôi biết anh." Anh còn chưa dứt lời Mạc Đồng đã cắt ngang lời anh "Anh không phải là chủ tịch hội sinh viên Dương Bùi Văn sao."

Câu nói này của cô làm cho gương mặt Dương Bùi Văn đỏ bừng, không ngờ anh lại bị tiểu nha đầu này nhận ra nhanh như vậy, thật đúng là người sợ nổi danh, heo sợ mập, quá khủng khiếp, chuyện như vậy phải tiến hành một cách bí mật, nếu không để các bạn học khác biết được đảm bảo anh sẽ bị cười tới thối mũi. Những suy nghĩ thoáng vụt qua đầu, anh cảm thấy cần phải thêm một điều khoản trong hợp đồng. Trong lòng anh đã có tính toán, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình thường, dù gì thì anh làm việc trong hội sinh viên đã lâu, cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm.

"Ha ha, đúng là tôi, vào đi."

"Như vậy có tiện không?"

"Không sao đâu, bây giờ trong phòng không có ai cả."

Mạc Đồng vừa đi vào phòng Dương Bùi Văn đã nhìn thấy hai bản hợp đồng chỉ chít chữ, xem ra đã có chuẩn bị từ sớm, cô đang muốn đưa tay cầm lên thì bị Dương Bùi Văn ngăn cản "Dừng vội, hắc hắc, tôi vừa nghĩ ra thêm một điều kiện nữa." Anh cầm bút viết thêm một điều khoản vào hợp đồng: tuyệt đối không được để lộ thân phận của ông chủ.

Mạc Đồng vừa nhìn liền bật cười.

"Cười cái gì? Tất cả mọi người đều biết tôi là chủ tịch hội học sinh, còn có người giả mạo nữa sao?"

"Anh yên tâm, tôi cam đoan sẽ không nói gì hết, tôi cũng không muốn mất chén cơm này, dù sao anh cũng là người có tiền, tôi thật không nỡ."

"Vậy còn được."

Mạc Đồng tỉ mỉ xem xét các điều khoản rồi nói, "Một tháng thanh toán một lần không thành vấn đề nhưng tháng đầu tiên có thể cho tôi ứng trước nửa tháng không? Tôi nhận công việc này của anh sẽ phải nghỉ dạy thêm, mà dạy thêm thì toàn thanh toán sau, anh biết đấy, tháng này tôi hơi kẹt tiền."

"Được. Nếu như cô thiếu tiền thì tôi có thể ứng trước cho cô một chút, dù sao thì cô cũng ở tòa nhà đối diện, sao có thể bỏ của chạy lấy người được."

"Vậy cũng không được, theo tôi thấy thì tháng đầu thanh toán trước mười lăm ngày, còn các tháng về sau thì thanh toán vào cuối mỗi tháng." Mạc Đồng không thích chiếm tiện nghi của người khác.

"Được. Vậy chúng ta nên có một quyển sổ ghi lại mỗi ngày cô giặt cho tôi bao nhiêu bộ đồ, tránh để sau này xảy ra tranh cãi."

"Được."

"Vậy nếu không còn vấn đề gì nữa thì hai ta có thể ký tên rồi." Nói xong hai người liền ký tên mình lên bản hợp đồng, cái tên Dương Bùi Văn này thật đúng là không phải vừa, không biết trước đó anh ta đã kiếm ở đâu một lọ mực đóng dấu còn bắt Mạc Đồng phải in dấu vân tay lên đó.

"Vậy bắt đầu làm từ ngày mai. Buổi sáng cô tới chỗ tôi lấy quần áo bẩn, buổi tối tắm xong tôi sẽ để ở chỗ cô trực ban ký túc, cô yên tâm, trước đó tôi đã hỏi lộ cho cô ấy rồi, cô ấy sẽ không nói lung tung. Sau khi cô giặt xong thì hãy gửi cho cô ấy tôi sẽ tới lấy."

Mạc Đồng đáp "Được." Sau đó cầm phần hợp đồng thuộc về mình lên nói, "Không có chuyện gì khác thì tôi đi trước đây."

"Được, có chuyện gì tôi sẽ gọi điện cho cô, à, đúng rồi cô cũng lưu lại cho tôi số điện thoại phòng cô đi, nhờ điện thoại của cô không liên lạc được thì tôi sẽ gọi tới phòng cô"

"Được." Sau khi lưu lại số điện thoại phòng mình, Mạc Đồng liền vội vã đi xuống lầu.

Theo giao ước giữa bọn họ, thì bắt đầu từ bảy giờ sáng thứ hai Mạc Đồng phải tới gặp bác gái ở phòng trực ban ký túc xá đối diện nhận một thùng quần áo bẩn. Thùng quần áo này được nén rất chặt, lúc tới phòng giặt Mạc Đồng mới phát hiện số lượng quần áo trong thùng đủ dùng trong ba ngày, ngoài quần áo thể thao còn có hơn ba mươi bộ quần áo thường và quần áo ngủ. Mạc Đồng chưa bao giờ giặt quần áo hăng hái như vậy, vừa làm vừa tính tiền, mới một ngày mà đã kiếm được gần bốn trăm đồng rồi, sau khi giặt xong cô cũng mệt muốn ngất đi, cả người rã rời nhưng nghĩ tới số tiền công sắp tới tay thì lại vô cùng cao hứng, cảm thấy dù có mệt mỏi hơn nữa cũng đáng.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Liên Hoan Trung Thu

Mấy ngày đầu mọi người cũng không để ý nhiều, do từ trước đến giờ Mạc Đồng rất ít khi nói chuyện, ngày nào cũng vội vàng không thấy bóng người, thời gian ở kí túc xá cũng ít, nên cô có làm gì mọi người cũng không quá để tâm.

Nhưng quần áo con trai lại rất bắt mắt, nên rất nhanh đã bị người khác phát hiện ra. Tất cả nữ sinh ở kí túc xá đều thăm dò xét, phỏng đoán, thậm chí buông lời dè bỉu sau lưng cô, nói cô đang giặt quần áo cho bạn trai. Ở tập thể vốn là như vậy, mà trong lòng Mạc Đồng cũng đã sớm nghĩ ra biện pháp đối phó.

Người đầu tiên đặt câu hỏi là bạn cùng phòng với cô Vương Lộ Lộ. "Mạc Đồng, cậu đang quen bạn trai à? Còn giúp giặt quần áo nữa. Đó là ai vậy?"

Cô đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, thoải mái nói mình không có bạn trai mà chỉ có một cậu em họ mới ở quê ra thi nhưng không biết chăm sóc bản thân mình, người nhà dặn cô giúp đỡ cậu ta một chút, vì vậy lời đồn nhảm tự nhiên biến mất. Cũng do vẻ bề ngoài cô rất trung thực, nét mặt thành khẩn, cũng chưa từng có scandan ở chung với bạn trai nên mọi người đều tin vào lời nói dối của cô. Cho nên mới nói, không thể nhận xét một người qua vẻ bề ngoài, một người có vẻ ngoài thành thật muốn lừa ai đó sẽ rất dễ thành công.

Từ sau lần gặp đó, ở ngoài cô và Dương Bùi Văn luôn tỏ vẻ không biết, không quan tâm gì tới nhau. Thực ra đây không phải là sự thật, sức hấp dẫn của Dương Bùi Văn trong trường rất lớn, thứ nhất là vẻ bề ngoài đẹp trai của anh luôn tỏa sáng như ánh mặt trời, thứ hai anh là một nhân tài xuất chúng, thành tích học tập rất xuất sắc, từ năm thứ hai đại học đã được bầu làm chủ tịch hội sinh viên, một sinh viên như vậy trong trường đại học chính là một lãnh tử đào hoa. Nhưng bởi vì ngày nào Mạc Đồng cũng bận rộn vừa học vừa làm, ngay cả thời gian đi nghỉ cũng không có thì làm sao có ôm ấp những tâm tư, tình cảm như bao nữ sinh khác. Trước đây cô chỉ nghe mấy chị em trong kí túc xá nhắc tới chủ tịch hội sinh viên Dương Bùi Văn đẹp trai như thế nào, lợi hại như thế nào, trong các hoạt động lớn của trường cô cũng có nhìn thấy anh, nhưng chưa bao giờ để ở trong lòng, hôm nay nhờ duyên số cô lại thành người giúp việc chuyên đi giặt đồ cho anh, thỉnh thoảng lại có thể gặp anh, lần này thì cô không muốn chú ý cũng không được.

Dương Bùi Văn cũng có cảm nhận như vậy với Mạc Đồng, một nhân vật thần tiên giống như anh từ trước tới nay đều là tâm điểm của đám đông, xung quanh anh có biết bao nhiêu người hâm mộ, có biết bao nhiêu nữ sinh xinh đẹp thầm thương trộm nhớ, đối lại là trước đây, dù Mạc Đồng có thường xuyên chạy qua chạy lại trước mặt anh thì anh cũng không bao giờ để ý tới một nữ sinh ăn mặc quê mùa như cô. Nhưng bây giờ thì khác, khi đi ăn cơm, lấy nước, trên đường đi học, anh thường xuyên bắt gặp bóng dáng của cô trong đám đông, mỗi lần thấy cô, anh sẽ không kiềm được lòng nhìn cô lâu hơn một chút. Quan hệ giữa hai người họ như thế nào thì trong lòng họ tự biết, còn ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không quen biết nhau.

Bình an vô sự được nửa tháng, Dương Bùi Văn rất hài lòng với cô sinh viên này, làm việc đáng tin, mồm miệng kín đáo, là người có thể hợp tác lâu dài được; Mạc Đồng cũng hài lòng, Dương Bùi Văn vung tay rất hào phóng, mỗi lần đến hạn đều trả tiền không cần cô trả lại tiền thừa. Mỗi lần mở miệng đều nói lần sau rồi tính.

.....

Năm nay Mạc Đồng là sinh viên năm hai chuyên ngành ngoại ngữ đại học A. Dương Bùi Văn là sinh viên năm ba khoa quan hệ công chúng.

Khai giảng chưa được bao lâu thì tới Trung thu, các tân sinh viên cũng bắt đầu tới nhập học, đối với những người lần đầu tiên xa nhà chưa kịp thích ứng với môi trường thì việc nhớ nhà là điều không thể tránh khỏi. Hội sinh viên bàn bạc một chút, quyết định buổi tối hôm Trung thu sẽ mở tiệc liên hoan, ăn mừng Trung thu, đồng thời cũng xua tan nỗi nhớ nhà cho những sinh viên mới.

Mặt trăng Trung thu năm này rất sáng, rất tròn. Buổi liên hoan do trường học tổ chức lớn như lễ mừng năm mới vậy. Khắp nơi đều treo đầy đèn lồng tạo nên một không khí vừa cổ điển vừa lãng mạn.

Quảng trường bị làm ba phần, chỗ nhiều cây là khu giải câu đố, chỗ cây thấp thì để treo đèn lồng, dưới mỗi chiếc đèn lồng đều có treo một câu đối viết trên giấy đỏ, những chiếc đèn lồng và câu đối đỏ cứ bay bay trong gió toát lên vẻ thi vị khó tả.

Đối diện với khu giải câu đố đặt hơn mười chiếc bàn, mỗi chiếc bàn đặt một quần xúc xắc và một chiếc chén nhỏ, đây là nơi để mọi người đánh cược, hội sinh viên còn mua rất nhiều món quà nhỏ để làm phần thưởng cho những sinh viên đạt danh hiệu Trạng Nguyên, Bảng nhãn, Thám Hoa, Tiến Sĩ, Cử nhân, các loại tú tài, kinh phí hoạt động đều thu từ các học viện.

Hai bên quảng trường, mỗi bên còn dựng một sân khấu, trên đỉnh có treo một khung giấy đỏ vuông vức viết "Võ đài Karaoke", ở gần hồ phun nước là khu vực của nữ sinh, ở sát đường cái là khu vực của nam sinh.

Sau khi ăn tối xong, mọi người bắt đầu di chuyển về quảng trường nhanh như lược sủi cảo, chẳng mấy chốc trong quảng trường đã không còn chỗ đứng. Thả sức với trò giải câu đố, thể hiện trí tuệ uyên bác với trò xúc xắc, yêu cầu xếp hàng, chìm dậy sớm có cơn trùng ăn, ai tới trước được trước. Sau sáu giờ "Võ đài Karaoke" mới bắt đầu, hiện tại mọi người đang ghi danh. Lúc năm giờ rưỡi, tất cả các khu đã đầy ắp người. Trước đó hội sinh viên đã chuẩn bị rất kĩ càng, mỗi người đều có một vị trí và vai trò cố định tại các khu để tiện quản lý. Cứ như vậy, mặc dù tập trung rất đông người nhưng cả trường vẫn giữ được trật tự an toàn.

Đúng sáu giờ, "Võ đài Karaoke" bắt đầu. Những người chủ trì chia ra đứng các ở nơi trên võ đài. Một nam sinh viên đẹp trai cầm micro nói với nữ sinh viên diễm lệ ở võ đài đối diện, "Bạn bắt đầu trước đi, ưu tiên con gái." Cô gái thoải mái cười hai tiếng, thản nhiên nói, "Vậy thì mình không khách sáo đâu." Lập tức tiếng vỗ tay hoan hô nổi lên bốn phía.

"Xin chào mọi người, tháng chín mùa thu chính là lễ hội Trung thu ngắm trăng mỗi năm một lần, hôm nay chúng ta tập trung ở đây để cùng thưởng thức cảnh đêm tươi đẹp và chung vui chào đón ngày hội."

Tiếng nữ MC vừa dứt, nam MC liền nhiệt tình nói tiếp "Mỗi khi tới ngày lễ chúng ta đều nhớ về gia đình mình, Trung thu là thời khắc gia đình đoàn tụ mà chúng ta lại ở xa không được hưởng tết đoàn viên với những người thân yêu, chúng ta hãy gửi những nhớ thương của mình vào ánh trăng để nó gửi tới

cho gia đình chúng ta."

Một tràng pháo tay và tiếng hoan hô vang lên.

"Sau đây chúng tôi xin được phép bắt đầu chương trình: Võ đài Karaoke."

"Tôi xin tuyên bố quy tắc tranh tài. Các bạn nam nữ trong trường hãy chọn một người khác phái lên đấu với mình, một bên sẽ hát, một bên thách đấu, bên thắng đi tiếp, bên thua đổi người, đến khi nào đánh bại đối phương mới thôi, chúng ta sẽ bầu ra ba ca sĩ ưu tú nhất, có thưởng lớn nhé."

"Đứng, hoan nghênh mọi người cùng tham gia. Nhưng tôi muốn nói rõ một chút. Ngũ âm** không đầy đủ thì không cần lên đây, nếu miễn cưỡng bị mọi người bắt xuống thì không tốt đâu. Yêu cầu của chúng tôi là hoà âm không quá năm câu, nói cách khác, nếu người nào hát không tốt chúng tôi sẽ không cho họ hát quá năm câu, người chơi có qua hay không hoàn toàn phụ thuộc vào phản ứng của khán giả, mọi người có chịu không?"

** Âm nhạc Trung Hoa là dựa trên hệ thống âm nhạc cổ truyền dân tộc bao gồm 5 loại âm điệu, 5 nốt nhạc chính gọi là ngũ âm. Năm âm thanh này được sắp xếp thành: Cung, Thương, Giốc, Chuỷ, và Vũ.

Tất cả quảng trường đều đồng thanh hô "Chịu".

"Chúng ta là đàn ông con trai thì phải nhường con gái trước, mọi người thấy có đúng không?" MC nam lớn tiếng hỏi khán giả.

Dưới sân khấu mọi người chia làm 2 phe, một nửa hùng hồn nói "Đúng" một nửa thì nói "Nhanh đi".

"Có bạn gái nào tự tin, can đảm, đồng ý lên trước không?" MC nữ lên tiếng hỏi.

Phía dưới đồng loạt giơ tay lên, đằng sau còn cao hơn đằng trước, từ xa nhìn lại không khác gì phật quan âm nghìn tay.

"A, nhiều như vậy sao, vậy thì bạn này đi." MC nữ chỉ vào một cánh tay gần khán đài nhất, "Mọi người đừng nóng vội, buổi tối thú vị vừa mới bắt đầu, ai cũng còn cơ hội."

Cô gái bước lên sân khấu rất bình thản, vừa nhìn đã biết là một người lão làng đã luyện tập rất nhiều. Một bài ca Thái "ánh mắt của anh" đã uy chấn toàn trường, trấn áp cả sân khấu rực rỡ màu.

Mạc Đồng bị mấy chị em trong phòng kéo tới, bị đám đông xô đẩy không ngừng, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Mọi người đều nghĩ màn phủ đầu này đã đủ khiến cho các nam sinh hoảng sợ, ai ngờ, khi MC nam hỏi có nam sinh nào dám lên khiêu chiến không thì dưới sân khấu mọi người đều đồng loạt giơ tay, khí thế không hề thua kém so với nữ sinh ban này.

Mạc Đồng nghĩ thầm, cũng hợp lý thôi, đường đường là đại học A nhân tài đông đảo, là nơi ngọa hổ tàng long, kiểu nhân vật gì mà chẳng có.

Nhìn thấy bên này náo nhiệt như vậy, mấy sinh viên bên khu đoán câu đố và đổ xúc xắc vội vàng chạy sang đây góp vui.

Dưới sân khấu, đám nam sinh đang xoa tay hăm hở chuẩn bị lên đài đấu.

"Tốt, vậy thì chọn bạn này đi" MC nam chỉ tay vào nam sinh giơ tay cao nhất ở giữa, xem ra chiều cao cũng là một loại ưu thế.

Tiếng nhạc vang lên, là bài hát "Long Truyền Nhân" của Vương Lực Hoành, đây là một bài hát cổ nổi tiếng, mọi người đã nghe nhiều tới phát thuộc, nhưng muốn hát được như Vương Lực Hoành thì không đơn giản chút nào. Quả nhiên nam sinh này vừa lên đài hát chưa đầy hai câu, phía dưới đã nhao nhao những tiếng phản đối, đây là cuộc thi vui vẻ, ai muốn nói gì thì nói không phải kiêng kị. Bài này Vương Lực Hoành hát thì rất hay, nhưng khi nghe từ miệng của nam sinh kia thì lại rất kì quái, không có chút nhịp điệu gì cả. Không cần hát tới câu thứ năm, cậu ta đã bị đuổi xuống sân khấu.

Phía nam phái ra tất cả ba viên đại tướng, cuối cùng cũng có một giọng nam trung, mười phần khí phách hát bài hát chủ đề của phim Tam Quốc Diễn Nghĩa "Nước sông Trường Giang cuộn cuộn chảy", thật không dễ dàng mới hạ gục vị trí số một của nữ sinh kia. Dáng người nam sinh này có thể dùng từ vai hùng lưng gấu để hình dung, như một cây bạch dương sừng sững đứng trên đài, Mạc Đồng nghĩ thầm, người này khẳng định đã uống không ít thuốc bổ, siêng năng rèn luyện cổ họng, nếu không sao giọng anh ta có thể âm vang tới như vậy? Không cần phải nói nhiều, nền tảng vững vàng như vậy, nhất định đã theo học qua một tổ chức đào tạo chuyên nghiệp.

Lúc này trong mắt anh ta lộ rõ vẻ hả hê, đầy khí phách đứng trên võ đài, đôi mắt lấp lánh có hồn, giống như nhân vật Tào Tháo trong Tam quốc, oai hùng đứng cười xem xét tình hình. Giống như đã nắm chặt cả thế giới trong tay.

MC nữ có chút lo lắng, sao vừa mới bắt đầu đã toàn những người trâu bò thế này, khác gì không muốn cho người ta thi đấu nữa. Cô xấu hổ cười, thấp thỏm hỏi, "Không biết bạn nữ này có thể áp chế nhuệ khí của bạn nam kia không?"ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chủ Tổ Đối Đầu

Đám đông im lặng một hồi, mọi người còn tưởng rằng không ai dám bước lên trên. Kết quả là rất nhanh đã có một nữ sinh về ngoài thanh tú yếu ớt giơ tay lên. Cô vừa bước lên sân khấu đã trở thành nhân vật nổi bật, đội nữ cảm thấy mọi hy vọng đã tan thành mây khói. Đáng người cô trông mạnh như một tờ giấy, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ "khí thế" làm lung lay vị trí hiện tại của nam sinh kia.

Đoán chừng người MC nữ cũng cảm thấy lo lắng, liền thử hỏi thăm dò: "Bạn muốn hát bài nào?"

Kết quả, lời cô nói ra lại làm cho người ta vô cùng kinh ngạc muốn chết ngất "Bài cao nguyên Thanh Tàng của Lý Na."

Ai đứng dưới sân khấu cũng kinh ngạc há hốc miệng, "Cao nguyên Thanh Tàng?" Dựa vào cô ấy sao? Có thể hát những nốt cao tới như vậy sao? Trong đội nam có người cười thầm. Ai nấy trong trong đội nữ cũng nín thở, trái tim như muốn nhảy vọt lên cổ họng.

Ngay sau đó liền nghe tiếng cổ vũ vang lên cùng tiếng nhạc. Chỉ thấy người con gái đứng trên sân khấu khẽ hé môi hồng, âm thanh cao vút phát ra lần đầu tiên phiêu bồng giống như giông bão nổi lên, quả thực không cần tốn nhiều sức. Một câu vừa hát ra, đã nghe có người kêu tốt. Hát xong cả bài, tiếng ủng hộ, tiếng huýt sáo không ngừng bên tai. Câu hát cuối cùng là một âm siêu cao, Mạc Đồng và mấy chị em cũng phồng cũng toát mồ hôi thay cô ấy. Kết quả, người đẹp đã dễ dàng xoay chuyển tình thế. Không cần phải nói, vị sư huynh tướng khi còn đang vô cùng đắc ý kia, đứng chưa ấm chân đã bị đuổi xuống.

Sau tiết mục thi đấu khủng khiếp này, là những cuộc đua thanh nhạc liên tiếp không ngừng. Tiết mục tiếp theo, tất cả nam sinh đều dùng Âm Ba Công, tất cả nữ sinh đều dùng Sư Tử Hồng, những âm thanh đặc tai không ngừng phát ra, Mạc Đồng thực sự sợ mình sẽ bị thùng mắng nhĩ.

Người xem bắt đầu cảm thấy chán. Dù sao những người trẻ tuổi đều thích nhạc thịnh hành. Vì thế lúc MC chọn ca sĩ kế tiếp thì nghe thấy có người hô lên, "Mở loại nhạc thịnh hành chút đi."

"Đứng, đổi khẩu vị đi." Mọi người ồn ào theo.

Hai MC hoàn toàn tiếp thu ý kiến của khán giả. Trên sân khấu lúc này là đội nam trấn thủ, người tiếp theo lên sân khấu là một nữ sinh tóc dài xõa vai, mặc trang phục hồ rốn. Vừa nhìn thấy đã biết là người thời thượng, phóng khoáng. Bài hát "Ba mươi sáu kế tình yêu" của ca sĩ Thái Y Lâm vang lên, cô vừa hát vừa nhảy, cảm xúc mạnh mẽ lan truyền bốn phía.

Không phải do đối phương có thực lực, mà là mọi người đang trong tình cảnh nắng hạn lâu ngày gặp được mưa to, nữ sinh này vừa vận đáp ứng được nhu cầu của mọi người, hát xong một bài, cho dù là người có công lực Âm Ba Công thâm hậu cũng không thoát khỏi cái chết.

****Âm ba công, sư tử hồng:** Là những chiêu thức võ công sát thương bằng âm thanh. Ở đây có thể hiểu là võ miệng.

Người tiếp theo lên sân khấu là một nam sinh đầu trọc, anh ta đi lên đăng kí một bài hát của Quách Phú Thành - "Không thể yêu em", tiếng nhạc mạnh mẽ vang lên, khán giả ở dưới có người không kìm lòng được liền đứng lên lắc lư cơ thể theo tiếng nhạc. Người anh em này hát chưa đầy hai câu, hình như cảm thấy vừa hát vừa nhảy thì quá mệt, tay chân khó phát huy, liền không hát nữa mà trực tiếp xông ra nhảy. Điệu nhảy của anh ta quả thật là quá đặc sắc, tuyệt nhất là lúc anh ta dùng cái đầu trọc tròn sáng bóng hơn cả Trần Bội Tư xoay nhanh trên sân khấu, quả thực đã làm toàn trường nổ tung.

MC đứng trên sân khấu thấy khung cảnh quần ma loạn vũ như muốn phát điên liền kêu anh ta ngừng lại, "Bạn học, bạn tới đây để hát karaoke hay là tới so tài nhảy?"

Mọi người nghe MC hỏi như vậy, tay chân khẽ co giật một hồi mới dừng lại được. Chỉ thấy trán nam sinh đó đầy mồ hôi, lấp lánh dưới ánh đèn sân khấu, anh ta còn đang thở hổn hển, khi nghe MC đặt câu hỏi như vậy nhất thời cảm thấy lúng túng, xấu hổ xoa xoa cái đầu bóng lường nói: "Nhảy, cứ nhảy là quên mất." Mọi người đứng dưới sân khấu nghe thấy liền cười lớn.

Ca khúc tiếp theo là một ca khúc rất được mọi người yêu thích. Những trận đấu đặc sắc bắt đầu, từng các cao thủ xuất hiện thu phục lòng người, trên quảng trường không ngừng vang lên những tiếng cười giòn giã.

Càng về sau, càng ít người có dũng khí giơ tay lên, có gan khiêu chiến cướp đoạt vinh quang của đại thần, khác gì khiêu chiến với cả võ đài. Tuy đây cũng chỉ là một cuộc thi vui vẻ, nhưng Mạc Đồng nghĩ thầm, cuộc thi này hoàn toàn không thua kém một đại hội hợp xướng. Thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, bất giác đêm đã về khuya, gió thu thấm lạnh, khí thế vẫn sôi sục làm cả bầu không khí nóng lên.

Toàn bộ quá trình thi đấu thay đổi trong nháy mắt, cán cân có thể nghiêng ngả bất kỳ lúc nào, có thể thấy càng gần đến đích càng mất ổn định. Cuối cùng bên nam sinh đã áp đảo đại thần, bên nữ sinh vẫn chưa có ai lên thi đấu tiếp. Bạn cùng phòng với Mạc Đồng là Vương Lộ Lộ vừa đẩy cô vừa nói: "Mạc Đồng, cậu lên đi."

"Đừng đùa, tớ hát thế nào được?" Mạc Đồng hoảng sợ, vội vàng xua tay.

Một bạn cùng phòng khác là Chung Gia Đình nói: "Sao lại không được? Đầu phải chúng tớ chưa từng nghe cậu hát, tùy tiện hừ hừ hai tiếng đã phát ra được âm thanh tự nhiên. Bây giờ tình thế nguy cấp, chỉ có Thiên Hậu mới có thể xoay chuyển càn khôn."

Mạc Đồng càng nghe càng mù mịt, khó hiểu hỏi: "Thiên Hậu là sao?"

Chung Gia Đình liếc cô một cái nói, "Là Vương Phi đó." Nữ MC đứng trên sân khấu như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng hỏi: "Các bạn nữ, còn ai

muốn lên đây không?"

Chung Gia Đình và Lộ Lộ liếc mắt ra hiệu cho nhau, đột nhiên hai người nắm tay Mạc Đồng giờ lên cao, cùng hét lên "Ở chỗ này."

Nữ MC nghĩ kết quả đã định, đang lúc đếm ngược "Năm.....bốn....." bên phía nam sinh trở nên ồn ào, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Lúc này đột nhiên trong đám người có một bàn tay giơ lên, cô vội vàng dừng đếm nói: "Bạn kia, mời bạn lên sân khấu."

Mạc Đồng vội vàng kêu oan, "Không phải tôi."

Vương Lộ Lộ, Chung Gia Đình và cả những chị em cùng phòng không cho cô cơ hội giải thích, hợp sức đẩy cô, cô hoàn toàn bất đắc dĩ bước lên phía trước, trong lúc nguy cấp nhảy ra một nhân vật Mộc Quế Anh làm khơi dậy tất cả tình cảm của quần chúng, bọn họ hoàn toàn sôi nổi, nhiệt tình nhường đường, còn tiện tay đẩy cô lên trên. Bây giờ không phải là thi đấu cá nhân nữa, mà đã biến thành đoàn thể. Mạc Đồng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ không nói nên lời. Cô đã bị biến thành anh hùng trong lòng mọi người, nếu giờ cô nói không hát, nhất định chắc chắn sẽ bị mọi người bầm thành thịt vụn, cho nên cô chỉ có thể kiên trì đi lên. Dù gì cũng chết, không bằng chết trong vui vẻ, nghĩ như vậy, cô không sợ hãi nữa mà lấy lại tinh thần, không dựa vào sức đẩy của mọi người nữa mà chủ động duỗi thẳng hai chân bước lên sân khấu.

Trên sân khấu, cô hít sâu một hơi kiềm chế sự hồi hộp. Nữ MC nhìn cô như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, dịu dàng hỏi, "Bạn định hát bài gì?"

Mạc Đồng chưa hề chuẩn bị gì lập tức mắc nghẹn. Đúng lúc này, có tiếng gào lớn trong đội nữ sinh: "Thiên hậu." Người vừa gào lên đúng là Chung Gia Đình. Mạc Đồng nhận được sự gọi ý, cô nói vào micro: "Tôi muốn hát bài 'chị là người xa lạ' của Vương Phi."

"Được. Music."

Tiết tấu nhẹ nhàng đi kèm giai điệu ưu thương vang lên, tiếng nhạc mềm mại, thướt tha, bay bổng khắp sân khấu, giống như một dòng suối róc rách gột rửa tâm hồn não động cả đêm của mọi người.

Mạc Đồng ổn định tinh thần, cúi đầu tìm cảm giác. Những bài hát của Vương Phi đều khó hát, hát tốt sẽ tạo được màu sắc cho bài hát, hát không tốt sẽ phá hỏng bài hát. Đạo lý này cô biết. Cho nên nhiều người thích nghe Vương Phi hát, nhưng lại rất ít người chọn bài hát của Vương Phi. Cô nhắm mắt lại, đặt cảm xúc vào trong tiếng nhạc, kết quả, giọng hát của cô vừa phát ra đã tinh khiết như nước, giống như vang vọng trong bầu trời xa xôi. Ngay lúc đó, những giọng nói líu ríu phía dưới hoàn toàn biến mất, tất cả đã được thay thế bằng những tiếng hít sâu.

Lúc này, Dương Bùi Văn cũng ở trong nhóm người dưới sân khấu. Mắt của anh vốn rất tốt, Mạc Đồng vừa lên sân khấu anh đã nhận ra ngay, anh giật mình khẽ cười một tiếng, còn lăm lăm không nghĩ người này còn biết hát. Mà khi cô vừa mở miệng, anh gần như ngây ngốc. Giọng hát kia trong trẻo như tuyết một ngàn năm tan chảy trên đỉnh Himalaya, chậm rãi chảy xuống thành suối. Cô như vừa hát vừa thì thầm kể lại một câu chuyện vậy. Giọng hát dịu dàng, uyển chuyển, vẻ mặt xuất thần, phảng phất giống như không phải cô đang đứng trên sân khấu mà đang hát trong khoảng hư không, hát cho bản thân của cô, càng giống như cô đang hát cho anh nghe.

Bài hát kết thúc mà dư âm vẫn còn bay bổng, mọi người còn đang đắm chìm vào trong đó, rất lâu vẫn chưa tỉnh lại. Sau một hồi im lặng, đột nhiên có một tiếng hô phá vỡ không gian, "Bài hát tiếp theo". Sau đó là những tiếng yêu cầu liên tiếp, vang vọng khắp nơi.

Không cần phải nói, vị đại thần kia thua tâm phục khẩu phục. MC Nam cầm micro đi lên sân khấu, giờ phút này anh cũng sợ không kém vị MC nữ lúc nãy, theo sự phát triển của trận đấu, dần dần hai MC đã hợp nhất với đội của mình, trở thành người bảo vệ vinh dự cho giới mình. Anh ta cố gắng xua đi vẻ căng thẳng, mỉm cười nói với khán giả: "Những người anh em của chúng ta, có ai dám đi lên kéo bạn nữ kia xuống không?"

Phía dưới im lặng như chết.

"Có hay không?" Trong lòng MC Nam cảm thấy hoảng hốt. Phía dưới, không hề có một âm thanh nào đáp lại. Phía bên đội nữ đã bắt đầu hô lớn "Ô, ô, ô."

"Thật sự không có sao? Vậy là tôi bắt đầu đếm ngược, đếm tới một vẫn không có thì đội nữ thắng. Mười."

Đột nhiên mọi người nghe thấy có người hô "Tôi tới đây." Chỉ thấy một nam sinh tỏa sáng như ánh mặt trời bước lên sân khấu.

"A, là chủ tịch hội học sinh Dương Bùi Văn đó."

"Đúng vậy không?"

"Đúng vậy. Anh ta mà cậu cũng không biết?"

"Rất đẹp trai đó."

"Đẹp ngây người."

.....

Phía nữ sinh bắt đầu nhao nhao hiện lên vẻ mặt háo sắc, ý chí vừa này còn sôi sục bao nhiêu thì giờ phút này, toàn bộ đều đã hạ vũ khí đầu hàng. Quả nhiên là lòng dạ phụ nữ dễ thay đổi, cũng là thứ không đáng tin cậy nhất.

Trước khi Dương Bùi Văn bước lên sân khấu, Mạc Đồng cũng có nghe thấy tiếng mọi người xôn xao, mấy chữ Dương Bùi Văn đã đủ khiến cô cảm thấy hồi hộp. Mắt Mạc Đồng cũng không được tốt như mắt Dương Bùi Văn, lúc rảnh rỗi cô thường hay đọc tiểu thuyết, làm cho đôi mắt bị yếu đi. Đến khi Dương Bùi Văn lên sân khấu, đôi mắt cô liền chớp vài cái, tập trung nhìn lại, đến khi chắc chắn là anh. Nhân sinh hà xử bất tương phùng**, cô không ngờ đêm nay lại được thi đấu với ông chủ mới của mình.

** Trong đời, thiếu gì nơi có thể gặp nhau. Có thể sẽ còn gặp lại nhau, vậy hãy giữ cho quan hệ được tốt đẹp, thân thiện

Bài hát "Giang Nam" của Lâm Tuấn Kiệt được anh hát một cách thoải mái, rung động lòng người, Mạc Đồng âm thầm cảm phục, không ngờ một người "Tàn phế" không biết giặt quần áo như anh cũng không phải chỉ có vẻ bề ngoài, xem ra cũng có chút bản lĩnh.

Dương Bùi Văn hát xong, khán giả phía dưới thấy rất khó kết luận, mọi người đều cảm thấy cả hai hát rất hay, không phân được cao thấp. Hai MC cũng cảm thấy khó xử, vẫn may là MC nam có kiến thức rộng rãi và năng lực tùy cơ ứng biến, anh ta nói: "Nếu hai người chưa phân biệt được cao thấp, chỉ bằng chúng ta để họ thi đấu thêm lần nữa. Mọi người thấy thế nào?"

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lần Đầu Tiên Mất Ngủ

"Hay" Tiếng hô dưới sân khấu vang lên như sấm dậy.

"Vậy lần này chúng ta cho họ so Thanh xướng đi. Qua Thanh xướng càng quan sát được bản lĩnh."

**Thanh xướng: hát và biểu diễn một số đoạn kịch không cần hóa trang.

Lại là một loạt tiếng vỗ tay tán thưởng

"Vẫn tiếp tục ưu tiên bạn nữ."

Đội nữ dưới sân khấu đội nữ la lớn "Hay".

"Tôi sẽ hát và biểu diễn một bài nhạc kịch nổi tiếng "con mèo" trong ca khúc chủ đề "memory - hồi ức."

Bốn phía lập tức yên tĩnh lại, giống như tất cả mọi người không ai dám lên tiếng vậy.

Midnight, not a sound from pavement (Đêm khuya, trên đường yên tĩnh vô thanh.)

Has the moon lost her memory (Ánh trăng cũng lấy đi trí nhớ sao?)

She is smiling alone (Nụ cười của cô gái chứa nhiều sự cô đơn.)

In the lamplight (Dưới bóng đèn đường.)

The withered leaves collect at my feet (Lá khô dày đặc dưới chân ta.)

And the wind begins to moan (Và gió cũng bắt đầu gào thét.)

Memory, all alone in the moonlight (Hồi ức, tất cả sự cô đơn dưới ánh trăng.)

I can smile at the old days (Nụ cười của tôi chỉ tồn tại trong ngày xưa.)

I was beautiful then (Khi đó, tôi quá xinh đẹp.)

I remember the time I knew what happiness was (Tôi nhớ thời gian đó, tôi đã biết hạnh phúc là gì.)

Let the memory live again (Hãy để hồi ức sống lại một lần nữa.)

..... "

Trên sân khấu, Mạc Đồng say sưa hát, cô thích bối cảnh trong bài hát này, giai điệu du dương trong không gian, lời bài hát chứa đựng tình cảm nồng nàn. Phía đối diện sân khấu, Dương Bùi Văn chăm chú nhìn cô gái trước mặt, giọng hát của cô giống như vừa kể vừa rơi lệ, bất giác, khuôn mặt của anh hiện lên nụ cười dịu dàng.

Rất lâu rồi mới có một giọng hát đáng để nghe như vậy xuất hiện trên đời, đột nhiên mọi người đều đồng loạt vỗ tay, tất cả mọi người đồng thanh hô lên: "Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời."

MC nam lắc đầu, cảm thấy áp lực quá lớn, hỏi Dương Bùi Văn: "Xin hỏi bạn muốn hát bài nào?"

Dương Bùi Văn tươi cười nhìn Mạc Đồng đang đứng đối diện, thoải mái nói: "Tôi hát ca khúc chủ đề của bộ phim "Tốt nghiệp" - "Âm thanh yên tĩnh".

"Được. Music."

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, du dương như suối chảy.

Hello darkness my old friend (Xin chào, đêm tối-người bạn cũ của tôi.)

I've come to talk with you again (Tôi đến đây tìm anh nói chuyện phiếm.)

Because a vision softly creeping (Vị ảo ảnh mềm mại đã len vào.)

Left its seeds while I was sleeping (Thừa dịp tôi ngủ đã âm thầm lấy hạt giống đi.)

And the vision that was planted in my brain (Và ảo ảnh này đã gieo vào trong tâm trí tôi.)

Still remains (Cứ quanh quẩn mãi.)

Within the sound of silence (Trong âm thanh của sự yên lặng!)

In restless dreams I walk alone (Trong vô số cơn ác mộng của tôi, tôi đều đi một mình.)

Narrow streets of cobble stone (Đi trên một con đường hẹp trải đầy đá cuội.)

.....

Mạc Đồng thật chưa bao giờ nghĩ tới, Dương Bùi Văn có thể hát một bài tiếng Anh xuất sắc như vậy. Anh hát bằng tình cảm nồng nàn, khẽ ngâm nga bay bổng, dùng một giọng trầm ấm như kể chuyện. Thêm vẻ bề ngoài anh tuấn, cùng khí chất xuất sắc của người lãnh đạo trong trường, dưới sân khấu, cho dù là nam hay nữ đều bị anh làm cho thất điên bát đảo. Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

"Mọi người thấy thế nào? Ai thắng ai thua?" Hai MC đang hỏi. Dưới sân khấu không có tiếng trả lời. Xem ra tiếp tục hiệp hai vẫn chưa phân được cao thấp.

Mạc Đồng nhìn Dương Bùi Văn đang đứng đối diện trên sân khấu, không thấy anh có chút xấu hổ nào, ngược lại còn có vẻ tự nhiên thoải mái, vẻ mặt khiêu khích. Mạc Đồng nghĩ thầm, chẳng lẽ anh cố tình nhắm vào cô?

"Mọi người vẫn chưa quyết định được sao?" MC nam hỏi.

"Đúng như vậy."

"Có muốn thi đấu thêm hiệp ba không?"

"Hay là cho hai người họ cùng hát một bài đi." Trong số khán giả có người đề nghị.

"Đúng, song ca, song ca."

"Tôi thấy đề nghị này của mọi người rất tốt. Nếu mọi người chưa quyết định được, tiếp tục thi cũng không có kết quả. Không bằng chúng ta để hai người họ cùng hát một bài." MC nữ nói.

MC nam cũng hô lên một tiếng, "Được rồi."

Mạc Đồng không nghĩ tới còn có đề xuất này, cô sắp cùng song ca với ông chủ của mình, mà rất có thể là hát đôi tình ca, bây giờ không biết sẽ song ca bài nào? Đầu óc của cô xoay như chong chóng, cô chỉ biết hát có một bài.

"Vẫn nên ưu tiên cho bạn nữ, xin hỏi bạn Mạc Đồng muốn hát bài nào?"

"Người thân quý nhất" của "Trường Học Hữu". Không biết ban Dương có hát được không?"

"Được". Dương Bùi Văn cầm micro đứng bên sân khấu nói.

"Tốt, Music." Hai MC cùng hô lên nói.

(Nam): ngày này sang năm, ở nơi hẹn ước.

(Nữ): Nhớ mang theo cành hoa hồng, đeo chiếc cà vạt kỷ niệm.

(Nam): Yêu thương là thời khắc đẹp nhất, hãy chân thành để không phải phiền muộn.

(Nữ): Yêu quá nhiều sợ say mê, sẽ không ai yêu lại một người đã tiêu tụy.

(Nam): Anh sẽ trao cho em cành hoa hồng đỏ.

(Nữ): Anh có biết em yêu đến rơi lệ, ngược lại anh giữ nước mắt cả đời.

(Nam)(Nữ): Cuộc sống tương lai có (anh)/(em) mới thật sự là giấc mộng đẹp.

(Nữ): Em đã đắm chìm trong tình yêu của anh

(Nam): Anh không quay đầu lại.

Anh bảo vệ em đi qua đêm tối.

(hợp): anh/em nguyện cùng em/anh đi trên đường tình cảm này, người tôi trân quý.

....."

Ngăn cách giữa biển người đông nghịt, cô quay đầu lại, anh cũng quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, tình cảm nồng nàn cùng song ca bài hát đầu tiên, trái tim hai người giống như cùng giọng hát của mình hòa theo gió, không ngừng tung bay, phiêu bồng.....

"Được rồi, các bạn, thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã hơn mười hai giờ. Đã khuya rồi. Lần thi đấu karaoke này đến đây là kết thúc. Kế tiếp chúng ta sẽ trao giải cho ba bạn nam và một bạn nữ có biểu hiện tốt nhất đêm nay."

.....

Lần thi đấu karaoke này, không biết tại sao Mạc Đồng lại nhận được một chiếc Laptop, ít nhất cũng trị giá ba nghìn tệ, cô không nghĩ bản thân bị đẩy lên lại có được thu hoạch lớn ngoài ý muốn như vậy, quả thật là mở cờ trong bụng.

Đây chính là những đồng tiền bất chính rơi từ trên trời xuống sao?

.....

Buổi tối náo nhiệt đã qua, nhưng Mạc Đồng có dùng cách nào cũng không ngủ được, cô lật chăn đi xuống giường, đi nhà vệ sinh, cô không về phòng ngay mà chuẩn ra ngoài cửa. Lúc này trời đã dần sáng, trong khuôn viên trường vô cùng yên tĩnh, chỉ có bầu trời đầy sao và mặt trăng tròn, Mạc Đồng mặc áo ngủ, xỏ dép lê trên con đường mòn đi về phía phòng học, mỗi lỗ chân lông đều có cảm giác vui vẻ. Đúng là không khí của tháng chín cuối thu, không khí mang theo hương hoa quế, mùi thơm ngào ngạt tràn ngập đất trời thấm vào mũi cô. Ánh trăng sáng rõ, bóng cây che phủ, trên mặt đường hiện lên ánh sáng màu vàng nhạt. Cô đi từ từ, đưa tay ra đón lấy ánh sáng từ mặt trăng chiếu xuống cùng hương hoa. Thoải mái nhắm hai mắt lại.

Cô hoàn toàn không biết mọi cử động của mình đều rơi vào ánh mắt của người con trai chưa ngủ, đó chính là cậu sinh viên bận rộn thu xếp mọi thứ sau buổi liên hoan, bận đến giờ mới quay về ký túc xá - Dương Bùi Văn. Vốn anh đang vội vàng bước đi, bỗng nhiên lại nhìn thấy giữa đường có một bóng người lóe lên, vì thế anh dừng bước, đứng dưới bóng cây phía xa, thị lực của anh rất tốt, hơn nữa ánh trăng tối nay còn chiếu sáng khắp nơi giống như ban ngày, anh ngay lập tức nhận ra người dưới bóng cây chính là Mạc Đồng.

Cô mặc một bộ áo ngủ hai dây, lộ ra một mảng chân lớn, mái tóc đẹp thả ngang lưng, xỏ một đôi dép đế bằng, đi một chút lại dừng một chút, có lúc lại chụm hai tay như đang hứng lấy ánh trăng, có lúc lại ngửi đầu thường thức hương hoa ngọt ngào, cô đứng cách anh một khoảng, thân nhiên đi phía trước anh, hoàn toàn giống như một tiên nữ không vướng bụi trần. Dương Bùi Văn nghe thấy một âm thanh, lúc tỉnh táo lại mới biết là do mình kim lòng không được nuốt một ngụm nước miếng. Đêm nay, chắc chắn anh sẽ bị mất ngủ.

.....

Những ngày bận rộn trôi qua rất mau, bất giác đã đến Chủ nhật. Nguyên ngày thứ bảy Mạc Đồng đều bận đi làm thêm, đến cơm trưa cũng không kịp ăn. Đến gần tối cái bụng đói của cô kêu vang ỳnh ỳnh, cô liền đi đến tiệm bán thức ăn nhanh trước cửa trường học, muốn nhanh chóng giải quyết cái bụng đang đói.

Tiệm bán thức ăn nhanh này cô đã ăn vài lần rồi, đồ tiện nghi, một phần cơm hộp có tám đồng, mà cơm ăn khá no. Đồ ăn nơi này toàn món cô thích, đậu hũ Ma Bà, trứng sốt cà chua, đậu hũ xào ớt, còn có củ cải cay. Quả thực cô rất đói, vừa ngồi vào bàn bên ngoài quán vừa bắt đầu ăn không kịp chờ.

Một hơi ăn hết bát cơm cô lại đi múc thêm một bát nữa, ăn hai bát vẫn cảm thấy đói, vẫn muốn ăn thêm một bát, nhưng cũng lại cảm thấy xấu hổ, tuy

bảng hiệu viết com có thể ăn no, nhưng nếu người nào cũng ăn giống như cô thì e quán này cũng phá sản mất thôi, còn kiếm tiền thế nào nữa? Cô do dự một hồi, cuối cùng cái đói đã chiến thắng cảm giác xấu hổ, cô liền đứng lên lấy thêm một bát, cố ý làm lơ về mặt khó coi của bà chủ. Cô lấy com xong, mới vừa ngồi xuống, nhét một chút đồ ăn thừa vào trong miệng, đang định và com thì nghe bà chủ nói kháy: "Ôi, con bé này, mấy ngày chưa ăn rồi mà ăn được nhiều như vậy."

Miếng com đang nằm trong miệng Mạc Đồng lập tức nghẹn lại, cô cũng không dám lên tiếng, chỉ có cảm giác tột tệ là nước mắt đã chảy ngược lên, không, cô thầm nói với mình, vạn lần không được khóc.

"Mời bà nói chuyện sạch sẽ một chút, không phải bảng hiệu của bà viết phục vụ ăn no sao? Ăn nhiều thì sao? Không chịu nổi thì đừng có treo biển. Định bắt nạt người khác sao." Mạc Đồng đang kiên cường chống trả không để sự nhục nhã đánh bại thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc gầm lên. Cô vốn đang cúi đầu, nén nước mắt, không muốn bề mặt trước mọi người, vậy mà lại bị Dương Bùi Văn nhìn thấy, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, vừa đứng lên cúi đầu muốn đi, lại bị Dương Bùi Văn nắm vai kéo lại.

"Cô không trả tiền sao?" Giọng nói the thé của bà chủ vang âm lên.

Dương Bùi Văn lấy ví tiền trong túi áo, mở ra, bên trong là một sấp lớn nhân dân tệ. Anh ném qua đó hỏi, "Đủ chưa?"

Bà chủ cầm tiền, xấu hổ cười nói: "Cô gái, vừa này tôi trót xúc phạm cô, nhưng cô cũng đừng so đo với người thô lỗ như tôi. Cô có bạn trai giàu có như vậy, sau này cô ăn hai suất, ba suất, bao cô ăn tới no cũng được."

Bà ta không ngừng đứng đó dài dòng, Mạc Đồng liền bật khóc thành tiếng, Dương Bùi Văn liền nắm chặt tay cô kéo đi.

"Cậu kia, tôi còn chưa trả tiền thừa cho cậu mà."

"Không cần trả lại." Anh kiêu ngạo hét lớn một câu, tiếp tục kéo Mạc Đồng đi về phía trước.

Hai người cứ lôi lôi kéo kéo như vậy đi trên con đường mòn dẫn vào trường. Đột nhiên Mạc Đồng dừng bước, cũng không khóc nữa mà ngẩng đầu hỏi, "Không cần phải làm như vậy."

"Không cần cái gì?" Dương Bùi Văn nhìn khuôn mặt vẫn còn ướt đầm nước mắt của Mạc Đồng, không hiểu cô muốn nói gì.

"Tiền thừa đó. Tôi mới ăn hết có tám đồng, bà ấy trả lại hơn chín mươi đồng đó."

Dương Bùi Văn nghe xong dờ khóc dờ cười, lúc này mà cô còn lo đề ý đến chuyện tiền bạc. "Chỗ tiền đó coi như cho bà ấy một cái tát, ai bảo bà ấy khinh người." sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mời Ăn Com Còn Phải Cầu Xin

"Anh nói dễ nghe thật, hơn chín mươi tệ đấy, đủ cho tôi ăn tới chín, mười bữa." Giọng nói của cô bây giờ đầy sức mạnh, giống như là đang lý luận đạo lý cuộc sống với anh.

"Cô gái này đúng là có bệnh, tiền kia là của tôi, tôi bắt em trả lại chưa?"

"Dù sao tôi cũng không đồng ý, tôi bị bà ta sỉ nhục, còn phải biểu không tiền cho bà ta à?"

"Vậy rốt cuộc em muốn thế nào? Tôi đã nói là không cần em trả lại rồi."

"Tôi mặc kệ, anh không đi tìm bà ta phải không, anh không đi tôi đi." Giọng điệu của cô trở nên ngang ngược không phân phải trái, nói xong liền nhấc chân muốn đi.

Cuối cùng Dương Bùi Văn cũng biết được đức hạnh của cô gái này là gì, chính là một người tham tiền không cần mạng, chứ đừng nói là mặt mũi. Cô ương bướng thế, nếu quay lại chắc chắn không tránh được việc cãi vã với bà chủ. Xem tình hình này, anh đành phải đồng ý, "Được được được, em chờ ở đây, tôi đi tìm bà ta."

"Không được, muốn đi thì cùng đi, tôi muốn tận mắt thấy bà ta trả tiền lại cho anh."

Lần này Dương Bùi Văn không còn cách nào khác, đành phải theo cô trở lại tiệm ăn nhanh, bà chủ thấy hai người quay lại, về mặt cô gái thì hùng hổ, bà biết ngay là không có chuyện gì tốt. "Chàng trai, quay lại đòi tiền phải không?"

"Vốn là của anh ta, sao lại không cần."

Bà chủ ngoài cười mà trong cười lấy tiền trong ví ra, vừa đưa cho Mạc Đồng, vừa nói, "Cô gái, vừa rồi tôi chỉ thuận miệng nói thôi, cô đừng để trong lòng nhé." Lại quay qua nháy mắt cười với Dương Bùi Văn, "Chàng trai trẻ, có thời gian rảnh rồi thì dẫn bạn gái đến quán nhà tôi ăn cơm nha."

Dương Bùi Văn gật đầu cho có lệ, Mạc Đồng thầm nghĩ bà nằm mơ đi, quần áo của người ta còn phải thuê người giặt, còn có thể đến chỗ này của bà ăn cơm sao.

Dương Bùi Văn thấy chuyện đã giải quyết xong, lại kéo cô đi về lần nữa. Hai người một trước một sau yên lặng không nói gì bước vào cổng trường, đi được một đoạn dọc theo con đường mòn, Dương Bùi Văn đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô một trận, "Em yêu tiền như vậy sao? Trong mắt chỉ có tiền thôi sao? Tiền, tiền, tiền, số tiền em kiếm được ở chỗ tôi mỗi tháng ít lắm à? Em cần tiền đến không cần thể diện nữa sao?"

Trong đầu Mạc Đồng như nổ tung lên, sắc mặt trắng bệch, cô giật tay anh ra giật dữ hét lên, "Đừng vậy, tôi yêu tiền đấy, thì sao nào? Thể diện có là cái gì? Chỉ cần cho tôi tiền, cái gì tôi cũng làm." Nói xong, liền bước nhanh về phía trước.

"Em——" Dương Bùi Văn tức không nói nên lời, đứng ngây người tại chỗ.

Tối hôm đó, sau khi tắm xong Dương Bùi Văn đứng ngồi không yên, anh cầm quần áo gửi ở chỗ cô trực ban dưới tầng, lo lắng không biết sáng mai Mạc Đồng có qua lấy hay không, thật sự anh rất sợ mất đi người làm thuê tốt như vậy. Tối hôm đó anh ngủ không ngon giấc chút nào, rạng sáng hôm sau đã rời giường, chạy xuống tầng dưới mấy lần. Mãi tới lúc bảy giờ sáng, khi thấy Mạc Đồng đi từ khu ký túc đối diện sang, xách thùng quần áo bẩn kia đi, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại, cô đã nói, chỉ cần có tiền chuyện gì cô cũng làm, cô ham tiền như mạng, sao có thể chịu mất đi cây tiền sống là anh được? Nghĩ như vậy, trong lòng cũng cảm thấy an tâm.

.....

Qua chuyện này, Dương Bùi Văn càng để ý tới cô hơn, trước kia chỉ là thấy cô trong đám người sẽ nhìn lâu hơn một chút, bây giờ, anh còn để ý tới cả hành động của cô. Qua một đêm kia anh phát hiện nếu nhìn kĩ thì dáng của cô nữ sinh bướng bỉnh này cũng rất đẹp, không thích ăn diện, nhưng cũng không che giấu được vẻ đẹp trời sinh, so với những nữ sinh lòe loẹt son phấn kia thì đúng là một đóa phù dung đơn thuần không nhiễm bụi trần. Hơn nữa anh còn phát hiện dáng vẻ của cô lúc nào cũng vội vã, đi bộ gần như chân không chạm đất. Cô còn thích dừng lại phía trước bảng quảng cáo, hẳn là có dán tin tức quảng cáo cô đều đứng nhìn thật lâu. Xem ra, đúng là cô rất thích tiền, đâu chỉ là thích thôi, đoán chừng mỗi tối đều phải ở trong chăn đếm tiền cho đã nghiền mới có thể ngủ được. Thấy cô cũng không thích tiêu tiền, kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì chứ?

Vì Dương Bùi Văn lớn lên trong gia đình giàu có ngay từ nhỏ, nên tới bây giờ cũng không có khái niệm về tiền bạc, nhìn thấy người như vậy, trong lòng anh bắt đầu nảy sinh cảm giác hứng thú.

Anh chính là Chủ tịch Hội học sinh, giao thiệp ở đại học A rất rộng. Chưa tới hai lần đã tra ra lai lịch đầy đủ của Mạc Đồng. Anh phát hiện Mạc Đồng là sinh viên nghèo của trường, dựa vào học bổng của nhà trường mà đi học. Không chỉ như thế, cô còn là một cô nhí, trong nhà đã không còn ai khác. Nhưng thành tích của cô rất tốt, học Anh văn, Trung văn đều rất xuất sắc, còn từng có bài đăng trên tạp chí. Dương Bùi Văn nhay bén nghĩ ra một chủ ý.

Dương Bùi Văn ở trong hội học sinh, đương nhiên biết nhiều chuyện trong trường hơn những người khác, để giải quyết vấn đề cuộc sống khó khăn trong trường học, nhà trường định thành lập trung tâm hướng dẫn giúp học tập chuyên cần, bên trong có rất nhiều vị trí điều động nội bộ. Trong đó có một vị trí vô cùng thích hợp với Mạc Đồng, hơn nữa đãi ngộ không phải tốt bình thường. Trong quá trình cô làm việc vừa có thể dạy người khác cũng có thể nâng cao chính mình, đó chính là công việc trợ lý cho giảng viên ngoại ngữ trong trường.

Hiện tại giảng viên ngoại ngữ trong đại học rất nhiều, Tiếng Anh bắt đầu có trở nên thông dụng ở Trung Quốc, nhân dân trong nước có thể viết nhảm chữ, nhưng không thể không biết dăm ba câu tiếng Anh. Mà theo sự phát triển của Trung Quốc mấy năm nay gần đây, nước ngoài cũng đẩy lên phong trào học tiếng Trung, người nước ngoài muốn học tiếng Trung đang không ngừng tăng lên mỗi năm.

Nghĩ cách sắp xếp giúp Mạc Đồng một công việc tốt rất khó. Nhưng anh chính là chủ tịch hội học sinh. Người đầu tiên anh nghĩ đến là John, John là người Mỹ chưa tới ba mươi tuổi, là sinh viên học viện quốc tế, vì có thể nói lưu loát khẩu âm người Mỹ nên nhà trường thuê anh ta làm giáo viên ngôn ngữ. Trong đó có cả học viện truyền thông của Dương Bùi Văn, cộng thêm anh là chủ tịch hội học sinh, tiếp xúc với ban cán bộ và John tương đối nhiều, quan hệ cũng có thể nói là rất thân thiết. Trước đây không lâu anh ta còn nhờ Dương Bùi Văn tìm giúp anh ta một trợ lý, anh ta muốn học Trung văn.

Cuối tháng, đến ngày Mạc Đồng tới lĩnh tiền công, Dương Bùi Văn không chuyển thẳng tới tài khoản của cô như trước kia, mà là gọi điện thoại nói cô gần bảy giờ tới tới cổng trường chờ anh. Mạc Đồng nghĩ thầm lần này nguy rồi, khẳng định lần này Dương Bùi Văn đã mang thù, lần trước mình không nên la hét với hắn, hơn chín mươi tệ kia về sau cũng rơi vào túi cô chứ đâu. Sau sự kiện kia cô gặp phải anh trên đường, ánh mắt anh nhìn cô luôn có cảm giác là lạ. Nhưng là phúc thì không phải họa, là họa thì muốn tránh cũng không được, cho dù anh có tính toán xào con mực là cô, cô cũng muốn tới lấy tiền công tháng cuối cùng này. Người này vốn tính sĩ diện, sợ người khác nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ nên mới phải hẹn đến cổng trường. Mạc Đồng tính toán thời gian, rầu rĩ đeo cặp sách đi đến cổng trường, Dương Bùi Văn rất đúng giờ, đã đợi ở đó từ sớm. Thấy cô, anh nghiêng đầu sang một phía, lời ít ý nhiều "Đi."

Mạc Đồng nghĩ thầm, chẳng lẽ anh ta sợ ở đây quá đông người, đưa tiền làm mất thể diện của anh ta. Vậy nên cô cũng không lên tiếng, vừa đi vừa giữ khoảng cách tới anh. Đi tới ven đường, chỉ thấy Dương Bùi Văn ngăn một chiếc taxi lại, cô bực mình lắm lắm, chỉ đưa tiền thôi mà cũng phải phiền phức như thế. Dương Bùi Văn mở cửa xe taxi, nghiêng đầu gọi cô, "Còn đứng ngây ra đó làm gì, lên xe đi."

Mạc Đồng hoàn hồn, vội vàng bước vào trong, Dương Bùi Văn cũng lên xe theo, nói với tài xế, "Đi qua phố đi bộ Giang Tân, sẽ thấy quán rượu "lầu hoàng hạc" có món đặc sản ếch sốt tiêu cay."

"Đi tới đó làm gì?" Mạc Đồng tò mò hỏi.

"Ăn com chứ còn làm gì được nữa."

Mạc Đồng nghĩ thầm, coi như người này có tình có nghĩa, dù gì cũng từng là chủ tớ với nhau, cuối cùng vẫn còn mời cô một bữa com chia tay. Không ăn cũng uống, có thể tiết kiệm bao nhiêu thì tiết kiệm bấy nhiêu. Cô nghĩ như vậy, liền cảm thấy yên tâm, thoải mái.

"Ừ, đây là tiền công tháng này của em. Em đếm đi." Dương Bùi Văn đưa một phong bì qua. Mạc Đồng cũng không khách sáo nhận lấy, không cần đếm đã nhét vào trong cặp sách. Theo kinh nghiệm trước đây, cô biết anh chàng công tử này chỉ cho thêm chứ không trừ bớt của cô, nhưng nghĩ tới tình hình trước mắt, vì để bảo đảm, cô vẫn bạo gan hỏi một câu, "Bữa com này là anh mời phải không?"

Dương Bùi Văn nghiêng đầu lờm cô một cái, "Không phải anh mời chẳng lẽ là em mời sao? Với em một xu tiền cũng là mạng, đúng là hiện thân của một vị thần giữ cửa."

Mạc Đồng vừa nghe anh gọi mình là thần giữ cửa, chỉ muốn nổ tung ngay lập tức, dù sao bây giờ tiền đã tới tay, cô cũng không cần cầu xin anh, nghĩ vậy liền buột miệng kêu lớn, "Bác tài, dừng xe."

"Em làm gì thế?" Dương Bùi Văn nói, không ngờ cô còn cao ngạo như vậy, sau đó nói với tài xế, "Anh dừng nghe cô ấy." Nói xong lại quay qua nhìn Mạc Đồng,

"Em thấy đùa như vậy vui lắm hả?"

"Vậy cũng phải xem đùa chuyện gì."

"Được, được, được, tôi xin lỗi, được chưa." Dương Bùi Văn hét cách, đúng là cô rất thích tiền, nhưng lại không thích bị người ta nói như vậy. Lại nghĩ, mình mời cô một bữa com còn phải cầu xin cô, đây là lần đầu tiên anh gặp phải chuyện như vậy, nhưng không biết tại sao, anh lại chỉ để ý đến phản ứng của cô. Trong lòng anh căng thẳng, nghĩ thầm không biết mình đây bị làm sao vậy? Sao lại giống như đang dụ dỗ cô, chẳng lẽ mình bị bệnh? Nghĩ tới đây, anh quay đầu lại nhìn Mạc Đồng đang tức giận, cảm thấy đáng về tức giận của cô cũng rất đẹp mắt, ánh mắt nhất thời trở nên dịu dàng, sau đó lại nghĩ, lần này xong rồi, đúng là mình mắc bệnh không nhẹ.

Hai người đến quán rượu Hoàng Hạc Lâu có đặc sản ếch sốt tiêu cay, Mạc Đồng phát hiện quán này buôn bán rất tốt, bàn trong đại sảnh đã chật kín từ lâu.

"Không có chỗ ngồi sao?" Mạc Đồng không cam lòng nói.

Dương Bùi Văn đi trước dẫn đường, cũng không quay đầu lại nói, "Đi theo tôi."

Bọn họ đi qua đồng bàn ghế chằng chịt, rẽ phải vào một gian phòng đặt sẵn.

"Hai người chúng ta mà cũng phải bao một phòng à?" Ngoài miệng Mạc Đồng nói vậy nhưng trong lòng lắm bực: người có tiền đều là heo.

"Ăn com cũng phải ăn một cách thoải mái, em cũng thấy đấy, đồng người như vậy, nếu không đặt phòng trước thì lấy đâu ra chỗ ngồi?"

"Nói cũng đúng." Mạc Đồng ngầm nghĩ nói. Dù sao người chảy máu túi tiền cũng không phải cô, cô chỉ cần há miệng chờ ăn là được, quan tâm nhiều như vậy làm gì.

Một lát sau đã có phục vụ mang thực đơn tới, Dương Bùi Văn chỉ chỗ này, chỗ kia một hồi, phục vụ ghi chép rất nhanh rồi cầm thực đơn ra ngoài.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bí Mật Quan Tâm

Chỉ một lát sau, đĩa thịt ếch sốt tiêu cay lớn đã được đưa lên, nhìn thấy màu ớt đỏ rực, người thấy hương thơm ngào ngạt không ngừng xông vào mũi, Mạc Đồng bắt đầu chảy nước miếng, cô cũng không khách sáo, trực tiếp đưa cầm đũa về phía trước.

"Sao anh biết tôi thích ăn cay?"

"Không phải lần trước trong cặp lồng đựng com của em toàn một màu đỏ sao?"

"Woa, không hổ là chủ tịch hội học sinh, khả năng quan sát tốt thật." Mạc Đồng nhét đầy miệng, không hề để ý tới hình tượng, vừa ăn vừa ngong nghịu nói.

“Em ăn chậm một chút, lát nữa còn có thêm mấy món đặc sắc. Đầu cá kho tiêu ở nơi này là số một.”

“Em là người huyện B xã M, đã biết ăn cay từ bé. Hồi nhỏ nhà rất nghèo, không có đồ ăn, toàn phải ăn củ cải cay trừ cơm.” Mạc Đồng cầm cúi ăn, không hề để ý Dương Bùi Văn vẫn chưa động đũa, một lát sau cô mới nhận ra từ đầu đến cuối chỉ có mình ăn như vũ bão, cũng cảm thấy ngại, liền hỏi: “Sao anh không ăn?”

Dương Bùi Văn uống một ngụm Vương Lão Cát nói. “Anh không thích ăn cay, dù chỉ có một chút xú ối, anh cũng không ăn.”

“Đúng là xa xỉ, một món cũng không ăn, gọi nhiều món như vậy chẳng phải rất lãng phí sao?”

“Không sao, coi như là ném thử đi.”

Nghe anh nói vậy, Mạc Đồng không có ý kiến gì nữa. Đồ ăn lại tiếp tục được bung lên, tổng cộng có mười món, đa số đều là những món cô thích, trừ ba món không cay, còn những món khác đều được gọi cho cô. Cô nghĩ thầm ông chủ của mình cũng thật hào phóng. Nghĩ tới việc sắp mất đi vị Bò tát sống này, trái tim cô như muốn tan nát.

“Mạc Đồng, tôi có chuyện này muốn nói với em.”

Nhìn xem, đã muốn nói rồi, đợi tôi ăn no hãy nói được không.

“Anh không cần tôi giặt quần áo nữa, đúng không?” Mạc Đồng vừa ăn vừa hỏi.

“Ai nói thế? Hợp đồng của chúng ta có hiệu lực trong vòng hai năm. Đã đến hạn đâu.”

Thì ra không phải chuyện đó, Mạc Đồng sốc lại tinh thần. “Chuyện gì vậy?”

“Tôi nghĩ, cả ngày em chỉ chạy tới chạy lui như vậy cũng không phải chuyện tốt, còn ảnh hưởng tới việc học hành. Tôi tìm việc tốt cho em làm.”

Miệng Mạc Đồng đang nhai nuốt lập tức khựng lại, chiếc đũa vẫn còn dán sát vào miệng. “Việc tốt gì cơ?”

“Không phải trong trường có rất nhiều người nước ngoài sai? Có rất nhiều người muốn tìm trợ lý công việc, chủ yếu là miệng ăn chân chạy, gần giống với phiên dịch, nhưng còn phải dạy bọn họ học tiếng trung, đãi ngộ không tệ.”

Mạc Đồng thấy đây cũng là một công việc tốt, không phải người ta thường nói kiếm tiền từ trong túi người nước ngoài rất dễ sao? Cô vội vàng nói. “Được, tôi đồng ý.” Vừa nói, bả vai vừa gật gù như gà mổ thóc.

“Vậy em cứ liên hệ với số điện thoại trên này, người ngoại quốc tên John, là sinh viên học viện quốc tế kiêm giảng viên học viện ngôn ngữ, là người Mỹ. Một tháng không dưới bốn ngàn.” Dương Bùi Văn nói xong liền đưa tờ giấy ghi số điện thoại của John cho cô.

Mạc Đồng vội vàng buông đũa, hai tay kính cẩn như tiếp nhận thánh chỉ, đây chính là thần tài đó. Ha ha ha.

Dương Bùi Văn nhìn nét mặt hớn hờ của cô, không biết sao trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào như uống mật. Anh nhớ tới lúc anh tiễn cử cô với John đã phải căng thẳng tới mức nào.

“John, we are good friend, aren't we?” (John, chúng ta là bạn tốt đúng không?) Dương Bùi Văn nghiêm túc hỏi.

“Of course.” (Đương nhiên rồi) John kinh ngạc nói, không biết vì sao anh lại hỏi như vậy.

“Then, I have a word with you. Mo Tong is very important to me. I hope you can take good care of her for me.” (Tôi có chuyện muốn nhờ anh. Mạc Đồng rất quan trọng với tôi. Tôi hy vọng anh có thể giúp đỡ cô ấy.)

“really? No problem” (Phải vậy không? Vậy thì không thành vấn đề.) John mở to mắt hỏi, rồi mở miệng cam đoan.

“you must treat her properly.” (Anh phải đối xử tử tế với cô ấy.)

“I promise.” (Tôi hứa.)

Dương Bùi Văn vẫn cảm thấy lo lắng. Anh ôm cổ John nói, “you can't so this to her.” (Anh không được làm thế này với cô ấy.), sau đó lại cầm lấy tay John, “Nor this.” (thế này cũng không được.)

John buồn cười dùng tay phải nâng cằm anh, đưa miệng ghé sát vào, mắt thấy sắp đụng phải, anh ta đột nhiên dừng lại cười tà ác. “Then what about this?” (Thế này thì sao?). Tới mức này, bao nhiêu thứ trong bụng Dương Bùi Văn như muốn phun hết ra ngoài, anh vội đẩy John ra, không buồn nói tiếng Anh mà trực tiếp gào lên, “Anh dám!”

John thấy quý kẻ đã đạt được, cười ha ha, anh không biết nhiều câu tiếng Hán, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Dương Bùi Văn nóng nảy như vậy, anh cũng biết anh ta định nói gì. “Take it easy, buddy, I see what you mean.” (Yên tâm, người anh em, tôi biết ý cậu.)

.....

Kể tiếp bọn họ vui vẻ ăn hết bữa cơm, khi thanh toán tiền, Mạc Đồng nhìn thấy Dương Bùi Văn rút ra tờ năm trăm tệ mới cứng, nghĩ tới mấy món chưa ăn hết lại cảm thấy đau lòng.

Sau khi rời khỏi quán ăn, bọn họ cũng không vội vã trở về mà đi dạo dọc theo con đường Giang Tân, đã lâu Mạc Đồng chưa tới đây, đây là một con đường rất đẹp, lát đá cẩm thạch soi rõ cả bóng người. Vừa đi vừa trò chuyện, tán gẫu, thật sự rất vui vẻ.

Dương Bùi Văn so sánh những câu chuyện kể của Mạc Đồng với thông tin anh có trong tay cũng không khác biệt là mấy, cô đúng là một cô nhi. Dương Bùi Văn cũng nói sơ qua về cha mẹ mình, nhưng anh chỉ nói cha anh là một nhân vật lớn, mẹ anh rất thương anh, những lời anh nói đều là sự thật, chỉ là anh không hề tiết lộ thân phận của mình.

Trên mặt sông thổi tới từng cơn gió lạnh, có rất nhiều người đang tản bộ, phần lớn đều là một gia đình ba người dạo chơi sau một ngày làm việc vất vả, mọi người cười cười nói nói, hòa thuận vui vẻ. Mạc Đồng cũng như đắm chìm trong niềm hạnh phúc đó. Dương Bùi Văn nhìn cô, trái tim không biết vì sao lại đập thình thịch, ánh mắt cũng dần trở nên đắm đuối. Ngay sau đó, anh cảm thấy sự hạnh phúc lan khắp toàn thân, mà chỉ khi ở cạnh mẹ anh mới cảm nhận được. Lúc này, anh đang nhìn cô nữ sinh bên cạnh không chớp mắt, còn cô thì lại chăm chú nhìn về phía mặt sông.

“Sur huynh, anh nói xem, liệu trên đời này thật sự có Thượng Đế không?” Mạc Đồng đột nhiên hỏi.

“Anh tin là có.” Dương Bùi Văn kiên định trả lời.

“Vậy anh nói, Thượng Đế có công bằng hay không?” Cô lại hỏi.

“Anh tin là có.” Anh đáp.

“Vậy anh nói, liệu có ai bất hạnh cả đời không? Liệu em có thể trở thành người hạnh phúc không?” Cô lẳng lặng hỏi, mặt nước sông lấp lánh phản chiếu trong đôi mắt cô, dần trở nên mơ hồ.

“Nhất định sẽ có.” Anh nói, trong mắt mơ hồ xuất hiện vệt nước, may mắn đang là lúc đêm tối, không để ý kỹ thì không thể nhận ra.

.....

Trên đường về nhà, Mạc Đồng mệt mỏi ngủ gục trên taxi. Đầu cô không ngừng nghiêng bên này nghiêng bên kia, Dương Bùi Văn nhẹ nhàng kéo đầu cô dựa vào vai anh, đưa mắt nhìn vào bóng đêm, khẽ nhếch môi cười.

.....

Từ sau khi nhận công việc trợ lý béo bở cho người nước ngoài, Mạc Đồng liền từ chối hết các công việc làm thêm. Thật ra chỉ riêng việc giặt quần áo cho Dương Bùi Văn và trợ lý cho John đã đủ cho cô sống một cuộc sống dễ chịu. Hơn nữa, từ sau khi làm trợ lý cho John, trình độ phát âm của cô tăng tiến cấp tốc, ba buổi học thêm Tiếng Anh vào buổi tối cũng không còn ý nghĩa. Không những thế, vào ngày Quốc Khánh, Mạc Đồng còn hộ tống John đi du lịch trên thuyền quanh núi Tam Hạp, đương nhiên chi phí do anh ta bỏ ra. Trước khi đi cô còn tới xin chỉ thị của Dương Bùi Văn, sợ anh không đồng ý vì không có ai giặt quần áo cho mình, vậy mà không ngờ Dương Bùi Văn sáng khoái đồng ý, nói anh cũng đang định về thăm nhà, đúng là đẹp cả đôi đường.

Những ngày thoải mái thường trôi qua rất nhanh. Mạc Đồng không biết trước khi cô hộ tống John đi núi Tam Hạp, Dương Bùi Văn đã tới tìm anh ta, còn không ngừng dặn dò. Tuy anh không nói rõ quan hệ giữa mình với Mạc Đồng, nhưng John vẫn có thể nhận ra anh đang tỏ rõ quyền sở hữu của mình. Ai bảo người nước ngoài quá cởi mở, còn là cô nam quả nữ đi cùng với nhau. Cũng sẽ có những lúc không cảm lòng được.

Mạc Đồng cũng không biết, Dương Bùi Văn thường xuyên có việc đi qua phòng học của cô, đơn giản chỉ vì muốn nhìn cô thêm một cái.

Thấm thoát đã tới kỳ nghỉ đông. Mạc Đồng tính sau khi trang trải các khoản chi phí cuối năm sẽ mua vài thứ tới nhà bà ngoại, bà đã rất già, cô vẫn luôn thấy không yên tâm. Chỉ là trước đây gia đình cậu mẹ không hoan nghênh cô, còn bây giờ cô đã kiếm được tiền, cũng không sợ bị người khác e ngại.

Nhưng trước hôm nghỉ đông một ngày, cô nhận được điện thoại của Dương Bùi Văn. “Nghỉ lễ đã có dự định gì chưa?”

“Định tìm thêm hai công việc làm thêm, John phải về nước một thời gian. Chắc anh cũng phải về nhà chứ.”

“Không cần tìm nữa, anh đã tìm giúp em rồi. Tôi đi cùng em, đi thực tập trước đã, tôi không định về nhà sớm như vậy.”

“Thật vậy à?” Mạc Đồng vui mừng hỏi. “Làm gì? Ở đâu?”

“Chuẩn bị cho tốt, mai đi theo anh là được.”

Cứ như vậy, kỳ nghỉ đông năm đó Mạc Đồng đi theo Dương Bùi Văn tới công ty sách báo Thần Hi, công ty này cũng là nơi có danh tiếng ở thành phố Y, hợp tác chủ yếu với Nhà xuất bản văn nghệ, đã xuất bản được không ít tác phẩm kinh điển bán chạy trên thị trường.

Dương Bùi Văn chỉ nói giám đốc công ty này có quan hệ quen biết với cha anh đã lâu, ba anh đã nói chuyện trước với ông ta, bọn họ chỉ cần vào làm là được, lương tháng ba ngàn, buổi tối có thể quay về ký túc xá ngủ. sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thăm Sát Lại Nhau

Lúc mới đầu Mạc Đồng chỉ chuyên làm những việc vặt vãnh như chạy việc, rót nước, về sau lãnh đạo công ty biết Mạc Đồng có thành tích học tiếng Anh rất tốt, còn từng thi đỗ tiếng Anh cấp tám, nắm vững nền tảng tiếng Trung, đã từng có bài đăng trên tạp chí nên mới chuyển nàng sang Ban biên tập học hỏi, chủ yếu làm về biên tập văn học nước ngoài.

Những công việc bất ngờ này đã trở thành bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời Mạc Đồng, trực tiếp quyết định hướng đi tương lai của cô. Sau khi tiếp xúc với công việc này Mạc Đồng như được mở rộng tầm mắt, phát hiện ra một khoảng trời mới. Bây giờ không giống như trước đây, trước đây các nhà xuất bản muốn phiên dịch các tác phẩm văn học nước ngoài chỉ có thể đi mời những nhà phiên dịch có tiếng, thời gian đó, Trung Quốc vẫn còn hạn chế cấm vận, văn hóa chưa được quan tâm nhiều; thứ hai, internet chưa được mở rộng, muốn tìm một người phiên dịch sách báo, ngoài việc đi tìm những nhà phiên dịch nổi tiếng để họ đề cử, còn không cũng không biết đi tới đâu tìm việc. Mọi người đều đang tìm kiếm lẫn nhau, nhưng tôi không tìm thấy anh, anh không tìm thấy tôi, lệch pha thông tin, cung cầu không thông. Đối với Mạc Đồng mà nói, mấy chữ nhà phiên dịch thần thánh tới cỡ nào. Mà bây giờ có rất nhiều công ty sách báo và nhà xuất bản treo biển quảng cáo trên internet. Không những thế, dịch giả có thể đang đứng ngay bên cạnh chúng ta, thậm chí còn có thể là chính anh.

Nếu nói những chữ nhà phiên dịch đã khiến Mạc Đồng cảm thấy thích mê, thì mấy chữ nhà văn càng khiến cô thêm phát cuồng. Cô có nằm mơ cũng muốn làm nhà văn, làm nhà văn rất tốt, có thể giống như Thượng đế vạn năng, muốn cho người trong sách sống thế nào thì viết thế đó, để bọn họ tự trưởng thành trong văn chương, sinh động hoạt bát là chuyện thần kỳ tới mức nào.

Cả đời người chỉ có một cách sống, nhưng trong văn chương, tác giả có thể có tới hàng ngàn, hàng vạn cách sống, có thể sống trong hiện tại, sống trong tương lai, còn có thể trọng sinh, đạo này các tác phẩm xuyên việt như Millie có ở khắp nơi. Đối với nhiều người mà nói, giấc mơ làm nhà văn vào thời điểm này cũng không phải là mơ, bất kỳ ai cũng có thể trở thành nhà văn, nếu anh cảm thấy tự tin vào khả năng viết lách của mình, chỉ cần anh muốn thì có thể đăng ký một con số trên trang tiểu thuyết online, tự viết một tiểu thuyết của riêng mình.

Hai phát hiện lớn này khiến Mạc Đồng vô cùng hưng phấn, trên đời này cô thích nhất hai thứ, một là tiếng Trung, hai là tiếng Anh. Bây giờ, cô cũng muốn thử một lần.

Vì Mạc Đồng rất chịu khó, còn chia sẻ không ít việc với ban biên tập, ngoài ra cô còn có một vốn kiến thức phong phú nên mọi người trong Ban biên tập rất thích nàng.

Màn đêm ở thành phố phương Bắc buông xuống rất nhanh, không những thế còn mang theo cảm giác rét lạnh thấu xương. Tối gần những ngày mừng năm mới, những người ở ngoài đều vội vã trở về đoàn tụ cùng gia đình khiến con đường càng thêm trống vắng, nhất là buổi tối lại càng thêm thưa thớt. Hôm nay, sau khi tan tầm, hai người theo thường lệ ăn uống ở ngoài rồi mới đi xe trở về trường. Ở trên xe, không biết vì sao Mạc Đồng cảm thấy rất khó chịu, còn không ngừng chảy mồ hôi lạnh, bụng quặn đau từng cơn, rồi sau đó có một dòng nước ấm chảy ở dưới hạ thân. Cô than thầm, xong rồi, đi cả tối rồi. Kinh nguyệt của cô trước giờ vẫn rơi vào một, hai ngày cố định, cô cũng đã chuẩn bị trước, còn mang cả băng vệ sinh theo, nhưng cô không ngờ nó lại bộc phát vào đúng lúc này. Cô bị đau bụng kinh, những lúc nghiêm trọng có thể đau tới mức chết đi sống lại một cách không bình thường. Cho nên cô luôn chuẩn bị đường đỏ trong ký túc xá, nếu pha nước đường đỏ với gừng uống vào sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Có lẽ hôm nay cô đã bị cảm lạnh, chỉ cảm thấy bản thân đau tới mức ngồi cũng không vững.

Mới đầu Dương Bùi vẫn không hề nhận ra điều gì, mãi tới khi Mạc Đồng đau không chịu nổi, một tay bám vào chỗ tựa phía trước cúi người xuống, anh mới thấy không ổn. Anh quan tâm nghiêng người lại gần, hỏi: “Em làm sao vậy?”

Mạc Đồng hít sâu một hơi áp chế cơn đau, khàn giọng nói. “Không thoải lắm lắm.”

“Chỗ nào không thoải mái?” Dương Bùi Văn sốt ruột nâng cô dậy, nhìn thấy trời lạnh thế này mà trán cô ướt đầm mồ hôi, tóc ẩm bết chặt lại, anh vội đưa tay sờ trán cô. Cảm thấy hơi nóng, “Có phải em bị sốt rồi không?”

Mạc Đồng đau khổ cúi người nói. “Đau bụng.” Lại thêm một cơn đau mới ập tới, cô đau chỉ muốn hét lên thành tiếng.

Bọn họ mới chỉ đi được một nửa đường về trường, cứ đi tiếp cũng không ổn. Dương Bùi Văn thấy xe sắp ghé vào trạm kẻ tiếp, anh quyết đoán đứng dậy nâng Mạc Đồng lên, nói. “Nhanh lên, chúng ta xuống trạm kẻ.”

Sau khi bọn họ xuống xe, Dương Bùi Văn lập tức ngăn một chiếc taxi lại, bảo tài xế đi tới bệnh viện gần nhất. Mạc Đồng nhịn đau nói. “Không cần, tôi phòng y tế trường lấy thuốc giảm đau là được rồi.”

“Như thế này đi kiểu gì?”

“Em không nhịn được nữa rồi. Đi bệnh viện xa quá, còn có nhiều thủ tục rườm rà, đi về phòng y tế trường nhanh hơn. Buổi tối cũng có khám gấp.”

Dương Bùi Văn thấy cô đau tới mức nói chuyện cũng khó khăn, anh cảm thấy đau lòng liền nói.

“VẬY ĐI ĐẠI HỌC A. SỰ PHỤ, CÔ ẤY ĐANG RẤT ĐAU, PHIỀN BÁC ĐI NHANH MỘT CHÚT.”

Đọc đường đi, Dương Bùi Văn nhìn cơ thể gầy yếu của cô đau tới mức run rẩy, không ngừng cúi cong người, lòng anh đau như dao cắt. Nhưng anh có sốt ruột cũng không giải quyết được chuyện gì, chỉ có thể ngồi một bên lo lắng suông. Anh lấy khăn giấy trong túi ra, không ngừng lau mồ hôi cho cô. Thình thoảng lại nói một câu cổ vũ. “Kiên nhẫn một chút, sắp tới rồi.”

Dương Bùi Văn bảo bác lái xe đi thẳng tới trước cửa phòng y tế mới xuống xe, anh thuận tay rút ra tờ một trăm tệ, nói. “Không cần trả lại.” Thực tế, quãng đường vừa đi không dài, cùng lắm chỉ mất hơn hai mươi tệ, nhưng giờ phút này, anh nào nghĩ được nhiều chuyện như vậy.

Vừa xuống xe, anh liền cúi người muốn bế Mạc Đồng ra, Mạc Đồng vội vàng nói. “Không cần đâu, em tự đi được.”

Dương Bùi Văn thấy vậy, tưởng cô ngại nên không ngừng giục. “Cứ thế này đến bao giờ, nhanh nào.”

“Thật sự không cần, em tự đi được.” Mạc Đồng cố kiên trì, nhưng vẫn đau tới còng lưng lại.

Dương Bùi Văn gấp gấp không biết làm gì khác, biết có dài dòng với cô cũng không có tác dụng, tính cố chấp của cô không phải anh không biết. Anh đi qua, quay người lại, thừa lúc cô không để ý liền cõng cô lên. Đột nhiên anh cảm thấy bàn tay ướt ướt, anh giật mình, bây giờ mới hiểu ra vì sao cô sống chết không có anh cõng cô. Mạc Đồng ở trên lưng anh từ chối thêm hai lần nữa rồi cũng buông xuôi. Dương Bùi Văn ổn định tinh thần, chạy như bay vào trong phòng y tế.

Trong phòng trực ban là một bác sĩ nữ trung niên. Dương Bùi Văn thả cô xuống, đỡ cô tới bàn làm việc.

“Chỗ nào không thoải mái?” Bác sĩ trực ban thờ ơ nhìn về mặt nhăn nhó vì đau của Mạc Đồng, những gương mặt kiểu này ngày nào bà cũng nhìn tới mức vô cảm rồi.

Mạc Đồng há miệng thở dốc, nhưng không hề phát ra âm thanh. Lúc Dương Bùi Văn cõng cô lên đã biết kinh nguyệt của cô tới, chỗ mông quần anh chạm tới đã ướt đầm, vậy nên anh chỉ đỡ lấy cô mà không để cô ngồi xuống. Trong tay anh đầy máu kinh, cố gắng che giấu phía sau Mạc Đồng. Một tay đỡ lưng Mạc Đồng, một tay đặt trên hông cô. Lúc bác sĩ đặt câu hỏi, Mạc Đồng ngập ngừng muốn nói lại thôi, anh cũng không để ý nhiều, trả lời. “Bác sĩ, cô ấy đau bụng kinh. Phiền bác sĩ kê cho cô ấy ít thuốc giảm đau.”

Bác sĩ đã từng gặp không ít tình huống này trong trường, nên cũng không hỏi nhiều. “Trước đây có bị thế này không?”

Dương Bùi Văn sốt ruột nói. “Bác sĩ, cô có thể cho cô ấy uống thuốc giảm đau trước không?”

Vừa nãy đi đường cô ấy đã đau như vậy rất lâu, em sẽ ở lại làm hết thủ tục.”

Bác sĩ kia thấy Dương Bùi đã rất sốt ruột mà vẫn phải ra về tươi cười cầu khẩn, liền đứng lên vào trong tìm thuốc. Dương Bùi Văn đỡ Mạc Đồng đứng bên cạnh bàn, còn mình lấy cốc giấy rót nửa cốc nước nóng rồi pha thêm nước lạnh, độ ấm vừa phải mới đưa cho Mạc Đồng uống.

“Uống nước vào sẽ thoải mái hơn.” Anh nói, “Nhưng giữ lại một ít để lát uống thuốc.” Vừa nói xong thì bác sĩ quay lại, Dương Bùi Văn bày ra gương mặt tươi cười nói, “Bác sĩ, cô ấy đau quá, nên em mới....hì hì.” Anh nói xong liền chỉ vào cốc nước kia.

Ai cũng thích cái đẹp, cho dù là nam hay nữ, càng không liên quan tới tuổi tác. Lần đầu tiên gặp bà bác sĩ đã thấy thích chàng trai này, không chỉ có vẻ ngoài ưa nhìn mà còn biết làm cho người khác vui vẻ. Lúc này, nhìn thấy anh ngại ngùng cười một cách ngây ngô. Bà hiếm khi dễ tính nói: “Không sao, mau uống hai viên thuốc giảm đau này vào.”

Mạc Đồng bỏ viên thuốc vào miệng, uống một ngụm nước ấm, một lát sau, chỉ cảm thấy người cứ đơ đơ, nhưng cơn đau đã giảm đi nhiều.

Lúc Dương Bùi Văn giao tiền làm thủ tục, bác sĩ nhìn thấy vết máu trên tay anh cũng không làm lớn chuyện, cô cũng đã nhìn thấy cảnh anh cõng cô nữ sinh này vào.

“Uống thuốc giảm đau nhiều cũng không tốt, sẽ bị ỷ lại vào thuốc. Do lần này em đau không chịu được nên tôi mới cho uống, các tốt nhất vẫn là tự điều dưỡng. Những lúc có kinh nguyệt phải chú ý giữ ấm, không được ăn đồ sống, nguội, uống nhiều nước đường đỏ, ăn lòng đỏ trứng gà cũng rất tốt. Sau khi hết kinh có thể dùng Ô Kê Bạch Phụng Hoàn, tôi cho em hai hộp, em dùng thử xem có hiệu quả không.” Bác sĩ nhằn nạy nói. Mạc Đồng liên tục gật đầu.

.....

Ra khỏi phòng y tế, hai người yên lặng đi tới trước cửa ký túc xá. Mạc Đồng cảm kích nói,

“Cảm ơn.”

“Không sao, sau khi về phòng phải nghỉ ngơi cho tốt. Hai ngày kế không cần tới công ty. Sức khỏe quan trọng hơn, Anh thấy em còn hơi sốt.” Anh nói xong cũng không để ý nhiều đưa tay lên trán cô. Mạc Đồng ngần ngại rút về phía sau, bàn tay anh vẫn không chút do dự đặt lên trán. “Đúng là hơi sốt.”

“Không sao đâu, sinh ----- trong kỳ sinh lý thân nhiệt cao hơn bình thường.” Mạc Đồng thì thảo nói.

“Ồ.” Cả đêm nay, bây giờ Dương Bùi Văn mới nhận ra chuyện này xấu hổ tới mức nào, té nhị tới mức nào. “VẬY ĐƯỢC RỒI, EM LÊN TRÊN NGHỈ NGƠI ĐI.”

“Vâng.”

Hai người nói xong chuyện liền đi lên tầng. Mạc Đồng vừa vào phòng đã vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, vừa cởi quần ra đã thấy xấu hổ chết người, ướt đầm toàn bộ. Cô nhớ tới lúc Dương Bùi Văn khựng lại khi cổng mình, lại nhớ tới vết màu đỏ trên tay anh trong phòng cấp cứu liền ngay người ra.

Sau khi lau rửa sạch sẽ, uống hết một cốc nước đường đỏ, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cô cảm một ấm nước sôi siêu tốc, đổ đầy túi chườm bỏ vào giường, rồi lúc này cô mới yếu ớt vùi mình vào trong chăn. Cảm giác như bản thân đang bay tới Thiên đường.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tình Yêu Ra Đời Trong Im Lặng

Phảng phất như vừa mới nhắm mắt đã tới hừng đông, Mạc Đồng ru rú cuộn mình trong chăn, tuy không mở mắt nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh sáng chói lóa bên ngoài. Cô ngồi dậy, vừa vén màn lên đã thấy toàn bộ thế giới được bao phủ bởi một màu trắng thuần khiết, thì ra tối qua đã xảy ra một trận tuyết lớn, phủ trắng trời đất.

Cô theo thói quen định rời giường đi làm, nhưng đột nhiên nghĩ tới tối qua Dương Bùi Văn gọi cho nói hai ngày tới không cần đến công ty, vì thế cô lại vùi mình vào trong chăn. Xem ra hôm nay không có việc để làm, quần áo của Dương Bùi Văn để tối giặt cũng được. Cô vừa nghĩ tới đây, di động liền reo vang. Vừa cầm lấy di động trên chiếc bàn bên cạnh giường, không phải Dương Bùi Văn thì còn là ai?

“Dậy rồi sao?” Trải qua chuyện tối qua, dường như giọng nói của anh có phần thay đổi. Cô cũng cảm thấy có chỗ khác biệt.

“Dậy rồi, anh phải tới công ty sao?”

“Ừm, anh đang chuẩn bị đi, không thể cả hai người cùng biến mất một ngày được, anh đi xin phép cho em.”

“Ừm, vậy cũng được. Hôm nay em cũng không bận chuyện gì, quần áo của anh....”

“Anh gọi điện cho em cũng để nói chuyện này, hai ngày này em không cần giặt quần áo cho anh, anh cho em nghỉ phép. Em cứ yên tâm nghỉ ngơi cho tốt.”

Mạc Đồng cảm thấy ấm áp, đã bao lâu không có ai quan tâm tới nàng như vậy rồi? Trong kỳ sinh lý yếu ớt, nước mắt không hề phòng ngự dâng lên, khiến hai mắt cô như nhòe đi. Cô nhanh chóng trấn định tinh thần, nói. “Vâng.”

Dương Bùi Văn nhận ra sự thay đổi trong giọng nói của cô, dường như là âm mũi không phát ra hết, sốt ruột hỏi. “Em làm sao vậy? Sao giọng nói lại lạ như vậy? Không phải tối qua về phát sốt chứ?”

Mạc Đồng khề ho, hắng giọng giải thích. “Không phải, em ổn rồi, chỉ là bị vấp giọng thôi, không sao đâu.”

Dương Bùi Văn nửa tin nửa ngờ nói. “Ừm, vậy à. Thôi không nói nữa không là muộn mất, anh đi đây.”

“Vâng.”

Ngắt điện thoại, Mạc Đồng quay lại vùi mình vào trong chăn, thoải mái nhắm hai mắt lại. Vừa đặc ý thờ dài, di động lại reo vang, là ai vậy? Đã gần tới cuối năm, cô không nhận công việc làm thêm nào nữa mà. Cầm di động lên lại thấy cái tên Dương Bùi Văn nhấp nháy. Vừa nhận điện thoại, lại nghe thấy Dương Bùi Văn nói. “Bây rồi rồi, năm một lát nhớ dậy ăn thứ gì đó, nhìn đói sẽ càng khó chịu hơn đấy.” Cô ngẩn người ra, ấp úng nói. “Vâng.” Sau đó lại ngắt máy.

Một ngày hôm đó, ngoài việc đi ra ngoài ăn thì Mạc Đồng đều nằm trong ký túc xá. Tuyết rơi ban ngày trắng xóa như lông ngỗng. Cô nhớ tới trận tuyết lớn nhất ở thành phố Y năm trước, thổi rất nhiều đợt nhưng đợt nào cũng vừa rơi xuống đất là tan chảy, chứ không tích tụ được dày như thế này, trải qua một đêm và sáng này, trên đường như trải thêm một lớp thảm dày màu trắng, không còn nhìn thấy mặt đường nữa.

Đến chạng vạng, Mạc Đồng đang định đi ra ngoài ăn cơm chiều thì Dương Bùi Văn gọi điện tới.

“Tối nay đừng tới căn-tin ăn nữa. Bây giờ tuyết đang rơi lớn. Anh đã mua hai cặp lông giữ nhiệt. Còn nhân tiện mua cả đồ ăn cho em, đợi lát nữa anh sẽ

mang tới.”

Mạc Đồng sững sốt không biết nên nói gì cho đúng. “Thật ra anh không cần phải làm như vậy.”

“Không sao, chỉ là nhân tiện thôi.”

Anh nói rất nhẹ nhàng nhưng cổ họng Mạc Đồng lại như bị ai bóp chặt thêm lần nữa. Cô nhận lúc giọng nói chưa bị nghẹn lại, vội vàng nói. “Vâng, vậy thì tốt quá.”

“Vây em đợi một chút, anh đến cổng trường rồi. Tối nay anh sẽ gọi cho em.”

“Vâng.”

Chưa đầy một phút sau, Mạc Đồng nghe thấy tiếng người xôn xao ngoài cửa ký túc xá. Cô kinh ngạc, chẳng lẽ Dương Bùi Văn mang đồ vào trong ký túc xá cho cô? Cô vội chạy xuống giường mở cửa. Đứng trước cửa đúng là Dương Bùi Văn vừa mạo hiểm vượt tuyết trở về, anh mặc một chiếc áo lông dày màu xám, trên vai còn có mấy bông hoa tuyết bám vào.

“Sao anh lại lên đây? Không phải cô trực ban dưới lầu không cho nam sinh vào ký túc xá nữ sao?” Mạc Đồng mặc một chiếc áo bông dài đến đầu gối, chân đi một đôi dép lê bằng vải bông. Cô vừa nói vừa nhường lối cho Dương Bùi Văn vào trong.

“Vốn không cho. Nhưng anh nói một người bạn của anh bị bệnh rất nghiêm trọng, anh nhất định phải lên đó nhìn xem. Cô ấy sống chết không chịu nên anh chỉ biết mặt dày năn nỉ không ngừng, cô ấy thấy anh phiền quá, đành phải cho anh lên.”

Mạc Đồng thấy anh nói chuyện còn thể hiện nét mặt như đó là chuyện đương nhiên làm cô bật cười. “Không ngờ anh là chủ tịch hội học sinh mà còn có những lúc giả ngây ngô không hiểu biết như vậy.”

“Sao lại là không hiểu biết? Những điều anh nói cũng dựa trên cơ sở sự thật mà?” Dương Bùi Văn nói xong liền đặt ai bình nước nóng lên bàn học cạnh giường, nhìn ổ chó của nàng, hỏi. “Ngủ có ấm không?”

“Ừm, không sao, em có túi chườm nước nóng. Chỉ cần chân ấm cả người sẽ ấm. Anh ngồi đi.” Mạc Đồng chỉ vào một chiếc ghế cạnh bàn.

“Ừ.” Anh nói xong liền ngồi xuống. “Em lên giường ngồi đi. Bác sĩ nói không nên để bị cảm lạnh.”

Mạc Đồng thấy mặt mình ửng đỏ lên. Dù anh nói rất thân thiện, nhưng chui vào giường trước mặt một nam sinh vẫn khiến cô cảm thấy xấu hổ. Nhưng khi nghĩ lại, dù sao anh cũng chỉ coi cô như một người bệnh, anh không ngại cô ngại làm gì, nghĩ thế cô liền ngoan ngoãn vén chăn lên, ngồi vào trong.

Cô dựa người vào gối, Dương Bùi Văn ngồi trên ghế dựa, hai người cứ im lặng ngồi như vậy, không biết nên đưa mắt nhìn về phía nào mới hợp lý.

Tiếp đó Dương Bùi Văn hỏi. “Sức khỏe của em vẫn thường kém như vậy sao?”

“Cũng không hẳn. Không phải thường xuyên bị như vậy.” Cô vừa nói xong đã thấy mặt nóng bừng lên. Nói những chuyện không có liên quan tới nam sinh, cảm giác kỳ lạ vô cùng.

Dương Bùi Văn trầm mặc, một lúc sau anh đột nhiên kéo khóa áo lông trên cằm xuống, Mạc Đồng ngơ ngác nhìn không biết anh muốn làm gì, đến khi có cảm giác không đúng lại vội càng cúi đầu xuống. Anh mặc một chiếc áo len lông cừu màu nâu bên trong. Anh cho tay vào trong áo tìm kiếm, đến khi Mạc Đồng ngẩng đầu lên, đã thấy Dương Bùi Văn tháo xuống một sợi dây nhỏ màu bạc, nhìn kỹ lại, trên mặt sợi dây có một viên ngọc màu đỏ đậm giống như giọt máu. Viên ngọc tròn bóng, lấp lánh tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu vào tâm mắt.

“Em đeo thứ này đi. Mẹ anh tin Phật, viên ngọc này do bà cầu ở chùa về. Người ta nói đeo nó vào có thể bảo vệ được cơ thể. Anh đã đeo nó từ nhỏ.” Không biết vì sao, Mạc Đồng thấy lúc Dương Bùi Văn nói ra những lời này lại toát lên vẻ cô đơn. “Ông ngoại anh chỉ có một mình mẹ anh, tâm nguyện cả đời chỉ mong có con cháu nối nghiệp hương khói, nên anh mới mang họ mẹ.”

“Ồ.” Mạc Đồng đáp, nhớ tới viên ngọc kia, cô vội vàng nói. “Thế này sao được? Đây là vật mẹ anh tặng cho anh. Em không thể lấy được.”

Dương Bùi Văn cười nói. “Anh không nói là tặng cho em, chỉ là nhờ em bảo quản giúp anh.”

“Vây cũng không được. Trước nay anh vẫn luôn đeo nó, giờ đưa em rồi, nếu có chuyện gì xảy ra em gánh không nổi.” Lời vừa nói xong cô liền cảm thấy hối hận, sao lại nhắc tới chuyện không hay, cô vội vàng lê lưỡi.

Dương Bùi Văn khẽ cười nói. “Em rửa anh à. Từ nhỏ tới giờ cũng lắm mới bị cảm mạo mấy lần. Sức khỏe anh rất tốt. Bây giờ anh muốn em đeo thử để kiểm tra xem nó có kỳ diệu tới mức đó không.”

Dương Bùi Văn nói xong liền đi tới trước, làm ra vẻ muốn đeo nó vào cổ cô. Mạc Đồng thấy từ chối mãi cũng không tiện, đành phải ngồi thẳng dậy, để mặc anh đeo cho cô.

Động tác của anh rất dịu dàng, khi ngón tay anh động tới vành tai cô làm cả người cô tê liệt, ửng hồng từ mặt đến mang tai. Sau khi Dương Bùi Văn đeo cho cô xong, liền kéo mặt dây ra phía trước, khẽ vuốt ve.

Đợi đến khi Dương Bùi Văn trở lại chỗ ngồi, hai người liền im lặng không nói. Trong không khí lạnh lẽo như có một dòng điện đang chảy qua. Mạc Đồng cảm thấy không thoải mái cúi đầu. Dương Bùi Văn đang chăm chú nhìn viên mã não trước ngực cô, sau khi dời tầm mắt lên trên nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của cô đang cúi gằm xuống, anh cảm thấy rung động, hoảng hốt.

Anh giật mình tỉnh lại, khẽ ho một tiếng, cười nói. “Vây em nhớ phải bảo quản giúp anh. Để mất là không được đâu đấy.”

“Vâng.” Mạc Đồng gật gật đầu.

Cuối cùng Dương Bùi Văn cũng đứng lên, nói. “Nếu không có chuyện gì khác thì anh đi trước. Em tranh thủ ăn đi, tuy cặp lồng giữ nhiệt có thể giữ ấm, nhưng để lâu ăn cũng không ngon nữa.”

Mạc Đồng lại áp ứng trả lời. “Vâng.”

Dương Bùi Văn đi tới cửa ký túc xá lại ngoảnh mặt nhìn lại, tương phản với chỗ đầu giường trống rỗng là một chiếc tủ tường treo đủ thứ linh tinh, từ vật dụng hàng ngày, đồ đánh răng rửa mặt cho tới cặp lồng cơm. Phía dưới là một chiếc thùng và một phích nước nóng. Anh nhìn về phía chiếc thùng, đó là chiếc thùng duy nhất còn được sử dụng trong kỳ nghỉ đông, vì trong đó đang đựng quần áo Mạc Đồng thay ra hôm qua. Anh xoay người nhắc chiếc thùng lên, đưa mắt hỏi cô. “Còn cần giặt gì nữa không?”

Mạc Đồng giật mình vén chăn lên bước xuống giường. “Anh bỏ xuống đi, em tự giặt được rồi.” Nói xong liền chạy tới muốn cướp lại. Dương Bùi Văn chuyển thùng ra sau lưng, ngăn cô lại. “

“Vây không hay lắm.” Mạc Đồng vội vã nói, trong đó là quần áo bản cô thay hôm qua, sao có thể để cho một nam sinh giặt, mà còn là quần áo bản nữa.

“Em giặt giúp anh nhiều như vậy, anh giúp em một lần cũng có sao đâu.” Anh nói xong liền xách thùng quần áo ra cửa, dù cho Mạc Đồng có làm cách nào cũng không lấy lại được.

Dương Bùi Văn đi rồi, Mạc Đồng bắt đầu ngáy người, mở cặp lồng giữ nhiệt ra, một chiếc là cơm và thức ăn thơm ngào ngạt, một chiếc đựng canh gà hầm cầu kỷ (một vị thuốc đông y). Tuy Dương Bùi Văn biết cô thích ăn cay, nhưng anh cũng biết khi tới kỳ kinh nguyệt phải hạn chế ăn những đồ cay nóng, đồ ăn anh mang tới có thịt nướng ướp hương, cá dầm đường và một ít khoai tây xào chua ngọt, cô vừa ăn vừa uống mà trong lòng không ngừng ngẩn ngơ, cũng không biết cô đang nghĩ gì. Trong lòng cảm thấy hương vị ngọt ngào, lúc thì lại chua chát, cô vô thức không biết về mặt mình đang đa dạng phong phú tới mức nào.

Sau khi Dương Bùi Văn trở về, trong lòng mang theo ngũ vị (chua, cay, mặn, ngọt, đắng), đây là lần đầu tiên anh giặt quần áo cho người khác. Anh vốn rất ghét việc giặt quần áo, đến cả quần áo của mình cũng lười không muốn động tới, nhưng anh lại là người thích thay quần áo, anh có thói quen sạch sẽ từ nhỏ, một năm ba trăm sáu mươi năm ngày, ngày nào mà không thay quần áo sẽ cảm thấy không yên.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Anh Trao Thứ Trân Quý Nhất Của Mình Cho Em

Buổi tối hôm nay, trong phòng giặt quần áo của ký túc xá nam chỉ có một mình anh, anh đeo một đôi găng tay, tay chân vụng về bắt đầu giặt chỗ quần áo tối qua của anh và thùng quần áo anh lấy từ chỗ Mạc Đồng về hôm nay, nước mùa đông quả thật rất lạnh, đã đeo găng tay mà vẫn cảm thấy hai tay như sắp đông cứng.

Anh ngâm quần áo của Mạc Đồng vào nước ấm để giặt sau cùng. Anh biết vì sao Mạc Đồng có biểu hiện kỳ quái như vậy, sống chết cũng không cho anh giặt, tối hôm qua anh còn bị dính vào tay thì sao bây giờ còn để ý đến những chuyện này? Quần áo của mình thì anh giặt qua loa cho xong việc, nhưng khi giặt cho Mạc Đồng thì lại rất cẩn thận, dù sao đây cũng là lần đầu tiên giúp đỡ người khác, dù gì cũng phải làm cho giống.

Còn viên ngọc kia, Mạc Đồng không biết đó không phải là một viên ngọc bình thường, mà là một viên mã não đỏ hiếm có, là một trong số bảy viên mã não trân quý của Phật, càng nhiều màu càng cát tường, là loại mã não quý nhất trong những loại mã não quý hiếm. Nó có vẻ ngoài ôn hòa mỹ lệ, giống như nắng mai ấm áp tươi đẹp, vô cùng tinh xảo. Tính cách của mẹ Dương Bùi Văn ôn hòa, lương thiện, hơn nữa mấy năm nay bà sống cũng không hạnh phúc, luôn buồn bực không vui, vì thế chuyển sang tin Phật. Viên ngọc hiếm có này là bà bỏ giá cao ngàn vạn để mua. Bởi vì trong cuộc đời bà Dương Bùi Văn giống như khối ngọc này, nên mới cho anh. Khẩn cầu trời xanh phù hộ cả đời con trai được bình an, mà anh lại hào phóng tặng lại nó cho Mạc Đồng.

.....

Sáng thứ hai, anh gọi điện thoại cho Mạc Đồng, rồi xách thùng lên, sau khi bỏ quần áo vào, lại cầm cặp lồng giữ nhiệt rồi đi.

Mấy ngày kế tiếp, Dương Bùi Văn vẫn mang cơm tới tới cho cô, chỉ là Mạc Đồng không dám thay quần áo, cho dù muốn thay cũng phải thay ban ngày

rời tranh thủ giặt ngay. Nghỉ ngơi như vậy bốn ngày, cô lại tiếp tục đi làm cùng Dương Bùi Văn.

Từ giờ tới cuối năm cũng không còn mấy ngày. Gần tới thời điểm công ty phát quà tết, cô và Dương Bùi Văn nhận chung một phần. Cô cũng không biết Dương Bùi Văn làm gì trong công ty, hình như lĩnh vực nào anh cũng tham gia, trông anh không giống như đang đi thực tập mà giống như đi khảo sát. Mạc Đồng biết sĩ diện của anh rất cao, nên cũng không tiện hỏi nhiều. Dương Bùi Văn nhận quà tết xong nói mình không muốn lấy, nhà anh còn rất nhiều nên tiện tay đưa cho Mạc Đồng, anh biết cô ít khi được về thăm bà ngoại, nếu tay không quay về đó sẽ rất khó coi.

Trước đó, Mạc Đồng đã mua vé tàu hỏa ngày hai mươi bảy âm lịch, hôm nay, Dương Bùi Văn đưa cô ra ga.

Bão tuyết đã ngừng, tất cả trông sạch sẽ và sáng sủa hơn nhiều, nhưng nhiệt độ lại lạnh hơn so với lúc tuyết rơi. Dương Bùi Văn và Mạc Đồng đều mặc áo lông dày, mũ len đội đầu, đeo găng tay, cả người bọc kín như bánh ú.

Khi tới nơi, bên trong nhà ga đã có rất đông người đang tấp nập, phần lớn đều là những người đi làm xa vội vàng trở về đoàn tụ với gia đình vào những ngày cuối năm. Những sinh viên như Mạc Đồng đã về nhà gần hết. Mạc Đồng thầm cảm thấy may mắn vì có Dương Bùi Văn giúp đỡ, nhà ga chen chúc vô cùng, lần này cô trở về mang theo không ít túi lớn túi nhỏ, dựa vào sức một mình cô hoàn toàn không có cách vận chuyển hết.

Hai người xách đồ chen lên cầu thang điện, vất vả lắm mới tới được đại sảnh đợi xe trên tầng hai, Dương Bùi Văn hỏi: “Mấy giờ xe đến?”

Mạc Đồng nói: “Mười giờ.” Thành phố Y cách nhà bà ngoại Mạc Đồng mười mấy giờ đi xe.

“Đã mang theo thứ gì ăn trên đường chưa?” Dương Bùi Văn ghé sát hỏi.

“Đêm qua em đi siêu thị mua rất nhiều, cũng đủ rồi.” Trong lòng Mạc Đồng cảm thấy ấm áp.

“Chúng ta đi tới gần cửa soát vé đi, phút bốn mươi rồi, cũng sắp tới giờ.” Dương Bùi Văn nói xong lại xách mấy cái túi đi về phía trước. Muốn cử động trong đám người đông nghịt cũng không dễ dàng gì, hơn nữa cô còn mặc rất nhiều quần áo khiến động tác càng thêm vụng về, Mạc Đồng cảm giác mỗi bước đi đều rất khó khăn. Dương Bùi Văn đi trước mở đường, cô lập tức bước từng bước, theo sát phía sau anh.

Hai người đang đợi chiến trong đám đông, đột nhiên có một giọng nói ngọt ngào hô lớn: “Dương Bùi Văn.”

Đang cúi đầu bám sát Dương Bùi Văn, Mạc Đồng vừa ngẩng đầu đã thấy một cô gái xinh đẹp đang ở phía đối diện quơ quơ cánh tay với bọn họ.

“Ồ đây.”

“Vương Nhược Nam.” Dương Bùi Văn không nghĩ sẽ gặp cô ấy ở đây. Vương Nhược Nam cũng ở trong hội học sinh, cô là trưởng ban tuyên truyền, sinh viên năm ba học viện kiến trúc. Bình thường cũng hay tiếp xúc. Vương Nhược Nam không chỉ xinh đẹp, tự tin, nhiệt tình, gan dạ mà còn không bao giờ che giấu tình cảm của mình với anh. Gặp cô ấy lúc này lại khiến Dương Bùi Văn cảm thấy đau đầu.

Hai bên cùng bước về phía trước, gặp nhau ở trung tâm sảnh.

“Không ngờ có thể gặp cậu ở đây, cậu chưa về ăn tết sao? Sao cậu lại ở đây?” Vương Nhược Nam vừa nói chuyện vừa thò ra làn khói trắng, da cô trắng như tuyết, do mới vừa chen lấn trong đám người nên màu trắng đã chuyển thành ửng hồng như hoa đào tháng ba.

“À, lúc nghỉ đông tôi đã đi xin thực tập ở một công ty. Hôm nay tôi đưa một bạn học về nhà.” Dương Bùi Văn nói xong nghiêng đầu lại nhìn Mạc Đồng.

Mạc Đồng vội vàng rướn người lên tiếng chào hỏi, “Xin chào.”

“Là cùng khoa à? Hay là trong hội học sinh? Vì sao trước kia mình chưa từng gặp qua.” Vương Nhược Nam nghi ngờ nhíu mày hỏi, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Xung quanh Dương Bùi Văn không thiếu nữ sinh, trong đó bao gồm cả cô, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng thấy Dương Bùi Văn ở một mình bên cạnh nữ sinh nào. Đây là lần đầu tiên. Cô nhìn thấy Mạc Đồng có khuôn mặt trái xoan xinh xắn, lông mày cong cong, hai mắt trong suốt, mang theo một vẻ đẹp nhẹ nhàng, thanh thoát, sự bất an trong lòng càng gia tăng.

“À, không phải, cô ấy làm thêm trong hội học sinh.” Dương Bùi Văn vội vàng giải thích, điều anh nói vốn là sự thật, nhưng không biết vì sao, Mạc Đồng nghe xong lại thấy mất mát.

“À, ra là vậy.” Vương Nhược Nam chậm rãi nói, ánh mắt nghi ngờ vẫn không rời khỏi người Mạc Đồng.

“Vậy sao cậu cũng ở đây?” Dương Bùi Văn tò mò hỏi.

Vương Nhược Nam vừa nghe xong liền chuyển tầm mắt về phía Dương Bùi Văn, mỉm cười nói: “Lúc nghỉ hè, em họ mình tới nhà chơi, hôm nay phải về nhà, nên tới tiễn con bé lên xe.”

Dương Bùi Văn vừa nghe hai chữ lên xe mới nhớ chuyến xe lúc mười giờ của Mạc Đồng, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, không xong, đã là phút năm mươi rồi, anh quay đầu nhìn sang phải thấy một nhóm người đang đi vào cửa soát vé.

“Thật xin lỗi, chuyến xe của cô ấy sắp khởi hành rồi.” Anh nói xong quay lại nói với Mạc Đồng: “Nhanh lên em, không kịp rồi.” Sau đó lại quay qua nói với Vương Nhược Nam, “Tôi phải đưa cô ấy lên xe, không thể trò chuyện với cậu được, cậu đi trước đi.”

“Mình có vẻ cũng không biết làm gì, hay là mình chờ cậu ở đây, sau khi cậu đưa cô ấy lên xe thì về nhà tớ ngồi một chút, nhân lúc cậu còn đang ở thành phố Y, mình phải tận tình tiếp đãi.”

Dương Bùi Văn nói ừ rồi nhanh chóng đưa Mạc Đồng đến cửa soát vé. Mạc Đồng mang theo rất nhiều đồ, khi qua cửa soát vé, Dương Bùi Văn còn mua thêm vé tiễn, sau khi đưa Mạc Đồng vào trong xe, nhìn xe lửa chạy đi mới rời khỏi đó.

Sau khi Dương Bùi Văn rời đi, Mạc Đồng buồn chán nằm trên giường, bỗng nhiên cảm thấy cô đơn, còn có phần buồn bã.

.....

Bà ngoại, cậu, mọi nhìn thấy Mạc Đồng mang túi lớn túi nhỏ về liền lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm có, đến tuổi này Mạc Đồng cũng biết thế nào gọi là hoan nghênh, ở nhà bà ngoại chơi hơn mười ngày, cô cũng thấy xấu hổ, vì thế liền trở lại trường.

Năm mới khí hậu mới, sau khi kết thúc kỳ nghỉ đông, hễ là sinh viên thì đều mặc đồ mới, đem theo một đồng đồ ăn ngon trở lại trường. Trường học vắng vẻ đã bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Đám chị em trong ký túc xá của Mạc Đồng cũng lần lượt quay lại, sau khi thu dọn xong liền ngồi buồn về những chuyện thú vị ngày tết, chia sẻ đồ ăn vặt.

“Năm nay tuyết rơi gôm thật, đúng là lạnh chết người, bao nhiêu năm nay chưa hề có trận tuyết lớn như vậy, trong ấn tượng của mình, chỉ khi mình còn bé mới có cảnh tượng tuyết bay phấp phới như vậy.” Vương Lộ Lộ ngồi trên giường vắt ngược chân lên, trong tay cầm một túi ô mai, vừa ăn vừa nói.

Theo lời Vương Lộ Lộ nói, nhà cô ấy ở phía thượng nguồn Trường Giang, vị trí trái tim Trung Hoa, xứng đáng với cái tên Trung nguyên. Khi giới thiệu với người khác, cô ấy luôn tự hào vỗ ngực nói, “Quê của mình không Nam không Bắc, không Tây không Đông. Mình đến từ trung tâm” Đừng thấy cô ấy kiêu ngạo, trên thực tế đó chỉ là vùng mà mỗi khi hè đến được vinh dự gọi là lò lửa, mùa đông thì lạnh chết người, chính là khu vực chưa được nhà nước cung cấp hệ thống sưởi ấm.

“Chả có gì lạ, quê của mình ở phía Nam, năm nay cũng có bão tuyết.” Chung Gia Đình là cô gái đến từ Giang Tô.

“Cậu không thấy ngày nào tivi và báo chí cũng la hét Địa Cầu đang ấm lên sao? Nhiệt độ mấy năm nay càng lúc càng cao, sao lại đột ngột trở nên lạnh vậy?” Phương Viên Viên hòa theo hỏi.

Mạc Đồng lơ đãng ngồi cắn hạt dưa nghe các cô nói chuyện phiếm, cô nhớ tới mấy ngày tuyết rơi trắng như lông ngỗng năm trước, nhớ tới cảnh Dương Bùi Văn đưa com giặt quần áo cho cô, nhất là cảnh tượng Dương Bùi Văn đeo viên ngọc kia lên cổ cô tối hôm đó. Đang ngẩn ngơ, lại nghe thấy Vương Lộ Lộ hỏi cô: “Mạc Đồng, cậu về quên ăn tết hôm nào.”

Mạc Đồng ngây người một lát, lại đưa hạt dưa vào miệng nói, “Các cậu đi được mấy ngày mình cũng về.” Mạc Đồng ít nói đến những chuyện trong nhà, nên không có ai biết cô không có nhà để về.

“Ừ.”

Cắn hạt dưa một hồi, Mạc Đồng cảm thấy khô miệng liền đứng lên đi rót cốc nước uống. Vừa mới uống được nửa cốc đã thấy Phương Viên Viên đột nhiên vỗ đùi nói, “Chuyện quan trọng như vậy mà chút nữa lại quên.”

Mọi người vừa nghe giọng nói của cô đã biết có chuyện hay ho, tất cả đều vội vàng hỏi, “Có tin gì mới? Nói nhanh lên.”

Phương Viên Viên thần bí nói, “Hôm nay, lúc trở lại trường, mình có nghe được một bí-mật-động-trời.” Mấy chữ cuối, cô đưa ngón trỏ tay phải lên, nhấn mạnh từng chữ.

“Bí mật động trời gì?” Lúc này lòng hiếu kỳ của ai cũng đạt mức tối đa, miệng đã ngừng nhai.

“Lúc mình lái xe đến trước cổng trường học, khi lấy hành lý từ sau xe xuống thì nhìn thấy hai người bước xuống từ một chiếc taxi, lúc đầu mình chỉ mãi lấy đồ, không để ý, nhìn lại lần thứ hai, mình hoảng sợ suýt nữa đánh rơi hành lý xuống đất. Các cậu đoán xem mình đã nhìn thấy ai?”

“Ai, ai, ai, cậu nghĩ mình đang kể chuyện cổ tích sao? Vòng vo một hồi mà chưa vào vấn đề chính, làm người ta tò mò muốn chết.” Xưa nay tính của Chung Gia Đình rất hấp tấp, Mạc Đồng nghe cô ấy sốt ruột không chịu nổi, liền bật cười, lại đột nhiên nghe thấy cô ấy hạ lệnh: “Cậu muốn nói thì nói nhanh, còn không nói thì thôi.”

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Suy Tính Thiệt Hơn

“Cậu vội gì chứ? Chúng ta đang nói chuyện phiếm mà, cậu nghĩ là mình đang đi họp chợ sao? Không phải bây giờ mình đang nói còn gì?” Phương Viên Viên liếc nhìn cô, nghĩ thầm: cũng không phải đi đầu thai, cậu vội vàng làm gì.

Sự thật sắp được phơi bày, tất cả mọi người đều tràn đầy vẻ mong chờ nhìn Vương Lộ Lộ.

“Nam sinh kia chính là chủ tịch hội sinh viên Dương Bùi Văn.”

Mạc Đồng mới rót nước xong, đang đứng sát bên tủ tường uống nước, đột nhiên nghe thấy ba chữ Dương Bùi Văn khiến cô run tay, suýt nữa làm rơi cốc nước xuống đất, máu trong người như bị rút đi, ngay cả xương cốt cũng trở nên cứng nhắc như bị dính thuật định thân, ngay người không thể nhúc nhích.

“Không phải cậu vừa mới nói có hai người sao? Nếu là bí mật động trời, chắc chắn người kia là nữ rồi, là ai?” Trí nhớ Vương Lộ Lộ ngày thường không tốt lắm, nhưng khi bàn đến những chuyện linh tinh thì cô còn nhanh nhạy gấp đôi người bình thường.

“Bingo, đoán đúng rồi.” Phương Viên Viên búng ngón tay. Sau đó lại thần bí nói tiếp, “Cô gái kia có bề ngoài rất xinh đẹp, lúc đầu còn có cảm giác quen thuộc như từng nhìn thấy ở đâu đó, về sau ngẫm lại, cô ấy cũng ở trong hội học sinh, chính là trưởng ban tuyên truyền Vương Nhượng Nam.”

Tuy Mạc Đồng đã lờ mờ đoán được, nhưng khi nghe thấy ba chữ Vương Nhượng Nam phát ra từ miệng Phương Viên Viên, cô vẫn cảm thấy chấn động. May là cô đang xoay người hướng về phía tủ, không có ai nhận ra sự thất thố của cô.

“Lúc đó cũng có rất nhiều người trên đường nhìn thấy, ai nhận ra họ cũng giật mình. Xem ra là họ đến trường cùng nhau. Không biết là người cùng quê hay là người này ăn Tết ở nhà người kia.” Phương Viên Viên nói tiếp.

Tuy Dương Bùi Văn không nói cho Mạc Đồng biết nhà anh ở đâu, nhưng mà cô biết chắc chắn nhà anh không ở trong thành phố Y. Cô nhớ lại cuộc gặp gỡ bất ngờ ở nhà ga hôm đó, cô còn nhớ rất rõ Vương Nhượng Nam nói nhà cô ấy ở thành phố Y, chẳng lẽ anh đã tới nhà cô ấy ăn Tết? Hay là sau khi anh tiễn cô đi thi đã tới thẳng chỗ Vương Nhượng Nam?

Không biết vì sao Mạc Đồng lại cảm thấy trống rỗng, sao cô lại như vậy? Dương Bùi Văn tới nhà ai ăn tết, đưa đón ai thì có quan hệ gì với cô? Chẳng qua cô chỉ là đối tượng được anh giúp đỡ thôi. Ban đầu cô còn cảm thấy hoảng hốt, sau đó, cô cũng không có tâm trạng nghe mấy bạn cùng phòng nói chuyện phiếm nữa, mắt thấy thời gian đã tầm giữa trưa, liền tiện tay xách cặp lòng đi xuống căn-tin.

.....

Hôm đó, Mạc Đồng giống như người mất hồn, tới thư viện đọc sách cũng không có chữ nào vào đầu, định đi siêu thị mua vài thứ, loay hoay mấy vòng cũng không nhớ mình định mua gì, cuối cùng đành phải mua bữa một tuýp kem đánh răng với một cái bàn chải, còn có cả một túi lớn đầy mì ăn liền.

Không muốn gặp ai thì lại vô tình gặp được người đó, cô vừa mới đi tới cửa sau trường liền nhìn thấy Dương Bùi Văn và Vương Nhượng Nam vừa đi vừa cười nói ở phía ngược lại, cô vội vàng quay người đi vào một cửa hàng thuê băng đĩa, ngồi xổm xuống đất, giả vờ đang tìm đĩa CD, trống ngực đập thình thịch không khác gì kẻ trộm. Một lúc sau cô mới đứng lên, đưa mắt nhìn lại thì hai người kia đã đi xa, Mạc Đồng có thể nhìn thấy Vương Nhượng Nam đang nghiêng đầu cười duyên với Dương Bùi Văn. Cô hoảng hốt bước ra khỏi cửa hàng băng đĩa, vừa đi nhanh vào trường vừa tự nghiêm khắc nhắc nhở bản thân.

Dù sao hôm nay cũng không làm nổi chuyện gì, Mạc Đồng tắm xong liền leo lên giường, lúc này mới hơn bảy giờ, mọi người trong ký túc xá đã đi ra ngoài chỉ còn lại mình cô. Cô vén màn lên bật đèn bàn, trôn trong chăn đọc tiểu thuyết, cô rất thích đọc sách, đây là một sở thích hiếm hoi của cô.

Mới ngồi chưa đầy một phút, di động đặt phía đầu giường reo vang. Cô cảm thấy lạ, quả nhiên là Dương Bùi Văn gọi tới. Cô chăm chú nhìn ba chữ nhỏ nhấp nháy trên màn hình hồi lâu, hoang mang nghĩ xem có nên nhận hay không? Không được, cô nghĩ anh đã trở lại, họp đồng giặt quần áo giữa anh và cô vẫn phải tiếp tục.

Ấn một phím trên di động, giọng nói của cô có phần không tự nhiên, “Anh về rồi sao? Vẫn giống như học kỳ trước phải không?”

Đầu dây bên kia hơi sững sốt, “Sao vừa qua năm mới đã trở nên xa lạ như vậy? Em đang ở đâu? Anh đem theo đặc sản ở nhà tới cho em này.”

Trong lòng Mạc Đồng như bị ai bóp chặt, vội nói, “Không cần, anh giữ lại cho những bạn học khác ăn đi.”

“Anh mang theo rất nhiều, bọn họ đều có phần rồi, đây là phần của em.”

Mạc Đồng nghĩ thầm: Chắc là anh đã đưa cả phần cho Vương Nhượng Nam nữa đúng không? Cô hoảng hốt, mình lại đang nghĩ linh tinh gì vậy? Mình và anh ta có quan hệ gì chứ? Anh ta muốn đưa gì cho ai là quyền tự do của anh ta? Mình cần gì phải để ý như vậy?

Giọng nói của cô trở nên kiên quyết, “Sur huynh, thật sự không cần đâu, em đã đi ngủ rồi.”

Dương Bùi Văn kinh ngạc nói, “Mấy giờ mà em đã đi ngủ?” sau đó lại thân thiết hỏi, “Có phải thấy không khỏe không?”

“Không sao. Chỉ cảm thấy hơi mệt, muốn đi ngủ sớm.”

“À, còn sớm như vậy, chắc là không có ai trong ký túc xá, để anh lên xem thử.”

Mạc Đồng vừa nghe xong đã vội vàng nói “Đừng lên”. Nếu bị người khác nhìn thấy, cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

Cả ngày hôm nay, đầu cô như bị đông đặc không thể nghĩ nổi chuyện gì.

Trên danh nghĩa, Dương Bùi Văn chỉ là người tốt giúp đỡ cô, nhưng dường như anh quan tâm tới cô hơi nhiều nên mới làm cô sinh ra ảo giác. Cứ tiếp tục như vậy thật không ổn.

Lúc cô còn đang ngẩn người suy nghĩ, lại nghe thấy giọng Dương Bùi Văn vang lên trong điện thoại, “Vây em mau xuống đây đi.”

Mạc Đồng biết tính anh, đành chịu thua nói “Vây anh gửi cho cô trực ban tầng dưới, em xuống lấy là được.”

“Được, anh ở dưới này chờ em, nhìn thấy em nhận rồi anh sẽ đi.”

“Anh.....” Mạc Đồng còn chưa dứt lời, Dương Bùi Văn đã tắt máy.

Mạc Đồng vội vàng bước xuống giường, mặc quần áo qua loa chạy xuống dưới liền nhìn thấy Dương Bùi Văn đang đứng trước cửa ký túc xá nữ, anh mặc áo khoác lông màu xám, hai tay đút vào túi, vẻ mặt điềm đạm, thản nhiên. Sang năm mới có vẻ trắng hơn một chút, mặt cũng tròn hơn. Ánh đèn đường mờ nhạt kéo dài bóng người anh, anh nhìn về hướng cầu thang, vừa thấy Mạc Đồng đi xuống liền cười với cô. Trái tim Mạc Đồng vừa mới bình tĩnh trở lại đã bắt đầu không yên. Lúc này cô thấy xung quanh vắng lặng, hơi mất tự nhiên cười lại với anh rồi vội vàng đi đến trước cửa phòng. Dương Bùi Văn nhìn cô lấy đồ từ chỗ phòng trực ban, đi hết bậc cầu thang đầu tiên mới lưu luyến rời đi.

Dương Bùi Văn mang tới cho cô bốn túi lớn, bên trong có vịt quay, mứt hoa quả, kẹo bơ, bánh nậm Phục linh và đồ ăn vặt, trong một túi lớn dưới cùng là năm bộ quần áo đã giặt sạch và giặt tay mới, sau khi Mạc Đồng bỏ những thứ này vào trong tủ lại bắt đầu ngồi ngồi ngốc trên giường.

Dương Bùi Văn, anh có thể đừng tốt với em như vậy hay không?

Mạc Đồng, mày đúng có mơ tưởng hão huyền nữa được không?

Đáp án của hai câu hỏi trên đều là phủ định, cô phiền muộn không đọc nổi tiểu thuyết nữa, đành phải tắt đèn đi ngủ.

.....

Học kỳ mới này Mạc Đồng không hề ra ngoài tìm việc làm thêm nữa. Ngoài việc tiếp tục giặt quần áo cho Dương Bùi Văn và làm trợ lý cho John, phần lớn thời gian cô làm kiêm chức biên tập, ký hợp đồng dịch tiểu thuyết nước ngoài, ngay cả bản thân cũng bắt đầu viết tiểu thuyết.

Hiện tại, Dương Bùi Văn thường mua ít trái cây và sữa để trên thùng quần áo bẩn cho cô mang về. Điều này khiến người vẫn luôn bận khoăn lo lắng như cô lại càng thêm phiền não.

Cô bắt đầu né tránh Dương Bùi Văn. Nếu gặp trên đường, hai tầm mắt chưa kịp giao nhau, cô sẽ vội vàng cúi đầu xuống làm như không nhìn thấy anh. Cô tự an ủi bản thân, chắc Dương Bùi Văn sẽ không nghĩ ngờ gì đâu, trước đây bọn họ vẫn tỏ vẻ không quen biết nhau như vậy mà.

Trong ký túc xá, tin đồn giữa Dương Bùi Văn và Vương Nhược Nam bén nhanh như lửa cháy trên đồng cỏ, cô nghe suốt cũng thấy quen tai. Cô tự thuyết phục mình: từ ban đầu anh và cô đã là hai đường thẳng song song không có khả năng cắt nhau, anh chỉ thương hại cô, cô chỉ có thể cảm kích anh, không nên tham lam quá mức.

Nhưng cô càng muốn tránh thì anh lại càng hay xuất hiện trước mắt cô.

Chủ nhật tuần thứ hai sau nhập học, Mạc Đồng ăn sáng xong liền ôm một xấp tài liệu tới trả cho thư viện, việc mượn sách, trả sách vào ngày chủ nhật đã trở thành thói quen của cô.

Khi cô đến thư viện thì vẫn còn sớm, bên trong cũng không có mấy người, theo quy định cô phải lên tầng ba trả sách, đây cũng là tầng chứa hầu hết các tác phẩm văn học.

Từ nhỏ cô đã thích đọc sách, ngay cả đi toilet cũng không dứt ra được, chỉ khổ nỗi cô không có tiền mua, một quyển sách thường phải xem đi xem lại tới chục lần. Nhớ lúc cô vừa mới tới Đại học A, nhìn thấy thư viện ở đây to lớn như vậy, cô vui tới mức muốn nhảy cẫng lên. Từ đó về sau cứ rảnh rỗi cô lại cắm đầu vào biển sách này.

Khoảng thời gian trước cô từng đam mê Giả Bình Ao, đã đọc gần hết sách của ông, gần đây cô lại đam mê Nghiêm Ca Linh, mỗi lần tới đây đều sưu tầm sách của bà ấy.

Cô đi lướt qua một loạt giá sách, vừa tìm kiếm vừa lấy ra hai quyển tiểu thuyết ngôn tình mình thích, khi đi đến hàng thứ ba từ dưới lên, cô chán nản ngồi xổm người xuống, vô tình lại nhìn thấy một quyển sách với tựa “Phù tang” của Nghiêm Ca Linh, cô mừng rỡ dùng sức rút quyển sách kia ra, đặt lên trên hai quyển tiểu thuyết vừa chọn được, cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi cảm giác hưng phấn qua đi, cô bắt đầu ôm hi vọng tìm tiếp, nói không chừng còn thu được bất ngờ lớn, cô ôm sách tìm kiếm có phần khó khăn, nhìn quanh thư viện cũng không có ai, cô đặt toàn bộ sách vào một chiếc kệ ở giữa, chờ lát nữa quay lại lấy. Nghĩ cô vừa tìm thấy “Phù Tang” ở giá sách

này, nói không chừng toàn bộ sách của Nghiêm Ca Linh đều được để ở đây, vì thế cô bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm, trong lúc vô thức đã đi tới giá sách cuối cùng.

Đang lúc chuyên tâm tìm kiếm, cô lại nghe thấy một giọng nói đầy vui mừng vang lên, “A, Phù Tang của Nghiêm Ca Linh, mình rất thích Nghiêm Ca Linh.”

Mạc Đồng không ngờ có thể gặp được người quen trong thư viện, vừa cảm thấy giọng nói hơi quen tai, khi ngẩng đầu lên liền thấy Vương Nhượng Nam đang vui vẻ cầm cuốn “Phù Tang” của Nghiêm Ca Linh mà cô vừa vất vả tìm được, còn người đứng bên cạnh cô ta chính là Dương Bùi Văn. Cô thấy căng thẳng, theo phản xạ có điều kiện vội vàng ngồi xuống, trốn vào góc một giá sách, không dám cử động, càng không dám thở mạnh.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tự Mình Đa Tình

Vương Nhượng Nam đang cao hứng nên không để ý gì tới xung quanh, chỉ chăm chú nhìn vào quyển sách, còn Dương Bùi Văn tinh mắt đã nhận ra lúc Vương Nhượng Nam nói chuyện cũng là lúc có người vội vàng ngồi xuống trốn trong giá sách.

Mạc Đồng nghe thấy Dương Bùi Văn nói. “Không được, hình như mấy quyển sách đã có người chọn trước, chỉ là để tạm ở đây.”

“Không thể nào, ở đây không có ai mà, rõ ràng là có người trả sách nhưng chưa kịp xếp vào giá.”

Mạc Đồng thấy Dương Bùi Văn không nói thêm gì nữa. Cô trốn dưới giá sách, vì sợ bị phát hiện nên cả người căng như dây đàn, có thể đứt bất kỳ lúc nào. May mà hai người kia đang giữ “Phù Tang” yêu thích của cô nên cũng không đi về phía này mà di chuyển về giá sách phía hành lang đối diện. Mạc Đồng vội vàng chạy ra ngoài, rón rén cầm mấy quyển sách nặng vừa chọn được đi tới bàn mượn sách.

“Chỉ có từng này à?” Quản lý thư viện là một phụ nữ trung niên, Mạc Đồng thường hay tới đây mượn sách nên cũng có quen biết, bà thấy Mạc Đồng mới mượn có hai quyển, vẫn còn thiếu một quyển nữa nên mới hỏi.

Mạc Đồng khẩn trương nói. “Dạ” rồi đưa thẻ thư viện của mình ra. Lòng bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi, cô cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm từ phía sau nhưng cũng không dám quay đầu lại.

“Được rồi.” Quản lý thư viện cầm lấy thẻ của cô cho vào máy quét.

Lúc này, đột nhiên lại có tiếng người nói. “Đợi chút, còn có quyển này nữa.” Lời còn chưa dứt, đã thấy người mới tới đặt quyển Phù Tang của Nghiêm Ca Linh lên mặt bàn.

Mạc Đồng ngẩn người, cô không cần quay lại cũng biết đó là Dương Bùi Văn.

“Em vừa mượn quyển này, đúng không?” Dương Bùi Văn biết mà còn hỏi, khi nàng vội vàng trốn tránh, anh đã nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch.

“Trùng hợp thật, thì ra là cô.” Người nói là Vương Nhượng Nam, nhìn thấy Dương Bùi Văn lấy quyển “Phù Tang” cô yêu thích, cô còn chưa biết anh muốn làm gì thì đã thấy anh rảo bước đi về phía bàn mượn sách, cô liền đi theo, ai ngờ lại nhìn thấy nữ sinh Dương Bùi Văn đưa ra ga hôm trước. “Cô tìm được quyển sách này sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

Mạc Đồng gật đầu, khẽ nói. “Ừm.”

“Thật đúng là quá trùng hợp. Không ngờ cô cũng thích Nghiêm Ca Linh giống tôi.” Vương Nhượng Nam tươi tỉnh nói.

Mạc Đồng áy náy cười nói, “Đúng vậy, đúng là rất trùng hợp.” Nói xong liền lấy quyển sách trên bàn mượn sách đưa cho Vương Nhượng Nam.

“Nếu cô thích như vậy thì mượn trước đi. Sách của bà ấy tôi đã đọc qua vài quyển rồi, mượn sau cũng không sao.”

“Thật à?” Vương Nhượng Nam rất vui vẻ, từ nhỏ cô đã có thói quen muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không bao giờ phải nhường nhịn ai, cô nói xong liền đưa tay ra nhận, ai ngờ đầu ngón tay mới chạm vào quyển sách đã bị Dương Bùi Văn ngăn lại.

Anh nhét quyển sách vào tay Mạc Đồng. “Vậy không được. Em tìm được trước thì đọc trước, quân tử không cướp đoạt thứ yêu thích của người khác.”

“Không sao đâu.” Mạc Đồng đưa lại. Dương Bùi Văn sống chết không đồng ý. Vương Nhượng Nam kỳ quái nhìn hai người này, cô phát hiện ánh mắt Dương Bùi Văn rất đặc biệt, có dịu dàng, ấm áp, còn có.....yêu thương, đúng, chính là yêu thương, cô chưa từng nhìn thấy anh dùng ánh mắt này nhìn

bất kỳ nữ sinh nào, anh có ý bắt cô ta nhận lấy quyển sách kia, mà nữ sinh kia chỉ cúi đầu không nhìn anh, vẻ mặt còn rất mất tự nhiên, tim cô chợt đập mạnh, còn bắt đầu có cảm giác lo lắng.

Hai người đưa đẩy nhau, quyển sách rơi bộp xuống đất, Vương Nhược Nam nhặt quyển sách lên cười nói. “Bùi Văn, mình không phải quân tử, mình là tiểu nhân.”

Dương Bùi Văn kinh ngạc nhìn cô, Vương Nhược Nam thấy vẻ mặt khấn trương của anh liền bật cười. “Đùa đấy”, nói xong cô lại nhìn về phía Mạc Đồng.

“Theo lý, quyển sách này cô tìm được trước thì xem trước, tôi mượn sau cũng được.” Dứt lời, cô liền đặt quyển sách lên bàn.

“Cảm ơn.” Mạc Đồng nói.

“Người phải nói cảm ơn là tôi.” Vương Nhược Nam cười nói, rồi quay lại nhìn Dương Bùi Văn. “Chúng ta đi tìm tiếp thôi, còn chưa mượn được Tề đầu.”

Dương Bùi Văn nhìn Mạc Đồng thêm một lần, nói ừ rồi đi theo Vương Nhược Nam.

Mạc Đồng nhanh chóng mượn xong sách, chạy như bay rời khỏi nơi này.

.....

Trở lại ký túc xá, Mạc Đồng vẫn chưa hết bàng hoàng, hai tay cô tạo thành hình chữ thập, âm thầm cầu nguyện đừng bao giờ xảy ra duyên kỳ ngộ kiểu này nữa.

Sau chuyện này Mạc Đồng càng thêm cẩn thận. Cô đã không ngừng dặn dò bản thân đừng có chen vào mối quan hệ giữa Dương Bùi Văn và Vương Nhược Nam. Vì thế cô luôn lấy lý do từ chối những lần Dương Bùi Văn rủ cô ra ngoài ăn cơm.

Kết thúc giờ tự học buổi tối, Mạc Đồng thu dọn mấy món đồ chuẩn bị trở về ký túc xá nghỉ ngơi, trên đường về liền bị Dương Bùi Văn ngăn lại. Mạc Đồng cứ đi về phía trước, ra vẻ như không quen biết anh, vừa đi qua người anh liền bị anh kéo mạnh lại, Dương Bùi Văn hỏi phủ đầu. “Sao em lại trốn tránh anh?”

Đây là khoảng thời gian cao điểm, các sinh viên tự học đang trên đường quay về ký túc xá, ai đi ngang qua cũng tò mò quay đầu nhìn lại, Mạc Đồng thầm nghĩ đừng có ai quen biết cô nhìn thấy cảnh này. Cô kích động nhìn quanh rồi vội vàng nói. “Anh buông tay ra rồi nói, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Thấy thì sao? Chúng ta đâu có làm chuyện gì xấu mà phải sợ bị người khác nhìn thấy?” Dương Bùi Văn cảm thấy máu nóng xông lên não, trước nay anh là một người bình tĩnh, điềm đạm, nhưng không hiểu sao tối nay anh lại mất kiên nhẫn như vậy. Đã hơn một tháng Mạc Đồng không để ý tới anh. Anh không biết vấn đề nằm ở đâu. Mãi cho tới lần gặp nhau ở thư viện, hành vi bất thường của Mạc Đồng, dáng vẻ hốt hoảng lần trốn của cô không thoát khỏi cặp mắt tinh tường của anh, khuôn mặt cô tái nhợt, còn không dám nhìn thẳng vào anh, cô sợ nhìn thấy anh và Vương Nhược Nam ở cùng nhau sao? Mỗi lần nghĩ tới đây anh lại thấy giật mình, không lẽ cô để ý như vậy?

“Sư huynh, thật sự em rất bận, hơn nữa, không phải em đang tiết kiệm tiền cho anh sao?”

“Bận, em bận tới không có thời gian ăn một bữa cơm nữa sao. Mạc Đồng, anh nói cho em biết.” Mạc Đồng thầm nghĩ xong rồi, anh gọi cả họ lẫn tên cô lớn như vậy càng thu hút ánh mắt người đi đường. “Em đừng có qua cầu rút ván.”

Mạc Đồng nghe anh ngang ngược như vậy chỉ thấy buồn cười, không cảm kích cô tiết kiệm tiền cơm cho anh còn ở đó mà phát hỏa, trước giờ cô chưa từng nhìn thấy Dương Bùi Văn như vậy, anh là chủ tịch hội sinh viên, người quen biết anh rất nhiều, vẫn nên rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Cô không muốn phản cao thấp với anh nữa nên mỉm cười xoa bụng nói. “Sư huynh, bây giờ em thấy rất đói, hay là anh dẫn em đi?”

Dương Bùi Văn vốn đang tức giận, thấy cô đột nhiên chịu thua liền đỡ khóc đỡ cười không biết làm sao. “Em.....”

“Kìa, đi thôi.” Mạc Đồng nhìn anh lấy lòng.

Rốt cuộc Dương Bùi Văn cũng buông lỏng tay ra, thờ phỉ phỉ đi trước, Mạc Đồng rón rén như kẻ trộm theo sau. Vì đã rất muộn, Dương Bùi Văn liền đi vào một nhà hàng trong ngõ nhỏ gần cổng sau của trường, nhà hàng này có tên là Hảo Tái Lai (Ngon lại tới), hai người ngồi trong một gian phòng nhỏ.

Mạc Đồng cũng không đói, Dương Bùi Văn liền tùy tiện gọi hai món ăn, bản thân không nuốt nổi, anh chỉ nhìn cô ăn, ánh mắt nhìn cô dần trở nên thanh đạm như nước.

Anh đột nhiên nói. “Nữ sinh mượn sách cùng anh mà em gặp hôm ở thư viện chính là người từng gặp em ở hôm anh đưa em ra ga tàu, cô ấy là trưởng ban truyền truyền hội học sinh Vương Nhược Nam. Sau khi tiễn em về, thấy cô ấy nhiệt tình mời nên anh đã đến nhà cô ấy một chuyến, người trong nhà cô ấy tiếp đón rất khách sáo, nên đầu năm mới anh cũng mua vài thứ mang tới nhà cô ấy xem như đáp lễ. Biết anh định về trường nên cũng muốn đi cùng. Còn hôm mượn sách là do hội học sinh tổ chức thi đấu cờ vây mà anh lại không hiểu rõ món này lắm, định đi tìm sách tham khảo, ai ngờ cô ấy còn muốn mượn thêm tiểu thuyết nên mới đi lên tầng ba.”

Dương Bùi Văn nói xong, không thấy Mạc Đồng lên tiếng cũng không tiện nói thêm gì nữa mà chỉ ngơ ngác nhìn cô. Cô đã nghe thấy lời anh nói, chắc

phải hiểu rõ ý tứ của anh.

Tuy Mạc Đồng luôn cúi đầu tập trung ăn uống nhưng lại nghe không sót một lời nào của Dương Bùi Văn, tâm trạng cô trở nên phức tạp, cô cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua chát, đang êm đẹp sao Dương Bùi Văn phải nói những lời này với cô? Anh có biết anh càng làm thế, lòng cô càng thêm nhiễu loạn không. Cô không hiểu anh muốn làm gì. Hành vi của anh có rất nhiều ẩn ý nhưng lại khiến người ta cảm thấy anh không có ý nghĩ đặc biệt gì hết. Cô chán ghét cảm giác này. Là người ta vô tư thẳng thắn hay là cô suy nghĩ quá nhiều?

Cô buồn chán ăn thêm mấy miếng cơm, đợi đến khi ngẩng đầu lên, cô đã điều hòa được những cảm giác phức tạp trong lòng, cô cười nói: “Sur huynh, việc riêng của anh không cần phải nói cho em biết.”

Đồng tử Dương Bùi Văn hơi co lại, trong lòng thoáng hiện lên cảm giác thất vọng. Thì ra là tự anh đa tình.

Sau đó hai người trầm mặc hồi lâu, trong phòng chỉ có tiếng ăn uống của Mạc Đồng. Một lúc lâu sau, anh lại nghe thấy Mạc Đồng nói. “Sur huynh, sau này anh không cần mời em ăn cơm nữa, tiền của em bây giờ cũng đủ dùng.”

Dương Bùi Văn nghe xong trong lòng bốc hỏa. “Em nghĩ anh muốn thế à, anh gọi em tới nhà hàng không phải để mời em, anh chỉ muốn tìm một người đi cùng thôi.”

Mạc Đồng nghĩ thầm, anh đúng là người có sở thích thép vàng lên mặt mình.

“Anh mua mấy món đồ cho em là.....để giúp đỡ người nghèo. Dù sao tiền anh nhiều như vậy cũng không có chỗ tiêu.

Mạc Đồng nhìn anh đầy vẻ chán thành. “Sur huynh, may mà có sự giúp đỡ của anh, nhưng thật sự bây giờ em không thiếu tiền. Cứ chiếm tiện nghi của anh như trước đây em cảm thấy rất bất khoan.”

“Bất khoan để trong lòng được rồi, còn nữa, sau này gọi em thì em phải ra, nếu không anh sẽ thu hết lại toàn bộ công việc anh giới thiệu cho em.” Dương Bùi Văn uy hiếp.

“Dạ.” Mạc Đồng hít sâu một hơi, ngoan ngoãn đồng ý.

Những ngày tiếp theo lại sóng yên biển lặng giống như trước đây. Bên cạnh Dương Bùi Văn vẫn có không ít oanh oanh yến yến vây quanh, trên sân bóng, trong nhà ăn, thư viện, lúc nào Mạc Đồng cũng nhìn thấy anh đứng trong vòng vây mỹ nữ, chỉ là không có lúc nào nhìn thấy anh ở cùng một chỗ với Vương Nhược Nam.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ghen

Từ lần tham gia võ đài Karaoke trung thu năm trước, Mạc Đồng bắt đầu gặp nhận được những lời làm quen. Đối với sự tiếp cận của các nam sinh, cô vẫn giữ một chừng mực nhất định, đối xử khách sáo, đầy đủ lễ tiết.

Cũng không phải cô kỳ thị tình yêu, nhưng cô sống tới từng này tuổi đã có thói quen an phận, mọi chuyện đều dễ thuận theo tự nhiên, cuộc đời êm đềm trôi qua như dòng nước, vô ưu vô lo.

Trưa nay cô đi mua cơm với Vương Lộ Lộ, lúc đến nhà ăn tình cờ gặp được bạn trai Lộ Lộ là Lý Hạo, hai người không trở về ký túc xá nữa mà tìm một bàn trống trong nhà ăn, bốn người ngồi xuống bàn ăn cơm cùng nhau. Một vị khách không mời còn lại chính là bạn cùng phòng Lý Hạo, sinh viên khoa máy hóa học tự động Tôn Manh. Thực ra lần gặp gỡ này cũng không được tính là ngẫu nhiên. Tất cả là do Lý Hạo và Vương Lộ Lộ đã an bài với nhau. Bạn Tôn Manh cũng phòng với Lý Hạo đã sớm có ý định theo đuổi Mạc Đồng, chỉ là chưa có cơ hội thích hợp, vừa lúc biết được bạn gái Vương Lộ Lộ của Lý Hạo ở cùng phòng ký túc xá với Mạc Đồng, nên mới tìm tới hai người nhờ bọn họ tạo cơ hội, đó là lý do xuất hiện cuộc gặp gỡ vô tình này.

Bốn người vừa ăn cơm vừa trò chuyện. Lý Hạo ngồi phía đối diện Vương Lộ Lộ, còn Tôn Manh ngồi đối diện với Mạc Đồng.

“Mạc Đồng, đây là Tôn Manh, là sư huynh năm ba khoa máy hóa học tự động.” Vương Lộ Lộ nhiệt tình giới thiệu.

“Xin chào, rất vui được gặp em” Tôn Manh cũng nhiệt tình chào hỏi.

Mạc Đồng nhìn dáng vẻ của vị sư huynh này cũng thanh tú, nho nhã, lễ độ, trong lòng cũng có hảo cảm. “Rất vui được gặp anh.”

Vương Lộ Lộ và Lý Hạo sợ không khí nhàm chán nên đã nghĩ ra một số đề tài từ trước, chỉ cần lúc mọi người không biết nói gì sẽ đem ra dẫn dắt câu chuyện, hơn nữa Tôn Manh cũng là cán bộ trong trường, đầu óc linh hoạt, biết kể chuyện phiếm, thành ra bữa cơm rất hòa hợp, tiếng cười vang lên liên tục.

Bốn người cứ ngồi trò chuyện như vậy, đến lúc vui vẻ nhất thì đột nhiên phát hiện ra có một nam sinh phá vỡ phong cảnh, đi tới ngồi cạnh Tôn Mạnh. Bàn ăn trong căn-tin rất nhiều, mà bây giờ, vẫn còn không ít bàn trống.

Mạc Đồng ngẩng đầu nhìn, tưởng là ai quen biết với hai nam sinh kia lại kinh ngạc phát hiện người mới tới không phải ai khác mà chính là đại ân nhân Dương Bùi Văn của cô. Ba người kia hiển nhiên cũng nhận ra nhân vật phong vân này, tất cả tầm mắt đều dời về phía anh.

“Cậu là chủ tịch hội sinh viên Dương Bùi Văn.” Tôn Mạnh cao hứng nói, “Trung thu năm trước ở trường có tổ chức vũ đài karaoke, cậu từng song ca với Mạc Đồng một bài hát, mình vẫn còn nhớ hai người phối hợp với nhau rất tuyệt vời, thật sự không chê vào đâu được. Hoàn toàn không kém màn song ca của Trương Học Hữu và Tuệ Quân.”

Dương Bùi Văn đang xị mặt, nghe thấy mấy lời ca ngợi này liền tươi cười rạng rỡ, nụ cười kia giống như được dán vào mặt vậy. “Bạn học, hôm đó cậu cũng có mặt sao? Có phải cậu cảm thấy chất giọng của cô ấy rất thuần khiết, giống như không nhiễm bụi trần?”

Tôn Mạnh vẫn chưa hiểu gì chỉ liên tục gật đầu. “Cũng không sai. Vừa nghe thấy giọng của cô ấy, cả người liền trở nên ngây dại. Cậu nói đúng không? Lý Hạo.”

Miệng Lý Hạo vẫn còn đồ ăn, mơ hồ nói. “Cũng không sai, đa số bạn học đều nói vậy.”

Sắc mặt Dương Bùi Văn đột nhiên biến đổi. “Vậy các cậu đã bao giờ nhìn thấy đáng về khi kiếm tiền của cô ấy chưa. Nếu nhìn thấy, đảm bảo các cậu càng được mở rộng tầm mắt. Hai mắt cô ấy còn sáng hơn ở đèn lồng, giống hệt như người chưa từng nhìn thấy tiền bao giờ. Nếu ai thiếu nợ cô ấy, cô ấy có thể xông lên liều mạng với cậu.”

Tôn Mạnh cảm thấy hồ đồ, kỳ quái hỏi. “Thật vậy sao?”

Mạc Đồng không biết mình đã đắc tội anh lúc nào mà anh lại chạy tới bồi nhọ cô như vậy, trước mặt người khác cô không tiện đáp trả, cô tức giận nắm chặt thìa, nhưng ngoài mặt vẫn làm như không có chuyện gì. “Chịu thôi, ai bảo tôi là người nghèo. Không giống thiếu gia công tử như ai kia, chưa bao giờ biết đồng tiền quan trọng tới mức nào, tiêu tiền như nước. Đứng là nhà giàu thói thịt, ngoài đường chết công.” Cô chậm rãi nói, nhưng mỗi câu đều nhấn rất mạnh, lúc nói xong còn không quên đưa mắt cảnh cáo Dương Bùi Văn.

Dương Bùi Văn lại vô cùng nhàn nhã, anh lấy nhu chế cương, ánh mắt khờ lờm Mạc Đồng ngồi phía đối diện. “Bây giờ em có nhiều thời gian rồi thật, còn rảnh để tới đây ăn cơm, tán gẫu với người khác. Dù rảnh rồi tới đây em cũng đừng quên bổn phận của mình. Sáng nay lúc anh lấy quần áo ra ủi mới thấy bộ quần áo mặc chơi bóng hôm qua còn nguyên dấu bóng, thấy em rảnh rồi như vậy, anh sẽ mang đến để em giặt lại lần nữa.”

Trong khoảng thời gian này Dương Bùi Văn đã phát hiện ra có nam sinh lân la tới làm quen với Mạc Đồng, lửa giận đầy bụng, vừa đứng xếp hàng mua cơm đã thấy Mạc Đồng cười cười nói nói với một nam sinh, lửa giận bộc phát, xem ra không chính cô không được.

Mấy người ngồi đây nghe thấy liền kinh ngạc há hốc miệng, tất cả ánh mắt đều chuyển về phía Mạc Đồng. Tôn Mạnh nghi ngờ hỏi. “Mạc Đồng, sao em lại giúp cậu ta giặt quần áo?”

Vương Lộ Lộ ngẫm nghĩ, chợt nghĩ ra điều gì liền nói. “Thì ra là cậu giặt quần áo cho anh ấy, còn nói dối là của em họ ở quê nữa.”

Lúc này Mạc Đồng đã hết đường chối cãi. Cô không rõ vì sao Dương Bùi Văn đáng ghét này lại chạy tới gây chuyện vào lúc này, không phải bọn cô đã có giao hẹn nước sông không phạm nước giếng sao? Cho dù có gặp mặt trên đường cũng phải giả bộ như không quen biết. Bị anh chọc tức, cô giận tới nghiến răng nghiến lợi, hung hăng trừng mắt nhìn đầu heo phía đối diện, oán hận nói. “Các cậu nghĩ mình muốn à, nếu không phải anh ta giao phó...” Nhất thời xúc động khiến câu nói kia vọt ra khỏi miệng, lúc này, cô đang dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn người ngồi đối diện, đầu óc nóng giận đã bình tĩnh trở lại, nếu vì thỏa cơn tức mà không kiềm chế mồm miệng, không chỉ có gà bay trứng vỡ mà ngay cả vịt đã nấu chín cũng bay mất, cô kiềm chế lại, nuốt hết lời hay ý đẹp vào bụng nhưng không nuốt nổi oán khí. Vừa dứt một thìa cơm vào miệng, chân cô cũng đá thẳng vào chân Dương Bùi Văn, Dương Bùi Văn đau đến suýt phun cơm ra ngoài, nước mắt lưng tròng mà không dám kêu, về mặt cơ giặt một lúc mới trở lại bình thường.

Bảo thủ thành công, Mạc Đồng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của anh, tức giận mà không dám nói gì, trong lòng cảm thấy sáng khoái. Nhưng có ôn thần ngồi đối diện, cô cũng mất hết khẩu vị, cô đứng lên cầm lấy cấp lồng cơm rời đi. Dương Bùi Văn thấy cô đi rồi cũng cáo lỗi chạy theo. Chân đâu mà vẫn phải cố nén giữ vững phong độ. Trong lòng không ngừng mắng, nha đầu chết tiệt kia, bình thường thấy cô ấy nhẹ như vài bông, gió thổi qua cũng bay mất mà lại có sức lực mạnh mẽ như vậy.

Mạc Đồng thờ phỉ phỉ đi đường, chỉ thấy Dương Bùi Văn đuổi theo phía sau, không hổ là kiện tướng thể dục thể thao, chưa đầy mấy giây đã chạy lên trước chặn đường cô.

Lúc này là giờ cao điểm sinh viên chen chúc nhau đi vào căn-tin, Mạc Đồng vội vàng ngoái trước nhìn sau, không biết anh định làm gì. Cô hạ giọng nói: “Anh mau tránh ra, nếu bị người khác nhìn thấy, hậu quả anh tự chịu.”

Dương Bùi Văn thấy cô tức giận tới đỏ bừng mặt, anh nuốt nốt miếng cơm còn nghẹn trong miệng, chậm rãi nói. “Muốn người ta không biết trừ khi mình không làm, em phải nhớ, thứ trên hợp đồng chính là dấu vân tay của em đó.”

Mạc Đồng nghe xong hai mắt liền phun lửa, biết nói gì với anh cũng vô nghĩa, cô thầm nghĩ coi như anh lợi hại, không dây vào được chả lẽ cũng không biết trốn sao? Vì thế cô đi vòng qua người Dương Bùi Văn, định chạy trốn khỏi anh. Nhưng Dương Bùi Văn nghiêng sang trái, nghiêng sang phải, sóng chết cũng không nhường đường cho cô. Cô tức giận, không thèm nghĩ tới hậu quả liền hô lớn. “Anh định làm gì vậy hả?” Tiếng gầm đầy giận dữ đã thu hút không ít ánh mắt nhìn về phía này.

Dương Bùi Văn cầm thìa chỉ vào cô nói. “Được lắm, bây giờ em cứng cáp rồi, lá gan cũng lớn hơn trước phải không? Còn dám gào lớn với ân công nữa.”

Mạc Đồng không để ý đến anh, tiếp tục tìm cách chạy vượt quan anh. Anh lại nhanh nhẹn chặn cô lại.

“Bây giờ em không cần làm việc nên nhiều thời gian rảnh lắm đúng không, còn biết đi cầu kết làm bậy với nam sinh.”

Mạc Đồng thấy anh ăn nói bừa bãi, ngậm máu phun người, giận quá hóa cười. “Em chỉ kết giao với nam sinh bình thường sao lại gọi là cầu kết làm bậy? Không phải anh ở ngoài cả ngày đều có một đám nữ sinh vây quanh sao?” Lời vừa thốt ra cô đã thấy hối hận, sao cô có thể nói ra những lời kỳ cục như vậy?

Dương Bùi Văn nóng nảy, lắp bắp nói. “Đó là-----chuyện công việc, anh là chủ tịch hội sinh viên nên phải giao tiếp với nhiều nữ sinh, hơn nữa...ngoài việc giải đáp những thắc mắc cho bọn họ cũng không làm gì nữa, Em thì khác, không có chuyện gì mà lại đưa mắt cười đùa với nam sinh, còn ra thể thống gì.”

Mạc Đồng không nhịn được hét lên. “Đưa mắt cười đùa thì sao, đây là chuyện của em, không mượn anh quản.” Nói xong cô liền đẩy anh ra chạy về ký túc xá. Dù cho Dương Bùi Văn đuổi theo, kêu gọi thế nào cô cũng không để ý. Sau hi an toàn về tới ký túc xá, dù da mặt Dương Bùi Văn dày thế nào cũng không thể xông vào trong.

Trưa hôm đó, không biết Dương Bùi Văn đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại mà cô không thèm nhận, lại còn tắt máy, dù gì cô cũng đang thất nghiệp, cũng không có người tìm cô.

Cơm nước xong, Vương Lộ Lộ trở về ký túc xá bắt giữ Mạc Đồng truy hỏi. “Mạc Đồng, cậu mau thành thật khai báo, cậu và cái tên Dương Bùi Văn kia là như thế nào?”

“Mình và anh ta thật sự không có gì.”

“Đừng bày trò nữa. Không có gì sao lại giúp anh ta giặt quần áo. Hơn nữa, chuyện vừa này, rõ ràng là anh ta có ý phá đám kế hoạch.”

“Phá đám kế hoạch gì?” Mạc Đồng bị lừa mà vẫn chưa hay biết.

Vương Lộ Lộ liền dậm chân nói: “Hài, chưa cần biết phá đám chuyện gì, cậu mau nói cho mình biết cậu với Dương Bùi Văn là thế nào. Sao lại giặt quần áo giúp anh ta.”ssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nụ Hôn Đầu Tiên

“Đó là công việc làm thêm ngoài giờ học, Dương Bùi Văn tìm việc giúp mình, mình báo đáp anh ấy, giúp anh ấy giặt quần áo. Cậu đừng nên hiểu lầm” Mạc Đồng cái khó ló cái khôn. “Hơn nữa, ai mà không biết Vương Nhược Nam chính là người yêu của Dương Bùi Văn, khoảng cách giữa mình và anh ấy thật sự rất xa.”

“Ra là vậy.” Nhắc tới Vương Nhược Nam, Vương Lộ Lộ còn đang nửa tin nửa ngờ đã hoàn toàn tin tưởng.

Đến giữa trưa, Dương Bùi Văn như kiến bò trên chảo nóng, anh có làm cách nào cũng không tìm thấy Mạc Đồng. Mãi tới buổi tối, anh mới tìm thấy cô ở phòng tự học.

Anh nắm chặt tay, trầm nghĩ: Em giỏi lắm Mạc Đồng, bây giờ em còn dám chống đối anh nữa phải không? Để xem anh thu phục em như thế nào. Anh tràn ngập ý chí chiến đấu bước vào trong gọi cô, cô không để ý; kéo cô, cô ngồi vững như núi Thái Sơn. Trong phòng học yên tĩnh có rất nhiều sinh viên đang chăm chỉ học hành, động tác của anh vô tình đụng phải một bạn học ngồi phía sau, chỉ thấy nam sinh kia tức giận nói. “Bạn học à, đây là phòng tự học, hai người muốn đánh muốn mắng muốn cười thì ra ngoài được không?”

Mạc Đồng nghe thấy đỏ bừng mặt, còn Dương Bùi Văn lúc trắng lúc đỏ, anh nhìn Mạc Đồng, cúi người ghé sát vào tai cô uy hiếp. “Em có đi ra không thì báo?” Mạc Đồng cúi đầu, kiên quyết phun ra một chữ “không”. Dương Bùi Văn chịu thua, chỉ có thể phẫn nộ nhìn Mạc Đồng vui sướng khi thấy người gặp họa, lúc rồi đi anh còn tức giận chỉ ngón tay về phía cô, làm khẩu hình nói. “Em chờ đấy cho anh.”

Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.

Mạc Đồng tự học từ năm giờ, nhìn thấy đồng hồ chỉ mười một giờ, cô liền thu dọn sách vở quay về ký túc xá. Cô định về sớm một chút, nhưng lại sợ Dương Bùi Văn chờ ở cửa, đã trễ như vậy, chắc anh cũng hết hy vọng rồi.

Cô nhàn nhã bước trên con đường nhỏ trở về ký túc, người trên đường lúc này rất thưa thớt, phần lớn sinh viên đã đi nghỉ ngơi. Đột nhiên phía rừng cây

bên trái xuất hiện một đôi ung trảo, nhanh nhẹn kéo cô vào trong. Mạc Đồng còn tưởng có ma, sợ tới hồn phi phách tán, hét lớn. “Ai đó?” thì nghe thấy một giọng nói hung dữ quen thuộc. “Anh đây.” Chờ tới khi cô trấn tĩnh lại liền tức giận hỏi. “Đã trễ như vậy còn ở đây giả ma giả quỷ, anh bị bệnh à. Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

“Làm gì? Em còn dám hỏi như vậy sao. Em là loại người vong ân phụ nghĩa, không chỉ dám la hét với ân nhân mà còn dám tắt điện thoại, từ chối cuộc gọi của anh, em không muốn sống nữa đúng không?”

Mạc Đồng quay đầu định rời đi. “Em không tranh luận với anh.”

Cổ tay bị Dương Bùi Văn tóm chặt lấy. “Còn muốn chạy sao? Không dễ dàng như vậy đâu.”

Mạc Đồng từ chối hai lần, lực tay Dương Bùi Văn rất mạnh, cô rõ ràng không phải là đối thủ của anh, dưới tình thế cấp bách cô nảy sinh ác ý, nói giọng uy hiếp. “Nếu anh không buông tay, em sẽ kêu lên, em nói thật đấy, anh có sợ không?” Nói xong cô liền há miệng tỏ vẻ sắp kêu lên.

Dương Bùi Văn vẫn ghì chặt tay cô, anh nhìn cô cười tủm tỉm, gương mặt khiến bao nhiêu nữ sinh thần hồn điên đảo tiến lại gần, khẽ nói. “Em kêu đi.”

Tim Mạc Đồng đập loạn lên, tay kia dùng sức đẩy anh ra mà không dịch chuyển được chút nào, ai nói nam nữ bình đẳng, sự khác biệt giữa nam và nữ sờ sờ ra đây. Cô tức giận uy hiếp. “Em kêu thật đấy.”

Dương Bùi Văn không những không sợ mà còn cổ vũ. “Kêu đi, kêu nhanh đi.”

Mạc Đồng thấy không còn cách nào khác, mở miệng hô to. “Có.....” chữ “ai không” còn chưa kịp thoát ra ngoài, gương mặt xấu xa kia đã cúi hất xuống, đầu óc cô trở nên mơ hồ, miệng bị bịt chặt lại, đầu tiên cô kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó lại xấu hổ nhắm chặt mắt lại, cô giãy dụa um um vài tiếng lại bị cánh tay tà ác kia ôm chặt hơn, miệng bị chặn kín, cả mũi cũng bị đè ép không thể hô hấp.

Lúc Dương Bùi Văn hôn thì cô đang há miệng kêu, vì thế miệng cô mở rộng không hề phòng bị, anh không cần cạy hàm răng cô đã tiến quân thần tốc, đầu lưỡi khuấy đảo trong miệng cô, đảo đông đảo tây, vô cùng càn rỡ. Trên thực tế, chỉ vì sự dọa dẫm của Mạc Đồng nên Dương Bùi Văn mới có thêm can đảm Bá vương ngạnh thượng cung, đây cũng là nụ hôn đầu tiên của anh, không hề có kỹ xảo, trình tự, đơn giản chỉ là bản năng và tình cảm mãnh liệt.

Mạc Đồng cảm nhận được hơi thở mùi bạc hà nhàn nhạt trong miệng anh, trong đầu như có pháo hoa không ngừng nổ tung, dù rất xấu hổ nhưng cô lại không ngăn được mình hưởng thụ cảm giác kỳ diệu này, sự chống cự yếu ớt dần, cuối cùng chỉ biết thuận theo anh.

Mãi lâu sau, tới khi Dương Bùi Văn thỏa mãn con đói khát mới buông cô ra. Hai người đứng trong bóng cây loang lổ, thở hổn hển.

Mạc Đồng che miệng lại, khẽ mắng. “Anh là đồ lưu manh.”

Mặt Dương Bùi Văn đỏ bừng như người say rượu, nhưng vẫn không buông tha cô, cười nói. “Sợ rồi à, nếu em dám không nghe lời lần nữa, anh càng lưu manh hơn.”

Mạc Đồng nghe vậy chỉ sợ anh xông tới làm loạn, cô lùi về phía sau mấy bước, xấu hổ hỏi: “Vậy rốt cuộc anh muốn gì?”

“Muốn gì? Hỏi hay lắm. Hôm nay anh giao hẹn với em ba điều. Thứ nhất, sau này em không được tự ý bắt chuyện với nam sinh. Thứ hai, anh gọi thì em phải tới, không được lớn giọng với anh, không được từ chối cuộc gọi của anh, càng không được tắt máy khi anh chưa cho phép. Thứ ba, lúc anh gọi thì không được ra về không quen biết anh, nhưng phải giữ bí mật chuyện giặt quần áo giúp anh, không được để xuất hiện tin đồn.”

Mạc Đồng nghe thấy những điều khoản ngang ngược này cũng bất chấp cảm giác xấu hổ khi nãy, hai tay chống hông, nhanh chóng hóa thành Mẩu Dạ Xoa, âm lượng cao tới quãng tám. “Dựa vào cái gì?”

Dương Bùi Văn cười phóng đảng, không có ý tốt đi tới gần cô, uy hiếp: “Có bạn lĩnh em hỏi lại lần nữa đi.”

Mạc Đồng thấy tình hình không ổn, lùi liên tục về phía sau, cô nghĩ hão hán phải bỏ qua thiệt hại trước mắt, hừ một tiếng, quay đầu co cẳng chạy, trong nháy mắt đã ra khỏi rừng cây. Dương Bùi Văn không đuổi theo, anh đứng phía sau nhìn bại tướng hốt hoảng trốn tránh như chuột cười mỹ mãn, anh nghĩ, em có chạy tới đâu cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Về đến ký túc xá, Mạc Đồng ngồi chết lặng trên giường, lỗ tai không ngừng ong ong, cô mất hồn mất vía, một lúc lâu vẫn không biết đã có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng, cô vẫn đưa ra được kết luận: cô đã bị Dương Bùi Văn cưỡng hôn.

Nằm trên giường, cô lẩn qua lẩn lại mà vẫn không ngủ nổi. Những tình tiết trong rừng cây như một bộ phim tái hiện trong đầu cô. Đúng là Dương Bùi Văn đã hôn cô, nhưng cái này được tính là hôn sao? Nhớ lại cảnh đó, mặt cô nóng bừng như phát sốt.

Mà tới đó, Dương Bùi Văn như người vừa được uống mật, anh nằm trên giường không ngừng vuốt ve môi mình cười trộm. Buổi sáng, khi tỉnh lại anh còn phát hiện ngón trỏ vẫn đặt trên môi, khóe miệng cong cong giống lúc trước khi ngủ.

Về sau, giống như Dương Bùi Văn đã cài thiết bị theo dõi lên người cô, mọi hành tung của cô đều được anh nắm rõ. Chỉ cần có nam sinh bắt chuyện với cô trong nhà ăn, ở trên đường, trong thư viện, cô đều có thể khe được một tiếng ho khan đã cất lực khổng chế.

.....

Sau đó trường đại học A xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Đó là thị trường thành phố Y đến thị sát trường đại học A.

Chuyện cán bộ nhà nước tới thị sát trường học cũng không phải mới mẻ gì, nhưng khi nói qua bối cảnh, cả trường đại học A như muốn nổ tung. Thì ra thị trường thành phố Y chính là cha của trường ban tuyển truyền Vương Nhượng Nam, Vương Nhượng Nam chính là con gái của thị trường thành phố Y, tên của hai cán bộ cao cấp này đã khiến đại học A bùng nổ.

Cái này cũng chưa tính là gì, truyện giết gân hơn nữa là hôm thị trường thành phố Y tới, người đi theo ông ta không chỉ có ban lãnh đạo đại học A, Vương Nhượng Nam mà còn có cả chủ tịch hội sinh viên Dương Bùi Văn. Thị trường đã chỉ đích danh anh đi cùng, vì thế, tất cả mọi người trong trường đều tận mắt chứng kiến, ngài thị trường cao quý được đám đông tháp tùng, hai bên trái phải là con gái cưng và con rể tương lai Dương Bùi Văn.

Mạc Đồng không có cơ hội nhìn thấy hình ảnh hài hòa đó, chỉ có mấy chị em trong ký túc trở về hào hứng kể lại, bàn luận sôi nổi về mối tình Dương – Vương trong khoảng thời gian dài.

Sau đó Mạc Đồng mới nhìn thấy ảnh chụp thị trường ở trước phòng tuyển truyền, ảnh chụp dán đầy một tủ kính. Không chỉ có một bức cô nhìn thấy Dương Bùi Văn, còn có một bức, cô nhìn thấy cảnh gia đình ấm áp, Dương Bùi Văn thân nhiên đứng bên cạnh thị trường, mỉm cười. Còn thị trường thì cúi đầu nhìn Dương Bùi Văn cười ngọt ngào với con gái bảo bối, mặt đầy vẻ yêu chiều. Nhìn vào bức hình này thật khiến người ta có cảm giác, ba người này chính là một gia đình.

Hôm đó là lúc chạng vạng, cô giả bộ đi ngang qua lại bị mất bức ảnh đó hấp dẫn tầm mắt. Sau đó, cô đã xem xét rất kỹ lưỡng, trái tim không ngừng đập loạn như kẻ trộm.

Nhìn thấy những bức ảnh đó, cô thất thần đi tới chỗ pho tượng Lý Thị Trân phía sau thư viện ngồi rất lâu. Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì. Mỗi lúc phiền muộn, cô đều thích ngồi ở một nơi an tĩnh, pho tượng Lý Thị Trân trong rừng cây nhỏ chính là nơi an tĩnh cô yêu thích nhất.

Cô không muốn dây dưa, nhưng mỗi khi cô ghim cương trước bờ vực, muốn để bản thân tỉnh táo thì Dương Bùi Văn lại tới trêu chọc cô. Mỗi khi cô khát khao mơ ước giấc mộng đẹp, anh lại dội cho cô một gáo nước lạnh. Những ngày như vậy phải tiếp tục bao lâu nữa? Nghĩ kỹ lại, anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô. Đứng là cô tự chúc phiền toái vào người.

Ngay lúc cô nghĩ sau này nên đối xử với người kia như thế nào, người kia lại gọi điện tới.

“Đi ăn cơm với anh.” Hiện giờ, biểu hiện của Dương Bùi Văn giống như cô đã trở thành vật sở hữu của anh.

“Em ăn rồi.”

“Ăn rồi thì đi ăn khuya với anh.”

Hai mắt Mạc Đồng bắt đầu ẩm ướt. “Không đi có được không?”

Phía bên kia điện thoại im lặng một lát, hình như Dương Bùi Văn nhận ra giọng nói cô có phần khác lạ, liền hỏi. “Có phải gần đây em đã nghe được tin đồn gì không?”

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hiểu Lắm Càng Sâu

Mạc Đồng trầm mặc không nói.

“Em đừng nghe người khác nói hươu nói vượn. Mọi chuyện không giống như em nghĩ đâu.”

Mạc Đồng ngẩn người, không biết mình nên vui mừng hay khổ sở. “Sur huynh, em nói rồi, chuyện riêng của anh không cần nói với em. Những chuyện đó không liên quan đến em.”

Nhất thời Dương Bùi Văn không biết phải nói gì cho đúng, một lúc lâu sau mới nói. “Vậy em xuống dưới đi.”

“Thật sự em không đói, để lần sau được không?”

“Tất nhiên là không.” Dương Bùi Văn kiên quyết nói, nhưng nửa câu sau lại có vẻ mất tự nhiên. “Không nhớ ba điều giao hẹn của anh à?”

Mạc Đồng cố che giấu giọng nói đang run rẩy, nhẹ nhàng nói. “Được, vậy anh đang ở đâu, em sẽ qua đó.”

“Anh đợi em ở cổng sau trường, chính là nhà hàng lần trước.”

“Được.”

Tắt điện thoại, Mạc Đồng đứng dậy phui mông quần không hề có vết bẩn nào, đột nhiên nghĩ tới chuyện trước nay Dương Bùi Văn chưa từng công khai gặp gỡ cô, bước chân trở nên nặng nề. Rốt cuộc, quan hệ giữa bọn họ là gì?

Hai người gặp nhau ở cổng sau trường, cùng nhau đi tới nhà hàng lần trước. Đúng là số kiếp đi tới cửa còn bị người ta ức hiếp, vừa bước vào quán đã phát hiện có rất đông sinh viên ngồi quây tròn vào một bàn, nữ sinh ngồi chỗ đối diện cửa ra vào nhìn thấy hai người bọn họ liền hô to. “Dương Bùi Văn, các cậu cũng tới rồi à?” Người kia không phải Vương Nhượng Nam thì còn ai khác? Đúng là nhân sinh hà xử bất tương phục. Những bạn học khác nghe thấy đều quay đầu lại nhìn.

“Đến đúng lúc lắm, chúng ta vừa gọi mấy món ngon. Hôm nay là sinh nhật Vương Nhượng Nam, tất cả mọi người đang tụ tập ăn mừng.” Người vừa nói cũng là cán bộ trong hội sinh viên, là trưởng ban đối ngoại Triệu Thư Hàm. Vương Nhượng Nam có vẻ ngoài đoan trang, nhân phẩm, học vấn đều ưu tú, vốn có rất nhiều người theo đuổi, nên đông người tới dự sinh nhật cô cũng không có gì lạ.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Một nữ sinh nói tiếp, Dương Bùi Văn không biết người này, có thể là bạn cùng lớp với Vương Nhượng Nam.

“Trời ạ. Nhượng Nam, không phải cậu nói Dương Bùi Văn không rảnh à?” Người nói chuyện cũng là một nữ sinh Dương Bùi Văn không biết. Nữ sinh đúng là bất quá.

“Đúng vậy.” Vương Nhượng Nam nói xong liền đứng lên đón tiếp hai vị khách không mời mà đến. “Mình mời cậu ấy không đến, vậy mà giờ lại tự đưa thân tới cửa.” Nói xong, cô cười tự giễu.

Dương Bùi Văn khó xử, cười cũng khó, không cười cũng khó. “Đúng là hôm nay rất bận, trong trường định tổ chức một nhóm người tới nông thôn tình nguyện nên phải đi tới các khoa kêu gọi, giờ mới xong việc.”

“Không sao, đến là tốt rồi, tới đây ngồi đi.” Vương Nhượng Nam nói xong liền kéo Dương Bùi Văn vào trong, một bạn học ngồi cạnh cô đã thông minh nhường lại chỗ của mình, đồng thời lấy ra hai cái ghế cho cô và Mạc Đồng.

“Bạn này là?” Có người tò mò hỏi.

“Mình nhớ ra rồi, đó là quán quân vô địch Karaoke trung thu năm trước.” Một nam sinh nói.

“Cậu nói mình mới nhớ, đúng là cô ấy, hình như tên là Mạc Đồng, năm hai ngoại ngữ.” Triệu Thư Hàm nói, còn nở nụ cười đầy ẩn ý. “Chủ tịch, có vẻ anh rất thân với tiểu muội muội này. Có phải đã quen nhau từ trước khi đầu vô địch không?”

Mạc Đồng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, Dương Bùi Văn không nói gì thì lại nghe thấy tiếng Vương Nhượng Nam. “Nói linh tinh gì vậy, cô ấy quen Bùi Văn khi làm thêm ngoài giờ học.”

“Thật không?” Triệu Thư Hàm tò mò hỏi.

Mạc Đồng bưng cốc nước lên uống một ngụm, áp ứng đáp. “Đúng vậy.” Cô vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Dương Bùi Văn.

Đợi đến khi thỏa mãn sự tò mò của bản thân, tất cả hỏa lực lại tập trung tới nhân vật chính đêm nay.

“Chủ tịch, không thể nói trong thời gian này anh thật nở mày nở mặt, thị trường thành phố Y chỉ đích danh anh đi cùng, bức ảnh anh chụp chung với thị trường và Nhượng Nam dán ở trước phòng tuyên truyền không biết đã thu hút được bao nhiêu ánh mắt.”

“Đúng vậy. Nhượng Nam à, không ngờ cậu lại là con gái thị trường thành phố, cậu thật biết giữ bí mật.”

“Nếu so sánh với Bùi Văn mình phải gọi anh ấy là sư phụ, anh ấy à, đến cả mình còn dám giấu diếm. Bối cảnh nhà anh ấy nói ra thật đúng là dọa chết người.” Vương Nhượng Nam thấy mọi người khen tặng nên rất vui vẻ. Còn Dương Bùi Văn lại thấy lo lắng, chắc chắn ban lãnh đạo nhà trường đã đem chuyện của anh nói cho thị trường.

“Thật á?”

“Có khùng bỏ như vậy không?”

“Nói nghe thử chút xem.”

“Anh ấy là.....”

Vương Nhượng Nam vừa nói đã nghe thấy Dương Bùi Văn ngắt lời. “Mọi người đừng nghe cậu ấy nói lung tung.”

Vương Nhượng Nam sinh ra trong gia đình làm quan, từ nhỏ đã biết nhìn sắc mặt người khác, cô thấy vẻ mặt Dương Bùi Văn không vui vẻ gì, liền thức

thời ngậm miệng lại.

Mạc Đồng cũng ở trong đám người tò mò chờ đáp án, thấy không làm rõ được vấn đề liền cảm thấy thất vọng. Bây giờ nghĩ lại cô bắt đầu thấy lo lắng, thời gian cô quen Dương Bùi Văn nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, không thân nhưng cũng không lạ, mọi chuyện nhỏ nhặt của cô Dương Bùi Văn đều biết, vậy mà cô lại không biết gì về anh. Dương Bùi Văn từng nói với cô cha anh là một nhân vật lớn, nhưng lại không hề đề cập đó là thần thánh phương nào.

Không khí có phần gượng gạo, vẫn là Triệu Thư Hàm năng động phá vỡ cục diện bế tắc. “Bánh gato đâu? Người tới đủ rồi, còn chưa mang đồ ăn lên thì ăn mừng kiểu gì?”

Mọi người xôn xao hưởng ứng. Mỗi người một câu, bánh gato được bung ra, trên đó đang cắm rất nhiều ngọn nến đủ màu sáng lấp lánh.

“Sau đây, xin mời thọ tinh của chúng ta cầu xin một điều ước.” Một nữ sinh nói.

“Đứng.” Mọi người phụ họa.

Vương Nhược Nam chấp tay đặt dưới cằm, nhắm mắt lại ước nguyện. Mạc Đồng ngồi đối diện cô, nhìn thấy gương mặt cô phản chiếu qua chiếc khay bạc, dưới ánh sáng nhu hòa của ánh nến, ánh đèn, mái tóc cô xõa xuống vai, phía trên đỉnh đầu có cài một chiếc nơ bướm màu đỏ đẹp như công chúa trong chuyện cổ tích. Còn Dương Bùi Văn ngồi bên cạnh cô càng phù hợp với vai hoàng tử trong truyền thuyết. Mạc Đồng âm thầm tự ti.

Vương Nhược Nam ước xong đứng dậy thổi nến, thổi một hơi vẫn còn sót lại mấy cây. Dương Bùi Văn đành phải đứng lên thổi giúp cô. Mọi người vỗ tay hoan hô, sau đó có người cắt bánh ngọt, người cho vào đĩa giấy chuyển xuống.

Những âm thanh ầm ỹ lắng xuống, Triệu Thư Hàm cười xấu xa nói. “Nhược Nam vừa ước gì vậy? Có liên quan tới chủ tịch của chúng ta không?”

Dương Bùi Văn vừa nghe liền lo lắng nhìn Mạc Đồng, đúng lúc cô đang cúi đầu ăn bánh gato.

Vương Nhược Nam nghe vậy, hai má thoáng ửng hồng, không khẳng định nhưng cũng không phủ định hỏi lại. “Muốn biết à?”

Triệu Thư Hàm vội vàng gạt đầu. “Muốn chứ.” Vài người còn lại cũng a dua hòa theo.

Vương Nhược Nam quay đầu đi, ra về nói. “Mình không nói cho cậu đâu.”

“Trêu ta à.” Triệu Thư Hàm thất vọng ai oán, mọi người cất tiếng cười ha ha.

Chỉ một lát sau đồ ăn đã được bung lên, mọi người vui chơi, cười nói nhộn nhịp, không khí vô cùng sôi động. Mạc Đồng ăn uống một lúc, nhìn thấy xung quanh toàn là người lạ, không biết nói chuyện cùng ai liền đứng dậy nói. “Mình còn có chút chuyện, mình đi trước.”

“Nhanh vậy sao? Chúng ta còn chưa đi hát mà.” Triệu Thư Hàm nói.

“Đúng vậy. Mạc Đồng, ở lại chơi thêm đi.” Người vừa nói đúng là Vương Nhược Nam.

“Đề cô ấy đi đi, cô ấy không thích náo nhiệt.” Dương Bùi Văn nói xong liền đứng lên. “Đề anh tiễn em.”

“Không cần đâu.” Mạc Đồng vội vàng từ chối. “Mọi người chơi vui vẻ, đừng để em làm mọi người mất hứng.”

“Đúng đấy.” Dương Bùi Văn bị mấy người xung quanh kéo xuống, chỉ biết trơ mắt nhìn Mạc Đồng rời đi.

U ất cả một buổi tối, Mạc Đồng vừa bước ra nhà hàng đã hít sâu một hơi, cảm thấy toàn thân sảng khoái vô cùng.

Đêm mùa xuân tuy lạnh nhưng không cóng, Mạc Đồng chậm rãi đi trên đường, dường như cô hiểu ra rất nhiều thứ, cô rất muốn cười, cười bản thân mình tự vương vào sự dầy dụa vô vị này, cười bản thân mình đa tình, từ nay về sau, cô sẽ bình tâm đối diện với Dương Bùi Văn, coi anh như ân nhân, như sư huynh của mình, những chuyện trước kia hãy quên đi. Bọn họ vốn là hai người thuộc về hai thế giới, sao có thể có kết quả đây?”

Đang nghĩ, di động kêu “ting”, cô lấy ra xem thì là tin nhắn, người gửi Dương Bùi Văn, nội dung chỉ có vồn vện mấy chữ. “Không phải như em nghĩ đâu.” Tâm trạng vừa thoải mái của cô lại như bị một tảng đá lớn đè nặng xuống.

Cô thấy vẫn còn sớm liền đi tới ngồi trước pho tượng Lý Thị Trân. Trong đầu hỗn loạn với đủ điều suy nghĩ, hơn một tiếng sau, khi Dương Bùi Văn gọi điện tới cô liền giật mình, nhìn thấy ba chữ Dương Bùi Văn chỉ muốn tắt máy, nhưng cuối cùng, cô vẫn nhận điện nói. “Em đây.”

Trong di động không có tiếng nói, chỉ có tiếng hít thở của Dương Bùi Văn. Sau đó, cô mới nghe thấy anh nói. “Không giống như em nghĩ đâu.”

Mạc Đồng trầm mặc trong giây lát, đột nhiên cười nói. “Sư huynh, em không hiểu anh đang nói gì, em cúp máy đây.”

Dương Bùi Văn vẫn cố chấp lặp đi lặp lại. “Không giống như em nghĩ đâu.”

Cứ giằng co như vậy, Mạc Đồng kiên quyết cúp máy.

Trở lại ký túc xá đã là mười giờ hơn, ai cũng đang vội vàng đi làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị đi ngủ. Khi Mạc Đồng đẩy cửa vào, Vương Lộ Lộ vẫn đang nấu cháo điện thoại, giọng điệu nũng nịu như Lâm Chí Linh khiến cô nổi da gà, thật không chịu nổi hai người này, rõ ràng đã ở cùng nhau cả ngày mà vẫn gọi điện nói chuyện ngọt ngào như vậy.

Mạc Đồng đi tới tủ giường lấy đồ vệ sinh cá nhân của mình, vừa đúng lúc Vương Lộ Lộ đặt điện thoại xuống. Cuộc điện thoại cuối cùng trong ngày đã kết thúc, cô quay lại nói với Mạc Đồng. “Mạc Đồng, về rồi à.”

“Ừ.”ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trốn Thế Nào Cũng Không Thoát

“Bỏ mấy thứ kia xuống trước đi, lại đây, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Mạc Đồng đặt mấy đồ trong tay xuống, đi đến ngồi cạnh cô. “Có chuyện gì vậy?”

“Cậu còn nhớ Tôn Manh ăn cơm với chúng ta ở căn-tin bữa trước không?”

“Ừm, thì sao?”

“Cậu đúng là đầu gỗ.” Vương Lộ Lộ dí ngón trỏ vào trán cô. “Nói thật cho cậu biết, lần gặp tình cờ bữa trước là do bọn mình sắp xếp, Tôn Manh kia muốn theo đuổi cậu nên mới nhờ mình và Lý Hạo tạo cơ hội. Kết quả lại bị Dương Bùi Văn kia tới phá đám. Nếu cậu và Dương Bùi Văn không có gì, mà Tôn Manh kia vẫn chưa hết hy vọng, anh ấy vẫn muốn hỏi xem ý cậu thế nào?”

Thì ra là vậy. Bảo sao lần trước Vương Lộ Lộ lại nói Dương Bùi Văn tới phá vỡ kế hoạch, đây đúng là người ngoài cuộc tình tào, trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường.

Mạc Đồng nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây, có lẽ như vậy cũng tốt, ít nhất chuyện này có thể giúp cô sớm thoát khỏi mối quan hệ mập mờ với Dương Bùi Văn, nói không chừng đây lại là chuyện tốt cho tất cả mọi người, Vì thế cô đồng ý. “Được rồi.”

“Thật à?” Vương Lộ Lộ không nghĩ cô đồng ý nhanh như vậy, vui vẻ vô cùng. Trong khoảng thời gian này, lần nào cô và Lý Hạo nhà cô đi ăn cũng phải nhìn cái mặt thối của Tôn Manh mà thấy phiền muốn chết, nếu không giúp anh ta thì sau này cũng không cần ăn cơm nữa. Bây giờ thì tốt rồi, cô đã trở thành bà mối, trong lòng còn có cảm giác tự mãn. “Thông nhất như vậy nhé, bây giờ mình gọi điện cho anh ta, chuyện còn lại là của các cậu.”

Mạc Đồng không ngờ chuyện này lại làm Lộ Lộ cao hứng như vậy, chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Tôn Manh đúng là người theo chủ nghĩa hành động, từ sau hôm đó không ngừng tiếp cận Mạc Đồng. Anh hoạt bát, hiểu biết sâu rộng, nghĩ được rất nhiều trò. Không dẫn Mạc Đồng đi công viên thì lại đi leo núi, không đi xem phim thì đi trượt băng, dưới sự dẫn dắt của anh, Mạc Đồng còn trải nghiệm cảm giác lần đầu tới quán Bar, trước giờ cô vẫn không thích nơi đó, cảm giác như đó là một thế giới khác hẳn, ai vào đó cũng trở nên bất bình thường, lý trí bảo mồm, ở đâu cũng có cặp đôi dính lấy nhau, động tác lộ liễu không cần che giấu, trông giống như động vật động dục hơn là loài người văn minh.

Từ ngày quen Tôn Manh, Mạc Đồng bắt đầu cười mở hơn. Trước nay cô vốn trầm tính, ít nói, giờ thì cô rất vui vẻ, cũng không còn ở trong trạng thái tinh thần nửa sống nửa chết nữa.

Hơn nửa tháng cô không liên lạc với Dương Bùi Văn, chỉ có hộp đồng vẫn tiếp tục như cũ. Thỉnh thoảng gặp nhau trên đường, Dương Bùi Văn sẽ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, còn cô thì đứng đưng làm như không thấy.

Từ nhỏ tới giờ, Dương Bùi Văn vẫn luôn là đối tượng được người khác yêu mến, rất kiêu ngạo, chỉ có nữ sinh tiếp cận anh, anh chưa từng theo đuổi ai nên rất thiếu kinh nghiệm trong việc yêu đương nam nữ.

Những gì anh làm với Mạc Đồng đều theo trực giác, anh muốn cô ăn ngon miệng, khỏe mạnh. Những thứ anh làm đều xuất phát từ nội tâm, không hề có tính toán riêng, mà anh cũng chưa từng quan tâm ai nhiều tới mức này.

Anh cảm thấy cô hiểu rõ sự quan tâm của anh. Nhưng Mạc Đồng cứ trốn tránh anh, lạnh nhạt với anh khiến anh phiền lòng vô cùng.

Hơn nửa tháng sau, anh đã nhìn thấy Mạc Đồng đi cùng với nam sinh ở căn-tin lần trước không dưới một lần, có hôm còn thấy hai bọn họ mặc đồ thể thao, đeo balo, không giống đi học mà giống đi du lịch hơn. Lần đầu tiên bắt gặp cảnh này anh cảm thấy choáng váng, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ, cả người trống rỗng, mồ hôi lạnh thấm ướt tay, cảm giác như xương cốt toàn thân đã bị rút đi. Đến lúc này anh mới biết nữ sinh kia đã vô thức trở thành người rất quan trọng với anh, quan trọng tới mức không có cô anh cảm thấy không sống nổi. Anh muốn gọi điện cho cô, nhưng mỗi khi vừa nói tới chuyện này cô đều nói anh không cần kể chuyện riêng của mình cho cô, giống như cô và anh thật sự không có mối quan hệ gì với nhau.

Nhưng nếu cô không để ý, vì sao lại mất tự nhiên mỗi khi thấy anh ở cùng một chỗ với Vương Nhựt Nam. Mà ngược lại, nếu trong lòng cô có anh, vì sao cô lại đi làm quen với nam sinh khác.

Dương Bùi Văn kiều ngạo đã nhận một cú đá kích nặng nề, anh muốn nói rõ với Mạc Đồng, nhưng lần nào cũng không thành. Lần đầu tiên trong đời anh thấy khốn khổ vì tình, làm chuyện gì cũng không yên.

Cảm xúc phiền muộn không ngừng dâng trào sẽ có một ngày bùng nổ, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhắc tới cũng khéo, kích nổ lại nằm ngay trong nhà hàng Hào Lai Tái kia.

Đó là một tuần sau khi Tôn Manh và Mạc Đồng đi leo núi về, thấy trời đã tối, căn-tin cũng đã đóng cửa từ sớm, vậy nên Tôn Manh kéo cô ra công sau trường tìm chỗ ăn. Đang đi chợt thấy Tôn Manh chỉ vào một biển hiệu nói. “Ăn ở nhà hàng này đi, anh từng tới đây rất nhiều lần, hương vị rất tuyệt.”

Mạc Đồng ngẩng đầu, hơi do dự một chút, ba chữ Hào Lai Tái như đâm vào mắt cô khiến cô cảm thấy đau nhức, sao cô lại có duyên với nhà hàng này như vậy?

Hai người ngồi vào chỗ gọi ba món ăn, một món canh, sau đó ngồi tán gẫu chờ cơm, đang nói thì nghe thấy Tôn Manh ngồi phía đối diện cửa ra vào cao hứng gọi to. “Vương trưởng ban, cậu cũng tới đây ăn à.”

Mạc Đồng đang nghĩ không biết là Vương trưởng ban nào, quay đầu nhìn lại đúng là oan gia ngõ hẹp, Vương Nhựt Nam. Mà người đứng bên cạnh cô ta chính là người cô luôn muốn trốn tránh, Dương Bùi Văn. Cô hoảng hốt quay đầu lại, cười tự giễu. “Sao cô đi tới đâu cũng gặp phải hai người họ?”

Cũng may lần này có Tôn Manh đi cùng, tốt xấu gì đây cũng là một cơ hội thanh minh với Dương Bùi Văn, Nghĩ tới đây cô thản nhiên quay lại tươi cười. “Dương sư huynh, Vương sư tỷ, hai người cũng tới đây sao.”

“A, Tôn Manh? Mạc Đồng? Là hai người sao.” Vương Nhựt Nam ngạc nhiên nói. Vương Nhựt Nam là trưởng ban tuyên truyền hội sinh viên, thường xuyên giao tiếp với các cán bộ trong trường, còn Tôn Manh lại chính là lớp trưởng lớp một khoa máy hóa học tự động năm ba, cô và anh ta quen biết nhau cũng không có gì lạ. Vương Nhựt Nam đi tới chỗ bọn họ, nhưng lại vô tình không nhận ra Dương Bùi Văn theo sau đã sớm nắm chặt tay, gân xanh nổi đầy trán.

Hai người đi tới, Tôn Manh tò mò hỏi: “Cậu biết Mạc Đồng sao?”

“Chính xác là Bùi Văn quen Mạc Đồng nên mình mới quen. Mạc Đồng làm thêm giờ ở trường, công việc do Bùi Văn giới thiệu.”

“À, thì ra là vậy.” Lần trước ở căn-tin bị Dương Bùi Văn phá đám, Tôn Manh đã từng thông qua Vương Lộ lộ tìm hiểu mối quan hệ giữa hai người, Vương Lộ Lộ đã đem những lời Mạc Đồng nói giải thích lại cho anh ta nghe, anh ta đã sớm biết hai người có mối quan hệ sâu xa. “Đến rồi thì ngồi cùng đi,” Tôn Manh nhiệt tình mời, hai người kia cũng không khách sáo, nam ngồi cạnh nam, nữ ngồi cạnh nữ.

Vương Nhựt Nam đưa mắt đánh giá bọn họ, nghi hoặc hỏi. “Hai người vừa đi đâu về vậy?”

Tôn Manh vui vẻ cười nói. “Đi leo núi. Sức khỏe mạc đồng không tốt nên mình khuyên cô ấy chăm chỉ vận động, rèn luyện cơ thể.”

“Phải vậy không?” Vương Nhựt Nam ngạc nhiên hỏi.

“Còn các cậu, sao lại tới trễ như vậy?”

“Khoa toán có một nữ sinh bị bệnh bạch cầu, nhà ở nông thôn, điều kiện gia đình rất khó sò, hội học sinh tiến hành quyên góp cho cô ấy, nên mới muộn thế này.”

“Ừ, thật đáng thương, trẻ như vậy đã mắc phải bệnh này, khả năng chữa khỏi bệnh có lớn không?”

“Không biết, chỉ đành đến đâu hay đến đó.”

“Cũng phải.”

Mạc Đồng nghe được tin này liền cảm thấy phiền muộn, trong cuộc sống còn nhiều cảnh ngộ bất hạnh như vậy, bản thân có thể sống khỏe mạnh, những phiền não kia có đáng là gì

“Hai người.....xác định quan hệ rồi à?” Vương Nhựt Nam chuyển đề tài, đột nhiên hỏi.

Mạc Đồng cứng đờ người, cúi đầu nhìn chăm chú vào chiếc đĩa. Tôn Manh ngượng ngùng day trán nói. “Có thể xem là như vậy.”

“Gi mà có thể xem là như vậy? Có là có, không có là không có, không cần phải xấu hổ.” Vương Nhựt Nam trêu đùa anh.

“Mình đã theo đuổi Mạc Đồng từ lâu, nhưng gần đây cô ấy mới đồng ý. Việc này Dương sư huynh cũng biết, nếu không phải lần trước ở căn-tin, mình hiểu nhầm quan hệ giữa sư huynh và Mạc Đồng thì đã sớm hành động rồi.” Tôn Manh nói xong liền cười to hai tiếng.

“Sao lại hiểu lầm?” Vương Nhựt Nam hỏi, vấn đề này vẫn luôn khiến cô cảm thấy bất an và nghi ngờ.

“Mình nhờ bạn cùng lớp Lý Hạo, bạn gái cậu ấy là bạn cùng phòng ký túc với Mạc Đồng. Bốn người đi ăn cơm cùng nhau, kết quả là sư huynh chạy tới góp vui, haha, cậu không biết lúc đó anh ấy đáng sợ thế nào đâu, còn nói Mạc Đồng giặt quần áo giúp anh ấy, dọa mấy đứa bọn mình kinh ngạc muốn chết.”

“Thật à?” Vương Nhược Nam lo lắng hỏi.

“Sau này mới biết không hề có chuyện như vậy. Mạc Đồng cũng đã giải thích là Dương sư huynh nhờ cô ấy giặt hộ quần áo một hai lần, xem như báo đáp.”

Từ đầu đến cuối đều là hai người họ nói chuyện. Mạc Đồng chỉ biết cúi đầu im lặng. Dương Bùi Văn ngồi phía đối diện thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô, nếu cô ngẩng đầu thì đã có thể nhìn thấy những tia máu trong mắt Dương Bùi Văn, thời gian gần đây anh ngủ không được ngon giấc.

“Bùi Văn, cách báo đáp này mà cậu cũng nghĩ ra được.” Vương Nhược Nam nhìn Dương Bùi Văn cười chế nhạo.

Dương Bùi Văn trầm mặc nói. “Nếu tôi nói ngày nào cô ấy cũng giặt quần áo cho tôi, hai người nghĩ thế nào?”

Vương Nhược Nam và Tôn Manh đưa mắt nhìn nhau, bàn tay cầm đũa của Mạc Đồng run bắn lên, cô biết anh sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy.

Tôn Manh nhìn Mạc Đồng, thấp thỏm hỏi. “Đúng vậy không Mạc Đồng?”

Mạc Đồng cúi đầu không nhìn Dương Bùi Văn, giọng nói hơi run. “Không phải đâu.”

Dương Bùi Văn cười nhạo báng, “Có hay không trong lòng mỗi người tự biết.” sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Sáng Tỏ

Những lời này của anh khiến cả ba người đều không có lòng dạ ăn uống.

Ngay khi bầu không khí trở nên ngưng ngập, phục vụ đã bung thức ăn lên, là món thịt xào hạt ngô. Tôn Manh đang lo không biết nói chuyện gì, nhân cơ hội này cười gượng. “Món ăn tới rồi, đừng mãi nói chuyện nữa, mau tập trung chuyên môn đi, dạ dày mình đói nhũn ra rồi.” Nói xong anh liền múc một thìa ngô bỏ vào miệng, vừa nói với phục vụ. “Đem menu tới đây, còn hai người nữa chưa gọi món.”

Nữ phục vụ trẻ tuổi lấy menu đem tới, Dương Bùi Văn ngồi ngoài đưa tay ra nhận. “Dù gì cũng là tôi tới muộn, bữa này tôi mời.”

“Sao vậy được, cậu muốn ăn gì thì gọi đi, mình sẽ thanh toán.” Tôn Manh vội vàng nói.

“Không sao, bọn mình làm việc công, có thể chi trả.” Vương Nhược Nam ngồi bên giải thích.

“À, vậy ra là chúng ta được thom lây rồi.” Tôn Manh ôm quyền nói.

Không khí hòa hợp trở lại, Dương Bùi Văn thấy ba món Tôn Manh gọi khi nãy đã được bung hết lên. Ngoài món thịt xào ngô, hai món còn lại là thịt bò xào củ niễng với một đĩa rau cải bó xôi, canh là canh trứng táo biển, Dương Bùi Văn ngẩng đầu nhìn Mạc Đồng, nhìn thấy cô cầm đũa không biết chọn món nào cho đúng, anh liền cười lạnh trong lòng. Anh vẫy tay gọi phục vụ tới. “Cô ơi, ghi thêm cho tôi mấy món nữa, cá hấp cách thủy, lòng dồi, một đĩa khoai tây xào chua cay, cứ tạm thế đi, lát nữa sẽ gọi thêm.”

Cô phục vụ viết qua loa tên mấy món ăn, nói “vâng” rồi lui xuống.

“Ồ, Dương sư huynh, mình không ngờ cậu lại thích ăn cay như mạng vậy đây.” Tôn Manh khoa trương nói.

Dương Bùi Văn không đổi sắc, nhàn nhạt nói. “Cậu ở cùng Mạc Đồng lâu như vậy mà không biết cô ấy thích ăn cay sao?”

Ba người nghe vậy đều ngẩn mặt lại, Tôn Manh cười tự giễu. “Thế à? Mạc Đồng, chưa bao giờ nghe em nói. Vậy chắc mấy lần trước ăn cơm cùng anh cũng không thấy ngon miệng.”

Mạc Đồng cố nuốt hết miếng cơm trong miệng, nhìn anh cười nói. “Sao có chuyện đó được?”

Tôn Manh lại quay đầu nhìn Dương Bùi Văn. “Dương sư huynh, anh biết rất nhiều về Mạc Đồng.”

Nụ cười vừa rồi của Mạc Đồng như đâm sâu vào mắt Dương Bùi Văn, đã tới lúc này cô còn cười được sao. Câu nói vô tâm này của Tôn Manh như châm dầu vào lửa, anh dùng đôi mắt sắp phun ra lửa nhìn Mạc Đồng, hừ lạnh nói. “Mấy chuyện này đã là gì? Những thứ tôi biết còn nhiều lắm. Cậu muốn biết không?”

Trái tim Mạc Đồng co đập dữ dội, cô cầm một chiếc bát nhỏ làm như đang múc canh để che giấu sự chột dạ của mình, trong lúc hoảng loạn, cánh tay run lên, chiếc bát tuột khỏi tay làm đổ nước canh ra bàn, Vương Nhược nam vội rút khăn giấy ra lau giúp cô.

Tôn Manh thấy vẻ mặt kích động của Mạc Đồng, âm thầm kinh hãi, dù biết là không ổn nhưng vẫn không nhịn được nói: “Được.”

Dương Bùi Văn vẫn dùng ánh mắt lạnh băng giống như từ đầu tới giờ anh chưa từng nhìn vào Mạc Đồng. “Được, vậy cậu phải nhớ kỹ. Cô ấy thích màu hồng, thích đọc tiểu thuyết, khi căng thẳng khóe môi sẽ hơi run, yêu tiền nhất. Còn có một chuyện rất quan trọng, cậu phải đặc biệt nhớ kỹ.”

“Là chuyện gì?”

Bàn tay cầm của Mạc Đồng không khống chế được run lên bần bật.

“Đó là.....cô ấy bị đau bụng kinh, mỗi lần đều đau tới chết đi sống lại, nếu cậu là một bạn trai tốt thì nên chuẩn bị đường đỏ cho cô ấy.”

“Đủ rồi.” Mạc Đồng đứng dậy, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt ngấn nước. Chỉ có Dương Bùi Văn mới nhận ra sự phẫn nộ và khuất nhục ẩn chứa trong đôi mắt cô. Cô nhìn anh rồi đẩy ghế ra, xoay người che miệng bỏ chạy. Dương Bùi Văn thấy vậy cũng đứng bật dậy, không để ý tới ánh mắt khiếp sợ của hai người kia, nhanh chóng đuổi theo.

Mạc Đồng chạy cùng gió đêm, không ngừng nện ngào khóc, Dương Bùi Văn điên cuồng đuổi theo sau khiến không ít người đưa mắt nhìn. Một lát sau Mạc Đồng mới chạy chậm lại, cô cũng không biết Dương Bùi Văn đuổi theo sau, mãi tới khi cô cảm thấy có người đang tóm chặt cánh tay cô, nhìn lại là Dương Bùi Văn, cô liền phẫn nộ la lớn “buông ra”, sau đó liều mạng giãy dụa chạy về phía trước, vài lần như vậy, Dương Bùi Văn không kéo tay cô nữa, anh im lặng đi sau cô. Mạc Đồng chạy vào vườn trường, Dương Bùi Văn theo sát phía sau, Mạc Đồng biết anh không có ý định từ bỏ đành phải tới một nơi yên tĩnh, hai người một trước một sau, chỉ thoáng chốc đã đi tới trước pho tượng Lý Thị Trần cô yêu thích.

Lúc này, ở đây yên tĩnh không một bóng người, không một tiếng động.

Mạc Đồng dừng bước, quay người lại hét lên đầy giận dữ: “Dương Bùi Văn, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Giọng nói của cô có phần nức nở, gương mặt ửng đỏ.

Hai mắt Dương Bùi Văn sung huyết, hoàn toàn không còn vẻ lịch sự như bình thường, anh như đã thú đang phát điên hét lên: “Em nghĩ anh muốn làm gì? Anh và em đã giao ước thế nào, không được qua lại với nam sinh khác, em muốn làm gì?”

“Anh là gì của em, anh dựa vào cái gì mà quản em?”

Dương Bùi Văn giận quá hóa cười. “Em nói xem?”

“Chúng ta chỉ có quan hệ chủ tớ, anh trả tiền, em giặt quần áo giúp anh, không hơn không kém, em bán sức lao động chứ không phải bán thân làm nô lệ cho anh, anh dựa vào cái gì mà can thiệp vào cuộc sống của em, em yêu ai, ở cùng với ai là chuyện của em, anh đừng có xen vào.” Mạc Đồng nhấn mạnh nói ra những lời này, nước mắt sớm đã thi nhau chảy xuống.

“Em đừng có khẩu thị tâm phi. Quan hệ giữa chúng ta, không phải em hiểu rất rõ sao.” Dương Bùi Văn buông lời nhạo báng, trong lòng chỉ thầm cảm thấy chua xót.

“Em không biết.”

“Nếu vậy, hôm gặp phải anh và Vương Nhược Nam ở thư viện, vì sao em phải trốn tránh?”

Mạc Đồng đau xót, dù gì cũng đã bị anh dồn tới chân tường. “Được, anh nói em tự mình đa tình cũng được, một bên tình nguyện cũng được, em thừa nhận rồi, anh đã thấy vừa lòng chưa? Anh làm nhục em đủ chưa? Mọi quan hệ giữa chúng ta xóa bỏ từ ngày hôm nay, sau này anh đừng khiến em thấy khó xử nữa.” Cảm giác xấu hổ và giận dữ đan xen, cô đưa tay ôm miệng, sợ bản thân mình sẽ khóc rống lên.

Vô thức, một dòng nước mắt chảy trên má Dương Bùi Văn, làm nhục? Xóa bỏ? Khó xử? Thì ra trong lòng cô, anh lại là loại người này.

Anh cảm thấy kiệt sức, bước chân nhẹ bẫng đi tới trước mặt Mạc Đồng, đưa tay tóm lấy bả vai cô. “Anh chưa từng nói em tự mình đa tình, một bên tình nguyện. Em không hiểu tình cảm của anh sao? Anh đã nói với em bao nhiêu lần, mọi chuyện không giống như em nghĩ đâu.”

Mạc Đồng nện ngào không nói nên lời: “Không.....như vậy.....thì như thế nào? Mạc kệ.....dù thế nào.....cũng không liên quan đến em.” Cô nói xong liền ra sức né tránh Dương Bùi Văn.

“Được, anh nói, ngoài công việc ra anh không hề có tình cảm gì với Vương Nhược Nam, cái gì cũng không có. Nói thế em đã hiểu chưa?” Giọng nói của anh đầy vẻ bi thương, tuyệt vọng, anh chưa bao giờ cảm thấy mình hèn mọn tới mức này. Mỗi lần đứng trước mặt cô, tôn nghiêm của anh gần như mất sạch không còn sót lại chút nào.

Mạc Đồng cùng đơ người, nhưng giọng nói vẫn kiên quyết như cũ. “Đó là chuyện của anh với cô ấy.” Ánh mắt cô không dám nhìn thẳng vào anh.

“Lúc anh tặng em miếng ngọc Phật đeo trên người từ nhỏ, em phải hiểu được tâm ý của anh chứ. Đó không phải là miếng ngọc thông thường, đó là mã não quý hiếm giá mấy nghìn vạn.”

Con số kia khiến Mạc Đồng sợ hãi tới không nói được gì, từ sau khi Dương Bùi Văn tặng cô miếng ngọc kia, cô vẫn chưa từng lấy xuống, đợi đến khi hoàn hồn, cô lập tức vươn tay về phía miếng ngọc kia, nhưng cánh tay lại bị Dương Bùi Văn bắt được, anh lớn tiếng hỏi: “Em muốn làm gì?”

“Em trả lại anh.”

Dương Bùi Văn cười lạnh. “Chưa được anh cho phép, em không được tháo xuống.”

Mạc Đồng cố chấp không chịu, Dương Bùi Văn lại không buông tay cô ra, hai người giằng co hồi lâu, thể lực Mạc Đồng không so được với anh, cuối cùng lại bị anh đàn áp rồi kéo chặt cô vào lòng, gắt gao ôm chặt cô. Nước mắt nóng bỏng không ngừng chảy xuống gò má Dương Bùi Văn, chảy xuống cổ Mạc Đồng. Anh khịt mũi, nghẹn ngào nói: “Em còn muốn anh nói rõ ràng thế nào nữa đây. Trong lòng anh không có ai khác, từ trước tới nay chỉ có một mình em.”

Khi nghe chính miệng Dương Bùi Văn nói ra những lời này, Mạc Đồng khổ sở nhắm hai mắt lại, thân hình mảnh khảnh của cô dựa vào vai Dương Bùi Văn, cô thút thút khóc, nước mắt cô làm ướt đầm một mảng áo của anh.

Mãi sau, Dương Bùi Văn mới đưa tay ra vuốt ve mái tóc cô, nâng cằm cô lên, anh nhìn cô bằng ánh mắt cuồng nhiệt trước nay cô từng thấy.

Anh dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau nước mắt cô. Đôi mắt sung huyết của anh trở nên sâu lắng, mặt anh càng lúc càng gần, màu mắt càng lúc càng thâm, hơi thở ấm áp phả vào gương mặt cô, cả gương mặt Mạc Đồng nằm trọn trong bàn tay đang run rẩy của anh, mặt cô càng lúc càng nóng. Cô bối rối né tránh ánh mắt đó, còn ngượng ngùng cúi đầu, Dương Bùi Văn càng xiết chặt cằm cô hơn, anh không cho phép cô trốn tránh anh thêm nữa, đến khi cô nhìn kỹ lại, lửa nóng trên môi anh đã nặng nề rơi xuống, áp chặt vào đôi môi ẩm ướt của cô.

Đói khát day night. Trong người anh như có một ngọn lửa bốc lên, tả hữu xung đột muốn tìm đường ra mà không thành, điên cuồng thiêu đốt cả người anh, khiến chất lỏng màu đỏ trong cơ thể sôi trào. Anh không có kinh nghiệm, tất cả chỉ dựa vào bản năng nguyên thủy. Mạc Đồng run rẩy trong lòng anh như chiếc lá thu rơi trong gió, không hề có lực phản kháng. Dương Bùi Văn bắt chấp tất cả căn cước cô như muốn đem cô hòa vào cơ thể anh, quán quýt si mê hồi lâu, trái tim như hòa chung nhịp đập, nhiệt độ cơ thể giữa hai người không ngừng tăng cao.....

Rất lâu sau, Dương Bùi Văn cảm thấy mỹ mãn ôm chặt lấy Mạc Đồng, kiên quyết nói: “Sau này không được nghĩ ngợi lung tung, cũng không được qua lại với người khác. Nghe không?”

.....

Khi Mạc Đồng trở lại ký túc xá đã là mười một giờ, mắt cô sưng đỏ, nước mắt còn chưa kịp khô. Vừa bước vào cửa đã thấy Vương Lộ Lộ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô. “Mạc Đồng, tối nay Tôn Mạnh có gọi điện tới, anh ấy không ở nhà hàng đó đợi nữa mà đã về trước rồi. Thi ra chuyện giữa cậu và Dương Bùi Văn là thật.”

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Triền Miên Sau Lúc Chia Xa

Mạc Đồng cúi đầu nói cảm ơn, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

.....

Trải qua đêm nay, Dương Bùi Văn và Mạc Đồng đã chính thức hiểu được tâm ý của nhau, nhưng bọn họ không công khai quan hệ. Thứ nhất, cả hai người đều không thích nói ra tránh dư luận xôn xao, huyền ảo. Thứ hai, Dương Bùi Văn nói với Mạc Đồng nói, có một số việc, bao gồm cả gia thế của anh đều không tiện nói ra vào lúc này, hơn nữa cô biết cũng không tốt. Anh hứa khi tới thời điểm chín mùi, anh sẽ nói cho cô nghe tất cả. Cuối cùng, kết thúc học kỳ, Dương Bùi Văn bắt đầu đi thực tập.

Sau khi Dương Bùi Văn đi, Mạc Đồng liền trở lại cuộc sống theo chủ nghĩa khổ hạnh, ngoài đi làm kiêm chức kiếm tiền thì không còn mối bận tâm nào khác. Cứ cách một thời gian Dương Bùi Văn lại gọi điện cho cô, vì cả hai đều là người bảo thủ, dè dặt nên ngoài mấy câu chuyện về tình hình gần đây cũng không có những lời ngon tiếng ngọt buồn nôn kia. Chỉ là trước khi kết thúc cuộc gọi, Dương Bùi Văn thường có thói quen hỏi xem cô có thấy không khỏe chỗ nào không, dặn dò cô phải giữ gìn sức khỏe, chú ý nghỉ ngơi, ăn uống, dần dà, Mạc Đồng cũng bắt đầu giống như bà mẹ trẻ, trước khi cúp điện thoại cũng không quên dặn dò anh thêm vài ba câu. Bọn họ không giống như những người trẻ tuổi mới yêu đương cuồng nhiệt mà giống như một đôi vợ chồng già đã chung sống nhiều năm hơn.

Thêm hai tháng nữa trôi qua. Tối đó, Mạc Đồng theo thói quen tới phòng tự học ôn bài, đang tập trung tinh thần thì điện thoại kêu “ting” báo hiệu có tin nhắn tới, cô vừa mở máy ra liền vui mừng phát hiện đó là tin nhắn Dương Bùi Văn gửi tới.

"Đến chỗ tượng kỷ niệm Lý Thi Trân, anh chờ em ở đó."

Cảm giác vui sướng lan khắp toàn thân, chẳng lẽ anh đã về rồi sao? Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đeo cặp sách chạy tới chỗ tượng kỷ niệm Lý Thi Trân.

Mặc dù lúc này tượng kỷ niệm Lý Thi Trân đã bị bóng đêm nồng đậm bao phủ, nhưng từ xa cô đã nhìn thấy bóng người mong nhớ ngày đêm. Cũng không phải mắt cô tinh, mà bởi vì đây là chỗ ưa thích của cô, còn bóng người đang nóng nảy bởi hồi kia còn ai khác ngoài Dương Bùi Văn đã lâu ngày không gặp. Cô vừa vui vừa vội vàng chạy tới, đúng lúc Dương Bùi Văn ngẩng đầu nhìn về phía cô, vừa thấy cô đã phát tay gọi. "Ồ đây."

Mạc Đồng nghe thấy giọng nói của anh, trái tim chấn động, bước chân nặng nề, hô hấp có phần ngưng lại. Đợi đến khi anh thật sự xuất hiện trước mặt cô, cô lại không biết làm gì để đối mặt với anh.

Dương Bùi Văn cảm giác được sự ngưng ngững của cô, anh cất bước đi về phía cô, cô đang không biết nên tiến hay lùi cũng cố gom dũng khí đi về phía trước. Đến khi không thể bước thêm bước nào nữa, Dương Bùi Văn giơ tay lên khẽ lau mặt cô, dịu dàng vuốt ve làn da mềm mại, mỉm cười. "Cũng may, không gầy đi mà còn tròn hơn một chút."

Khi Mạc Đồng nhìn thấy bàn tay đang vuốt ve của anh, gương mặt đột nhiên nóng bừng, cô khẽ vuốt cằm, nói nhỏ. "Nhưng anh lại gầy đi nhiều, chắc là thực tập rất vất vả." Giọng nói của cô dịu dàng ân cần nhưng không giấu được sự nhút nhát, cái gì là quan tâm quá tất loạn cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Cô ngưng ngưng cúi đầu, không có gan nhìn thẳng vào mắt Dương Bùi Văn, cô dúi tầm mắt dán chặt vào viền áo xung quanh cô anh.

Thời tiết lúc này, phía Bắc bắt đầu đổ lạnh, Dương Bùi Văn mặc một chiếc áo vest màu xám tro, cổ viền lông đen. Thật ra, lúc anh mới đi lại gần, Mạc Đồng đã nhận ra Dương Bùi Văn Thanh gầy đi không ít, vốn anh đã cao, bây giờ càng thêm cao gầy, thần sắc anh tiêu tụy, hốc mắt thâm đen, dù lúc vuốt ve gương mặt cô anh có nở nụ cười, nhưng nụ cười đó không đủ xua tan đi mây đen trên gương mặt anh. Mạc Đồng mơ hồ cảm thấy, nhất định trong lòng anh đang có chuyện không vui.

Dương Bùi Văn cúi đầu nhìn cô, nhìn thấy dáng vẻ mất tự nhiên của cô khẽ cười. Bàn tay đang đặt trên gương mặt cô hướng lên trên lau trán cô, những ngón tay lướt qua tóc mái của cô.

"Anh ấy à? Anh cũng không vất vả lắm. Nếu gầy như vậy cũng không phải do chuyện thực tập." Nói đến đây, giọng nói của anh bắt đầu bé dần, câu chữ cũng có phần run rẩy, thì ra cũng có lúc anh lại mất bình tĩnh như vậy.

Mặt Mạc Đồng càng nóng như tôm he bị luộc chín, cô vừa ngước mắt lên đã bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của Dương Bùi Văn, máu nóng sôi trào toàn thân, cô lại vội vàng cúi đầu xuống.

Về e thẹn của cô càng làm dây cung trong lòng Dương Bùi Văn căng lên, hơi thở của anh trở nên nặng nề, lần đầu tiên anh không kiềm chế được hôn lên trán cô, sau đó môi anh rơi xuống chóp mũi cô, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, cuối cùng đói khát như muốn thiêu đốt môi cô. Dương Bùi Văn có tiền bối hơn hai lần trước, nhưng Mạc Đồng vẫn vụng về như cũ, hai lần trước đều là hôn báo trước khiến cô chỉ biết u mê đợi mọi chuyện trôi qua. Lần này thì khác, xa nhau lâu như vậy, sự thân mật giữa hai người là điều không thể tránh khỏi, cô vừa mong đợi vừa khản trương, lo lắng ngậm chặt hàm răng, dù Dương Bùi Văn có khiêu khích thế nào cũng không biết mở ra. Dương Bùi Văn tấn công mạnh mẽ nhưng lại thua dưới sự ngoan cố của cô, anh thở gấp, dúi miệng sang tai cô thì thầm. "Há miệng ra."

Mạc Đồng bị anh hôn tới hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn không thể khống chế được động tác của mình, nghe anh nói càng thêm lúng túng, cô vừa nghe lời hé miệng ra, đầu lưỡi của anh tự nhiên xông vào dò xét, động tác của Dương Bùi Văn vẫn chưa thuần thục, đầu lưỡi của anh đảo vòng mấy lần, cắn thẹn ngậm, kéo, hút nhẹ, Mạc Đồng cảm thấy xương cốt toàn thân như bị ai kéo ra, đôi chân mềm nhũn, như người không xương chỉ có thể dựa hai tay vòng lấy cổ anh, tựa vào anh. Có như vậy cô mới thấy yên tâm, dù gì cũng không bị ngã xuống một cách mất mặt.

Mạc Đồng không biết mình còn phải tiếp tục như vậy bao lâu nữa, cô vừa sợ lại vừa xấu hổ, cả người không ngừng run rẩy.

Dương Bùi Văn từ về dịu dàng ban đầu đã trở nên càng lúc càng động tình, càng lúc càng không thể thoát ra được, anh không còn về lịch sự nhu hòa nữa, mà là đã man chiếm đoạt, dường như anh muốn tước đoạt hô hấp của cô, thiêu đốt dòng máu chảy trong người cô, bóp chết trái tim đang đập của cô.

Chẳng biết từ lúc nào, một bàn tay anh đã lặng lẽ thăm dò bên trong quần áo cô, một bàn tay khác luồn vào tóc cô, để cô và anh trong tư thế kết hợp hoàn mỹ nhất. Hơi thở của anh gấp gáp nặng nề tới dọa người, môi lưỡi tham lam quăn quít không dứt, bàn tay anh nóng bỏng như bàn ủi không ngừng di chuyển lên vùng da thịt sau lưng cô, dù vậy, bàn tay kia vẫn không chế trong khu vực an toàn, chỉ có thể đau khổ chống đỡ bằng một chút lý trí còn sót lại.

Không biết đã trải qua bao lâu, Dương Bùi Văn bắt đầu di dời mục tiêu, hôn xuống cổ cô, Mạc Đồng cảm thấy mình như bị tiêm thuốc mê, chỉ muốn ngất đi, bây giờ không phải cô đang ở phía trên Dương Bùi Văn, mà là Dương Bùi Văn đang nâng cô lên, không để cho cô ngã xuống đất.

Dương Bùi Văn thở gấp như trâu, không ngừng phả khí nóng vào cổ cô, bàn tay xấu xa của anh cũng bắt đầu thăm dò cô, ban đầu Mạc Đồng cảm thấy sợ hãi, đợi đến khi môi của anh dúi xuống ngậm lấy tai cô, cái cảm giác tê liệt đó quả thật khiến cô hít thở không thông, cô thoáng nghĩ, nếu cứ hôn tiếp như vậy nhất định sẽ có chuyện xảy ra, còn một chút tỉnh táo, nàng dùng lực đẩy Dương Bùi Văn ra.

Con người Dương Bùi Văn lóe sáng như bảo thạch, từ khuôn mặt tới mang tai, khoe mắt đều đỏ bừng, hơi thở nặng nề không yên, anh giật mình nhìn Mạc Đồng, khàn giọng hỏi nhỏ, "Sao vậy? Em không thích sao?"

"Không phải vậy, " Mạc Đồng đỏ mặt như sắp xuất huyết, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Chỉ là, nên đến đây thôi."

Dương Bùi Văn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, thân thể vẫn còn hơi run rẩy, lý trí đang dần dần khôi phục lại, lúc này anh mới nhận ra bàn tay mình còn để trong quần áo cô, trên tay còn cảm nhận được mồ hôi từ cơ thể cô, anh xấu hổ vội vàng rút tay về. Nhẹ nhàng ôm lấy cô nói, "Ừ, được."

Sau đó hai người đi tới trước pho tượng Lý Thị Trân, sau khi Dương Bùi Văn ngồi xuống, ôm lấy Mạc Đồng ngồi trên đầu gối. Hai người kể lại những chuyện xảy ra sau lúc chia tay. Nhưng những chuyện này phần lớn đều từng nói qua điện thoại, bây giờ cũng chỉ tính như nhắc lại mà thôi.

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Đồng hỏi, "Không phải chưa thực tập xong sao? Sao mà anh đã về rồi?"

Dương Bùi Văn không nói gì, màn đêm hôm nay không xua được ưu thương ngày càng nồng đậm trên người anh. Mạc Đồng đứng đó chờ đợi. Cuối cùng, anh cũng đã chậm rãi mở miệng.

"Bây hôm trước anh nhận được điện thoại từ nhà gọi tới, bọn họ nói bệnh của mẹ đang rất nguy kịch, lúc anh chạy về nhà thì chỉ kịp nhìn thấy bà lần cuối, bác sĩ nói hai ngày trước ý thức của bà đã mơ hồ, chỉ là bà vẫn liều mạng không chịu buông tay, bà nói, bà muốn gặp anh lần cuối."

Anh đặt cằm lên đầu Mạc Đồng nghẹn ngào kể lại, Mạc Đồng cảm thấy có tiếng nước rơi xuống mái tóc cô, thấm vào da đầu cô. Cô không biết mình phải an ủi anh như thế nào, cô chỉ biết vòng tay qua người anh, cơ thể cô dán sát vào người anh, ôm chặt lấy anh.

Trong đêm lạnh giá không người, hai bọn họ ôm chặt lấy nhau, bất động giống như pho tượng Lý Thị Trân phía sau. Nửa đêm, bọn họ dùng cơ thể sưởi ấm lẫn nhau, cảm thụ sự ấm áp của nhau. Giống như hai con thú cô độc bị vứt bỏ ở khu rừng hoang vắng, chỉ có thể ôm chặt lẫn nhau, dùng nhiệt độ bản thân sưởi ấm cho nhau cùng vượt qua mùa tuyết rơi lạnh giá. Trái tim hai người bắt đầu sinh ra cảm giác nương tựa lẫn nhau mà sống.

Một lúc lâu sau, Mạc Đồng mới nghe thấy Dương Bùi Văn nói, "Hiện tại, trên thế giới này, người khiến anh bận tâm nhất chính là em."

.....

Mấy ngày không mặn không nhạt dần dần trôi qua, chớp mắt đã tới lễ Giáng Sinh, Dương Bùi Văn lại đột nhiên trở về bên cạnh Mạc Đồng như lần trước. Kết thúc học kỳ này, Dương Bùi Văn không còn học ở trường đại học A nữa, anh sắp tốt nghiệp.

Đây là lễ Giáng Sinh cuối cùng ở trường của anh, khắp nơi trên đường đang tràn đầy không khí náo nhiệt ngày lễ. Những tú kính lấp lánh ánh sáng ấm áp, câu thông noel đeo đầy quà tặng, những ông già Noel đội mũ đỏ đáng yêu có thể nhìn thấy ở bất kỳ đâu. Mạc Đồng thật không biết tại sao người Trung Quốc lại yêu thích lễ Giáng Sinh của người phương Tây như vậy, cô chưa bao giờ mơ ước có một ông già Noel ngồi xe trượt tuyết tới nhà tặng quà cho cô, trong ấn tượng của cô, lễ Giáng Sinh chẳng khác nào câu chuyện cổ tích “cô bé bán diêm” của Andersen.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chuyến Du Lịch Ngọt Ngào

Cô và Dương Bùi Văn cũng mua mỗi người một chiếc mũ Noel đội đầu như bao người khác, sau khi ăn xong KFC liền đi dạo trên con đường dành riêng cho người đi bộ, người đi đường tấp nập, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Bọn họ đi theo dòng người, hoàn toàn không theo ý mình. Mạc Đồng phát hiện người Trung Quốc rất thích tới những nơi náo nhiệt, còn chuyện đêm nay đi đâu, qua đêm nay làm những gì, mỗi người một ý tưởng, thành ra ai cũng đi chỗ này một chút, dạo chơi chỗ kia một chút.

Con đường dành riêng cho người đi bộ có rất nhiều cây thông Noel cao lớn, phía trên treo đủ các món đồ chơi nhỏ: đèn màu, dải băng, chuông, còn có cả những gói quà màu đỏ. Khi đến trước một gốc cây, Mạc Đồng thấy Dương Bùi Văn lấy trong túi áo ra một túi giấy màu đỏ, thành kính treo lên. Mạc Đồng tò mò hỏi. “Anh cũng chuẩn bị những thứ này à? Cái này dùng để làm gì vậy?”

Dương Bùi Văn cười cô ngốc nghếch. “Dùng để ước nguyện.”

“Vậy là trong túi màu đỏ này có tâm nguyện của anh, em phải lấy xuống nhìn xem.” Mạc Đồng nói xong liền đưa tay định tóm lấy lại bị Dương Bùi Văn ngăn cản. “không được, nếu xem rồi sẽ không linh nghiệm nữa.”

“Thôi đi, anh thật là mê tín, dù gì anh cũng là sinh viên thời đại mới, là chủ tịch sinh viên trường đại học A, là trụ cột tương lai của đất nước.” Mạc Đồng chế giễu.

Dương Bùi Văn không để ý tới những lời cô nói, anh kéo cô đứng vào vị trí trung tâm cây Noel, nghiêm túc nói. “Chúng ta cùng đứng ở đây cầu nguyện đi.”

Mạc Đồng cảm thấy anh nghiêm túc như vậy là một chuyện rất kỳ lạ, rất giống như cảnh tượng Đồng Vinh và Thất Tiên Nữ trong vở kịch hoàng mai “Thiên Tiên Phốt” dùng cây làm hương, bái thiên địa, không khỏi cười thầm trong lòng.

Trong lúc cô cười trộm, Dương Bùi Văn đã chấp hai tay đặt trước ngực, nhắm mắt lại, Mạc Đồng cũng làm theo anh, ước một điều ước.

Trong lòng Dương Bùi Văn không ngừng mặc niệm: “Mạc Đồng, em nhất định, nhất định phải chờ anh.”

.....

Hoàn thành ước nguyện, hai người lại đi theo dòng người tiến về phía trước.

“Em ước điều gì vậy?” Dương Bùi Văn không nhịn được hỏi.

“Không phải anh bảo nói ra sẽ mất linh à?” Mạc Đồng lắc lư đầu khiến anh mắc nghẹn không nói nên lời. Thật ra cô đã sớm biết Dương Bùi Văn mang chí lớn trong lòng, cô ước sự nghiệp của anh sớm thành công mà thôi.

Dương Bùi Văn nhéo tai cô, hung ác day day, nói: “Sao lúc này em thông minh vậy, học nhanh thật đấy.”

“Đương nhiên.” Mạc Đồng thâm đắc ý. “Hihi, cái này gọi là gậy ông đập lưng ông.”

Hai người cứ như những con bọ mắt đầu mù quáng chạy theo mọi người xem náo nhiệt, chạy từ đầu đường đằng này sang đầu đường đằng kia, chạy tới nhà thờ nghe thánh ca, học người ta uống một ly đồ uống nóng, đến cuối cùng bọn họ không nghĩ ra trò vui gì nữa, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi thì cũng đã tới nửa đêm, Mạc Đồng mệt tới hai mí mắt dán chặt vào nhau.

“Bùi Văn, chúng ta mau ra xe về đi, trễ thế này sợ là không kịp rồi.”

Dương Bùi Văn nhìn đồng hồ bảng, mười một giờ, vì thế liền dẫn cô chạy ra trạm xe buýt. Đi đến trạm xe mới nhận ra vẫn còn rất nhiều người đi chơi đêm Giáng sinh, không có một chiếc taxi nào, giờ này cũng chỉ còn sót lại một chuyến xe buýt cuối cùng quay lại trường học, nhiều người đã chờ ở đây cả tiếng đồng hồ rồi.

Khi bọn họ đến trạm xe buýt vẫn còn có không ít người đang đứng, tất cả đều đang sốt ruột không biết mình sẽ về nhà bằng cách nào. Trong tiếng ồn ào, chiếc xe 507 đi từ phía xa tới, không cần nhìn cũng biết trên xe đang diễn ra cảnh tượng lấy thịt đè người, bác tài cũng không có ý định dừng xe lại khi đi qua trạm

“Xong rồi, đây là bến cuối cùng, xem ra bác tài sẽ không dừng xe đâu.” Có mấy sinh viên đứng ở trạm xe nói.

“Làm sao bây giờ, ở đây không có chiếc taxi nào cả.”

“Chỉ đành đi tìm nhà nghỉ thôi.”

“Chắc giờ các nhà nghỉ đã đầy ắp rồi.”

“Vậy phải làm sao đây? Ngủ ngoài đường à?”

“Trời ơi, mẹ ơi, lạnh chết mất.”

.....

Bên tai Mạc Đồng không ngừng vang lên những tiếng ong ong ồn ào, đột nhiên cô nhìn thấy Dương Bùi Văn chạy ra đường cái, anh đứng giữa đường, cời áo quăng trong không trung, miệng hô lớn. “Dừng xe, dừng xe,” Mắt thấy chiếc xe 507 không có ý định giảm tốc độ, Mạc Đồng sợ tới hoang mang, la lớn. “Bùi Văn, nguy hiểm lắm, quay lại đi.” Vừa định chạy ra kéo anh lại, nhưng Dương Bùi Văn không hề để ý, anh vẫn đứng hình chữ đại ngay giữa đường, áo khoác trong tay vung lên khiến những sinh viên đang ríu rít kia sợ tới mức cầm như hén, thờ cũng không dám thở mạnh.

Ánh đèn xe càng lúc càng chói mắt, mãnh liệt chiếu về phía trước, soi sáng gương mặt tuấn tú của Dương Bùi Văn, anh vẫn không sợ hãi luôn miệng hô dừng xe, Mạc Đồng thấy mình không tới kéo anh ra kịp, đang kinh hoàng tới cực điểm, chợt thấy số 507 phanh kết.....một tiếng mạnh mẽ dừng lại, chỉ cách Dương Bùi Văn một khoảng nhỏ xíu.

Dương Bùi Văn quay lại hô to với bác tài. “Mở cửa, không mở cửa tôi sẽ không nhường đường.”

Bác tài quát mắng. “Điếc không sợ súng à, có phải không muốn sống nữa không.”

Dương Bùi Văn chạy tới kéo Mạc Đồng. “Mạc Đồng, em lên trước đi.”

Bác tài không tình nguyện mở cửa xe, trong xe đã chen chúc tới mức thảm thương, cửa xe vừa mở ra, Dương Bùi Văn đã đẩy Mạc Đồng vào trong. Mấy sinh viên kia cũng bắt đầu chạy tới, cuối cùng chỉ sót lại ba bốn người.

Suốt dọc đường đi Mạc Đồng đều tựa sát vào lòng Dương Bùi Văn, hai người bị ép sát vào nhau không thể động đậy. Một tay Dương Bùi Văn ôm eo cô, một tay đỡ lấy lưng cô, trán cô kề vào vai trái anh, cô có thể cảm nhận được hơi thở nam tính hòa lẫn với mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người anh. Mà mái tóc của cô cũng bất chợt lay động theo mỗi lần phanh xe, chạm vào cổ, vào mặt anh, bộ ngực cao nhô nhô dán vào ngực anh khiến anh không dám động đậy, mạch máu toàn thân như muốn sôi trào, mỗi dây thần kinh căng ra. Cảm giác vui sướng tỏa ra ngoài theo từng lỗ chân lông, ngoài vui sướng chỉ có hạnh phúc, anh hy vọng chiếc xe này vĩnh viễn đừng dừng lại, cứ đi mãi như vậy, anh thật muốn ôm cô đi cùng với trời đất.

.....

Sau này, mỗi lần Mạc Đồng nhớ tới hành động tối đó của Dương Bùi Văn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, cô không ngờ Dương Bùi Văn lại có lúc không sợ chết như thế.

Một năm sau, Dương Bùi Văn tốt nghiệp liền tới thành phố B, anh muốn xây dựng công ty của riêng mình.

Mạc Đồng tiếp tục bận rộn thêm một năm, sau khi tốt nghiệp, một phần nhờ Dương Bùi Văn hỗ trợ, một phần nhờ vào năng lực bản thân, cô thuận lợi gia nhập vào tập đoàn truyền thông Á Hoa danh tiếng lừng lẫy cả nước.

.....đường phân cách hiện thực.....

“Anh cũng có lúc rảnh tới đây cơ đấy.” Mạc Đồng không hề khách sáo mở cửa xe ngồi vào trong.

“Càng ngày càng không biết tôn ti lớn nhỏ, cũng không buồn mời anh lên ngồi một chút.”

“Thôi đi, có anh mới coi thường không muốn lên ở chỗ kia ấy. Nếu không vừa nãy anh đã lên rồi.” Mạc Đồng hờn dỗi lườm anh, giọng điệu nũng nịu.

“Em nói hay thật, lần nào anh tới em cũng không muốn cho anh lên. Lần này anh không mở miệng tránh mình tự làm khó mình.”

Mạc Đồng cười ha ha, cô không thèm nói đạo lý tới cùng, dù sao khi ở cạnh Dương Bùi Văn cô luôn là người có lý. “Được rồi, chỗ của em rất bừa bộn, không có mặt mũi để anh nhìn thấy.”

Dương Bùi Văn cũng ngồi vào trong xe, khởi động máy.

“Lần này anh đi nhiều ngày như vậy, sắp xếp ổn thỏa chứ?” Mạc Đồng hỏi

“Đi theo anh là được. Chúng ta đi Tam Á.”

“Hả?”

Ngoài năm học Mạc Đồng đi cùng John tới núi Tam Hạp năm đó, cô vẫn chưa bao giờ đi du lịch thêm lần nào, thứ nhất có thể tiết kiệm tiền, thứ hai cô thấy đi chơi cũng không có gì thú vị. Cô và Dương Bùi Văn đã quen biết được bốn năm, đây là lần đầu tiên họ đi du lịch cùng nhau. Ai cũng có cảm giác mới mẻ.

Sau khi bọn họ đáp máy bay tới Tam Á dần xếp xong xuôi, sang đến ngày hôm sau mới bắt đầu du lịch ngắm cảnh. Dương Bùi Văn đã tới Tam Á không biết bao nhiêu lần, lần này đơn thuần là để Mạc Đồng thả lỏng thể xác và tinh thần. Thành ra anh đảm đương luôn chức vụ hướng dẫn viên du lịch.

Nam Hải Tinh Sơn, Thiên Nhai Hải Giác, Đảo Ngô Chi Châu, những động thiên lớn nhỏ, còn có Cẩm Mẩu Giác, vịnh Hoàng Hậu, vịnh Tinh Nhân, rừng nhiệt đới Yanoda... tất cả đều là phong cảnh kiệt tác trải khắp tầm mắt.

Ánh mặt trời, bờ cát, rừng rậm, biển lớn. Cảnh đẹp thiên nhiên hùng vĩ khiến Mạc Đồng quên hết mọi phiền não. Ở đây không chỉ được thưởng thức cảnh đẹp mà còn có thể tự nấu cá nướng ăn. Mạc Đồng trước nay luôn có tính nóng vội, dưới áp lực cuộc nhiều năm như vậy, cô bận rộn luôn chân luôn tay, giờ bảo cô ngồi nửa ngày đợi cá cắn câu, cô thật sự không kiên nhẫn nổi, nhưng cô lại rất thích nướng đồ ăn, mấy lần nghỉ phép trước, cô đã từng đi với Dương Bùi Văn mấy lần.

Hôm nay bọn họ đã mua mấy túi đồ ăn để nướng ở ven biển. Thực tế là Dương Bùi Văn phụ trách việc nướng, Mạc Đồng phụ trách việc ăn. Ai cũng tập trung chuyên môn của mình nói câu được câu mất. Dương Bùi Văn nói với Mạc Đồng công ty anh ở thành phố B sắp đi vào quỹ đạo, anh đã thu thập được không ít kinh nghiệm. Mạc Đồng nói với anh, nếu không có gì thay đổi, sách của cô sẽ được xuất bản trong năm nay.

“Vẫn chưa muốn công khai thân phận sao?” Dương Bùi Văn cười hỏi.

Mạc Đồng lắc đầu.

“E là năm nay không giấu nổi, sách của em “hot” như vậy, được điện ảnh liệt nhiệt hoan nghênh, còn bắt đầu phát sóng phim truyền hình, đến lúc đó em sẽ không chịu nổi oanh tạc cuồng loạn.”

“Đến lúc đó rồi nói. Trung Quốc có nhiều danh nhân như vậy, có thiếu một người như em cũng không sao. Em chỉ muốn có một cuộc sống bình thường, không có áp lực nặng nề. Em muốn viết thì viết, không muốn viết thì ngừng, còn nếu vị người ta thúc ép viết từ sáng đến tối, sợ là một chữ cũng không nghĩ ra nổi.”

Dương Bùi Văn cười ha ha. Nhớ lại đáng về vui mừng nhảy nhót của cô khi tác phẩm phiên dịch đầu tay của cô được xuất bản. Sau này, cô lại phiên dịch được một quyển rồi một quyển nữa. Sau vài lần bắt đầu cảm thấy nhàm chán, không bằng tự mình viết một quyển.

Sau khi Dương Bùi Văn tốt nghiệp bọn họ vẫn duy trì liên lạc. Mỗi ngày một cuộc điện thoại, rảnh rỗi lại lên QQ tán gẫu. Mỗi phút mỗi giây, bọn họ luôn thể hiện tình cảm với đối phương, còn không ngừng cổ vũ lẫn nhau.

Đối với Dương Bùi Văn, Mạc Đồng rất coi trọng anh, cô chưa từng suy nghĩ quá nhiều, từ nhỏ những thứ cô mất đi đã không ít, mất cha, mất mẹ, mất cả bà nội sống nương tựa cùng cô từ nhỏ, cuối cùng cũng mất cả bà ngoại. Cô không dám hy vọng một cuộc sống xa vời. Đến được là may mắn, không đến được là số mệnh. Cho dù mình muốn, nhưng không phải là thứ của mình thì cưỡng cầu cũng không được. Chỉ là, vô hình trung, bọn họ đã coi đối phương là người không thể thiếu trong cuộc sống của bản thân.

“Thiếu tổng công ty em thế nào?” Dương Bùi Văn không để tâm hỏi, trước đây Mạc Đồng cũng chưa từng nhắc qua Lăng Lực với anh.

“Rất tốt, cứ tưởng đó là một công tử vô công rồi nghề, hóa ra không chỉ có học thức mà còn rất quyết đoán.”

“Có đẹp trai không?”

“Xuất sắc, không biết đã làm bao nhiêu nữ biên tập trong công ty điên đảo. Ở ban số hai của em còn có hai cô nàng mơ mộng hão huyền cả ngày.”

Dương Bùi Văn nở nụ cười. “Có đẹp trai như anh không?”

Mạc Đồng nhét nốt xiên thịt nướng vào miệng, nhìn Dương Bùi Văn cười đầy thâm ý mà không đáp lời.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Yêu Em Như Sinh Mệnh

Dương Bùi Văn thấy cô cười như một tên trộm, lòng hiếu thắng trời dậy, thúc giục. “Nói mau.”

Mạc Đồng thấy anh căng thẳng như vậy, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, cô trêu chọc anh. “Không nói cho anh biết.” Nói xong liền cầm một xiên thịt dê nướng khác, Dương Bùi Văn không hề khách khí cướp đoạt của cô.

“Không nói đúng không? Vậy thì em đừng ăn nữa.”

Mạc Đồng không nghĩ anh chơi xấu như vậy, chỉ biết cười to thành tiếng.

“Có ai như anh không. Dù sao trong lòng em, anh vẫn là người – đẹp – trai – nhất.” Mạc Đồng nói. “Như vậy anh vừa lòng rồi chứ?”

“Cũng không tệ.” Tuy không được nghe lời thật lòng, anh vẫn bị những lời dỗ ngọt của Mạc Đồng làm cho vui vẻ, còn chủ động đưa xiên thịt nướng kia cho cô.

.....

Hai người tự do hoạt động, nháy mắt đã đến ngày thứ sáu, Dương Bùi Văn cảm thấy đã tới Tam Á mà không đi bơi lội thì đúng thật đáng tiếc. Vì vậy đến xế chiều bọn họ đã tới Á Long Loan, lựa chọn Á Long Loan vì đây là nơi có bờ cát và nước biển có chất lượng tốt nhất Tam Á. Sau khi thỏa thích chơi đùa trên cát, Dương Bùi Văn nói. “Chúng ta đi bơi đi.”

Lúc này ánh nắng mặt trời đã ngả về phía tây, chiếu lên bờ cát mịn lấp lánh như vàng.

“Em không biết bơi. Anh đi một mình đi.” Mạc Đồng đưa đẩy, chính xác cô cũng không biết bơi, nhưng lý do quan trọng nhất là việc thưởng thức phụ nữ mặc bikini trên bờ cát là một chuyện, còn bản thân mình mặc lên lại là chuyện khác. Trước giờ cô chưa từng ăn mặc lộ liễu như vậy trước mặt Dương Bùi Văn.”

“Không sao, anh sẽ dạy em. Nào, tắm chạng vạng là thời gian đi bơi thích hợp nhất. Chúng ta mau thay quần áo xuống đây.”

Mạc Đồng vội càng tóm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng. “Nhưng em không chuẩn bị áo tắm.”

Dương Bùi Văn cười giảo hoạt. “Nhưng anh đã chuẩn bị rồi, chiều cao 1m65, chắc là không sai đâu.”

Cái này đã đủ khiến Mạc Đồng á khẩu, không thể viện cớ được nữa.

Hai người thay xong quần áo bước ra từ hai căn phòng khác nhau, cảm giác khò thân gần hết. Mạc Đồng thấy không được tự nhiên, không ngừng kéo áo tắm, cảm giác như có kéo thế nào cũng không đủ dài, không che đậy nổi thứ gì. Còn Dương Bùi Văn càng lộ hơn, anh chỉ mặc một chiếc quần bơi, mỗi lần vận động cơ thể đều nhìn rõ những cơ bắp rắn chắc có khuôn hình của anh.

Tuy trong lúc đi học từng thấy nam sinh cởi trần chơi bóng, nhưng Mạc Đồng chưa từng nhìn thấy Dương Bùi Văn lộ tới mức này, vừa thấy cô không biết phải nhìn về hướng nào cho đúng. Dương Bùi Văn rất hưởng thụ sự quần bách của cô, sau khi hưởng thụ đủ rồi, anh mới mở lòng từ bi giải cứu cô khỏi cảnh đau khổ này, anh nói. “Đi thôi, nhanh lên nào.” Nói xong, anh liền kéo cô chạy ra ngoài.

Dương Bùi Văn là cao thủ bơi lội, anh biến hóa đủ mọi tư thế chìm nổi trong sóng nước, tự do tự tại như một chú cá. Mạc Đồng di chuyển trong nước, cảm thấy có lớp màn che liền thả lỏng người, cô không biết bơi, chỉ có thể dùng thời gian đập nước ở chỗ nước cạn.

“Đầu tiên phải tập nín thở để cơ thể nổi lên.” Dương Bùi Văn ở phía xa nói với cô. “Nín thở, nhắm mắt, lặn xuống nước.”

Mạc Đồng luyện tập theo lời anh nói mấy lần, nhưng cô không nắm được trọng điểm nên bị uống mấy ngụm nước. Dương Bùi Văn thu hết mọi động tác khua chân múa tay của cô vào mắt, đứng phía xa cười ha ha, chỉ hai ba bước bơi sai đã tới bên cạnh cô: “Đi lui lại đây.” Anh kéo cô vào chỗ nước sâu.

“Sâu lắm, anh buông ra đi, em sợ.”

“Sợ cái gì, không phải có anh rồi sao? Anh tự biết chừng mực, chỗ này nông như vậy không thể bơi được.”

Mạc Đồng bị Dương Bùi Văn kéo ra chỗ nước sâu, cảm thấy nước tràn qua vai mình sợ hãi tới cực điểm, chân đứng không vững, cô hoảng hốt “a” lên ngã vào lòng Dương Bùi Văn. Nước xộc thẳng vào miệng làm cô bị sặc tới ho khan. Dương Bùi Văn vội vàng ôm lấy cô, đỡ cô đứng thẳng dậy.

Dương Bùi Văn lớn như vậy nhưng chưa bao giờ gần gũi với con gái tới mức này, tuy Mạc Đồng hơi gầy nhưng phát dục lại rất tốt, chỗ nào cần có đều có, lúc cô còn đang kinh ngạc khi nhìn thấy hình xăm trên người Dương Bùi Văn, khi bị hụt chân liền được Dương Bùi Văn kéo lại, một cặp tròn trịa mềm mại dán sát vào ngực Dương Bùi Văn, Dương Bùi Văn như bị điện giật, cảm thấy máu nóng sôi trào trong cơ thể chạy thẳng lên mặt, vật kia không chịu không chế đứng thẳng lên. Mạc Đồng đang lúc sợ hãi, chờ tới khi đứng vững lại cô mới nhận ra Dương Bùi Văn có chỗ không thích hợp, cô vội vàng ngẩng đầu lấy tay đẩy anh, nhưng khi vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy hình xăm tinh xảo tròn mị trước ngực Dương Bùi Văn, một đóa hoa màu trắng nhụy vàng, trong tâm hoa viết hai chữ kép trông thật bắt mắt. Mạc Đồng kinh ngạc.

“Hình xăm trên ngực anh là thế nào vậy?” Cô nhìn chằm chằm vào đóa hoa mộc mạc kia thì trào hỏi, cô không dám ngẩng đầu lên, trái tim đập loạn nhịp.

Dường như bên tai cô vang lên bài đồng dao hồi nhỏ: “Cây ngô đồng, hoa ngô đồng, cây ngô đồng nâng đỡ bên dưới.”

Dường như cô mơ hồ nhìn thấy một loạt cây ngô đồng lớn nhỏ, có cây cao vút khuất trong mây, có mầm non mới nhú, tán lá xòe rộng như ô. Trong tiết Thanh Minh, màu hoa ngô đồng vàng nhạt điểm xuyết đầy cành, giống như một chuỗi loa nhỏ. Bà nội từng dắt cô đi dưới tàng cây, hoa ngô đồng nở đầy chạc cây như áng mây nhiều màu, hoa ngô đồng theo gió rơi xuống như tuyết, mang theo hương vị tươi mát như mưa.

Bà nội từng hỏi cô. “Mạc Đồng, có biết vì sao con tên là Mạc Đồng không? Bởi vì thời điểm khi con sinh ra chính là lúc hoa ngô đồng nở rộ. Hoa ngô đồng thuần khiết nhưng không mất đi sự mềm mại như tiên tử rời xa chốn hồng trần, tương lai con cũng phải thanh cao y như đóa hoa ngô đồng này vậy.”

Dường như cô mơ hồ nhìn thấy những người bạn nhỏ tranh nhau những đóa hoa ngô đồng rơi xuống gốc cây, nắm chặt đưa lên mũi tham lam hít hà, vui vẻ kêu nhau. “Thật thơm.” Có người để hoa trong miệng làm kèn thổi, biết là không có tiếng vang nhưng vẫn làm không thấy chán. Có một cành hoa ngô đồng mềm mại cuộn lại thành vòng hoa đội đầu, cảm giác xinh đẹp giống như Hoa tiên tử.

“Hựu kiến đồng hoa phát cự chi, nhất lâu yên vũ mộ thê thê. Bằng lan trù trưởng nhân thù hội, bất giác san nhiên lệ nhãn đề.” Cô thì thầm nhắc lại mấy câu thơ của Lý Dục

Dịch thơ: Ngô đồng cành cũ trở hoa, khói mưa buồn lạnh một tòa thành không. Lan can thờ thần chờ mong, người không đến để những dòng lệ rơi.

Hơi thở Dương Bùi Văn trở nên dồn dập, một lúc sau mới nói: “Là hoa ngô đồng, trong nhụy hoa là hai chữ M.T”

Mạc Đồng đã sớm biết câu trả lời, từ nhỏ tới giờ không có loài hoa nào thân thiết với cô hơn hoa ngô đồng, bởi vì cô chính là một bông hoa ngô đồng. Bà nội từng cùng cô sống nương tựa lẫn nhau đã nói, mỗi đóa hoa ngô đồng rơi xuống không hề uổng phí, những đóa hoa như tờ giấy trắng bay lượn trong không trung, mùa hoa ngô đồng bắt đầu nở rộ vào tiết thanh minh mỗi năm đều khiến cô nghĩ tới bà nội đã mất của mình, đó cũng chính là người thân duy nhất của nàng trên đời này.

“Em có biết hoa ngô đồng trong ngôn ngữ các loài hoa nghĩa là gì không?”

“Em không biết.” Mạc Đồng không dùng khí ngẩng đầu lên.

“Là mối tình đầu.”

Trái tim Mạc Đồng đập rộn như hươu chạy, cô ngưng ngừng muốn vùng ra lại bị anh ôm chặt hơn, khu vực đầy đặn của cô ở ngay trước ngực anh, cô

cảm thấy đầu anh đang đặt trên vai cô bắt đầu chuyển động, đôi môi ẩm ướt của anh dùng trên mặt cô, sau đó di chuyển tới môi cô, cô hoảng loạn nhắm mắt lại, hai cánh môi mỏng manh dịu dàng kia đã bị khí thể mạnh mẽ, dồn dập đè lên, sự mềm mòng ban đầu đã dần trở nên mãnh liệt, anh nghiền ép môi cô thật lâu, đột nhiên hai tay anh giữ lấy gáy cô như đang nâng một viên ngọc quý, anh ngửa đầu cô ra đưa lưỡi vào càn quét, thăm dò hàm răng của cô. Cô sợ bị ngã xuống nước đành phải dùng hai tay bám chặt vào eo anh, cảm giác vật căng cứng đầy nhiệt tình của anh càng lúc càng trở nên to lớn, dùng sức chống dưới chỗ tư mật của cô, cô không thể mà cũng không dám động đậy. Một cơn sóng đánh tới, cô hoảng sợ kêu lên, cửa thành phòng thủ cuối cùng đã mở ra, anh liền xông tới tấn công, anh nhiệt tình, lỗ mũi quần quít lấy đầu lưỡi của cô, cô trốn tránh anh tấn công, cô muốn tránh cũng không tránh nổi, anh tiến quân thần tốc, cuối cùng cô đã bị anh bắt được, bị anh hút vào trong miệng không có cách thoát thân. Anh dùng lực hút, cô bị đau rên thành tiếng, vừa lấy tay đẩy lại bị anh kéo lại gần, cứ giằng co ma sát cơ thể như vậy khiến anh càng không thể khống chế bản thân. Anh đột nhiên buông tay đang giữ gáy cô ra, ôm chặt lấy cơ thể cô, cảm giác như có lửa cháy thiêu đốt đau đớn, phía dưới của anh đẩy nhanh cường độ dưới thân cô. Đột nhiên anh buông môi cô ra, toàn thân cứng đờ há miệng cắn vào vai cô, sau đó anh buông vũ khí đầu hàng tìm cửa xuất ra ngoài. Mạc Đồng cảm giác được dòng chảy âm áp chảy xuống đùi cô, cô biết đó là thứ gì, cảm giác sợ hãi và ngọt ngào đan xen khiến người cô cứng đờ như khúc gỗ.

Hai người cứ im lặng đứng ôm nhau trong nước hồi lâu. Cảm giác ngọt ngào không ngừng lan tỏa trong lòng. Ánh chiều tà phía chân trời xa cũng dần chìm sâu vào biển, bóng người trên bờ cát thưa dần, nước biển cũng bắt đầu nhiễm lạnh. Nhưng Dương Bùi Văn và Mạc Đồng vẫn chưa phát hiện ra, nội tâm anh đang sôi trào, cơ thể như bị lửa nóng thiêu đốt. Chờ đợi suốt bốn năm, trong bốn năm dài đằng đặc đó, anh đã mong ước ngày này từ rất lâu rồi.

“Hồi thực tập năm thứ tư, anh và cha đã đi tới Đài Loan đã vô tình nhìn thấy một vườn hoa ngập tràn trời đất, khi đấy anh chỉ cảm thấy tò mò hỏi thăm người Hẹ ở đó mới biết đó là vườn cây ngô đồng, còn hoa kia chính là hoa ngô đồng. Anh lập tức nghĩ tới em, vậy nên sau đó anh đã tìm người giúp anh xăm hình: một cánh hoa ngô đồng màu trắng nhụy vàng, ở hoa tâm viết hai chữ kếp M.T. Anh đã âm thầm thề với lòng mình, anh sẽ giữ gìn nó cả đời, chỉ cần anh còn sống một ngày, anh sẽ bảo vệ em chu toàn.” Anh khẽ nói thì thầm vào tai cô.

****Người Hẹ:** Chỉ người Hán di chuyển từ lưu vực sông Hoàng Hà xuống phương Nam từ cuối thế kỷ IV, thế kỷ IX, thế kỷ XIII, nay phân bố ở các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng Tây, Giang Tây, Hồ Nam, Đài Loan.

Chỗ mềm yếu nhất trong lòng cô sụp đổ, trong mắt cô dâng lên một màn sương mờ. Cô thầm mặc niệm trong lòng: Bà ơi, ngoài bà ra trên đời này vẫn có người nguyện ý bảo vệ con, bà có vui không? Người con trai này đã nói sẽ bảo vệ con cả đời, con tin anh ấy nói được cũng sẽ làm được. Những giọt nước mắt của cô rơi xuống vai anh, anh nâng mặt cô lên, chỉ thấy nước mắt ướt đầm gương mặt. Dương Bùi Văn kích động hỏi. “Sao lại khóc rồi?” Mạc Đồng nhìn thấy vẻ khấn trương của anh, rung rung nở nụ cười, cười mà không nói gì.

Dương Bùi Văn đang hoảng loạn trở nên vui sướng, anh vui đầu vào vai cô, khẽ trêu chọc bên tai cô. “Không phải em cảm động tới mức đó chứ?”

Mạc Đồng lí nhí phản bác. “Tất nhiên là không.” Nhưng ngay cả cô cũng nhận ra giọng nói của mình không đủ sức thuyết phục. Dương Bùi Văn không trêu cô nữa, anh chỉ cười trên vai cô, cảm giác vui sướng và ngọt ngào đang lan khắp toàn thân anh.

“Được rồi, chúng ta mau lên bờ thôi, nước bắt đầu lạnh, em sẽ bị cảm mất.” Không biết bao lâu sau, Dương Bùi Văn mới buông cô ra, nói.

“Hừ, anh cố ý đúng không, còn nói là muốn dạy em học bơi, rõ ràng là muốn lừa em tới chỗ nước sâu, anh được lắm.” nói tới đây cô cũng không ngại gì nói tiếp một tràng dài, trên gương mặt còn nở nụ cười rạng rỡ. Dương Bùi Văn chỉ đành dùng đôi mắt đã đỏ hoe nhìn cô cười.

“Anh còn cười nữa.” Mạc Đồng xấu hổ đẩy anh ra, đồng thời hất nước biển vào mặt anh. “Xem anh còn cười nổi không.” Dương Bùi Văn chỉ đứng yên đó cười nhìn cô hất nước, đợi đến khi cô không hất nổi nữa, anh lại kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô không nỡ buông ra.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Dùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trăng Sáng Soi Dòng Kênh

Trong thời điểm Mạc Đồng và Dương Bùi Văn tình chàng ý thiếp ở Tam Á, mọi người ở tập đoàn Á Hoa luôn sống trong tình trạng hỗn loạn, nơm nớp sợ hãi. Sắc mặt Lăng Lực cả ngày khó coi, nhìn thứ gì cũng thấy không thuận mắt. Không có việc gì lại tới tuần tra từng phòng ban một, có thể bói lông tìm vết bất kỳ lúc nào, khiến cho tất cả mọi người thấp thỏm không yên, ai cũng chỉ lo tự bảo vệ mình.

Mạch nước ngầm trong công ty vốn đang chảy xiết, tới ngày thứ sáu lại xảy ra một sự kiện mang tính bùng nổ mạnh mẽ, đó là thiên kim Phùng Linh Linh của tập đoàn Thịnh Thế tới Á Hoa, còn đặc biệt tới tìm giám đốc Lăng Lực của bọn họ.

Giờ tan tầm chiều thứ sáu, Phùng Linh Linh xinh đẹp bức người được Mã phó tổng tập đoàn Á Hoa dẫn lên tầng mười ba, chiếc giày cao gót màu trắng không nhiễm một hạt bụi phát ra những tiếng vang trên sàn. Thang máy dừng lại, Mã Khôn cúi đầu làm thủ tục mới rồi đi trước dẫn đường, lúc đi ngang qua đám biên tập đã thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò.

Dưới sự dẫn dắt của Mã Khôn, Phùng Linh Linh sải bước vào phòng làm việc của Lăng Lực.

“Giám đốc Lăng, Phùng tiểu thư tới.” Mã Khôn vừa vào cửa đã vội vàng thông báo.

Lăng Lực đang đọc báo cáo nghe thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy Phùng Linh Linh đi giày cao gót tới. Anh kinh ngạc đứng lên, cười hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

“Tôi không tới được sao?” Phùng Linh Linh thản nhiên nhìn anh hỏi. “Không chào đón tôi?”

“Sao có thể như vậy.” Lăng Lực nói xong liền đi tới trước mặt cô. “Tôi mừng còn không kịp. Cũng vừa vặn đến giờ tan tầm.”

“Tôi muốn anh bất ngờ nên không gọi điện cho anh, chỉ khi tới Á Hoa mới phát hiện không biết anh làm việc ở đâu, thành ra tôi gọi điện cho Mã phó tổng báo anh ấy xuống dưới dẫn đường. Cảm ơn anh nhé, Mã phó tổng.” Phùng Linh Linh nói xong liền nhoẻn miệng cười với Mã Khôn.

Mã Khôn thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: “Đầu có, được Phùng tiểu thư nhớ tới là vinh hạnh của Mã Khôn tôi, tôi rất vui khi giúp đỡ cô.” Miệng anh tròn như búi mật, trong lòng lại thầm nghĩ: có cơ hội nhất định phải nịnh nọt bà giám đốc tương lai này.

Ở bữa tiệc hoan nghênh lần trước, Lăng Lực đã biết Phùng Linh Linh rất nổi tiếng, trên dưới tập đoàn Á Hoa không ai không biết cô, nhưng khi thấy hai người nói chuyện tự nhiên như vậy anh vẫn thấy tò mò: “Hình như hai người rất thân?”

Phùng Linh Linh làm như không để ý quay lại nói: “Cái vòng luẩn quẩn này lớn như vậy, thường xuyên gặp nhau thì có gì lạ. Nói không chừng tôi còn biết nhiều người trong công ty hơn người làm giám đốc như anh.”

Lăng Lực cười, Mã Khôn cũng pha trò hòa theo. “Giám đốc Lăng mới về chưa được bao lâu, vẫn chưa quen được nhiều người, Phùng tiểu thư nói vậy không đúng rồi.”

Phùng Linh Linh quay lại nói với Lăng Lực. “Tôi đến mà cũng không nhớ mời tôi ngồi một chút.”

Lúc này Lăng Lực mới chỉ vào ghế dựa dành cho khách. “Mời ngồi, mời ngồi.”

Đã nhiều năm Mã Khôn chưa từng thấy thiên kim tập đoàn Thịnh Thế danh tiếng lầy lừng Phùng Linh Linh tới Á Hoa, có thể thấy mặt mũi giám đốc bọn họ lớn tới mức nào. Mã Khôn khôn khéo, xảo ngôn lến sắc, chưa đầy một giây đã nhận ra đây không phải lang quân hái hoa, mà là Phụng cầu Hoàng, Phùng Linh Linh dùng mọi cách lấy lòng mà Lăng Lực chỉ lập lòe nước đôi.

Vừa thấy Phùng Linh Linh ngồi xuống, anh liền nói: “Hai vị từ từ nói chuyện, tôi còn có việc phải xử lý.”

Lăng Lực từ một câu, Mã Khôn liền nhanh chóng rời khỏi. Thấy Mã Khôn đi rồi Lăng Lực mới hỏi: “Uống trà nhé?”

Phùng Linh Linh cười duyên. “Tất nhiên rồi, hiếm có khi nào được uống trà do đích thân giám đốc tập đoàn Á Hoa pha, sao lại không uống.”

Lăng Lực cười hỏi: “Uống trà xanh hay hồng trà?”

“Hồng trà đi.”

Lăng Lực ra ngoài pha trà còn nghe thấy Phùng Linh Linh nói. “Anh cũng kỹ tính quá đấy, tuyển chọn thư ký lâu như vậy đúng là còn khó khăn hơn cả hoàng đế tuyển phi.”

Bưng ấm trà mới pha trở về, Lăng Lực nói. “Đừng phóng đại như vậy, tôi không khó hầu hạ chút nào. Phòng nhân sự cũng đề cử hai, ba người của tôi, nhưng chưa vội thì cứ từ từ mà chọn.”

Lăng Lực rót cho cô một chén rồi tự rót cho mình một chén. Anh ngồi xuống bưng chén trà lên uống một ngụm nhỏ. “Sao lại rảnh rồi tới đây thế này?”

“Anh không đi, tôi đi không tốt hơn sao?” Cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng Lăng Lực có thể nhận ra sự oán giận trong giọng nói của cô.

“Tôi từng nói với cô, thời gian này thật sự tôi rất bận.”

“Thôi đi, chỉ cần là người anh muốn gặp anh vẫn có thể dành ra ít thời gian. Giống như tôi vậy, tôi cũng chẳng rảnh rỗi hơn anh là bao, nhưng nhìn xem, chẳng phải tôi vẫn có thời gian tới gặp anh sao?”

Nghe cô nói vậy Lăng Lực cũng không biết phản bác thế nào cho đúng, cảm giác như bị lật tẩy, anh chỉ đành cười xấu hổ. Đôi mắt đẹp của Phùng Linh Linh dò về phía anh, khi vừa nhìn thấy phản ứng của anh đã biết mình đoán trúng rồi. Cô nhìn đồng hồ nói. “Vay giám đốc Lăng ngày kiểm tỷ bạc, đến giờ tan tầm rồi, có bận rộn gì cũng phải ăn cơm chứ, đêm nay tôi mời khách ăn hải sản, không biết giám đốc Lăng có nể mặt không?” Cô nói rất thoải mái, nhưng có ai đã có người tới tận cửa mời cơm còn không nể mặt. Lăng Lực sáng khoái đáp. “Vẫn là để tôi mời đi.”

Mục đích đã đạt được.

Phùng Linh Linh lườm anh, cười nói: “Tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lăng Lực thu dọn chút đồ rồi cả hai cùng rời khỏi văn phòng, vừa nói vừa cười đi tới thang máy. Suốt mấy ngày, mọi người chỉ nhìn thấy gương mặt

băng son của giám đốc, không khí trong công ty như đóng thành băng, hiếm khi thấy anh lộ vẻ tươi cười như hôm nay. Hai người vừa đi qua, ban biên tập số hai lại sôi trào thêm lần nữa, trong lúc nhất thời, dưới đất rơi đầy những mảnh vỡ trái tim thiếu nữ.

Hai người tới Vương Triều ăn hải sản, sau khi rời khỏi nhà hàng, Phùng Linh Linh thấy thời gian còn sớm nên đề nghị: “Chúng ta đi hát karaoke đi, đã ra ngoài thì nên chơi cho thỏa thích”

Lăng Lực không thích hát, nhưng anh cũng không muốn làm cô mất hứng, không có cách gì khác đành hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Quảng trường Vanda cách nơi này không xa, chúng ta tới Agogo ở nơi đó đi.”

“Cô có muốn gọi thêm mấy người nữa không? Thật sự tôi không biết hát.”

Khó có cơ hội ở cùng một chỗ với anh, sao Phùng Linh Linh có thể tự rước bóng đèn, cô nũng nịu trừng mắt nói. “Dù chỉ có mình anh làm khán giả, tôi cũng không ngại biểu diễn cho anh xem cả đêm”

Lăng Lực khẽ cười che giấu cảm giác bất đắc dĩ, lái xe tới Vanda Agogo, trong lòng thầm nghĩ không biết đêm nay sẽ bị dày vò tới lúc nào.

Hai người gọi một ít đồ ăn với bia, Phùng Linh Linh bắt đầu hát. Không thể phủ nhận giọng hát Phùng Linh Linh rất hay, giai điệu cô hát chuyển từ nhanh sang chậm, từ dân ca tới tình ca, hát tới khàn cổ vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Ăn com xong từ bảy giờ tới mười giờ, Lăng Lực chỉ ngồi vỗ tay, trừ khi bị ép quá mức mới miễn cưỡng hát vài bài. Anh không thích hát, cũng không muốn hát. Thậm chí ngũ âm của anh cũng không đầy đủ, Phùng Linh Linh thấy anh quá miễn cưỡng nên cũng không làm khó anh nữa.

Phùng Linh Linh hát tới mệt, bỏ lại một nửa bài “Proud Of You.” ngồi xuống bên cạnh Lăng Lực, mở một lon bia uống. Lăng Lực nhìn cô nói. “Đó là rượu, không phải nước đâu.”

Phùng Linh Linh cười nói. “Anh sợ tôi say sao?” Nói xong cô lại đổ một lượng lớn vào miệng. “Tôi tự thú với anh, lần trước tôi không hề say.”

Lăng Lực nhìn đồng hồ nói. “Hát thoải mái chưa? Bây giờ cũng không còn sớm nữa, hôm nay đừng ở đây đi.”

Phùng Linh Linh bĩu môi nói. “Còn sớm mà, mai cũng không phải đi làm nữa.”

Lăng Lực thấy cô uống hết một lon chỉ trong vài ngụm, còn định lấy một lon khác nữa, anh vội lấy tay ngăn cô lại. “Đừng uống nữa, khát thì uống nước khoáng đi.”

Phùng Linh Linh cầm lấy tay Lăng Lực, dùng vẻ mặt của người say rượu nhìn anh đầy say mê, đột nhiên cô gục vào lòng anh, hai cánh tay như hai con rắn quấn lấy cổ anh. Lăng Lực dùng sức đẩy cô ra “đừng như vậy”, nhưng làm thế nào cô cũng không động đậy.

Cô vui đầu vào ngực anh, rầu rĩ hỏi: “Sao anh lại chán ghét tôi như vậy?”

Lăng Lực ngẩn người, cảm thấy không đành lòng, nhẫn nại nói: “Chúng ta có thể trở thành bạn tốt. Tôi có thể coi cô như em gái mình.”

“Nhưng tôi không muốn, tôi không thèm làm em gái anh. Anh cũng biết tôi muốn gì mà.” Giọng nói có phần nức nở khó giấu.

“Tôi từng nói với cô tôi không phải người tốt.”

“Tôi không sợ.”

Không phải Lăng Lực không biết thương hương tiếc ngọc, nhưng anh biết, nếu anh đã vô tình cho Phùng Linh hi vọng, càng dây dưa sẽ càng phiền phức. Nghĩ như vậy anh liền quyết tâm cứng rắn. “Sao cô vẫn chưa hiểu, tôi không thể cho cô thứ cô muốn, cô và tôi không thể có kết quả, cha tôi và cha cô là bạn thâm giao, tôi không muốn làm tổn thương cô.”

Cánh tay đang bám trên cổ Lăng Lực của Phùng Linh Linh trở nên cứng ngắc, những giọt nước mắt yên tĩnh rơi xuống người anh. Mãi lâu sau cô mới nói: “Không có kết quả cũng không sao. Anh để tôi thành người phụ nữ của anh cũng được. Tôi cam đoan cha tôi sẽ không trách anh.”

Cuối cùng Lăng Lực đành nhẫn tâm đẩy cô ra. “Coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra. Chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ vẫn coi cô như em gái. Đã trễ rồi, tôi đi thanh toán rồi đợi cô dưới tầng.”

Nói xong anh tuyệt tình đứng dậy rời khỏi lô ghê. Trên màn hình TV lớn xuất hiện hình ảnh một người con gái duyên dáng đứng hát giữa đồng lúa mạch vàng óng, nhưng chỉ nhìn thấy khẩu hình mà không nghe thấy tiếng, đó là bài “Vỡ kịch độc diễn – Hứa Như Vân”. Những lời ca trên màn hình từ từ hiện lên.

.....

Bắt đầu là anh, kết thúc cũng là anh.

Đã để cho em nhập vai đến cùng.

Nếu đã định trước là bi kịch.

Tại sao lại làm em quá ảo tưởng?

Diễn xuất chỉ là tương phùng và biệt ly.

.....

Thứ bảy là ngày Dương Bùi Văn và Mạc Đồng ở lại Tam Á thêm hai hôm nữa. Dương Bùi Văn cũng dạy Mạc Đồng tập bơi thật. Anh dùng hai tay đỡ cô nổi lên mặt nước, cứ chậm rãi như vậy, Mạc Đồng cũng ngộ ra được chút ít. Chỉ là học bơi đâu dễ như vậy, vì có một huấn luyện viên miễn phí nhiệt tình như Dương Bùi Văn, cô mới không vội vàng gì.

Buổi tối, bọn họ ngồi trên bờ cát, nghe tiếng gió thổi, nghe tiếng sóng vỗ.

Đêm khuya yên tĩnh, cả trời đất như chỉ còn lại hai người họ. Trời làm chăn, đất làm giường, Dương Bùi Văn kéo hai chân ôm lấy Mạc Đồng, Mạc Đồng tựa vào lòng anh, an tâm nghe tiếng tim anh đập thình thịch.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mong Ước Triền Miên Vô Tận

Tình tâm hồi lâu, đột nhiên Mạc Đồng ngẩng đầu lên nhìn vào ngực Dương Bùi Văn, những ngón tay ngọc dịu dàng xoa nhẹ đóa hoa ngô đồng đẹp đẽ kia, ngón tay mềm mại lạnh lẽo khẽ mân mê đường vân cánh hoa. Sau đó, cô không kìm được lòng mình hôn nhẹ lên đó.

Cơ thể Dương Bùi Văn chấn động, cảm giác ngứa ngứa tê dại khiến dòng máu chảy trong người anh sôi trào lên. Trong nháy mắt, bao nhiêu tình cảm mật ngọt ủ trong lòng anh bị đốt cháy như lửa cháy lan ra đồng cỏ với tốc độ sét đánh, không thể vãn hồi.

Trái tim đang đập loạn nhịp của anh trở nên rõ ràng như tiếng trống vang, tay phải anh nâng đầu cô, đôi môi vội vàng ép tới. Anh dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, ngẫu nhiên chiếc cổ ngọc của cô, không biết tay trái đã luồn vào áo cô từ lúc nào, tay anh nóng tới dọa người, ban đầu chỉ là chậm rãi vuốt ve nhẹ nhàng, càng về sau lực tay càng lớn, cuối cùng anh sốt ruột không nhịn được cởi cúc áo cô.

Mạc Đồng vội vàng đè tay anh lại, một tay nắm lại khẽ đấm hai cái vào ngực anh, sau đó cô yếu ớt đẩy anh ra, nhìn đáng vẻ ham muốn của anh, cô run giọng nói khẽ: "Mau dừng lại đi, người khác sẽ nhìn thấy."

Giờ phút này, suy nghĩ của Dương Bùi Văn khác gì nồi nước đang sôi trào, thân nhiệt tăng cao không giảm, anh thở hổn hển, run giọng thì thầm vào tai cô: "Ai bảo em trêu chọc anh."

Mạc Đồng xấu hổ lấy tay đẩy anh: "Em không có?"

"Rõ ràng là em bắt đầu, bây giờ còn không thừa nhận." Giọng nói khàn khàn đầy ám muội, hơi thở nặng nề, nóng hổi của Dương Bùi Văn phả vào tai cô, vừa nói xong, anh lại nhẹ nhàng ngậm chặt vành tai cô cắn mím.

Cơ thể Mạc Đồng run lên, cô nghiêng đầu né tránh, nhỏ giọng cầu xin anh. "Vậy được rồi, coi như lỗi tại em, em sai rồi, anh mau buông tay ra đi." Cô nói xong nũng nịu né tránh đầu anh, đồng thời còn dùng khuỷu tay đẩy anh ra.

Dương Bùi Văn không những không buông tay mà còn nhân cơ hội ôm cô chặt hơn. "Bây giờ không kịp nữa rồi." Nói xong anh vui đầu vào ngực cô.

"Đây là bờ biển." Mạc Đồng lo lắng nói.

"Đừng sợ, lúc này không có ai." Dương Bùi Văn trấn an cô, nói xong liền cúi đầu cắn lấy cổ áo ngực.

Mạc Đồng vẫn không thuận theo, vừa che ngực vừa lo lắng đến phát run, nói nhỏ. "Vậy cũng không cho anh làm việc xằng bậy."

Dương Bùi Văn khàn giọng khẽ cười, vội vàng cam đoan. "Yên tâm, anh biết chừng mực."

Cuối cùng Mạc Đồng cũng buông tay ra, khuy áo ngực được giải thoát, đôi môi nóng bỏng của Dương Bùi Văn vội vã chạy dọc trên cổ cô, sau đó dừng ở hai quả tuyết lê của cô, cắn mím.

Mạc Đồng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, toàn thân mềm nhũn vô lực dựa vào người anh như một đồng bùn nhão, cô ngượng ngùng khẽ rên lên, để mặc cho anh khiêu khích. Sĩ khí của Dương Bùi Văn tăng vọt, điên cuồng đập loạn, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi, những thành trì nhỏ của Mạc Đồng đều rơi vào tay giặc.

Tiếng thờ, tiếng rên rì bay vào trong gió, hòa vào trong biển, dập dềnh lên xuống.

Trong lúc động tình, Dương Bùi Văn kéo chân trái ra đặt Mạc Đồng nằm ngang trên bờ cát rồi dùng cơ thể nằm đè lên. Hai tay anh cố định vào hai quả tuyết lê cao ngất của cô, vùi đầu vào người cô điên cuồng di chuyển xuống. Mạc Đồng cong người lên như cây cung, ý loạn tình mê ôm chặt lấy người đàn ông phía trên.

Hai người cứ lẫn lộn, quẩn quít si mê trên bờ cát như vậy, mãi cho đến khi cô cảm thấy bộ phận cứng rắn của anh đặt trên đùi cô thả lỏng, một dòng nước ấm chảy xuống chân cô thấm vào cát biển bên dưới.

Dương Bùi Văn nằm trên người cô, một lúc lâu sau mới khôi phục hơi thở ổn định như trước. Hai người lẳng lặng nằm trên cát một lúc, sau đó Dương Bùi Văn đứng dậy ôm cô đi xuống biển. Nước biển ban đêm hơi lạnh, Dương Bùi Văn kê sát vào người giúp cô rửa sạch cát sỏi và vết bẩn. Tay anh chạy loạn trên người cô khiến cô run rẩy từng hồi. Khi tay của anh di chuyển đến chỗ đùi vừa có sinh mệnh nguyên thủy của anh chảy qua, cô càng xấu hổ không chịu được.

.....

Trở về khách sạn, bọn họ ở hai phòng riêng biệt. Sau khi Mạc Đồng tắm rửa xong liền mệt mỏi ngã xuống giường, xong đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vẫn còn cảm thấy ý loạn tình mê, cô khoan khoái chìm vào giấc mộng đẹp.

.....

Ngày cuối cùng ở Tam Á, bọn họ đã mặc sức dạo chơi, mua vài món đồ lưu niệm, ăn cơm chiều xong liền ra sân bay, Dương Bùi Văn lưu luyến đưa Mạc Đồng lên máy bay, đồng thời anh cũng đáp chuyến bay kế tiếp trở về thành phố B.

.....

Tối hôm sau, khi Mạc Đồng vừa bước chân về đến cửa nhà thì nghe thấy tiếng di động reo vang.

"Ada, chị cũng có ba con mắt giống Nhị lang thần à, sao em mới về đến cửa chị đã biết rồi?" Mạc Đồng vừa nói vừa đặt túi lớn túi nhỏ lên mặt đất.

"Tuần trăng mật trước đám cưới thế nào?" Ada và Mạc Đồng chưa bao giờ biết kiêng dè khi nói chuyện với nhau.

Tuy Ada vô tâm nói, nhưng Mạc Đồng ở đầu dây bên kia nghe xong, trong nháy mắt cả khuôn mặt nóng bừng như lửa đốt: "Thôi đi, còn chưa lập gia đình, chị có thể nói chuyện nghiêm chỉnh hơn được không?"

Ada vừa nghe liền tỉnh táo hẳn lên. "Chẳng lẽ chị đoán đúng rồi à?"

"Đúng cái đầu chị."

"Đừng cãi cổ, chị vừa nghe cái giọng này của em đã biết chị đoán đúng rồi. Không phải đã bị người ta ăn sạch sành sanh rồi chứ?"

Mạc Đồng nghe cô càng nói càng hưng phấn, càng nói càng lộ liễu, cô thấy xấu hổ vô cùng, bất chấp thờ hờn hèn nói: "Không có đâu."

"Chưa à? Ôi chao, không phải cơ thể vị sư huynh kia có khiếm khuyết chứ?" Ada cảm thán than thở thương tiếc cho Dương Bùi Văn, "Cơ hội tốt như vậy, gạo sống ở ngay trước mắt mà anh ta vẫn chưa nấu em thành cơm, chỗ đó không có khách sạn à?"

"Chỗ nào cũng như nhau thôi. Bọn em vẫn còn nhiều thời gian."

Mạc Đồng nói vậy khiến Ada ở đầu dây bên kia nhớ tới Lăng Lực khẽ lo lắng lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: ai biết em và Dương Bùi Văn có tương lai hay không. Trong công ty có tên sãi lang hồ báo kia, Dương Bùi Văn là quân tử, còn người kia chính là đạo tặc. Cô nghĩ thì nghĩ vậy còn ngoài miệng lại hỏi. "Không có lương tâm, có mua quà cho chị không?"

"Sao có thể quên chị được, yên tâm, một túi đặc sản Hải Nam, còn mua cả vòng cổ thạch anh, cho chị ăn thoải mái tới hồng răng luôn."

"Coi như em vẫn còn có lương tâm." Ada hài lòng thở dài một hơi. "Chắc em đi chơi rất vui vẻ? Em vui bao nhiêu thì bọn chị thể thăm bấy nhiêu."

"Sao vậy? Công ty có chuyện gì à?" Mạc Đồng đã thoải mái nằm trên ghế sofa.

"Em không biết đâu, trong công ty bắt đầu xuất hiện vết nứt rồi, chỗ nào cũng lạnh lẽo. Cả ngày Lăng Lực đều bày ra khuôn mặt cứng nhắc, ai gặp cũng thấy sợ. Không có chuyện gì cũng nổi cáu. Tổ trưởng Chu Văn của chúng ta và phó giám đốc Mã đều bị mắng, ngay cả di Lư dọn vệ sinh cũng không thoát được, nguyên nhân xui xẻo của di ấy đợi qua đêm mới lau khô nước trên sàn. Em nghĩ xem, ngày chúng ta cũng làm việc quần quật như trâu, một như chó, vậy mà còn phải sống trong tâm trạng thấp thỏm lo âu, chỉ mong một ngày trôi qua thật nhanh."

"Thật không vậy? Trước khi em nghỉ phép cũng đâu có đáng sợ tới như vậy." Mạc Đồng nghe cô tuôn ra một loạt những lời oán thán, sợ tới mức không dám nằm nữa, vội vàng ngồi dậy.

"Cũng không hẳn." Ada kín đáo nói: "Chị nghĩ anh ta đột nhiên hóa thành ma quỷ cũng có nguyên nhân."

"Lời này của chị có ý gì hả? Chị đừng có thừa nước đục thả câu với em, có chuyện nói thẳng, có rắm mau đánh."

"Chị nói em cũng đừng trách chị, cũng không được nói chị đa nghi." Ada cảnh báo trước.

"Được rồi, trầm miến cho khanh tội chết. Nói mau." Mạc Đồng vội vàng thúc giục.

"Chị nói em cũng đừng tức giận. Chị cảm thấy tính khí anh ta thất thường như vậy, tất cả đều là vì em."

"Chị đừng dọa em, chị biết em nhất gan thế nào đấy. Em cũng không có trêu chọc anh ta."

"Chị đã cảm thấy anh ta đối xử với em rất lạ, nhưng cụ thể lạ ở chỗ nào thì không nói rõ được. Mạc Đồng ơi Mạc Đồng, em thực sự không biết giám đốc Lăng sao?"

"Chúng ta quen biết lâu như vậy, em đã lừa chị bao giờ chưa. Em có thể cam đoan là em không quen biết anh ta." Mạc Đồng thề son sắt.

"Vậy được rồi, có lẽ là chị đa nghi. Ngày em đi, anh ta đến văn phòng chúng ta, vừa phát hiện em không ở đó đã hỏi Chu Vân. Chu Vân nói em xin nghỉ phép, anh ta liền gọi chị qua. Chị biết anh ta có dụng ý khác. Quả nhiên là anh ta hỏi chị em xin nghỉ phép làm gì, chị nói bạn trai em đến, em đoán xem kết quả thế nào, sau khi chị ra ngoài anh ta liền tức giận ném vỡ tách trà."

"Sao chị biết?"

"Chị vừa về đến cửa phòng chúng ta thì nghe thấy tiếng rơi vỡ."

"Trời, không thể nào." Mạc Đồng hoảng sợ ôm đầu. "Em xin nghỉ thật không đúng lúc. Hội chợ sách sắp bắt đầu. Xong rồi, xong rồi, chắc chắn ngày mai em đi làm sẽ không có quả ngon để ăn." Mạc Đồng than thở.

"Em không cảm thấy lạ sao? Sao anh ta lại để ý tới em?" Ada nói bóng nói gió, ngụ ý là muốn thám thính Mạc Đồng.

"Có quỷ mới biết."

"Em cũng đừng lo lắng, bình đến tướng chặn, em không làm gì sai anh ta cũng không thể làm thịt em." Mạc Đồng thích cá tính thoải mái, thẳng thắn này của Ada.

"Ừ, có chị ở đây, em sẽ không sợ."

"Thôi ngay, em đang vuốt mông ngựa đấy à, mà.....,chị nhớ ra rồi, tuần này xảy ra một chuyện đặc biệt." Giọng nói của Ada có phần khoa trương.

"Chuyện đặc biệt gì?"

"Phùng Linh Linh của tập đoàn Thịnh Thế đích thân đại giá đến công ty chúng ta. Còn đặc biệt tới tìm giám đốc của chúng ta, quá táo bạo. Xem ra cô ta muốn ăn sạch giám đốc của chúng ta rồi."

"Thật vậy sao? Nhìn gần trông như thế nào?" Máu bà tám của Mạc Đồng trào dâng.

"Quả nhiên không phải báo chí thổi phồng, vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp. Lần trước cô ta là thiên kiều bá mị, phong cách và diện mạo lần này đã thay đổi hoàn toàn, tràn đầy sức sống, dù sao lúc cô ta đi qua cửa ban biên tập, chị cũng đã nhìn thử xem thế nào, chắc chắn toàn bộ tâm trí cô ta đã dồn lên người giám đốc. Ha ha. Vừa nhìn đã biết cô ta rất lợi hại. Nghĩ lại cũng chỉ có cô ta mới có thể áp chế được giám đốc phong lưu thành tính kia. Tương lai cô ta sẽ kế thừa tập đoàn Thịnh Thế. Nhà họ không có con trai. Giám đốc Lăng của chúng ta kiểm được món hời rồi, em thấy thế nào? Một hòn đá ném hai chim, nhất cử lưỡng tiện."

"Ôi, thật phục mấy người, người ta mới chỉ tới công ty chúng ta một lần, mấy người đã dự đoán hôn sự nhà người ta, còn cả chuyện tương lai nữa."

"Chị không rảnh rồi tới mức đó, em cũng biết hai người An Phi Nhiên và Tiền Ly Ly ở ban biên tập chúng ta có công phu tám chuyện đủ loại chuyện trên trời dưới đất mà, bản lĩnh cao cường không gì sánh được, nhưng đúng là hai người kia đang đau lòng muốn chết, ha ha."

Nghe Ada nói vậy, Mạc Đồng cũng cười hì hì.

"Được rồi, không tám với em nữa, chị đi tắm đây, ngày mai phải nhớ đem quà cho chị đó."

"Yên tâm đi, không quên được đâu."

Vừa nói chuyện điện thoại với Ada xong, Dương Bùi Văn đã lập tức gọi tới, Mạc Đồng lập tức nghe máy.

"Về đến nhà chưa?" Giọng nói dịu dàng của Dương Bùi Văn truyền đến. Dường như Mạc Đồng có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của anh, cảm giác ngọt ngào đang không ngừng lan tỏa trong mỗi mạch máu.

"Vừa về tới nơi, còn anh?"

"Anh mới về. Tối nay tắm rửa nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn đi làm nữa."

"Vâng em rõ rồi. Anh cũng vậy nhé." Mạc Đồng khẽ dặn dò.

SSSSSSSSSSSSSS

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bối Lòng Tim Vết

Được Ada căn dặn trước từ tối qua, sáng nay Mạc Đồng cố ý đi sớm hơn trước kia hai mươi phút, tự động viên mình, nhất định hôm nay phải chấn chỉnh tinh thần lên mức cao nhất, nếu bị nắm được điểm yếu sẽ rất thê thảm.

Nhưng mọi việc lại không như mong muốn, bạn càng muốn tránh người nào, thì người đó lại càng dễ xuất hiện trước mặt.

Lúc cô đến công ty vẫn còn khá sớm, cả tòa nhà trống không. Đi làm vốn vất vả, có thể nán lại trên giường phút nào hay phút đó. Sáng nay, cô đi sớm hơn hai mươi phút, tiết kiệm được không ít thời gian đi đường, càng sớm người đi đường càng ít, xe công cộng vận hành thông suốt không bị tắc đường, vì thế hai mươi phút được dư thêm thêm mười phút nữa, cô đã đến công ty là sớm hơn ngày thường nửa tiếng.

Hai tay Mạc Đồng xách túi lớn túi nhỏ, tâm trạng thoải mái đứng ở tầng một đợi thang máy, trong lòng nhớ tới bóng dáng Dương Bùi Văn, khóe môi không giấu được nụ cười tủm tỉm, bất giác có một người đi tới bên cạnh. Cô quay đầu lại nhìn xem ai cũng tới sớm như vậy, không nhìn thì thôi, lúc người kia xuất hiện trong tầm mắt của cô, tim cô đập thình thịch, thiếu chút nữa là ngừng đập. Người bên cạnh đi giày Tây, dáng người thẳng, khí thế bức người, vốn là cảnh tượng đẹp mắt, nhưng vẻ mặt nghiêm túc lạnh lẽo, khí thế cường đại khiến đầu gối người ta muốn nhũn ra. Anh nhìn chăm chăm vào cửa thang máy, đúng là ôn thân Mạc Đồng muốn tránh cũng không kịp.

Mạc Đồng thâm oán, làm lãnh đạo tới sớm như vậy làm gì?

"Chào giám đốc Lăng." Cô miễn cưỡng nở nụ cười, khẽ cất tiếng chào hỏi. Lăng Lực nhìn cô rồi khẽ gật đầu xem như đáp lại. Một dự cảm xấu dâng lên trong lòng Mạc Đồng, lãnh đạo tự cao tự đại trước mặt cấp dưới cũng không có gì đáng trách, nhưng Mạc Đồng có thể cảm thấy rất rõ anh đang không vui về gì. Không chỉ không vui, anh ta còn coi cô như vật vô hình, hận không thể làm cho cô bốc hơi ngay trước mặt anh ta. Cô không kim được khẽ rụt người lại, giám đốc không gian mình chiếm giữ, nhất thời cô không biết mình nên nói gì cho phải, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi giữ chặt túi đặc sản Hải Nam.

Trong không gian yên tĩnh, cửa thang máy vừa mở, cô đã âm thầm thở dài một hơi. Cô đứng khẹp vào cạnh thang máy nhường lãnh đạo đi trước, Lăng Lực cũng không khách sáo khẽ gật đầu bước vào trong. Mạc Đồng chậm chạp theo sau. Cửa thang máy nhanh chóng khép lại, Mạc Đồng chưa bao giờ cảm thấy thang máy nhỏ tới mức này, cô có thể nghe rõ hơi thở của đối phương, không khí nguy hiểm lan tỏa trong không gian chật hẹp khiến người khác cảm thấy khó chịu, cô thấy không khí đang loãng dần, khó thở quá, cô thật nghi ngờ có phải mình đang mắc chứng sợ không gian kín không. Vội vàng cũng không giải quyết được gì, cô chỉ có thể cố gắng đứng thẳng lưng, hai mắt nhìn chăm chú vào số mười ba màu đỏ đang lóe sáng trên bảng, trong lòng hi vọng thang máy đi thật nhanh.

Cô mới đi có một tuần mà Lăng Lực đã cảm thấy dài như cả thế kỷ. Một tuần này, anh sống một ngày như một năm, sợ hãi, suy nghĩ lung tung khiến anh mất ngủ về đêm, nếu Mạc Đồng có can đảm nhìn anh thì sẽ phát hiện hai vành mắt anh đang thâm quầng đen. Không biết vì sao, anh luôn cảm thấy lo sợ, sợ cô tự nhiên biến mất khỏi cuộc sống của anh giống như mấy năm trước. Anh cảm thấy không thể chịu đựng nổi, anh đã để mất cô một lần, anh không thể để mất cô thêm lần nữa.

Nghe được cô đã có người yêu, anh không kiềm chế được sự tức giận trong lòng. Nhiều năm qua, anh chưa bao giờ nguôi hận, vì sao anh vẫn còn nhớ cô? Cô từng phụ bạc anh, dù không biết nguyên nhân nhưng đó chính là sự phản bội, anh không thể dễ dàng tha thứ cho cô như vậy được. Cô có niềm vui mới thì sao? Cô gả cho người khác thì sao? Cô có thể nào anh cũng không muốn quan tâm. Trên đời này còn nhiều cô gái tốt hơn cô. Nghĩ đến đây, tâm trạng của anh phần chần chừ hơn một chút, nhưng ý nghĩ này chỉ giúp anh chống đỡ được vài phút mà thôi. Sau đó, anh cũng không thể tiếp tục lừa gạt bản thân, tâm trạng của anh rối bời, không thể bình tĩnh suy nghĩ.

Trong một tuần này anh đã phải chịu đựng nỗi khổ tương tư, khát vọng muốn gặp cô khiến con tim anh đau âm ỉ. Sáng nay, không phải anh tình cờ gặp cô ở thang máy, vì mất ngủ nên anh dậy rất sớm, vô thức lái xe vòng quanh công ty, tình cờ nhìn thấy cô tới công ty rất sớm.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, tâm trạng hỗn loạn của anh chuyển biến theo chiều hướng tốt, nhưng anh không dám biểu hiện trước mặt cô. Cuối cùng, anh cũng hiểu được câu nói, khoảng cách xa nhất trên thế gian không phải thiên sơn vạn thủy, mà là khi đứng trước mặt em, em lại không biết tôi yêu em.

Lăng Lực dùng khóe mắt đánh giá cô, phát hiện lần nghỉ phép này rất có tác dụng tu dưỡng sắc đẹp, hai gò má của cô hơi ửng hồng, trên mặt tràn đầy nét thanh xuân quyến rũ, không ngờ tình yêu lại có ma lực lớn như vậy.

"Mạc biên tập nghỉ phép nhiều ngày để đi đâu chơi vậy?" Anh đột nhiên cất tiếng hỏi phá vỡ bầu không khí nặng nề trong thang máy.

"Cùng bạn đi tới Tam Á a."

"Là bạn trai sao?" Dù anh nói rất thân nhiên, nhưng có trời mới biết cổ họng anh đang căng như dây cung, chỉ cần một tác động nhỏ có thể đứt đoạn. Anh biết mình không nên hỏi như vậy, nhưng đây chính là điều anh thấy băn khoăn nhất, anh không kìm lòng được, anh đã biết rõ mọi chuyện từ Ada, nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô xác nhận lại.

Mạc Đồng hơi do dự, cô cảm thấy việc ông chủ quan tâm đến đời tư của cấp dưới là việc rất kỳ lạ, chẳng lẽ lo phát thanh Ada đã bán đứng cô? Cô xấu hổ gật đầu nói. "Đúng vậy."

Ánh mắt Lăng Lực trở nên u ám. Nhưng anh không nói gì nữa. Không khí trong thang máy càng lúc càng đông đặc lại. Mạc Đồng cảm như hén. May mà chỉ một lát sau, "tình", cửa thang máy mở ra, bước chân Lăng Lực trở nên cứng ngắc, lạnh lùng đi ra khỏi thang máy.

Trên tầng mười ba không có một bóng người, Mạc Đồng thăm kêo kêo. Thời gian ơi, trôi mau một chút đi. Tất cả đều tại Ada, nếu không phải tại tôi qua chỉ ấy gọi điện hù dọa cô, sáng nay cô đã không tích cực như vậy, còn tự mình chui đầu vào lưới, tự mình chuốc khổ vào thân. Số phận thật quá nghiệt ngã.

Mở cửa phòng biên tập thứ hai, Mạc Đồng để túi xuống, đặt túi quà của Ada bên dưới bàn làm việc của cô ấy. Một túi lớn khác đặt ở bàn chung cho mọi người cùng ăn.

Mạc Đồng lo sợ không biết Lăng Lực ở tầng trên có tìm mình pha cà phê nữa không, may mà sau khi cánh cửa bên kia đóng lại cũng không còn động tĩnh gì nữa, cảm giác thấp thỏm trong lòng dần thả lỏng xuống.

Mà bên này, khi Lăng Lực vừa bước vào văn phòng đã thấy Phùng Linh Linh gọi điện tới, anh nhìn điện thoại do dự nhận hay không nhận, anh thật không hiểu vì sao cô gái này lại cố chấp như vậy, nhưng cuối cùng anh vẫn nghe máy.

"Tôi công ty chưa?" Điện thoại kết nối, giọng nói vui vẻ của Phùng Linh Linh liền lọt vào lỗ tai anh.

"Vừa đến, còn cô?"

"Woa, anh tới sớm thật, tôi còn đang ở trên xe."

Im lặng một lúc, Lăng Lực hỏi. "Tôi hôm đó cô rời đi lúc nào vậy? Tôi chờ cô rất lâu, gọi điện thì cô không bắt máy, nên tôi đi trước. Cô không sao chứ?"

Ở đầu dây bên kia, Phùng Linh Linh nghe thấy liền cười khanh khách: "Anh vẫn còn quan tâm tới sự sống chết của tôi à." Tuy cô cười, nhưng trong giọng nói có vẻ chưa xót khó giấu.

"Anh yên tâm, tôi chưa chết được, tôi là ai chứ, là cô chủ nhỏ của tập đoàn Thịnh Thế, người phụ nữ không thua kém đáng mảy râu - Phùng Linh Linh."

"Không có việc gì thì tốt." Lăng Lực bình tĩnh nói.

"Tôi hôm đó tôi còn chưa nói với anh. Khi nào chúng ta hẹn lại? Tôi còn chờ bữa rượu anh hứa lần trước."

Lăng Lực nhíu chặt chân mày, anh không chịu nổi phiền phức, im lặng một lúc mới nói. "Cô cần gì phải làm khổ mình như thế?"

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu, sau đó Lăng Lực nghe thấy những tiếng "tút tut", cô ấy đã gác máy.

Tối giờ đi làm, mọi người lục tục tới đông đủ. Máy người trong phòng biên tập số hai chia nhau đặc sản Mạc Đồng đem từ Tam Á về, thuận miệng hỏi cô chơi có vui không, cô vừa trả lời vừa sắp xếp lại bàn làm việc. Đúng là người đông thể mạnh, chưa đầy một phút, túi đồ ăn lớn đã nằm yên vị trong bụng mọi người, những lời tán gẫu cũng thưa thớt dần. Mọi người vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Chu Vân đã bước ra khỏi phòng nói. "Mạc Đồng, cô vào đây một chút."

Mạc Đồng và Ada đưa mắt nhìn nhau lo lắng, vội vàng gật đầu đi theo.

"Mạc biên tập, tôi vừa mới nhận được điện thoại của phó giám đốc Mã, anh ta nói hội chợ sách lần này, ban số hai của chúng ta phải cử ra một người, anh ta chỉ đích danh cô, cô phải sắp xếp thời gian dân đi, hội chợ sách sắp bắt đầu, còn rất nhiều việc chưa làm. Vì cô chưa từng làm qua những việc này, nên phải tranh thủ thời gian tìm những đồng nghiệp khác phụ trách về hội chợ sách để lấy kinh nghiệm." Chu Vân nói thẳng. "Mặt khác, việc cô xin nghỉ phép tuần trước khiến giám đốc Lăng không hài lòng, đây là khoảng thời gian bận rộn, ngay cả tôi cũng bị mắng."

Mạc Đồng hiểu ý. "Thật xin lỗi, em đã nghỉ phép không đúng lúc."

Chu Vân thở dài nói. "Cũng tại tôi suy nghĩ không kỹ, quan mới nhậm chức ba tầng lửa**, lúc nào cũng nghiêm khắc hơn. Mặt khác, Trương Phương của bộ phận chúng ta xin nghỉ, cô ấy sắp sinh, đã xin nghỉ phép tuần trước, tôi muốn chuyển hết công việc của cô ấy sang cho cô."

** quan mới nhậm chức ba tầng lửa: sau khi nhận chức, quan mới thường làm một số chuyện để thể hiện tài năng cũng như quyết tâm loại trừ tệ nạn của bản thân, sau đó mọi việc lại dẫu vào đấy. Nói trắng ra, đây là hình thức ra oai phủ đầu, để thuộc hạ tâm phục khẩu phục.

Mạc Đồng đang định nói sợ bản thân không làm nổi, nhưng nghĩ tới Chu Vân làm như vậy nhất định là do còn sợ hãi chuyện bị cấp trên phê bình, đây cũng là cách thể hiện sự lãnh đạo của cô ấy, vì thế lời vừa ra đến miệng liền nuốt ngược trở lại. Cô gật đầu nói. "Em sẽ cố gắng hết sức."

Mạc Đồng trở lại chỗ mình mới bắt đầu phát điên. Trương Phương nhận được điện thoại của Chu Vân liền bàn giao mọi việc lại cho Mạc Đồng, thứ tư cô ấy nghỉ, trong hai ngày này cũng không thể trông cậy Mạc Đồng làm được gì, cô ấy bàn giao lại năm bộ sách, có hai bộ đã được biên tập hoàn tất, ba bộ chưa làm chút nào, đừng nói đến chuyện thiết kế bìa, kế hoạch tuyên truyền, đánh giá tiêu thụ, cả chuyện trả tiền nhuận bút cho dịch giả, trong năm bộ sách này có ba bộ là hệ liệt cùng một tác giả, tháng sau sẽ ngừng xuất bản. Mạc Đồng cảm thấy đau đầu.

Từ lúc đó tới trưa, cô không nhận tài liệu thì cũng điền bảng vào máy tính, công việc bận rộn luôn tay. Chị cả Đồng Đình trong văn phòng nhìn thấy cô bận rộn như vậy, đau lòng hỏi: "Mạc Đồng, toàn bộ công việc của Trương Phương đều bàn giao cho em?"

Mạc Đồng không có thời gian thờ, chỉ có thể nói "vâng".

"Sao lại như vậy, không phải trước đây luôn chia đều cho tất cả mọi người sao?"

"Chị Đồng, chị nói không sai, nhưng người đa tài thì vất vả thôi." An Phi Nhiên đứng bên cạnh chế giễu.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thi Hành Ân Uy

Tiền Ly Ly vội tới hòa theo: "Đúng vậy. Nếu không sao người ta có thể được lãnh đạo mới chỉ đích danh tiếp kiến ở đại hội."

An Phi Nhiên nghe xong cười khanh khách. Chị cả Đồng trừng mắt nhìn các cô, lắc đầu.

Mãi tới giờ ăn cơm trưa Mạc Đồng mới có thời gian để thờ. Cô và Ada ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc gần cửa sổ, vì mệt nên ăn rất ngon miệng.

"Hôm nay đã gặp xui rồi à?" Ada vụng trộm hỏi.

"Còn phải hỏi nữa, đâm đầu vào hòng sủng rồi, không biết em với anh ta có thâm cừu đại hận gì." Mạc Đồng vừa ăn một miếng lớn, vừa nói.

"Trương Phương chuyển hết việc cho em, sau này em sẽ bận rộn rồi."

"Thế đã là gì, tuần sau em còn phải đi làm công tác chuẩn bị cho hội chợ sách."

"Cái gì? Chu Vân khinh người quá đáng. Cô ta không nhằm vào em không được à? Sao em không từ chối?"

"Việc này cũng không thể trách chị ấy, mọi người làm chung với nhau lâu như vậy, tuy chị ấy đóng vai ác, nhưng làm việc rất công bằng. Em cảm thấy chị ấy đang bị sai khiến."

"Em muốn nói Lăng Lực sao?"

"Chị ấy nói hội chợ sách lần này là Mã Khôn chỉ đích danh em đi."

"Mã Khôn?" Ada cười lạnh. "Chắc anh ta cũng chỉ là người truyền ý chỉ. Người kia đúng là bị bệnh thật rồi. Không phải em xin nghỉ phép có vài ngày sao? Liên quan gì tới anh ta?"

"Ai bảo em nghỉ không đúng lúc."

"Khi nào thì có quy định này, công ty nhiều người như vậy, thiếu một người như em cũng không ít đi. Hơn nữa loại chuyện khô sai như hội chợ sách trước nay luôn giao cho đồng nghiệp nam, lần này lại giao cho một cô gái như em, em có tin không? Anh ta cố ý gây khó dễ cho em. Ý thế hiếp người, thật độc ác."

"Vậy cũng đành chịu, người làm nô tài như chúng ta chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng, nếu không đành bỏ của chạy lấy người."

"Nhưng chị cảm thấy, chuyện của Trương Phương chưa chắc đã là chủ ý của anh ta, anh ta không thể quản hết mọi chuyện lớn bé. Chị nghĩ Chu Vân mượn việc công báo thù riêng, vì em cô ta bị phê bình nên mới trút giận lên em."

"Chị ấy làm vậy, về tình có thể tha thứ, dù gì vô duyên vô cớ mang tiếng xấu vì em, cho dù là ai cũng không thoải mái."

“Em thật rộng lượng, Mạc Đồng, đừng lo lắng, trong khoảng thời gian này chị rảnh rồi sẽ giúp đỡ em”

Mạc Đồng nghe xong cảm động muốn rơi nước mắt, vừa ăn vừa ríu rít cảm ơn, suýt nữa thì bị nghẹn.

Ăn cơm xong, Mạc Đồng lại tới văn phòng vui đầu chịu khổ. Cô nhanh chóng thu phục ba quyển sách xuất bản tháng sau, tuần sau đã phải tham gia hội chợ sách rồi. Tiền Ly Ly và An Phi Nhiên nhìn thấy cô không được nghỉ trưa, đưa mắt nhìn nhau cười không chút thiện ý.

“Hi, nhìn da tôi gần đây có trắng hơn không?” An Phi Nhiên ngẩng đầu nhìn Tiền Ly Ly.

“Hình như trắng ra một chút.” Tiền Ly Ly nói không chắc chắn.

“Không phải trắng hơn rất nhiều à, người ta tốn không ít tiền đi chiếu laser làm mềm da, đau lòng quá.” An Phi Nhiên bắt mắ, oán trách Tiền Ly Ly có mắt không trông.

“Thật không? Hiệu quả rõ ràng như vậy sao? Cô đánh phấn dày chẳng khác gì ngày thường, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy gì khác.”

“Haha, Tiền Ly Ly, hôm nay tôi không có đánh phấn.” An Phi Nhiên tức giận hết lớn, nói chuyện với người dờ hoi này không sớm thì muộn cũng tức chết, giọng nói cũng mất tự nhiên. “Tôi thấy cô cận nặng lên rồi, mau đổi kính đi.”

Tiền Ly Ly liếc mắt coi thường, ai oán nói. “Hồi nhỏ hâm mộ mấy nhà văn, nhà biên tập, giờ mới biết công việc này nghe thì êm tai, danh giá. Nhưng tiền lương chẳng đủ cho tôi làm đẹp mỗi tháng, nếu không có nhà trợ cấp, chỉ e chết đói lúc nào không biết. Lại còn cả ngày phải đối mặt với chiếc máy tính, làm việc quần quật từ sáng đến tối, không những da mặt lão hóa sớm còn dễ bị cận.”

Mạc Đồng đang chuyên tâm vào bản thảo, không hề bị những lời nói vô vị kia ảnh hưởng.

Một lát sau, Lăng Lực ăn trưa xong chậm rãi đi tới trước cửa phòng biên tập số hai, vô tình chứng kiến tất cả đang nằm bò ra bàn, chỉ có Mạc Đồng vẫn còn chăm chú chiến đấu với chiếc máy tính, trong lòng anh thấy thoải mái vô cùng, có cảm giác xả hận, anh hận không thể hát vang mấy câu, nhảy điệu waltz trở về phòng.

Hết một buổi chiều, con mắt của Mạc Đồng vẫn chưa được nghỉ ngơi.

“Mạc Đồng, uống nước đi, còn nhiều việc vậy, cứ làm từ từ rồi cũng hết.” Ada đứng bên nhìn thương tiếc, lúc đi rót nước uống cũng nhân tiện rót cho cô một cốc.

“Đúng đấy, tiểu Mạc.” Chị cả Đồng lương thiện cũng không đành lòng nhìn cô.

“Ừm.” Mạc Đồng đáp lời, tiện tay cầm cốc nước lên uống, mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính. Tiếng gõ chữ liên tục ong ong bên tai cô, trên bàn bày ra từng xấp, từng xấp tư liệu. Con mắt cô thật sự không chịu nổi việc kiểm tra bản thảo trên máy tính, cô đành phải in bản thảo ra xem. Trong thời gian này, e là cô phải thức trắng đêm rồi.

Tan tầm, đám người lục tục rời khỏi công ty, Ada thu dọn đồ đạc xong, nhìn thấy Mạc Đồng vẫn ngồi yên không nhúc nhích. “Em không về à?”

“Chị đi trước đi, dù gì em cũng về một mình, em ở lại xem thêm một chút.” Mạc Đồng không ngẩng đầu lên đáp.

Ada khẽ lắc đầu, không làm sao được đành thở dài. “Vậy được rồi, em nhớ về sớm một chút, nhiều việc thì cứ làm từng bước một, cũng không thể làm xong trong một ngày được.”

Mạc Đồng phiến muộn gật đầu nói vâng.

Chỉ một lát sau, toàn bộ người trong công ty đã về hết, chỉ còn một mình Mạc Đồng ở lại anh dũng chiến đấu. Cô thầm nhủ bây giờ sẽ nghỉ, nhưng qua bây giờ, nhìn đồng tài liệu vẫn chất cao như núi, cô đành tiếp tục miệt mài, cố làm nốt đến tám giờ, không xong nữa thì làm tới chín giờ, xe buýt đến chín giờ ba mươi là chuyến cuối cùng, nếu không về nữa thì quá muộn. Mắt mỏi kinh khủng, cô hơi dừng lại lấy tay xoa huyệt thái dương, cho mắt nghỉ ngơi một chút rồi vặn ngọn đèn bàn sáng lên, pha một tách cà phê lấy lại tinh thần. Cả tòa nhà lớn vô cùng yên tĩnh, khiến người ta có cảm giác không chân thực, bù lại có thể tĩnh tâm, nâng cao hiệu suất làm việc.

Cô uống hai hóp cà phê, tiếp tục ngồi xuống đọc bản thảo. Cô như đắm chìm trong đó mà quên mất thời gian. Cũng không nhận ra có một người vừa bước vào phòng, đứng bên cạnh cô.

Lăng Lực nhẹ nhàng bước vào ban biên tập số hai, bóng lưng sáng nhớ chiều mong kia giống như kim châm vào mắt anh thêm lần nữa, mái tóc cô sáng bóng dưới ánh đèn êm dịu, trên người có mùi hương dịu ngọt thoang thoảng, khiến nơi mềm yếu nhất trong lòng anh khẽ rung động.

“Nhìn gì mà chăm chú như vậy?” Giọng nói phát ra trong căn phòng làm việc trống trải vang dội khác thường, Mạc Đồng sợ tới run bắn người, hét lên một tiếng. “A”, tờ giấy cầm trong tay rơi xuống đất.

“Tôi đáng sợ như vậy sao.” Vẫn là giọng nói vô cùng bình tĩnh đó.

“Sao anh đi vào mà không có tiếng động gì vậy?” Mạc Đồng sợ tới hồn phi phách tán, đưa tay lên giữ ngực, không ngừng nuốt nước miếng, cũng quên cả trật tự tôn ti.

“Tôi đang định về, lúc đi ngang qua đây thấy đèn còn sáng, cửa cũng không đóng nên bước vào xem, không có ý giả ma giả quỷ gì đâu, nếu em bị dọa tới mức này, chứng tỏ trong lòng em có quỷ.”

Thế nào gọi là tinh thần phản công. Chính là đây, Mạc Đồng vừa thu hồn phách về, cũng không dám nói năng lỗ mãng, chỉ có thể âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của anh.

“Sao muộn thế này còn chưa về?”

Mạc Đồng trầm nghĩ, tôi phải ở lại đây không phải do anh ban tặng sao, còn ở đó mà giả vờ. Nhưng ngoài miệng lại cung kính đáp. “Dạo này nhiều việc nên ở lại tăng ca một chút.” Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi. “Giám đốc Lăng có thói quen tặng ca mỗi ngày sao?”

“Tôi vừa mới tiếp nhận công ty không lâu, nghiệp vụ vẫn chưa vững vàng, ở lại làm thêm một chút.”

Mạc Đồng khẽ ồ một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa chờ anh đi khỏi, nhưng hai chân người kia như mọc rễ trên sàn, không có ý rời đi.

Trong không gian yên tĩnh, cô nghe thấy anh nói. “Chưa ăn cơm tối đúng không, đi ăn với tôi đi, thuận đường có thể đưa em về luôn.”

Mạc Đồng nhớ tới dáng vẻ hận không thể ăn sống nuốt tươi cô sáng nay của anh, nghĩ tới việc anh chinh cô gần chết, giờ lại tỏ vẻ không có chuyện gì, hỏi han ân cần, còn mời cô ăn cơm, không biết trong hồ lô anh có thứ gì, cô chỉ cảm thấy trước mặt toàn là cạm bẫy, chỉ cần sơ sẩy chết lúc nào không biết. Vậy nên cô nhanh chóng từ chối. “Không được đâu, giám đốc Lăng, tôi phải về bây giờ rồi, trong nhà vẫn còn mỳ tôm, đi xe công cộng về là được.”

Lăng Lực nâng tay xem đồng hồ. “Bây giờ đã hơn mười giờ rồi, em đi gì về nhà? Giờ này còn xe sao? Đi thôi.”

Mạc Đồng liên tục xua tay từ chối. Anh cũng không để ý, bước ra đến cửa bỏ lại một câu kiên quyết. “Tôi lấy xe rồi đợi em dưới tầng.”

Mạc Đồng nghẹn lời, muốn nói gì đó mà không phát ra tiếng. Cô vội vàng thu thập đồ đạc, xách túi đi xuống tầng, lãnh đạo quan tâm cấp dưới, ai dám không nể mặt. Đợi đến khi cô bước ra khỏi thang máy, đã thấy xe anh đỗ trước cửa công ty. Cô định mở ghế sau, anh đã đẩy cửa xe phía bên kia ra. “Ngồi trước đi.” Mạc Đồng không dám tranh cãi

“Cột dây an toàn vào.”

“Vâng.” Mạc Đồng lấy tay kéo dây an toàn, loay hoay kéo xuống, trong xe rất tối, cô cũng không quen thuộc với chiếc xe này, định hỏi lại ngại, chỉ đành túm quần mò mẫm. Mặt cô đỏ bừng, may vì trời đã tối nên không nhìn rõ.

Xe đang chạy đột nhiên phanh lại dừng ở ven đường. Anh cầm lấy dây an toàn trong tay cô, sau đó cúi đầu xuống trước ngực cô, hơi thở đàn ông dễ chịu lờ đàng chui vào mũi cô, anh dựa rất gần, mái tóc hơi cọ xát vào ngực cô, cô cảm thấy nóng bừng – như có con mèo giờ móng vuốt cào vào tim khiến cô ngứa ngáy khó chịu nhưng lại không biết làm thế nào cho phải. Tim cô không khống chế được đập thình thịch, máu dồn hết lên mặt. Chỉ thấy một tiếng động nhỏ vang lên, dây an toàn đã cài xong. Anh xoay người về chỗ cũ, ngồi thẳng lưng, tiếp tục lái xe. Mạc Đồng nhìn về phía trước, cố gắng điều hòa trái tim đang đập loạn, không hề chú ý tới thật lâu sau Lăng Lực mới nặng nề thở ra một hơi.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Dục Vọng Là Ma Quỷ

Xe rẽ bảy tám vòng, Mạc Đồng bị quay tới đầu óc choáng váng, đi xe hồi lâu, lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, cô to gan hỏi: "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Lăng Lực lờ ỉ ý nhiều. "Đến rồi biết."

Khó khăn lắm xe mới dừng lại, Mạc Đồng mờ mịt nhìn ra ngoài. Đây là một sơn trang ở ngoại thành. Ban đêm chính là thời điểm buôn bán tấp nập nhất, người người nổi gót nhau, tiếng ba hoa khóc lóc vang bên tai. Ở đó, tiếng cười nói và những âm thanh đối đáp không ngớt.

Mạc Đồng đẩy cửa xe ra, đột nhiên lại cảm thấy thân người bị kéo lại, lúc này cô mới nhận ra dây an toàn còn cột trên người. Cô muốn tự cởi dây an toàn ra, sau khi nghiên cứu khóa dây an toàn liền nghiêng người, vội đầu mở khóa nhưng cũng không biết mở thế nào, chỉ tại bình thường, cô ít khi ngồi xe riêng, dù có cơ hội ngồi xe riêng thì Dương Bồi Văn cũng rất ít khi để cô tự tháo dây an toàn. Lăng Lực đã tháo dây an toàn của mình xong, nhìn cô lúng túng nghiên cứu, chỉ cảm thấy buồn cười, cũng không vội vàng gì. Mạc Đồng miễn cưỡng thêm vài lần liền tuyệt vọng, im lặng tựa vào chỗ ngồi, chỉ biết dùng ánh mắt tội nghiệp, xấu hổ và bất lực nhìn anh. Lăng Lực lắc đầu nói: "Sao lại ngốc như vậy." Anh cúi đầu xuống lần nữa, Mạc Đồng lại trải qua cảm giác khó nói nên lời lần nữa. Ngã hai lần ở cùng một chỗ là chuyện vô cùng xấu hổ, chuyện lặp lại lần hai sao cô có thể chịu nổi, vì thế, sau khi cởi bỏ dây an toàn ra, Mạc Đồng cũng không vội xuống xe, cô cẩn thận quan sát dây an toàn thật kỹ, tự hỏi phải tháo ra bằng cách nào, Lăng Lực làm

mẫu cho cô, sau khi cô cảm thấy bản thân chắc chắn có thể tháo được mới yên tâm xuống xe.

Đi vào son trang, Mạc Đồng lập tức bị bầu không khí bên trong cuốn hút. Chủ yếu là vì bên trong tràn ngập vị cay khiến con sâu thềm ẩn trong bụng cô ngọ nguậy. Không nghĩ nơi này lại làm món cay Tứ Xuyên, cô thấy rất vui vẻ, nếu đi cùng Ada tới đây thì chắc cô đã vui tới khoa chân múa tay, nhưng lúc này đang đi cùng lãnh đạo, cô đành phải kiềm chế giả dạng hình tượng thực nữ.

Lăng Lực làm như không nhìn thấy vẻ mặt sắp chảy nước miếng của cô, chỉ lo đi trước dẫn đường. Xem ra là ngựa quen đường cũ, giống như khách quen ở đây vậy. Mạc Đồng đi theo anh vào một căn phòng nhỏ bên cạnh, trên cửa phòng treo một chiếc lồng đèn màu đỏ, phía trên có viết ba chữ Thỉnh Vũ Hiên. Bên trong có một bàn ăn đặt gần cửa sổ, Mạc Đồng nhìn ra ngoài, ngoài cửa sổ có một con sông nhỏ chảy róc rách, dòng sông trong suốt uốn lượn, động lòng người. Một chiếc đèn lồng khác treo trên cây dương liễu cạnh bờ sông, nhẹ nhàng lay động trong gió, tràn ngập tình thơ ý họa, khiến cô không kìm lòng được nhớ tới cảnh người xưa ngồi uống rượu trên thuyền hoa. Phục vụ cầm một quyển sổ nhỏ trên tay bước vào, tay kia cầm bút hỏi: "Tiên sinh, vẫn như cũ sao?"

Lăng Lực không ngần ngại đầu lên nói: "Thêm một phần Phá Lấu cay."

Phục vụ đi rồi Mạc Đồng mới tò mò hỏi, "Giám đốc Lăng thường hay tới đây ăn cơm sao?"

"Tôi ở nước ngoài nhiều năm, đã đến nhiều nhà hàng người Hoa nhưng không tìm được hương vị quê hương chính thống. Sau khi về nước, tôi hỏi thăm xung quanh thì nghe nói nơi này không chỉ làm được món Tứ Xuyên chính thống mà còn có không khí tốt, phong cảnh cũng đẹp, nên tới đây thử xem, quả nhiên hương vị không tệ. Sau đó thường tới đây ăn." Anh nói xong cầm ly trà lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: "Tôi phát hiện thứ tôi thích nhất chính là những thứ tôi thích khi còn nhỏ, dù là người hay đồ ăn, đã thích rồi sẽ rất khó thay đổi." Đường như anh nói những lời này để cho cô nghe, cũng là tự nói cho bản thân anh nghe.

Mạc Đồng nghe xong không ngừng gật đầu nói: "Thật khéo, tôi cũng thích ăn cay. Không ngờ giám đốc Lăng lại có khẩu vị giống tôi."

Lăng Lực hơi nhúm mày. "Chỗ này không có người khác, đừng có mở miệng ra là giám đốc Lăng nữa, gọi tên là được rồi."

Mạc Đồng nghe thấy liền "ò" lên một câu rồi không dám nói gì thêm, hai tay nắm chặt để trên đùi, quay đầu lại nhìn ra con sông nhỏ ngoài cửa sổ. Đôi mắt thâm thúy của Lăng Lực làm như vô tình nhìn về phía cô, khi Mạc Đồng quay lại nhìn thấy anh đang mở to mắt, vẻ mặt sâu sắc khó lường, khiến người ta cảm thấy một chút bị thương, nhưng khí thế uy nghiêm xa cách ngăn dậm trên người anh lại cự tuyệt sự tiếp xúc của người khác.

Một bàn đầy thức ăn được dọn lên, trắng trắng, đỏ đỏ, cảm giác thềm ẩn của Mạc Đồng trỗi dậy, không đợi Lăng Lực mở miệng đã tự nhiên cầm đũa đưa đồ ăn vào miệng, cô thích ăn phá lấu cay nhất, bình thường rảnh rỗi thì hay đi ăn với Ada. Tuy hôm nay bị giày vò đến chết đi sống lại, nhưng giờ phút này, thưởng thức đồ ăn thơm ngào ngạt, những lát cá cay cay, cô liền tha thứ cho tên mặt người dạ thú ngồi đối diện. Lăng Lực cũng thích ăn cay, nhưng khẩu vị không nặng bằng Mạc Đồng, anh không thấy đói lắm, vừa hay người ngồi trước mắt có thể giúp anh lấy sắc thay com, triệt tiêu hoàn toàn con đói trong bụng anh, anh nhìn tướng ăn trẻ con của cô mà trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng.

Bữa cơm này hai người ăn có vẻ rất vui vẻ, rất hào hứng, Mạc Đồng ăn cay tới cổ họng khàn đặc, hai má đỏ bừng, nhưng vẫn cảm thấy thiếu gì đó, không đã ghiền, cô đột nhiên dừng đũa, ngẩng đầu dùng đôi mắt bị cay tới ngập nước nhìn Lăng Lực, Lăng Lực đang toàn tâm toàn ý quan sát cô, thế nên cô vừa đưa mắt nhìn đã bị Lăng Lực bắt được. Lăng Lực chỉ có thể nhin cười nhìn dáng vẻ ngây ngô, muốn nói lại thôi của cô, anh chỉ đành buông đũa xuống hỏi, "Sao vậy?"

"Ủm...chuyện là", Mạc Đồng thấy hơi xấu hổ "Chuyện là, có thể gọi thêm bia không, ăn Phá Lấu cay phải uống bia mới đã ghiền." Cô mặt dày nói, trong lòng thầm mắng mình vô liêm sỉ, còn dám mở miệng yêu cầu ông chủ.

Lăng Lực thấy cô lộ vẻ hối hận khi nói xong, cúi gằm mặt không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn anh không tỏ thái độ gì lại xấu hổ cười cười như tự hiểu, hai hàng mi dài cong lên như cánh bướm đang run rẩy vì bất an, vô tình làm trái tim Lăng Lực cũng khẽ run lên.

Anh ngây ngốc nhìn cô, một lúc sau cũng không nói gì, ánh mắt di chuyển tới lui trên người cô, dần dần trở nên đắm đuối, anh nhớ tới bữa tiệc chào mừng anh, trong quán bar lần trước cô uống đến say mềm, khuôn mặt rạng rỡ như hoa đào làm cho anh không kiềm lòng được. Ngay sau đó anh đã nghĩ tới nụ hôn trong đêm kia, nghĩ lại đêm đó cô say đến bất tỉnh nhân sự, nằm xụi lơ trong lòng anh như bùn nhão, cơ thể mềm mại để mặc cho anh làm xằng làm bậy, nghĩ tới đây, cơ thể anh lại bùng lên một ngọn lửa, bắt đầu thiêu đốt, ánh mắt thần không biết quỷ không hay chuyển về phía đôi môi anh đào nhỏ nhắn kia, không biết vì cay hay lo lắng mà đỏ rực lên, mỗi lần nhấp mấy lại làm yết hầu Lăng Lực chuyển động lên xuống, nói thì chậm mà làm thì nhanh, khi người đối diện kia nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh, anh liền giật mình cúi đầu uống hơn một nửa ly Vương Lão Cát, cảm thấy bản thân mình thật không biết xấu hổ.

Mạc Đồng thấy anh im lặng hồi lâu, không biết anh có ý gì, chỉ là một chai bia thôi mà? Có cũng được, không có cũng không sao, chắc không tính là lỗi lớn chứ. Cùng lắm thì cô bỏ tiền mua chai bia này, nghĩ như vậy, cô cũng không xấu hổ nữa, can đảm ngẩng đầu lên, bất ngờ bắt gặp ánh mắt chăm chú, nóng rực của Lăng Lực, cô cảm thấy có sự khác thường. Sao anh lại nhìn cô như vậy?

Cuối cùng Lăng Lực cũng bình tĩnh lại, anh xấu hổ khẽ ho hai tiếng, thần nhiên nói: "Đương nhiên là được." Nếu có thể chúc cô bất tỉnh nhân sự như lần trước thì càng tốt, trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ gian ác, anh lại lập tức lại cảm thấy bản thân mình đúng mà mặt dày vô liêm sỉ, Lăng Lực, này đang nghĩ cái gì vậy? Mày đã sa đoạ đến mức không từ thủ đoạn này sao? Chẳng lẽ mày muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn Bá vương ngách thượng cung? Mày quả thực không bằng cảm thú. Nghĩ tới đây anh lại ho thêm một tiếng, tiện tay rút giấy trong hộp ra xoa mũi.

"Thật không? Vậy thì tốt quá." Hiển nhiên người đối diện không biết giờ phút này, trong đầu anh đang sôi sục những ý nghĩ xấu xa, hưng phấn kêu lên.

"Không phải chỉ có mấy chai bia sao? Đã vui tới mức này?" Nói xong anh liền đứng dậy gọi nhân viên phục vụ.

"Không cần nhiều như vậy, một chai là đủ rồi." Mạc Đồng cũng đứng lên theo anh, cuống quýt nói.

"Kêu thêm mấy chai cũng không sao, tôi cũng muốn uống." Lăng Lực quay đầu nói với cô, ý nghĩ đen tối kia càng lúc càng mãnh liệt. Anh vừa đi vòng quanh địa ngục, vừa âm thầm tự cảnh cáo mình: Lăng Lực, mày thật sự không cứu nổi nữa rồi.

Bia vừa lên, Mạc Đồng cảm thấy choáng váng, Lăng Lực không gọi mấy chai bia mà gọi hẳn một két.

"Anh gọi nhiều như vậy uống sao hết?" Mạc Đồng hỏi.

"Không phải từ lượng cô rất tốt sao? Mấy chai bia này sao làm khó cô được?" Thật sự anh muốn như vậy sao? Anh cảm thấy do dự, miệng cũng không kiềm chế được nói ra lời mời rượu.

"Ý anh là ở quán Bar lần trước sao? Mạc Đồng xấu hổ nói. "Đó là vì Ada giúp tôi uống, anh biết đấy, từ lượng tôi rất kém."

"Tôi lại thấy cô ấy không uống giúp cô chút nào, từ lượng của cô rất tốt." Lăng Lực, mày còn liêm sỉ nữa không?

"Đâu có? Anh không biết tối hôm đó tôi uống say tới mức nào đâu, nếu không phải có Ada, tôi cũng không về nhà nổi."

"Không sao, chúng ta uống tự nhiên đi, có thể uống được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Lúc này Mạc Đồng mới thả lỏng à...một tiếng.

Lăng Lực tự tay mở hai chai để trước mặt, chia đầy hai hóp đã cạn đáy.

Còn có một điểm tốt là giúp người ta buông lỏng tinh thần cảnh giác. Lúc uống bia, hai người hoàn toàn không còn câu nệ như trước. Mạc Đồng không còn là biên tập cẩn thận dè dặt, giọng nói của cô cũng lớn hơn bình thường, nụ cười cũng tự nhiên hơn khiến Lăng Lực có cảm giác mình đang tắm gió xuân. Lăng Lực cũng ném về đứng đắn giả tạo trong công ty ra sau, chất cồn đang thiêu đốt mạch máu anh, anh cảm thấy nóng, bộ âu phục cao quý đã bị còi ra, cà vạt tháo lỏng, tùy ý nằm trên cổ, anh uống tới đầu đầy mồ hôi.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lời Thật Lòng Mạo Hiểm

Sau khi lột dạ bằng hai chai, Mạc Đồng bắt đầu cảm thấy choáng váng, cô đưa tay day cái trán đã ướt đầm mồ hôi, nghĩ tới chuyện say rượu trước đây mà cảm thấy hơi sợ hãi, lần này cũng không có thần bảo vệ ở bên, nếu thật sự uống say như chết, đến lúc đó đúng là mất hết cả thể diện, vì vậy, cô liền cười tỏ vẻ xin lỗi Lăng Lực phía đối diện. "Không được rồi, không uống nổi nữa."

Lúc này Lăng Lực mới mở thêm hai chai, nghe thấy Mạc Đồng nói như vậy, lòng anh trầm xuống, vừa cảm thấy thất vọng vừa cảm thấy được giải thoát, giống như ý tưởng tà ác đang phi nước đại đột nhiên bị dây thừng ghim chặt lại, lý trí yếu ớt của anh đã quay trở về.

Anh đặt cốc bia xuống, dùng sức lời kéo áo khoác, lười nhác dựa vào ghế.

Có gió ngoài cửa sổ thổi tới, anh nhìn Mạc Đồng phía đối diện, trong làn hơi nước nóng lượn lờ, tầm mắt anh cũng trở nên mơ hồ, anh nhìn cô lấy hai tay che mặt, thử xem mình đã say chưa, lúc ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt anh cô lại ngượng ngùng cười cười, ngây thơ như vậy, xinh đẹp như vậy, anh cảm giác như mình đang uống mật chứ không phải uống bia, anh cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, thoải mái lạ thường, đúng là rượu không làm người say mà người đã tự say.

Mạc Đồng com no rượu say, chỉ còn chờ ông chủ két thúc để bỏ của chạy lấy người, thấy Lăng Lực ngồi yên dường như chưa có ý định rời đi, cô cũng không dám quấy rầy, đành phải yên lặng ngồi cùng anh, còn tranh thủ thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ.

Lăng Lực lấy một bao thuốc trong túi ra, anh thuận thực rút lấy một điếu, rồi tới một chiếc bật lửa tinh xảo, tách một tiếng, anh dùng tay phải che đi ngọn lửa màu xanh lam yếu ớt châm vào điếu thuốc giữ bên tay trái, đây là một động tác tự nhiên, nhưng qua tay anh, trong vẻ uể oải lười nhác lại mang theo sự chăm chú cẩn thận, trong mắt của phụ nữ đúng là một phong thái đẹp, Mạc Đồng chỉ lơ đãng nhìn thấy không không nhìn được nhìn thêm lần nữa, cô cảm thấy rung động, thầm nghĩ khó trách nhiều nữ biên tập bị anh làm cho thần hồn điên đảo, mị lực của người đàn ông này đúng là khó có thể chống cự. Nhưng cô cũng đồng thời cảm nhận được sự nguy hiểm toát ra từ người anh, sự nguy hiểm trí mạng, người đàn ông này đúng là tai họa trời sinh, chắc hẳn anh rất tàn nhẫn, vô tình với phụ nữ.

Châm thuốc xong, đóng bật lửa lại, Lăng Lực hít sâu một hơi, sau đó có một làn khói trắng tràn ra khỏi miệng anh, làn khói thuốc kết hợp khói thức ăn

khí trong phòng càng thêm mờ hồ, ý nghĩ tà ác kia lại bắt đầu vô thức chu du trong đầu anh, anh vùng vẫy hồi lâu, cuối cùng đành phải khuất phục.

"Chúng ta chơi trò chơi đi?"

"Chơi trò gì?"

"Lời thật lòng mạo hiểm."

Mạc Đồng từng nghe nói qua về trò chơi này, nhưng chưa từng chơi bao giờ, lòng hiếu kỳ trỗi dậy. "Chơi như thế nào?"

"Đoán số, người thua không chỉ bị phạt một chén, mà còn phải trả lời người thắng một vấn đề, người thua phải trả lời, không những thế còn phải nói thật."

"Nhưng tôi không biết chơi đoán số."

"Vậy --- chúng ta chơi đơn giản hơn, oẳn tù tì được không?"

Mạc Đồng bật cười, cô không nghĩ anh lại đưa ra một lời đề nghị mang tính trẻ con như vậy, cô liền nói. "Vậy được."

Cá mắc câu rồi.

"Vậy --- chúng ta bắt đầu đi."

Hai người đặt tay lên bàn, bắt đầu vòng tỷ thí thứ nhất. "Oẳn tù tì."

Mạc Đồng lẩm bẩm nói, trong đầu thầm tính toán, nhất định sẽ ra búa, nhất định là thế, cũng không biết vì sao cô lại cảm thấy lần đầu tiên anh sẽ ra búa, trực giác của cô trước giờ luôn rất chuẩn, song phương xuất chiêu, Mạc Đồng quyết đoán xòe bàn tay ra là bao, nhìn Lăng Lực, tay anh nắm chặt đúng là một cái búa cứng đầu, Mạc Đồng như nở hoa, chỉ tay vào anh cười nói. "Haha, anh thua rồi."

Lăng Lực ảo não hạ tay xuống, đúng là trộm gà không thành còn bị mất nắm gạo. Anh thiết kế bẫy dụ cô chui vào, không ngờ bản thân lại gặp hạn trước. Anh sáng khoái rút một chén cho mình, dốc thẳng vào miệng không chút do dự, ngay cả lông mày cũng không buồn nhíu.

Mạc Đồng thấy anh uống xong liền cười xấu xa. "Tôi có thể đặt câu hỏi không?"

"Cứ hỏi đi." Lăng Lực buồn cười nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của cô.

"Ừm---- lần trước anh đuổi theo tôi là nhằm tôi với ai vậy?"

Lăng Lực không ngờ cô lại hỏi chuyện này, anh hơi giật mình. "Một người quen cũ."

"Về bề ngoài của tôi với cô ấy rất giống nhau sao?"

Dường như Lăng Lực không nhận ra điều này, anh như người mất hồn, hoảng hốt đáp. "Rất giống."

"Vậy cô ấy đang ở đâu?"

Lăng Lực đưa mắt nhìn về tò mò và mong chờ trên gương mặt cô, trong lòng cảm thấy đau đớn vô cùng, anh chỉ muốn hét lên, em hỏi anh cô ấy đang ở đâu? Được, anh nói cho em biết, cô ấy đang ngồi trước mặt anh, ngốc nghếch hỏi anh cô ấy trông như thế nào, cô ấy bị xe đâm nên đã quên hết mọi chuyện rồi. Những lời này giống như xương cá chẹn trong cổ họng, khiến anh muốn nói cũng không thể, anh sợ anh dọa cô sợ hãi, sợ cô nghĩ anh là người điên, sẽ chạy trốn anh thêm lần nữa.

Anh im lặng hồi lâu, bầu không khí trở nên nặng nề, Mạc Đồng bắt đầu hối hận bản thân nông cạn không hiểu chuyện đã động tới nỗi đau trong lòng anh, cô cảm thấy bối rối, nhấp nhồm không yên, chờ anh phản ứng lại.

"Nếu không tiện thì không cần nói." Cô áp ứng y như đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì đó.

Lại bỗng nhiên nghe thấy anh nói. "Ngoài ý muốn, đã thất lạc rồi."

"Hả?" Mạc Đồng kinh hãi lắp bắp, không ngờ câu trả lời là như vậy. Nhìn về mặt của anh lúc này, chắc người kia là người rất quan trọng, thì ra không phải người vô tình mà là tạo hóa trêu người. Trong lúc cô đang trầm tư, Lăng Lực đã khôi phục dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, mở miệng nói.

"Tiếp tục nào."

"Được."

Lần này Mạc Đồng cá anh lại ra búa tiếp, chơi oẳn tù tì cũng là một trò chơi tâm lý chiến thuật, có người thua lần đầu tiên sẽ không phục, cho rằng đối phương sẽ thay đổi chiến thuật, mình không thay đổi, cứ ra đòn giống lúc trước, nhưng Lăng Lực lại đúng là một cao thủ tính toán, anh quyết đoán ra kéo, Mạc Đồng thua tâm phục khẩu phục. Cô làm theo thao tác vừa rồi của anh, tự rút cho mình một chén, ừ ừ uống hết.

"Bây giờ đến lượt tôi hỏi."

"Ừm, anh hỏi đi."

"Cô và bạn trai hiện tại quen nhau như thế nào?"

"Quen khi học đại học. Anh ấy học trước tôi một khóa." Nhắc tới Dương Bùi Văn, Mạc Đồng xấu hổ nở nụ cười ngọt ngào. Nụ cười kia rơi vào mắt Lăng Lực lại vô cùng chói mắt.

"Cô yêu anh ấy sao?"

Sao lãnh đạo có thể hỏi câu trắng trợn như vậy? Nghe thấy từ "Yêu" thốt ra từ miệng Lăng Lực, Mạc Đồng cảm thấy rất kỳ quái. Thì ra không chỉ có phụ nữ mới có mào tâm chuyện, cả đàn ông cũng có thói tò mò này.

"Phạm quy, anh quên rồi, mỗi lần chỉ được hỏi một câu thôi." Mạc Đồng nhanh chóng giơ một ngón tay lên.

Lăng Lực thờ ắt một hơi, cúi đầu khẽ cười. "Không phải em đang vừa ăn cướp vừa la làng chứ? Rốt cuộc là ai đã phạm quy trước?" Lăng Lực khẽ xoay ly rượu trên bàn. "Tôi cũng không say. Em tính lại xem mình vừa hỏi mấy câu, lần này tôi phải thu hồi toàn bộ vốn."

Mạc Đồng lè lưỡi, tự biết mình đuối lý nhưng vẫn không cam lòng, cô một mực nói. "Vậy được rồi. Tôi trả lời là được chứ gì." Cô cúi đầu lấy lại sự quyết tâm, đến khi ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt liền sâu lắng mà trang trọng. "Tôi rất yêu anh ấy."

Tôi rất yêu anh ấy.

Mỗi một chữ chứa đựng bao thâm tình.

Mỗi một chữ giống như mũi dao sắc bén đâm trái tim anh chảy máu đầm đìa.

"Anh ta là người như thế nào?" Giọng nói của anh run rẩy một cách rõ ràng, chỉ là người ngồi đối diện đang đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào, hoàn toàn không nhận ra.

"Anh ấy như thế nào à?" Mạc Đồng hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ. "Anh ấy rạng rỡ như ánh mặt trời, dù là khối băng lạnh lẽo tới đâu, chỉ cần tới gần cũng sẽ bị anh ấy làm cho tan chảy. Ở cùng anh ấy thấy rất yên tâm, rất hạnh phúc." Nói đến về sau, giọng nói của cô dịu dàng, chìm đắm.

"Vậy anh ấy yêu cô chứ?"

"Haha, đây là câu thứ tư rồi, anh gian xảo quá."

"Được rồi, chơi tiếp."

Lần thứ ba, Mạc Đồng ra kéo, Lăng Lực ra bao.

Sau khi uống hết một ly rượu nữa, Lăng Lực chủ động nói. "Hỏi đi."

Mạc Đồng dè dặt nhìn sắc mặt Lăng Lực, muốn nói lại thôi. "Vấn đề này có phần....."

"Không sao, cứ hỏi đi."

"Tôi muốn hỏi." Mạc Đồng lấp bắp. "Trong thời gian này, tất cả mọi người đều đoán Phùng tiểu thư của tập đoàn Thịnh Thế sẽ sớm trở thành thiếu phu nhân của chúng ta."

Lăng Lực còn nghĩ là chuyện nghiêm trọng gì, thấy cô khẩn trương như vậy. "Em hy vọng như vậy sao?"

Mạc Đồng không nghĩ anh sẽ hỏi ngược lại cô, giống như cô có toàn quyền quyết định vậy, giọng nói của cô chột cao vút một cách bất thường. "Mọi người đều nói cô ấy rất xinh đẹp, biết đâu lại có khả năng."

"Vậy em thấy thế nào?"

"Tôi thấy cũng rất tốt." Mạc Đồng nói xong còn sợ Lăng Lực không tin, cường điệu hóa gật đầu.

Lăng Lực nhìn cô, một lúc sau mới nói. "Tôi chỉ xem cô ấy như em gái."

"Hả? Thật không vậy?" Mạc Đồng khẽ nói, thấy Lăng Lực ngồi đối diện vẻ mặt phức tạp, xa cách, không còn nét thân thiện như vừa rồi, cô tự biết mình đã nói sai nên cũng không nhiều lời nữa.

Sau đó hai người cũng không còn hứng thú chơi tiếp. Lăng Lực gọi người tới thanh toán, sau đó hai người ngồi chờ trả lại tiền thừa.

Mạc Đồng khẽ xoa xoa bụng, tựa người về phía sau sờ lên trán, cô cảm thấy nóng, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, liền tiện tay rút một tờ giấy thấm trong hộp ra lau.

Lăng Lực ngồi phía đối diện không biết đã lấy thêm một liều thuốc ra hút từ khi nào, anh nhìn bàn tay Mạc Đồng không ngừng lên lên xuống xuống, đột nhiên nói với cô. "Ghé sát mặt lại đây."

Mạc Đồng giật mình không hiểu anh định làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa mặt tới. Lăng Lực vươn tay chạm vào mặt cô, sau đó để thứ gì đó xuống bàn, Mạc Đồng cúi đầu nhìn xuống, thì ra là mẫu giấy nhỏ vừa lau mặt bị dính lại. Động tác của anh vô cùng tự nhiên, nhưng Mạc Đồng lại thấy thân thiết quá mức, cảm thấy lúng túng quay mặt ra ngoài cửa sổ xem phong cảnh.

Giây phút xấu hổ kéo dài, cuối cùng nhân viên phục vụ cũng mang tiền thừa tới. Rời khỏi Sơn Trang, không khí lạnh lẽo xua đi những suy nghĩ mê man, Mạc Đồng hít một hơi thật sâu. Ngồi vào xe, lần này cô đã tiến bộ hơn, linh hoạt tự thất dây an toàn. Xe bắt đầu chạy ra tuyến đường chính. Mạc Đồng nói địa chỉ của mình cho anh, sốt ruột không biết anh có biết đường đi như thế nào không. Nhưng Lăng Lực nghe xong lại không nói gì, chỉ tập trung lái xe. Cô cũng không hỏi gì nữa.

Đường về càng lúc càng buồn tẻ, chỉ có ánh đèn đường mờ nhạt hắt qua khung kính như bàn tay bà nội nhẹ nhàng vuốt ve cô hồi nhỏ, đưa cô chìm dần vào giấc mộng đẹp. Có thể do vừa mới ăn no, lại uống không ít, trong xe ấm áp, mềm mại, Mạc Đồng ngủ mơ thảnh thơi còn hừ hừ mấy tiếng, hoàn toàn không biết trời đất đầu đuôi.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47: Ngủ Lại Khuê Phòng

Lăng Lực quen đường lái xe về tiểu khu nơi Mạc Đồng ở, dừng lại trước tòa nhà của cô, tắt đèn xe ngồi trong bóng đêm một hồi, Mạc Đồng bên cạnh anh đang nằm nghiêng trên ghế, đầu quay về phía anh, ngủ say mê mết. Trong đêm tĩnh lặng, hơi thở đều đều của cô như một khúc hát ru nhẹ nhàng.

Đêm đã khuya, màn đêm tối đen như mực, thảnh thơi mới có vài tia sáng từ những ngọn đèn đường hắt tới. Sau khi mất Lăng Lực dần thích nghi với chút ánh sáng yếu ớt trong xe, quay đầu lại liền nhìn thấy cô say ngủ như đứa bé con, thảnh thơi còn xuất hiện những biểu cảm thoáng qua.

Nhìn thật lâu, sau đó anh không kìm được lòng vuốt ve một bên gương mặt cô, hương rượu nồng vẫn chưa tỏa đi hết, cảm giác chỗ tiếp xúc nóng lên. Ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của cô, dọc theo sống mũi cong cong, cuối cùng lại như chuồn chuồn lướt nước dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô, luyến tiếc duy trì tư thế này.

Không biết bao lâu sau, Mạc Đồng cảm giác có vật lạ trên môi, cô bắt đầu khẽ rên lên, nhú mồm xoay đầu về phía khác, lấy tay đẩy tay anh ra, nhưng Lăng Lực nhất quyết không buông tha, kéo cô về vị trí cũ, đột nhiên anh vươn tay trái vòng qua cổ cô, nâng đầu cô lên, tay phải chạm vào mặt cô, khẽ gọi. "Mạc Đồng, Mạc Đồng." Nhưng Mạc Đồng vẫn không có phản ứng, say ngủ mê man.

Lăng Lực suy nghĩ một lát, buông lỏng tay cầm túi xách trên ghế ngồi của cô, lật qua lật lại tìm thấy một chùm có hai chiếc chìa khóa, anh nhận ra một chìa là của công ty, vậy cái kia chắc chắn là chìa khóa phòng cô. Anh xuống xe, đóng cửa xe phía mình, rồi mở cửa xe phía cô, thận trọng cõng dây an toàn của cô, bê cô xuống xe, dùng chân đá lên cửa xe, khóa lại.

Mạc Đồng rất gầy, trên người không được mấy cân thịt, Lăng Lực ôm cô cũng không tốn nhiều sức. Cô ngoan ngoãn rúc vào vòm ngực rộng lớn, ấm áp của anh, hiển nhiên đã coi ngực của anh thành chỗ gối đầu, coi đôi tay anh như chiếc giường thoải mái, cô hừ hừ mấy tiếng, cọ qua cọ lại trước ngực anh.

Lăng Lực nhanh nhẹn ôm cô bước vào thang máy, thang máy vừa dừng lại ở tầng năm, anh xốc cô lên lấy chìa khóa nhét vào ổ, vừa chuyển động cửa liền mở ra, anh dùng tay trái sờ soạng phía vách tường, dễ dàng tìm thấy công tắc bật đèn.

Xuất hiện trước mắt anh là một gian phòng khác nhỏ đầy màu sắc ấm áp, có hai con gấu bông ngậy thơ bày trên ghế sofa, ở vách tường đối diện ghế sofa là chiếc tivi lớn, trên chiếc bàn trước ghế sofa có một chén trà trang trí họa tiết hoạt hình, một gói hạt dưa đã ăn được hơn nửa, trong đĩa trái cây còn hai quả chuối tiêu với một quả táo, một bàn một ghế chứng minh chỉ có mình cô sống ở nơi này, anh thâm thở phào, rõ ràng, bọn họ không ở cùng một chỗ.

Phòng ở không lớn, ước chừng khoảng chín mười mét vuông, nhưng vật dụng đầy đủ, gọn gàng sạch sẽ. Phòng bếp ở ngay gần cửa ra vào, bên phải phòng khác có hai phòng song song, còn có một WC nhỏ nhỏ.

Anh đi tới hai căn phòng kia, chỉ vừa nhìn qua đã biết đâu là phòng ngủ của cô, phòng của chủ nhân toàn một màu hồng, rèm hồng, tủ quần áo hồng, giường hồng, có thể thấy cô thích màu hồng tới mức nào. Một phòng khác là thư phòng, trên giá nhét đầy sách. Chuyện này cũng không có gì lạ, có ai viết sách lại không có sách trong nhà.

Anh đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, giúp cô cởi giày, vốn đang định kéo chăn đắp lên người cô, nhưng tầm mắt không chịu sự khống chế di chuyển theo những đường cong của cô. Hôm nay Mạc Đồng mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, chất sợi len bó sát vào người, tôn lên vòng một căng tròn chắc chắn, đưa mắt nhìn xuống dưới, dưới làn váy là hai khối tuyết trắng, cánh xuân như ẩn như hiện, ngay lúc anh đang chăm chú nhìn, người trên giường lại xoay người hướng mặt vào trong, phía dưới lộ ra một mảng lớn, lộ đùi, còn lộ cả một góc chiếc quần lót ren màu đen, Lăng Lực chỉ cảm thấy máu nóng xông lên não, yết hầu không ngừng lên xuống, anh như bị quỷ nhập đưa tay cầm lấy vạt váy của cô, chỉ cần anh vén nhẹ lên cánh xuân của cô sẽ lộ hết, nhưng anh lại chậm chạp do dự, anh khẽ nhắm mắt lại, nhủ mảy, cuối cùng vẫn quyết định kéo váy cô xuống. Anh kéo chăn bao lấy người cô, nhưng vẫn chưa chịu rời đi mà lưu luyến ngồi xuống cạnh giường, chăm chú nhìn cô, nhìn từng đường nét trên mặt cô, ánh mắt lưu luyến thâm tình, một tay anh yêu thương vuốt ve mái tóc đen của cô, tình cảm dâng trào trong lòng. Cuối cùng anh không nhịn nổi, cúi đầu vào mái tóc cô không ngừng níu nơn: "Mạc Đồng, Mạc Đồng, em nói anh phải làm sao bây giờ?"....

Đợi đến khi anh bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy đồng hồ ở phòng khác đã chỉ một giờ sáng. Mấy ngày này anh ngủ không đủ giấc, hôm nay còn thức khuya như vậy, anh cảm thấy rất mệt, mà bây giờ quay về cũng muộn quá rồi. Vì thế anh đóng cửa lại, tắt đèn nằm trên ghế sofa, chỉ một lát sau đã ngủ rất say, cũng là một đêm an giấc suốt mấy ngày qua.

.....

Đồng hồ báo thức reo vang, Mạc Đồng buồn bực mặc kệ, nhưng âm thanh chói tai vẫn không ngừng vang lên, cô lấy gối che đầu ngăn lại âm thanh kia, nhưng phát hiện xung quanh không còn tiếng động gì nữa, thế giới đã trở nên yên tĩnh. Cô buồn lòng người, định tiếp tục đi tìm Chu Công, nhưng đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, sao đồng hồ báo thức không kêu nữa? Cô kéo gối ra ngồi dậy, lấy tay sờ sờ chiếc đồng hồ báo thức đầu giường, nhớ ra mình phải đi làm liền vội vàng bước xuống giường chạy ra ngoài. Vừa ra tới phòng khách liền cảm thấy choáng váng, trong nhà có người, còn là đàn ông, đáng sợ nhất người kia không phải Dương Bối Văn mà là ông chủ mới của cô. Lăng Lực đã mặc quần áo chần chu, định mở cửa bước ra ngoài. Cô hít sâu một hơi, sao anh ta lại ở trong này? Cô vắt óc suy nghĩ một vòng mới nhớ ra chuyện tối qua hai người cùng đi ăn cơm, trái tim đập điên cuồng. Đêm qua cô không uống nhiều mả, chắc do làm việc quá mệt, còn về nhà muộn nên mới ngủ say như chết. Nhưng đêm qua cô về bằng cách nào? Cô cúi đầu nhìn, vẫn còn mặc bộ quần áo đi làm hôm qua, cô hiểu rồi, nhất định là Lăng Lực đưa cô lên. Chẳng lẽ tối qua anh ta không về? Cô瑟瑟. Sau đó cô nghĩ tới tình cảnh của mình lúc này, đầu tóc rối bù, về mặt ngái ngủ, miệng đầy mùi rượu mà đỏ mặt.

"Tôi ra ngoài mua bàn chải đánh răng." Lăng Lực đã rửa mặt xong, khôi phục lại dáng vẻ bề ngoài, anh nói xong liền đóng cửa lại đi ra ngoài.

Anh vừa đi, Mạc Đồng liền vội vàng đánh răng, rửa mặt, tắm rửa thay quần áo. Lúc Lăng Lực quay về cô đã làm công tác vệ sinh cá nhân xong xuôi. Lăng Lực mua bàn chải đánh răng, khăn mặt, sau khi đánh răng xong, hai người lên xe tới công ty, trên đường đi còn mua hai hộp sữa tươi, hai cái bánh bao kèm hai quả trứng luộc làm bữa sáng.

Nhớ tới cảnh cô nam quả nữ ở cùng một nhà đêm qua, Mạc Đồng không có cách nào tự nhiên đối mặt với anh.

Dường như Lăng Lực cũng không chịu được áp lực nặng nề trong xe, anh mở radio, Mạc Đồng vừa nghe đã nhận ra ca khúc tiếng anh bắt hủ "Baby One More Time", giọng hát nóng bỏng, mạnh mẽ của Britney Spears truyền tới, rung động tâm can.

Âm nhạc đòi đi lực chú ý của Mạc Đồng, cũng giảm bớt cảm giác khẩn trương của cô, cô đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, mở miệng hỏi. "Giám đốc Lăng, sao anh biết tôi ở phòng 502 tòa nhà số 9?" Cô vẫn còn nhớ tối qua cô chỉ nói vị trí tiểu khu cho anh, cũng không nói cụ thể như vậy, cô còn nghĩ thấy mình ngu gật như vậy, anh sẽ đánh thức cô dậy.

"Hỏi bảo vệ tiểu khu, không ngờ anh ta có ấn tượng sâu sắc với cô như vậy, còn nhớ rành mạch cả số phòng của cô." Lăng Lực nói dối trắng trợn nhưng không ngờ chó ngáp phải ruồi, bởi vì lần trước Mạc Đồng bị anh đuổi theo, hoảng sợ đánh rơi cả túi không có cách nào vào phòng, đành tìm bảo vệ giúp cô mở khóa, thành ra Mạc Đồng nghĩ người nói địa chỉ cho Lăng Lực chính là người bảo vệ tốt bụng kia.

Tối công ty không sớm không muộn, vừa kịp giờ, xe vừa chạy tới ngoài cổng công ty, Mạc Đồng đã nói. "Cho tôi xuống đây được rồi, tôi tự đi vào được, đề người khác nhìn thấy không hay."

Lăng Lực từ chối cho ý kiến, ấn nút mở cửa xe. Khi cô bước xuống xe liền nhìn thấy mấy đồng nghiệp mang theo về mặt kính ngạc chậm rãi đi tới, nghĩ thế này đúng là hết đường chối cãi, cô cảm thấy đau đầu vô cùng. Cũng may không có đồng nghiệp, cũng không gặp phải người nào ở ban số hai. Cô vừa xuống xe đã vút Lăng Lực ra khỏi đầu, chỉ lo đi về phía thang máy phía trước. Vào trong thang máy rồi, cô mới khẽ thở dài, cuối cùng đã an toàn rồi.

Thang máy vừa dừng cô liền bước nhanh vào văn phòng, ngày mới cuộc chiến mới, còn cả một núi công việc đang đợi cô. Nhưng khi vừa bước chân vào cửa đã nghe thấy tiếng người nói phía sau. "Chìa khóa của em."

Câu nói này không khác gì một quả bom lạc vào văn phòng đang yên tĩnh, đánh cho cô cháy khét từ trong ra ngoài. Chìa khóa của cô rơi vào tay Lăng Lực từ lúc nào? Giờ phút này đầu óc cô không ngừng xoay tròn, đứng rồi, chắc là đêm qua, khi cô ngủ như chết anh đã dùng nó mở cửa, trời ơi, nếu cô gặp phải kẻ trộm thì nhà đã bị cướp sạch rồi. Cô cảm nhận rất rõ ràng những ánh mắt hình viên đạn vừa ngăm ngăm vừa công khai, cái khó ló cái khôn, lập tức quay lại nói. "Cảm ơn giám đốc Lăng, chắc tại vội quá chìa khóa rơi ra lúc nào không biết. Cảm ơn." Anh ta cũng hiểu rõ tình huống hiện tại như thế nào chứ. Cô đưa tay nhận lấy chìa khóa.

"Không sao, đáng lẽ phải đưa lúc ở trên xe, chỉ là tôi quên mất." Bỏ lại một câu khiến người ta suy đoán lung tung rồi xoay người rời đi, để lại Mạc Đồng chết đứng tại chỗ, không dám quay lại đối mặt với những ánh mắt chất vấn trong phòng.

"Mạc Đồng, chị ngồi xe của giám đốc Lăng đi làm à?" Giọng nói của Tiền Ly Ly cao thêm mấy phần, trong giọng nói đầy vẻ chua ngoa, ghen tuông, mạc Đồng không cần quay đầu lại cũng biết gương mặt kia đang méo mó vụn vụn cỡ nào.

"Sao anh ta lại chờ chị tới đây? Mới sáng sớm, cũng không tiện đường, chẳng lẽ-----tối qua hai người....." An Phi Nhiên nói xong liền lấy tay bịt

miệng.

"Các cô nghĩ gì vậy?" Mau cứu hòa, mau, Mạc Đồng quay lại bình tĩnh nở nụ cười. "Sáng nay dậy muộn bỏ lỡ mất chuyến xe buýt, vừa may gặp được xe Lãng tống đi qua, anh ta thấy tôi chạy tới trật chân, không đành lòng cho đi nhờ một đoạn, chắc chòm chìa khóa này là không cần thận rồi trên xe thôi."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Làm Chuyện Xấu

Thấy cô nói trôi chảy như vậy, ngay cả người luôn gắn bó thân thiết như Ada cũng không biết cô đang nói thật hay nói dối.

Sự thật chứng minh, thân thiết với lãnh đạo hơn một chút sẽ có ưu đãi đặc biệt hơn, mặc dù sự thân thiết này không phải do Mạc Đồng chủ động, mà là do lãnh đạo đồng tình với cấp dưới. Buổi sáng hôm nay, Mạc Đồng vừa chuẩn bị tinh thần sẵn sàng tiếp tục chiến đấu gian khổ như hôm ngày qua, tổ trưởng của ban biên tập số hai lại tới nói. "Tối qua, sau khi giám đốc Lãng tan sở phát hiện ban chúng ta vẫn còn có đồng chí ở lại làm thêm giờ, cảm thấy ban chúng ta phân công công việc chưa hợp lý, vậy nên hôm nay tôi phân công lại công việc của Trương Phương lần nữa, Ada, An Phi Nhiên, Tiền Ly Ly, Đồng Đình và Tô Thiên, mỗi người nhận một phần, phân công cụ thể như thế nào sẽ do mọi người tự phân chia, vì cuối tuần Mạc Đồng phải bận rộn chuẩn bị cho hội chợ sách nên tạm thời không tăng áp lực cho cô ấy." Tổ trưởng vừa nói xong mọi người liền đưa mắt nhìn nhau, đúng là quyết định của lãnh đạo thay đổi từng ngày, trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Mạc Đồng vừa bất ngờ nhưng cũng vừa mừng thầm trong lòng, nhất thời cũng không nói rõ được cảm xúc của mình, đủ vị phức tạp.

Cô rất vui vẻ, đến trưa liền hào phóng trích máu đãi Ada ăn cá.

Màn diễn xuất sáng nay đã sớm bị yêu tinh Ada biết rõ mồn một. Nếu như lúc mới đầu nghe xong câu chuyện về chiếc chìa khóa của Mạc Đồng còn cảm thấy mơ hồ, thì sau khi nghe tổ trưởng phân công lại công việc, trong nháy mắt Ada đã hiểu rõ, thế nên suốt buổi sáng, Ada luôn chăm chú dùng ánh mắt hình viên đạn chiếu về phía cô làm cô thấp thỏm không yên. Lúc làm việc, Ada còn không nhịn được kéo Mạc Đồng cùng đi vệ sinh, vừa bước vào nhà vệ sinh, Ada quan sát thấy bốn phía vắng lặng liền đặt hai tay lên vai Mạc Đồng, nhìn cô từ đầu đến chân, giống như sợ trên người cô mất đi miếng thịt nào vậy.

"Sao vậy? Ada". Mạc Đồng bị Ada nhìn tới sợ hãi.

"Anh ta không làm gì em chứ?" Ada sợ tai vách mạch rừng, nén giọng tới mức nhỏ nhất. Nhưng giọng điệu dồn dập, Ada rất lo sợ đồ ngốc này vô thức bị người ta ăn tươi nuốt sống mà vẫn chưa biết gì.

"Làm gì cơ?" Thật ra Mạc Đồng biết Ada ám chỉ ai, nhưng cô sợ nói thật ra sẽ bị hiểu nhầm.

"Đừng có đánh trống lảng với chị, em thành thật thẳng thắn cho chị, cái màng mỏng của em còn không?"

Mạc Đồng nghe xong như bị sét đánh, xấu hổ hận tới mức không thể chui xuống đất, Ada chết tiệt này, câu nói như vậy mà chị ấy cũng nói ra được. Mặt cô hết đỏ lại trắng, xấu hổ và giận giữ nói. "Chị...chị nghĩ đi đâu vậy?"

Ada dùng ánh mắt nghiêm túc chăm chú quan sát cô, mãi đến khi cảm thấy cô không giống người nói dối mới như trút được gánh nặng, thờ phào nhẹ nhõm. "Nói như vậy là vẫn còn hoàn hảo? Còn là tốt rồi." Còn nửa câu sau Ada không nói ra, vị sư huynh ngốc nghếch của em kiểm chế cực khổ như vậy, không phải để đặc biệt giữ lại cho tên mặt người dã thú.

"Tại chị hay suy nghĩ vớ vẩn thôi." Mạc Đồng cắn răng mạnh miệng, nhưng không đủ khí thế.

"Em đừng giả vờ với chị, sức em tới đâu chị còn không rõ sao. Em có dám nói sáng nay Lãng Lực tình cờ gặp em không? Bây giờ đang giờ làm việc, để nhiều người biết khó giữ được bí mật, tạm thời chị bỏ qua cho em, trưa nay em phải thành thật khai báo đầu đuôi ngọn ngành."

Vì thế, sau khi tan ca giữa trưa hai người lại đi tới chỗ cũ của họ, Ada dồn dập hỏi. "Nói mau, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?" Dáng vẻ của Ada rất giống như nghiêm hình bức cung khiến da đầu Mạc Đồng tê dại, mà câu nói ngay sau đó của Ada suýt khiến Mạc Đồng học máu. "Em nói thật đi, có còn trong sạch không, đã bị người ta vuốt ve toàn cơ thể chưa không?"

Ada nói không chút kiêng dè, đã nói vụng lại còn nói to khiến không ít người ngồi trong nhà ăn nhìn về phía này, Mạc Đồng hận không thể che được cái miệng thối của Ada. Bất đắc dĩ lấy ra một tấm khăn cách bàn ăn, cô dùng đũa gõ nhẹ vào đầu Ada. "Chị nói nhỏ một chút. Định làm trò cười cho người khác sao."

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

Mạc Đồng kể qua loa lại toàn bộ chuyện tối xảy ra tới qua cho Ada nghe. Trong lúc nói thì đầu cá cũng được đem lên, nhân tiện còn khui thêm hai chai

bia, đây là thói quen lâu năm của các cô, ăn lẩu cá phải kết hợp với uống bia. Hai người vừa động đũa, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Vì tối qua mới đi ăn lẩu cá cùng Lăng Lực nên Mạc Đồng không vội vã như Ada, cô vừa nói vừa nhìn tướng ăn như chốn không người của Ada, ngồi phía đối diện, tiêu diệt sạch nồi cá.

"Nói như vậy, Ông chủ không chỉ mời ăn cơm mà còn đưa về nhà, sau đó còn ở lại nhà em-----"

Mạc Đồng không đợi Ada nói xong đã vội vàng ngắt lời Ada, thì thầm. "Là vì lúc ấy đã quá khuya, em ngủ say không biết gì. Anh ta mới ngủ lại trên sofa một đêm."

"Được rồi, miệng là của em, em muốn nói thế nào thì tùy, chỉ cần trong lòng em biết rõ là được." Mặc dù miệng nói như vậy nhưng trong lòng Ada lại nghĩ: may mà người kia còn có một chút nhân phẩm, nếu không em chết lúc nào cũng không biết. Nhưng cô chợt nhớ đến sự việc nhìn trộm lần trước, sợ tội giết mình, vội vàng hỏi. "Tối hôm qua em có uống rượu không?"

"Uống một chút." Mạc Đồng thành thật trả lời.

"Mẹ ơi, đi ăn cơm với người nửa lạ nửa quen sao phải uống rượu." Ada chỉ cảm thấy nói với cô đúng là nước đổ đầu vịt.

"Không phải thói quen mỗi lần đi với chị sao? Em cũng không uống nhiều, chỉ có hai chai thôi."

"Em chắc chắn là hôm qua em không uống say?"

"Chắc chắn, mặc dù hơi choáng váng, nhưng đầu óc tuyệt đối tỉnh táo." Nhìn ánh mắt bán tín bán nghi của Ada, cô có phần tức giận. "Không tin thì thôi."

Ada thấy cô thề son sắt như vậy, không tiện bắm lấy chủ đề này, nhẹ nhàng nói sang chuyện khác. "Mẹ kiếp, làm lãnh đạo thật là sướng, hôm nay có thể cho em chết, ngày mai lại có thể cho em sống lại, Mạc Đồng, em phải đề tâm thêm một chút, nhân cơ hội này nhện bọ anh ta cho tốt, nịnh bợ được thì những ngày sau này sẽ tốt lên, tiện tay làm luôn chức tổng biên, đừng quá cố chấp. Nói đi nói lại, em cũng phải để ý thêm một chút, ngàn vạn lần đừng đắc tội với anh ta, nếu không anh ta sẽ cho em sống không bằng chết đó."

Lời nói này khiến Mạc Đồng cảm thấy căng thẳng, nghĩ thầm, quả thật đúng là như vậy. Gần vua như gần cọp, kẻ sách hiện tại chỉ có thể tận lực tránh xa vị ôn thần này, ít gặp mặt sẽ tốt hơn, như vậy, tỉ lệ trúng chiêu cũng sẽ ít đi một chút.

Hai người cơm nước xong, lúc quay về công ty thì chỉ còn mười lăm phút nữa là bắt đầu ca làm việc buổi chiều, trưa hôm nay không được nghỉ ngơi rồi. Hai người bước ra khỏi thang máy, vừa nói chuyện vừa đi về phía phòng làm việc, trùng hợp bất gặp Thái Vĩ Triều của ban biên tập số một đang đi tới. Ban biên tập số một chủ yếu là biên tập về sách báo khoa học xã hội, văn phòng ở tầng mười hai, không cùng tầng với các cô, anh ta xuất hiện ở đây, hiển nhiên là tới tìm Mạc Đồng.

Cái cậu Thái Vĩ này vào công ty cùng năm với Ada, người Đông Bắc, vóc dáng cao to, mang theo tính cách điển hình của người phương Bắc, lòng dạ ngay thẳng, thật thà nhiệt tình. Đùng thấy cậu ta cao to, nhưng cậu ta lại mang vẻ mặt phong độ của người trí thức, trên mũi mang mắt kính, mặt mày thanh tú, rất có duyên với các cô gái trong công ty. Nhưng không biết cậu ta trúng tà gì, bao nhiêu hoa đẹp đều bị cậu ta phớt lờ, chỉ khẳng khái nhắm vào Mạc Đồng, không có việc gì cũng lấy cớ đến phòng chơi, tiện thể sát lại gần Mạc Đồng. Nhưng trong khoảng thời gian này, cậu ta lại ít lui tới, Ada nghĩ cái gì cũng có nguyên nhân của nó, văn phòng của giám đốc mới nhận chức đặt ngay cách vách, trừ khi là không sợ chết mới bỏ việc chạy loạn. Nghĩ như vậy, xem ra hôm nay Thái Vĩ tới đây là có việc rồi.

"Thái Vĩ, đã lâu không thấy cậu lên chơi, sao hôm nay lại rảnh rồi vậy?" Ada nhiệt tình lại gần chào hỏi.

"Đợi hai người cả buổi trưa rồi, chị Đồng nói hai người ra ngoài một chút, tôi nghĩ sẽ không mất nhiều thời gian, không ngờ hai người ăn một bữa cơm lại lâu như vậy."

"Có việc gì à?"

"Ừ, tôi đến tìm Mạc Đồng."

Ada thầm nghĩ có bao giờ cậu ta tới tìm cô đâu.

"Sao vậy?" Không phải Mạc Đồng không biết Thái Vĩ có tình ý với mình, mặc dù cô đã nhiều lần nói với anh ta mình đã có bạn trai, nhưng anh ta luôn giả vờ câm điếc, nhiệt tình đối với cô không giảm. Cô cũng không biết bản thân lại có sức hút lớn như vậy.

"Lần này em cũng được chọn đi chuẩn bị cho hội chợ sách sao? Anh đã nghe nói vài ngày trước, anh cũng nằm trong số đó. Tài liệu ở đây, mười mấy người tham gia vào việc chuẩn bị hội chợ sách đã lập thành một tổ nhỏ, ngày mai sẽ chuyển đến văn phòng tập thể ở tầng mười, anh ghé qua đây nói với em một tiếng, tiện thể xem bên em có cần anh giúp gì không."

"À...", Mạc Đồng cảm kích gật đầu. Trong lòng thầm kêu khổ, sáng hôm nay mới được giải phóng, ngày mai lại bắt đầu lao động khổ sai.

Đúng lúc này, Ada tình cờ nhìn thấy Lăng Lực thần bí bước ra khỏi văn phòng, chắc đang định đi làm chuyện gì đó, chỗ các cô đang đứng các thang máy không xa, Ada vừa nhìn thấy Lăng Lực đi về phía này, hai mắt phát sáng, nhanh chóng nghĩ ra kế hoạch.

"Thái Vĩ này, nửa tháng tới tôi giao em gái tốt của tôi cho cậu, cậu phải cố gắng chiều cô ấy một chút, công việc nặng nhọc như chuẩn bị cho hội chợ sách trước giờ đều là việc của đàn ông, cậu nhìn Mạc Đồng gầy yếu như vậy, chắc chắn." Ada cố tình khuếch đại âm lượng, cô hải lòng phát hiện mình

đã hấp dẫn được tầm mắt của Lăng Lực.

"Chuyện này là đương nhiên, không cần chị nói tôi cũng làm. Hôm nay tôi tới đây để xem ngày mai Mạc Đồng có cần chuyển thứ gì lên đó không, đến lúc đó tôi sẽ tới giúp đỡ." Thái Vĩ đưa lưng về phía Lăng Lực, không biết nguy hiểm đang tới gần.

"Nghe nói việc chuẩn bị cho hội chợ sách vô cùng phức tạp, buổi tối còn phải làm thêm giờ, mà trong thời gian hội chợ sách còn phải luân phiên thay nhau trực."

"Ada, chị cứ yên tâm đi, đến lúc đó, chỉ cần có thể giúp Mạc Đồng tôi sẽ không lùi biếng." Thái Vĩ dùng cảm vỗ ngực, giọng nói đầy vẻ xúc động, bàn tay còn nhân tiện khoác lên vai Mạc Đồng. "Mạc Đồng, đến ca trực của em, anh sẽ đi thay em."

Lúc cậu ta hùng hồn nói ra câu này thì Lăng Lực đã tới gần họ, Ada hài lòng nhìn khuôn mặt mây đen che phủ của anh, ánh mắt nhìn Thái Vĩ như hận không thể từ hình cậu ta ngay tại chỗ, cô vui sướng muốn hét lên, nhưng ngoài mặt lại cung kính lên tiếng chào hỏi Lăng Lực, "Giám đốc Lăng". Mạc Đồng nhìn thấy anh cũng chào hỏi một câu. Lăng Lực ừm một tiếng xem như trả lời. Thái Vĩ vừa quay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện giám đốc mới nhậm chức đang ở ngay phía sau, cậu ta cũng vội vàng cung kính chào hỏi, lập tức thấy Lăng Lực nghiêm mặt, không thèm nhìn cậu ta mà đi thẳng về phía thang máy.

"Đường như hôm nay giám đốc Lăng không được vui." Lăng Lực rời đi rồi Thái Vĩ liền cảm thấy bất an.

"Không phải lãnh đạo đều như vậy sao, vui vẻ thì tươi cười, không vui liền bày ra vẻ mặt dọa người, cậu đừng có động vào anh ta." Ada an ủi cậu ta. Trong lòng cô thấy hơi áy náy với Thái Vĩ, tên nhóc này cũng chỉ có lòng tốt, kết quả lại bị lôi ra làm vật hy sinh. Vốn cô vốn chỉ muốn làm cho người kia khó chịu, không ngờ lại mang họa cho người khác. Nhưng Lăng Lực không tới mức hẹp hòi như vậy chứ, việc nhỏ như thế này chắc sẽ không hạ sát thủ đầu. Cô cá anh có làm gì cũng không tới mức quá tuyệt tình.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phát Bệnh

Kết quả là ngày hôm sau Thái Vĩ không đến, chỉ gọi điện nói với Mạc Đồng cấp trên điều chỉnh nhân sự tổ tham gia chuẩn bị cho hội chợ sách, trong danh sách không có tên cậu ta. Đồng thời Mạc Đồng cũng nhận được thông báo, vì sau khi hoàn thành việc tham gia hội chợ sách trong nước lần này, công ty sẽ phái người đi Đức tham gia triển lãm sách lớn nhất quốc tế - Frankfurt vào tháng mười, giám đốc Lăng rất coi trọng chuyện này nên sẽ tự mình tham dự, bởi vậy cần phải chuẩn bị cẩn thận, hội chợ sách trong nước lần này sẽ trở thành cơ sở để đánh giá trực tiếp. Nếu tham gia triển lãm sách quốc tế, hiển nhiên tài liệu chuẩn bị toàn là tiếng anh, mà Mạc Đồng lại là người tốt nghiệp chuyên ngành anh văn, cho nên ngoài chuẩn bị những việc lật vật cho hội chợ sách trong nước như hỗ trợ việc giới thiệu văn bản về công ty, tập tranh, danh thiếp...còn phải phụ trách cả việc chuẩn bị tài liệu tiếng anh.

Sau khi Mạc Đồng nhận được thông báo, chỉ một chốc lát sau, tổ trưởng Chu Vân đi vào phòng nói: "Tôi muốn nói với mọi người một chuyện, bên phía giám đốc Lăng cần tuyển một thư ký riêng, tạm thời chưa tìm được người nào phù hợp, lúc này Mã chủ biên đã gọi điện thoại cho tôi nói giám đốc Lăng có ý để Mạc Đồng chuyển qua đó làm việc một thời gian, như vậy sẽ giúp anh ta hiểu rõ được công việc của hội chợ sách hơn, cô lập tức chuyển qua đó đi, phía bên anh ta đã sắp xếp bàn làm việc và vật dụng cần thiết rồi."

Trong phút chốc, cả văn phòng im lặng như tờ, có vô số dòng điện chạy loạn trong không khí, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào Mạc Đồng, An Phi Nhiên và Tiền Ly Ly lại càng tỏ vẻ ghen ghét hơn.

Quyết định này quá đột ngột, trong lúc thu dọn đồ đạc chuẩn bị dời lên tầng mười, Mạc Đồng không kịp phản ứng, chỉ có thể gật đầu một cách máy móc. "Vâng."

Nếu nói trong phòng này có ai không giật mình thì chỉ có thể là người khỏi xưởng chuyện này, lúc Ada nghe Chu Vân thông báo xong thì hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại gục xuống bàn cười tới cả người run lên. Mạc Đồng kỳ quái nhìn cô, thâm nghĩ, uống công mình coi Ada là chị em tốt, mình sắp chết đến nơi mà chị ấy còn cười sung sướng như vậy, không khỏi quở trách một câu. "Chị lên con thần kinh à?" Ada cười chảy cả nước mắt, ôm bụng khoát tay với cô.

Sau đó lại nghe Chu Vân nói: "Còn công việc của cô ấy sẽ do mọi người cùng gánh vác." Nói xong liền đi vào phòng. Nghe thấy vậy, hai cô nàng dờ hơi trong phòng lại liên tục than vãn "Số mình thật khổ."

Từ hôm nay, Mạc Đồng dưới thân phận thư ký riêng của Tổng giám đốc chuyển vào văn phòng làm việc của Lăng Lực. Văn phòng này có đầy đủ mọi thứ, cô làm việc ở bên ngoài, Lăng Lực ở phòng trong. Vật ngăn cách trung gian là bức tường thủy tinh có điêu khắc hoa văn.

Trước kia, trong ấn tượng của Mạc Đồng thì thư ký chỉ là một bình hoa di động, công việc hàng ngày là nghe điện thoại, khách tới thì bưng trà rót nước, những lúc rảnh rỗi có thể ngồi tía chân mây. Nhưng đến lượt mình mới biết hoàn toàn không phải như vậy. Cô không ngờ công việc trong văn phòng tổng giám đốc lại bận rộn như vậy, điện thoại reo không ngừng, người đến tìm Lăng Lực kéo dài không dứt. Cô phải sắp xếp các cuộc hẹn, còn phải tiếp đãi không biết bao nhiêu là khách trong một ngày, cô còn phải viết đủ loại bản kế hoạch, mà những văn bản công sở này khác rất xa với vốn kiến thức văn học mà cô đã học, cô vừa bắt đầu làm quen với mọi thứ, nửa sống nửa chết, ngày nào cũng vội vội vàng vàng, bận đến không có thời gian uống nước. Còn chưa chuẩn bị được chút tài liệu tiếng anh nào cho triển lãm sách, chưa đầy mấy ngày, cô đã bắt đầu cảm thấy cơ thể không thể chống đỡ nổi.

Vì buổi triển lãm sách gần tới, chủ nhật tuần này cũng không được nghỉ ngơi, vất vả chịu đựng hết một tuần, sáng thứ hai của tuần thứ hai, Mạc Đồng lại tiếp nhận vô số cuộc điện thoại, sau khi báo cáo hết tất cả công việc với Lăng Lực, lúc trở về chỗ ngồi liền cảm thấy văng đầu. Trước giờ cô thỉnh thoảng hay bị tụt huyết áp, thường là đột ngột, triệu chứng là toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đầu hoa mắt văng giống như người sắp chết. Mỗi lần tái phát cô đều mua một chút đồ ngọt ăn vào, đồ ngọt giống như linh đan, thuốc tiên, chỉ cần ăn vào đã có thể tiêu trừ hết bệnh.

Trước kia, khi còn ở ban biên tập số hai từng phát tác vài lần, may mà Ada tham ăn nên trong tủ chỉ ấy chưa bao giờ thiếu đồ ăn vặt. Lần trước cũng là nhờ có chị ấy cấp cứu kịp thời, còn chân thành khuyên Mạc Đồng: "Mạc Đồng, bệnh này của em nói chính xác cũng phải là bệnh, nhưng khi tái phát thì đúng là bệnh nguy kịch gây chết người. Em nhớ phải mang theo đồ ngọt để phòng thân, em nói xem, có chị ở cạnh em thì không nói làm gì, nhưng nếu em phát bệnh khi ở một mình thì phải làm sao?" Lúc ấy, miệng thì ừ, nhưng trong lòng lại không để ý lắm. Quả nhiên lần này bị miệng quạ đen của Ada nói trúng rồi. Cô nhớ trong túi xách của mình có kẹo liên vội vàng đồ ra bàn, nhưng lại không thấy gì, Mạc Đồng thầm nghĩ không ổn rồi, cô vội cầm cốc đi rót nước, nghĩ uống nước vào sẽ đỡ hơn. Kết quả, cô vừa đi đến cạnh bình lọc nước thì đã lao đảo muốn ngã, cốc nước rơi choang xuống đất, cô chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đầm cả lưng áo.

Đột nhiên Lăng lực nghe thấy một tiếng phịch vang lên trong phòng, vội vàng chạy qua đã thấy cô đang tựa vào bình lọc nước, cơ thể lao đảo như sắp ngã liền đi qua đỡ cô.

"Em sao vậy?" Anh lo lắng hỏi.

Mạc Đồng vô lực dựa vào người anh, miệng khê rên, ánh mắt uể oải, mí mắt không mở ra được, Lăng Lực thấy vậy cảm thấy vô cùng sợ hãi. Anh vươn tay ôm lấy cô, mở cửa ra chạy ra ngoài.

"Mau thả tôi xuống, không phải là bệnh nặng gì đâu, chỉ là chứng tụt huyết áp tái phát thôi." Lúc này Mạc Đồng đã bị hoa mắt, nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo.

"Nhưng cũng phải đi bệnh viện đã, tôi thấy em xuất hiện triệu chứng hư thoát." Lăng Lực không để ý đến sự phản kháng của cô, chỉ lo ôm cô chạy về phía trước, anh không ngờ cơ thể cô lại yếu ớt như vậy, sớm biết như vậy, anh sẽ không sắp xếp cho cô nhiều việc như vậy.

"Thật sự không cần đâu." Cô yếu ớt từ chối. "Anh mau để tôi xuống, chỉ cần ăn một chút đồ ngọt là được rồi, ở chỗ Ada có, anh bảo chị ấy đem qua là được rồi."

Lăng Lực vốn định đi thẳng vào thang máy, nghe cô nói như vậy lập tức quay người lại ôm cô chạy tới ban biên tập số hai, lúc này trước mắt Mạc Đồng đã xuất hiện vô số chấm đen, cũng không thể phân biệt nổi mấy hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, càng không thể nói chuyện.

Cửa phòng biên tập số hai vang lên một tiếng va đập mạnh. "Ada, mau, có cái gì ngọt lấy ra mau lên."

Ada cũng đang mờ to mắt, ngây người như những người khác, nhưng sau khi nghe Lăng Lực nói xong liền hồi phục tinh thần, tụt huyết áp, Mạc Đồng lại bị tụt huyết áp, Mạc Đồng vốn chẳng bao giờ nghe lời khuyên bảo của cô, thật đúng với câu không nghe lời người lớn thiệt thòi là trước mắt. Nhìn thử xem, chẳng phải đã ứng nghiệm rất nhanh sao.

Ada luống cuống lục lọi ngăn kéo, sau đó nhanh chóng lôi ra một đồng hồ ăn vặt, ngọt bùi cay đắng vị nào cũng có. Trong lúc Ada đang mãi tìm kiếm thì Lăng Lực đã dùng chân kéo cái ghế dựa của Ada, ôm Mạc Đồng đặt lên trên, Mạc Đồng dựa vào lòng anh như một chú mèo con, hai mắt nhắm nghiền, lưng áo ướt đầm, trán đầy mồ hôi, Lăng Lực đau lòng đưa tay sờ trán cô, xem có phải bị sốt hay không, anh không biết tụt huyết áp có thể trong nháy mắt hành hạ con người tới mức này. Ada vội vàng bóc một viên chocolate đưa vào miệng Mạc Đồng, Mạc Đồng ngậm vào, Lăng Lực chăm chăm quan sát phản ứng của cô, lót dạ bằng một viên chocolate, Mạc Đồng dần tỉnh dậy, anh lại lấy một viên khác từ tay Ada đưa vào miệng cô.

Mạc Đồng cảm thấy như được hồi sinh, cô mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên chính là ánh mắt lo lắng và vẻ mặt ân cần của Lăng Lực, khoảng cách với anh rất gần, gần đến nỗi khi ngẩng đầu lên là có thể chạm vào mặt anh, lúc này Mạc Đồng mới biết mình đang nằm trong lòng anh, ấm áp như vậy khiến cô không muốn đứng dậy. Sau đó cô nhìn thấy ý cười trong mắt Ada, còn cả ánh mắt phức tạp của người khác, cô vội vàng cúi người định đứng lên nói: "Bây giờ tôi không sao nữa rồi." Ai ngờ còn chưa kịp đứng lên, Lăng Lực đã vội vàng ôm lấy cô, nói: "Không được, bây giờ sức khỏe của em vẫn rất kém, phải đưa em tới bệnh viện khám bệnh." Sau đó, cũng không để ý mọi người nghĩ thế nào, dù Mạc Đồng phản đối thế nào đã vội vàng ôm cô bước ra khỏi văn phòng, đi vào thang máy, đặt Mạc Đồng ngồi vào ghế phụ rồi lái xe rời đi.

Mọi người mở to mắt nhìn hai người rời đi, Tiền Ly Ly nói với về suy tư. "Cuối cùng, tôi cũng cảm thấy hai người này có vấn đề."

"Tiền Ly Ly, mấy chuyện thế này không được nói lung tung." Tổ trưởng Chu Văn của ban biên tập số hai quát cô, vừa rồi bên ngoài ầm ĩ như vậy, cô còn nghe thấy giọng nói của Lăng Lực nên mới vội vàng bước ra.

Mạc Đồng ngồi trên xe vẫn nói không ngừng: "Thực sự không sao đâu, chỉ là tụt huyết áp thôi, ăn đồ ngọt xong sẽ khỏe ngay, không phải bệnh gì nặng, giám đốc Lăng, chúng ta quay lại đi."

Lăng Lực đưa mắt nhìn về phía trước, hết sức chăm chú lái xe như bay, không để ý tới cô. Mạc Đồng nói hai lần, tự thấy không tác dụng liền ngậm

miệng lại.

Đến bệnh viện khám gấp, sau khi bác sĩ hỏi qua tình hình liền nói: "Bệnh tụt huyết áp nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, bình thường nên ăn thành nhiều bữa, cân đối dinh dưỡng, cũng nên hạn chế một đồ ăn, ví dụ như hạn chế ăn những sản phẩm tinh bột thô: như khoai tây, còn có bột mỳ, nước có ga, rượu, muối. Tránh ăn hoa quả và nước trái cây có tỷ lệ đường cao. Hạn chế ăn mì ống, mì sợi, nước thịt, gạo trắng, ngô, khoai lang. Đậu và khoai tây có thể ăn hai lần một tuần. Còn muốn tăng hiệu quả ăn uống, trước khi ăn cơm nửa tiếng có thể dùng xenlulozơ giúp ổn định đường huyết. Trong bữa cơm nên kết hợp dùng táo xoắn ốc có thể giúp ổn định đường huyết dạ dày. Không được hút thuốc, uống rượu, cái này chắc không cần nói, phụ nữ hút thuốc uống rượu cũng ít. Bình thường nên mang kẹo theo người, chuẩn bị sẵn sàng cho bất cứ tình huống nào. Mặt khác nên tăng cường rèn luyện cơ thể, cơ thể khỏe mạnh mới có thể phòng tránh được bệnh tật."

Bác sĩ nhìn Mạc Đồng ngồi phía đối diện và Lăng Lực đứng bên cạnh đang không ngừng gật đầu như học sinh tiểu học. Nói xong một tràng thao thao bất tuyệt, bác sĩ mới dừng lại hỏi: "Bây giờ cô còn thấy chỗ nào không thoải mái không, nếu không thoải mái, chúng tôi có thể truyền nước cho cô."

"Mạc Đồng vừa nghe nói phải truyền nước liền lắc đầu như trống bỏi: "Không cần, không cần, tôi không sao nữa rồi."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nói Bóng Nói Gió

Lăng Lực ngồi bên vịn nói: "Truyền thêm một chai cũng tốt."

Mạc Đồng nôn nóng, bình thường cô rất sợ tiêm, mạch máu của cô bị chìm, mỗi lần y tá muốn tiêm phải tìm tĩnh mạch rất lâu, lắm lúc còn tiêm thử mấy mũi liền để dò tìm, đau muốn chết. "Tôi không truyền, tôi không có bệnh."

"Không mắc bệnh mà ngắt à? Bác sĩ dùng nghe cô ấy nói nhầm, truyền một chai trước đi."

"Không-----" Mạc Đồng nhảy dựng lên, hai tay ôm vai giống như có người đang cưỡng ép kéo tay cô ra để đâm kim vậy.

Bác sĩ và Lăng Lực nghi ngờ nhìn cô, bác sĩ nói: "Không phải sợ tiêm chứ?" Lăng Lực nhìn đáng vẻ của cô, nháy mắt như hiểu ra, cả gương mặt ngập tràn ý cười.

"Tôi thật sự không sao, không phải truyền."

"Không sao sao còn tới bệnh viện? Cô tụt huyết áp cũng đâu phải ngày một ngày hai, hay lại là lần đầu tiên phát tác?" Bác sĩ trêu cô.

"Tôi không muốn tới, nếu không phải lãnh đạo bắt tôi tới tôi cũng không tới."

"À, thì ra anh ta là lãnh đạo của cô à, tôi còn tưởng anh ta là người nhà của cô cơ, không ngờ thời này còn có lãnh đạo tốt như vậy." Bác sĩ ra vẻ khó tin nói.

Mạc Đồng nghe xong cũng nhận ra sự khác thường, từ cổ tới mặt đỏ bừng lên, Lăng Lực nhìn cô, cũng không nhịn được nóng bừng mặt. Lúc quay lại xe, hai người đều cảm thấy không được tự nhiên, không ai lên tiếng nói truyện.

Không biết xe chạy khỏi con đường Mạc Đồng quen thuộc từ khi nào, người đi đường đông như nêm, cửa hàng hai bên mọc san sát, Mạc Đồng nhận ra đây không phải đường về công ty, cô do dự hồi lâu mới nói: "Chúng ta không về công ty sao?"

"Đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta ăn ở ngoài rồi về."

"Nhưng mới có mười một giờ hơn, quay về vẫn kịp mà."

Lăng Lực trầm mặc không nói. Xe tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng mới dừng lại, Mạc Đồng ngược mắt nhìn ra ngoài, lại là một nhà hàng gia đình người Hẹ.

"Nghe nói cháo gà ở đây rất bổ dưỡng." Anh nói xong cũng không nhìn cô mà xuống xe trước. Mạc Đồng đột nhiên cảm thấy hốt hoảng.

Sau khi chọn xong món ăn thì thấy dọn lên vài món ăn vặt: bánh cuốn, củ cải viên, chân gà hấp muối, trà nghiền. Mạc Đồng trước giờ chưa ăn món ăn của người Hẹ, nhưng nếm thử thì thấy mùi vị cũng rất được.

Lúc bữa chính được dọn lên Mạc Đồng liền cảm thấy choáng váng, thì ra Lăng Lực gọi một bàn đầy gà, có hầm, có trứng gà, để cô ăn ngon miệng hơn

còn gọi thêm tương ớt. Mặc Đồng nhìn thức ăn đầy bàn còn bỏ đường hơn cả đồ ăn của phụ nữ ở cũ, sau đó nhớ lại mấy câu nói đùa của vị bác sĩ kia, vô thức ngẩn người. Còn Lăng Lực ngồi phía đối diện đang tỉ mỉ múc cháo gà vào bát cô.

"Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, rất tốt với sức khỏe." Anh múc đầy một bát đưa cho cô, Mặc Đồng thoáng sửng sốt, cảm giác cổ họng như bị nghẹn lại, một sự ấm áp mơ hồ yên lặng lan tỏa từ trái tim xuống lòng bàn chân. Cô gạt đầu áp úng ừm một tiếng, đưa hai tay nhận lấy. Chén cháo vẫn còn bốc hơi nóng, cô khẽ thổi rồi dùng thìa khuấy nhẹ, múc một thìa đưa vào trong miệng. Chỉ cảm thấy béo mà không ngấy, hương vị ngọt ngào, rất thơm ngon. Lăng Lực chăm chú nhìn cô uống hết nửa chén mới hài lòng cầm thìa lên.

Bữa cơm này trôi qua trong yên lặng, không có vừa nói vừa cười như lần trước. Ăn xong, Mặc Đồng cảm thấy thoải mái hơn nhiều,

Ngồi lên xe lần nữa, Mặc Đồng cảm thấy toàn thân ấm áp, ăn no tới mệt rồi, cô thoải mái nhắm mắt lại, những hình ảnh xẹt qua trong đầu như một đoạn phim ngắn. Đến khi Lăng Lực đánh thức cô dậy thì bọn họ đã đi tới một khu chung cư cao cấp, Mặc Đồng vốn là dân mù đường nên không biết đây là chỗ nào, chỉ cảm thấy chỗ này rất tốt, là nơi khá yên tĩnh giữa thành phố náo nhiệt này. Những ngôi nhà thưa thớt với khoảng sân rộng rãi và bãi cỏ xanh kéo dài.

"Đây là đâu vậy?" Mặc Đồng mờ mịt hỏi. Không biết vì sao anh lại dẫn cô tới nơi này.

"Nơi ở của tôi."

Mặc Đồng quay đầu nhìn ngắm bốn xung quanh, cảm giác tuy nơi này khá tốt nhưng vẫn không giống nơi ở của người có tiền, tổng giám đốc tập đoàn Á Hoa ít ra cũng phải ở trong biệt thự riêng chứ. Sao lại ở một khu nhà thương mại như thế này.

Dường như Lăng Lực đọc được suy nghĩ của cô, anh nói: "Công ty có rất nhiều việc, nhà tôi lại ở khá xa nên mua tạm một phòng ở đây, đi lại cũng tiện. Mau xuống thôi."

Mặc Đồng trầm nghĩ thì ra là vậy. Nhưng sau đó cô lại thấy không đúng, liền vội vàng hỏi: "Vậy chúng ta tới đây làm gì? Không quay về công ty sao?"

"Em vẫn còn yếu, tốt nhất là nên nghỉ ngơi."

"Tôi về công ty nghỉ ngơi cũng được." Mặc Đồng phản đối.

"Công ty rất ồn. Em ngủ lại chỗ tôi cũng được."

"Không cần đâu." Mặc Đồng bị dọa, sợ tới mức xua tay liên tục.

Lăng Lực không để ý tới cô, xuống xe, Mặc Đồng biết phản đối cũng vô dụng, chỉ có thể đi theo.

Anh ở tầng mười, phòng rất lớn, tối thiểu cũng tới ba trăm mét vuông, bên trong gọn gàng y như lấy từ tạp chí ra. Trong phòng không có lấy một hạt bụi, vô cùng gọn gàng, sạch sẽ, chắc hẳn ngày nào cũng có người tới quét dọn. Trên vách tường có treo một bức tranh sơn thủy khổ lớn, màu sắc thanh nhã. Chiếc ghế sofa bằng nhung hai màu đen trắng đan xen tỏa ra ánh sáng u tối, vừa thời thượng vừa thư thái, trên bàn có mấy tờ báo và một quyển tạp chí kinh tế tài chính, một chiếc gạt tàn sáng bóng lóa mắt không có vết khói bụi, không thể nhận ra đây là nơi ở của một người đàn ông độc thân, ngay cả một đôi dép thừa trước cửa ra vào cũng không có. Cũng may sàn nhà bằng gỗ, Mặc Đồng liền cởi giày, đi tất vào trong.

Lăng Lực dẫn cô nhìn quanh một lần, cũng chỉ có phòng ngủ và phòng vệ sinh, hỏi cô có muốn uống nước không. Mới ăn cơm xong, cũng thấy hơi khát, cô liền thành thật nói có.

Lăng Lực lấy ra hai cái cốc duy nhất, đi tới máy lọc nước, Mặc Đồng nhìn anh bận rộn như vậy lại có cảm giác không thật, đáng lẽ ra giờ này cô đang phải ở trong phòng làm việc, nhưng bây giờ tất cả đã bị đảo lộn.

Anh cúi người trước máy lọc nước, căng thẳng như một cây cung chờ bắn, vẻ mặt chăm chú, mắt nhìn thấy cốc nước thứ nhất sắp đầy, anh thầm đếm ngược thời gian, nắm chắc chính xác thời gian để khóa chốt.

Mặc Đồng đứng sau anh, khoảng cách cách anh rất gần, đây là lần đầu tiên cô quan sát kỹ anh. Sóng lưng cao thẳng, da thịt săn chắc, có một vẻ đẹp rất nam tính. Bỏ qua vẻ phong lưu trang trí, dáng vẻ của anh cũng rất mê người, còn có cảm giác kiên định như núi.

Cô chợt nhớ tới Dương Bùi Văn, hai người đàn ông này khác nhau tới cỡ nào. Dương Bùi Văn như mặt trời tháng ba, tỏa nắng dịu dàng, ở bên cạnh anh lúc nào cũng cảm thấy ấm áp, cũng không bị thương tổn. Còn Lăng Lực lại lạnh lẽo như băng, tâm tư sâu kín khó dò, cho dù anh ta có tốt tới đâu, cũng vẫn tạo cho người ta cảm giác xa cách không thể chạm tới.

Cô nhìn mà chợt thất thần.

"Cầm lấy đi." Thấy anh đưa cốc nước tới trước mặt, cô mới chợt tỉnh táo lại. Cô nhận lấy, khẽ nói cảm ơn.

"Vậy em yên tâm ở lại đây nghỉ ngơi, tôi đi trước. Xế chiều, tan việc tôi sẽ tới chờ em về."

"Giám đốc Lăng, không cần đâu. Trong công ty còn rất nhiều chuyện, tôi vẫn nên về cùng anh." Cô vội nói.

"Chuyện công ty em không phải lo lắng. Không có em, một mình tôi vẫn có thể ứng phó. Mấy ngày này, em yên tâm nghỉ ngơi, nhiệm vụ triển lãm sách

tôi sẽ giao cho người khác, em cứ chuyên tâm chuẩn bị tài liệu tiếng Anh, tháng sau theo tôi đi Đức."

"Đi Đức?" Mạc Đồng kinh ngạc há hốc miệng.

"Sao vậy. Không vui sao?"

"Không phải." theo lý thuyết, chuyện tốt như vậy cô phải vui mừng mới đúng, nhưng lúc này cô lại thấy do dự. "Không phải triển lãm sách ở Frankfurt chỉ có tác giả đã đăng ký bản quyền mới được đi sao, tôi đi được à?"

"Ai bảo chỉ có tác giả đã đăng ký bản quyền mới được đi? Em là thư ký của tôi, tôi đi công tác đương nhiên phải dẫn thư ký đi."

"Ừm." Lúc này Mạc Đồng mới thấy yên tâm. Cảm giác lo lắng đã bị sự vui sướng thay thế.

Sau đó, hai người im lặng uống nước.

Một lúc sau, Mạc Đồng khẽ nói. "Giám đốc Lăng, có một câu không biết tôi có nên nói không?"

"Nói đi, có gì mà không nói được."

Mạc Đồng gom hết dũng khí nói. "Anh biết đấy, trong cuộc sống chúng ta có thể vô tình gặp được những người hay vật giống nhau, nhưng dù có giống tới mức nào, mỗi người đều là độc nhất vô nhị, không thể thay thế. Nếu chúng ta cứ cố chấp khăng khăng, sẽ rất dễ bị những sự vật, biểu tượng đó mê hoặc."

Trong lòng Lăng Lực đau xót, chân mày khẽ run, anh nhìn cô, thản nhiên hỏi. "Sợ ở cùng một chỗ với tôi sao? Sợ tôi nghĩ em là người thế thân?"

Mạc Đồng lúng túng cúi đầu, không nói.

"Em yên tâm, tôi phân biệt được em và cô ấy."

Sau một khoảng trầm mặc, Lăng Lực đặt cốc nước lên bàn, giọng nói như mệnh lệnh mang tính uy hiếp: "Vậy em biết điều ở lại đây một thời gian, không được đi đâu, túi của em ở phòng làm việc, em không có đồng nào, điện thoại di động cũng không mang, chạy ra ngoài chỉ tự mình chuốc khổ thôi."

Rầm một tiếng, cánh cửa đóng lại, trong căn phòng trống rỗng chỉ còn một mình cô. Cô đi đi lại lại, căn phòng lớn như vậy lại khiến lòng cô càng thêm hiu quạnh. Cô không biết Lăng Lực có cảm giác này hay không.

Cuối cùng cô không có việc gì làm đi tới phòng ngủ, úp mặt xuống giường, trên giường có mùi hương đàn ông rất dễ chịu. Cô xoay người lăn một vòng, phát hiện chiếc giường này lớn quá mức quy định, thật không hiểu, anh chỉ có một mình, tại sao phải mua một chiếc giường lớn như vậy.

Mạc Đồng lăn lộn trên giường hồi lâu mà vẫn không ngủ được, đã quá thời gian ngủ trưa, đồng hồ sinh học nuôi dưỡng nhiều năm không dễ thay đổi. Cô không có cách nào khác, chỉ có thể bò dậy, cầm điều khiển mở màn chuyển một loạt kênh truyền hình.

Ánh nắng rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, là khoảng thời gian năng lượng sinh mệnh tràn đầy nhất, cô nghĩ tới ai cũng đang bận rộn với cuộc sống mà mình lại lãng phí thời gian ở đây, cô chợt cảm thấy xấu hổ, tắt TV đi.

Hay là đi thôi, nhưng đi đâu? Cô không thể về nhà, chìa khóa nằm trong túi ở phòng làm việc, có về cũng không mở được cửa. Xem ra cô chỉ có thể về công ty trước, dù sao cũng sắp tới giờ tan tầm. Đợi khi đi giày xong, cô mới nghĩ tới lời cảnh cáo của Lăng lực, trên người cô không có tiền, di động cũng không mang, nên về hay không. Sau đó cô nhìn thấy điện thoại bên cạnh bàn uống nước, cô mừng thầm, đúng là ông trời không tuyệt đường con người. Cô nhanh chóng nhấc máy, bấm số điện thoại của Ada. "Ada, chị phải cứu em"

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cố Tình Che Giấu

"Có Đại Lực** hộ giá, là ai không có mắt dám động thủ trên đầu Thái Tuế?" Ada nhớ tới tình huống sến súa sáng nay, không khỏi hạ thấp giọng, vừa đi ra khỏi phòng làm việc vừa cười ha ha.

**Đại lực: một lối chơi chữ, ám chỉ Lăng Lực, người nắm giữ quyền lực to lớn.

"Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi. Có bạn bè nào xấu xa hơn chị không?" Mạc Đồng tức giận nói.

"Ha ha, em cứ phong lưu khoái hoạt đi, chị em còn phải chiến đấu trong nước sôi lửa bỏng, thương tích đầy mình. Còn có tâm trạng cân bằng cuộc sống sao?" Ada cười thành tiếng. "Em không biết căn bệnh sáng nay của em hành hạ không biết bao nhiêu trái tim của các thiếu nữ thơ ngây đâu."

"Gi mà ngây thơ, còn thiếu nữ nữa chứ? Trong công ty chúng ta có thiếu nữ ngây thơ nào nhỏ hơn hai mươi tuổi sao?"

"Thôi em gái yêu quý, mau nói chị nghe, anh ta bế em đi đâu vậy?"

"Còn đi đâu được nữa, tất nhiên là đi bệnh viện."

Ada cười tới chảy nước mắt. "Đi thật hả?"

"Em đã nói em không có bệnh nhưng anh ta không tin, ông bác sĩ kia còn đưa ra một thực đơn ăn uống dài ngoằng, còn định truyền nước cho em làm em sợ gần chết, chị biết đấy, mạch máu em bị chèn, rất sợ bị truyền dịch."

"Đừng có dài dòng nữa, báo cáo kết quả mau."

"Kết quả là em tránh được một kiếp, anh ra đưa em đến nhà anh ta, còn nói em phải nghỉ ngơi cho tốt. Bây giờ vẫn còn chưa tới, em ngủ thế nào được."

Trong khi Mạc Đồng đang nhăn nhó rầu rĩ, Ada ở đầu dây bên kia lại hâm mộ "woa, woa". "Trời ơi, bây giờ em đang ở trong nhà anh ta sao? Nhanh như vậy đã đi gặp mặt bố mẹ chồng rồi?"

Mạc Đồng ngửa mặt thở dài. "Gặp cái đầu chị, là một căn hộ chung cư anh ta mua ở bên ngoài để tiện đi lại. Anh ấy đưa em tới đây rồi về công ty luôn. Không giống như kịch bản đen tối trong đầu chị đâu, những lời này của chị mà để Bùi Văn nhà em nghe được, chắc chắn sẽ xé rách cái miệng bất quá của chị."

"Xi, gì mà Bùi Văn nhà em, nói mà không biết ngượng."

"Có gì phải ngượng, cũng là chuyện sớm muộn thôi."

"Nghe em nói như vậy chị cũng muốn gặp mặt người của em xem anh ta có gì tốt mà để em toàn tâm toàn ý yêu anh ta như vậy, ngay cả một soái ca hiem có như giám đốc Lăng cũng không làm em động tâm."

"Không phải vậy, sớm muộn gì chị cũng được nhìn thấy." Mạc Đồng hơi ngừng lại. "Thật ra chị hiểu lắm Lăng Lực rồi, chị đừng nhìn anh ta có vẻ ngoài phong lưu, thực tế anh ta là một người từng bị tổn thương về mặt tình cảm, anh ấy đối xử đặc biệt với em là vì em giống với một người quen cũ của anh ta."

"Thật sao? Chính miệng anh ta nói như thế với em?" Ada nửa tin nửa ngờ, không khỏi nhớ lại đêm đó, anh ta vừa ôm Mạc Đồng vừa luôn miệng gọi tên cô, nhìn thế nào cũng không giống như coi Mạc Đồng là người thế thân, xem ra chuyện này có gì đó rất lạ, không biết rõ ngọn nguồn, cô không dám nói ra chân tướng với Mạc Đồng.

"Ừm, đúng vậy, thế nên sau này chị đừng có suy nghĩ lung tung nữa." Mạc Đồng nhớ tới chuyện chính. "Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, quay lại chủ đề chính. Bây giờ em bị bó buộc ở đây, túi xách và chìa khóa đều để trong phòng, trong người không có tiền, không thể về nhà. Hơn nữa em cũng không biết đường. Thế nên chỉ có một cách, em bắt xe về công ty, chị cầm một trăm tệ gửi ở phòng bảo vệ, khi em tới nơi trả cho tài xế hộ em."

"Em được lắm Mạc Đồng, mấy loại chuyện tiền trăm hậu tấu lố vốn này mà em cũng nghĩ ra được." Cô còn đang đùa giỡn mấy câu, chốt cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc hé mở, Lăng Lực tiến một vị khách bụng bự ra ngoài, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô, cô vội hạ thấp giọng nói: "Được rồi, bớt nói nhảm đi, chị cầm tiền đợi em dưới tầng, nhưng em nhớ phải trả lại đầy đủ cả gốc lẫn lãi."

"Yên tâm, cảm ơn chị trước."

Mạc Đồng cúp máy bước xuống tầng. Lúc đi tới đây cô ở trong trạng thái mơ ngủ, ngay cả đường ra khỏi khu chung cư này như thế cũng không biết, loay hoay hồi thăm vài lần mới vất vả đi ra được, bắt được một chiếc taxi, vừa nói tên tập đoàn Á Hoa, bác tài không nói năng gì quay đầu xe lại.

Thì ra chỗ này cách tập đoàn Á Hoa chưa đầy hai mươi phút đi xe, xe vừa dừng lại, Mạc Đồng cười xin lỗi. "Đợi tôi một chút, bây giờ trên người tôi không có tiền, bạn tôi đang đợi ở công đường kia, nếu anh không tin, có thể đi theo tôi."

Bác tài nói: "Không sao, dù gì cô cũng là nhân viên ở đây, hòa thượng chạy được miếu không chạy được, còn nếu không phải, tốc độ chạy trốn của cô cũng không thể bằng xe của tôi."

Mạc Đồng không ngừng luôn miệng cảm ơn, vừa bước xuống xe liền chạy đến phòng bảo vệ, nói lớn: "Tiền đâu rồi?"

Nhìn gương mặt của em trai bảo vệ ngây ra như hòa thượng không sờ thấy tóc, Mạc Đồng không nhịn được thúc giục. "100 tệ."

Lúc này em trai bảo vệ mới hiểu ra, vội vàng lấy 100 tệ trong túi áo Ada gửi ở chỗ anh ta cho Mạc Đồng. Trả tiền xong, Mạc Đồng luôn miệng nói cảm ơn, sau đó mới quay người đi vào công ty.

Cô đi tới trước cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, hít sâu một hơi, cẩn thận xoay nắm cửa, cố gắng không để phát ra tiếng động. Sau khi mở cửa cô mới phát hiện phòng làm việc trống rỗng. Lăng Lực không có ở đây, cô thầm khen hay, ngay cả ông trời cũng giúp cô. Cô chạy nhanh tới chỗ của mình, cầm lấy túi xách chạy ra ngoài. Lúc tới ban biên tập số hai, cô còn khẽ ngoắc tay gọi Ada ra ngoài, Ada vừa bước ra đã nói. "Về rồi à?" Mạc Đồng vội vàng nói. "Là em lên về đây, chị đừng nói to thế." Cô rút 100 tệ trong ví ra đưa cho Ada. "Lần này thật cảm ơn chị. Em đi trước đây, có gì tới buồn sau." Ada nhìn đáng vẻ thập thò như trộm của cô, chỉ nói. "Được rồi, em đi đi. Buổi tối gọi cho chị." Mạc Đồng chạy như bay về phía thang máy, thoát cái đã không thấy người đâu.

Đến khi tan tầm, Lăng Lực nghĩ tới Mạc Đồng đang chờ ở nhà liền thu dọn đồ đạc trở về cho sớm, ra khỏi phòng mới nhớ tới túi xách của cô, nhưng khi quay lại thì không thấy cái túi đâu nữa. Anh lấy di động gọi vào số của Mạc Đồng, vừa đúng lúc Mạc Đồng bước lên xe buýt, vừa nhìn đã thấy Lăng Lực gọi tới.

"Giám đốc Lăng."

"Em về công ty lúc nào vậy?"

Mạc Đồng xấu hổ nói. "Một lúc lâu rồi."

"Sao anh không biết."

"Lúc đấy anh không có trong phòng."

"Vậy em lấy tiền ở đâu?"

"Là em đi xe về, em bảo Ada để tiền ở phòng bảo vệ, em xuống xe thì qua đó lấy."

Đầu dây bên kia trầm mặc một chút, sau đó cất tiếng nói. "Được lắm, còn có gan coi phòng của tôi như chỗ không người mà vào trộm đồ."

Mạc Đồng vội vàng nói. "Lấy đồ của mình cũng coi là trộm được sao?"

Lăng Lực nghe vậy cười. "Ừ, không được sự cho phép thì chính là trộm."

Mạc Đồng biết anh đang đùa mình, áp ứng không biết trả lời thế nào. Lăng Lực thấy cô im lặng hồi lâu, liền nói. "Được rồi, về nhà nhớ nghỉ ngơi cho tốt, nếu em đã về rồi, tôi ở lại công ty làm thêm chút việc."

"Cảm ơn anh."

.....

Những tuần kế tiếp sóng yên biển lặng. Lăng Lực rất quan tâm chiều cổ cô, các bản kế hoạch lớn nhỏ cũng không giao cho cô mà tự mình viết. Công việc chủ yếu của cô chỉ là sắp xếp cuộc hẹn cho Lăng Lực, tập trung chuẩn bị tài liệu tiếng anh. Quen công việc rồi làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi hội chợ sách trong nước kết thúc thuận lợi thì đã tới tháng mười. Khoảng cách tới ngày triển lãm sách quốc tế ở Frankfurt Đức ngày càng gần, Mạc Đồng đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu, vì không muốn mất mặt ở hội chợ triển lãm sách có quy mô lớn nhất thế giới, cô còn đặc biệt chuẩn bị thêm tài liệu tham khảo về những hội chợ triển lãm lần trước.

Triển lãm sách quốc tế Frankfurt năm nay tổ chức vào ngày mừng mười tháng mười, trong vòng bốn ngày. Đoàn của Lăng Lực sẽ tới sớm trước ba ngày, quyết định lên đường vào ngày mừng sáu tháng mười.

Trước hôm quốc khánh, Dương Bùi Văn từng gọi điện hẹn cô tới thành phố B chơi, nhân tiện tham quan công ty của anh, lúc đó Mạc Đồng đã đồng ý, nhưng khi biết Lăng Lực định dẫn cô đi Đức tham gia triển lãm, cô liền gọi điện lại với Dương Bùi Văn. Chỉ là cô lại giấu chuyện mình bị điều sang làm thư ký riêng của Lăng lực, cô nói do lãnh đạo thấy cô có năng khiếu sáng tác nên chọn cô đi cùng, cộng thêm chuyên ngành tiếng anh của cô. Cô cảm thấy không nên để Dương Bùi Văn biết quá nhiều, tránh càng bôi càng đen. Dương Bùi Văn tỏ ý đã hiểu, trước nay, anh vẫn luôn tin tưởng cô một cách tuyệt đối.

**Quốc khánh Trung Quốc là ngày 1/10

Tối mừng năm, Mạc Đồng thu dọn xong xuôi hành lý, sau khi tám liền thoải mái ngồi trên ghế sofa gọi điện cho Dương Bùi Văn.

"Anh đang làm gì thế?"

"Còn làm gì được nữa? Anh đang làm thêm giờ, công ty của anh là công ty nhỏ không thể thoải mái như lãnh đạo của em được, ở đây chuyện gì anh cũng phải làm. Ông chủ kiêm nhân viên, đúng là mạng khổ."

"Mạng khổ này không phải do anh tự rước lấy sao? Ai bảo anh có phúc mà không hưởng." Dù trước nay Dương Bùi Văn luôn thận trọng khi nói chuyện về gia đình mình, nhưng Mạc Đồng cũng hiểu được ít nhiều. Cô biết sự vất vả của anh hoàn toàn là do anh tự nguyện.

Dương Bùi Văn nghe xong cười ha ha. "Không phải anh đang hy sinh sức lao động, để Dương phu nhân tương lai có cuộc sống tốt sao?"

“Thôi đi.” Mạc Đồng xấu hổ nói. “Anh toàn trêu em.”

Dương Bùi Văn nghe xong liền hắng giọng. “Không phải em thích được anh trêu sao. Anh nhớ lúc ở Tam Á, không biết là ai rất hưởng thụ.”

“Dương Bùi Văn, anh...” Mạc Đồng xấu hổ ngắt lời anh, sau đó cắn răng nguyên rủa. “Da mặt quá dày.”

Dương Bùi Văn bị mắng nhưng lại cười rất đắc ý, trong tiếng cười khàn khàn mang theo tình cảm nồng đậm. “Được lắm, em dám mắng anh, để xem mùa xuân sang năm anh xử em như thế nào.”

“Mùa xuân anh sẽ tới đây sao?” Mạc Đồng không muốn tiếp tục dây dưa với anh, cô biết cả về phương diện thân thể hay miệng lưỡi cô hoàn toàn không áp đảo nổi anh, đây là chân lý được đúc rút từ hồi học đại học.

“Anh sẽ cố gắng thu xếp. Em yên tâm chuẩn bị quà Tết đợi anh qua là được. Đến lúc đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Vâng.”

“Vậy là mai em công tác đúng không?” Dương Bùi Văn hỏi ngược lại.

“Ừm.”

“Sắp xếp hành lý xong chưa?”

“Xong hết rồi.”

“Không có chuyện gì thì cũng đừng xem TV, ngủ sớm một chút đi.”

“Được rồi. Anh cũng đừng có thức muộn quá nhé.”

“Ừ, anh biết rồi. Vậy em cúp máy trước đi, trước khi cúp máy nhớ hôn ông xã em một cái. Nhớ là phải kêu vào.”

Mạc Đồng nghe xong vừa thẹn vừa giận, hét lớn. “Dương--- Bùi--- Văn! Anh không muốn sống nữa rồi.”

“Được rồi, được rồi.” Dương Bùi Văn vội đẩy điện thoại ra xa lỗ tai. “Em nghe đi, âm thanh kêu quá, đến màng nhĩ anh cũng muốn thủng luôn. Cứ tạm vậy đã, bảo bối, ngủ ngon.” Lời vừa dứt, điện thoại vang lên âm thanh tút tút.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đùng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nước Đức - Cầm Tay

Có lẽ từ khi sinh ra, mọi phụ nữ đều khát khao có một tình yêu mạo hiểm, mọi người đàn ông đều có khát khao chinh phục thế giới, cũng như mọi sinh viên ngoại ngữ đều có khát khao được đi du lịch Âu Mỹ một lần.

Đi trên con đường ở Frankfurt, nhìn những tòa nhà mang theo kiến trúc châu Âu mọc lên san sát, thỉnh thoảng còn thấy những pháo đài nhỏ, Mạc Đồng cảm thấy như mình đang nằm mơ, vui vẻ vô cùng.

Du lịch Âu Mỹ là ước mơ nhiều năm trước của cô, cô từng muốn đi cùng với Dương Bùi Văn, nhưng anh đang trong giai đoạn mấu chốt xây dựng sự nghiệp, thật sự không có thời gian rảnh.

Lúc bay tới Frankfurt, còn hai ngày nữa là tới triển lãm sách, sáng sớm Lăng Lực đã dẫn nhân viên tới triển lãm để nắm được tình hình cụ thể, sau đó mọi người bắt tay vào làm công tác chuẩn bị.

Buổi trưa, sau khi ăn cơm ở khách sạn xong, Lăng Lực nói muốn ra ngoài một chút, điều này thật đúng tâm ý của mọi người, khó khăn lắm mới có lần ra nước ngoài, ai mà không muốn đi cảm nhận cuộc sống ở nơi đất khách quê người. Thế nên, Lăng Lực dẫn theo Mạc Đồng, chia tay với mọi người ở cửa khách sạn.

Frankfurt là một thành phố xinh đẹp nằm ven sông, không khí nơi này khá ẩm ướt giống trong nước, cũng đang bắt đầu vào thu. Nhiệt độ tương đối ôn hòa.

Mạc Đồng theo sau Lăng Lực, không ngừng quan sát xung quanh, thứ gì cũng cảm thấy mới lạ. Đi tới đi lui liền bị một người Đức da trắng cao lớn ngăn lại, Mạc Đồng tò mò dùng tiếng anh hỏi. "Xin hỏi, có chuyện gì không?"

"Tôi muốn mời cô chụp chung một bức ảnh, có được không?" Đối phương cũng dùng tiếng anh trả lời cô. Anh chỉ một người Đức nữa ở phía sau. "Đây là bạn tôi, anh ấy sẽ chụp giúp chúng ta." Người kia nhìn thấy cô, liền trừng mắt lườm cô.

Mạc Đồng gật đầu nói. "Được thôi."

Lăng Lực đi trước nghe thấy hai người nói chuyện bèn dừng lại, quay người đứng chờ một bên.

Người thanh niên Đức khoác vai Mạc Đồng, chuẩn bị tư thế xong nhìn về phía ống kính, bạn của anh ta cầm camera, từ từ hô. "Một, hai, ba, smile." Sau đó là ánh đèn flash lóe lên.

"Cảm ơn." Thanh niên nước Đức kia cầm lấy tay Mạc Đồng, không ngừng nói cảm ơn.

"Không có gì." Mạc Đồng cũng lễ phép trả lời lại. Sau đó nhìn anh ta, chờ đối phương bỏ tay ra, nhưng đối phương không những không buông mà còn nắm chặt hơn, một bàn tay nữa đề lên ép tay cô thành chiếc sandwich nhân thịt. Cô còn chưa biết làm sao đã nghe người thanh niên kia nói. "Tiểu thư, cô thật xinh đẹp."

Người Âu Mỹ nhiệt tình phóng khoáng, đây là điều mà cả thế giới đều biết, nhưng không phải người Đức vẫn luôn nổi tiếng vì luôn nghiêm túc tuân thủ luật lệ sao? Mạc Đồng không ngừng nói. "Cảm ơn, cảm ơn." vừa muốn rút tay mình ra, vừa tránh thể hiện quá rõ ràng làm tổn thương tình hữu nghị hai bên.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, Lăng Lực bất đắc dĩ lắc đầu, anh đi tới nhẫn nại hỏi người thanh niên nước Đức. "Xin hỏi đã xong chưa."

Người Đức không biết là Trình Giáo Kim xuất hiện, gật đầu nói. "Xong rồi."

"Vậy có thể trả lại bạn gái cho tôi không?"

"Ồ, cô ấy là bạn gái của anh à?" Người thanh niên Đức như bị ong đốt tỉnh lại, hai bàn tay bật ra như lò xo, cất tiếng nói. "Sorry!"

Lăng Lực cũng không để ý đến anh ta, đưa tay kéo Mạc Đồng đi về phía trước, để lại hai người Đức lúng túng nhìn nhau, Mạc Đồng không đành lòng, quay lại nói. "Sorry, sorry."

Lăng Lực đi trước, đột nhiên cất giọng nặng. "Ngu ngốc, bị người ta ăn đậu hũ còn xin lỗi cái gì?"

Mạc Đồng nghe rất rõ lời của anh. Cô khẽ cắn môi, xấu hổ không biết làm sao cho đúng.

Hai người thong thả dạo chơi, kể từ lúc đoạt lại Mạc Đồng từ tên người Đức kia, Lăng Lực vẫn chưa buông tay cô ra, Mạc Đồng đi theo anh, không ngừng nhìn vào bàn tay mình tự hỏi khi nào mới được tự do. Cô có cảm giác mình vừa tránh được hang hùm lại rơi vào miệng sói.

Thời gian trôi qua rất lâu, rất hành hạ con người. Giác quan của cô trở nên vô cùng nhạy cảm, cô có thể cảm nhận rất rõ nhiệt độ, độ ẩm, đường vân trong lòng bàn tay anh, những cảm xúc đó dần dần lớn lên, gần như choán hết suy nghĩ của cô. Cô không dám lộn xộn, chỉ một lát sau, lòng bàn tay cũng trở nên cứng ngắc. Thình thoảng, cô lại đưa mắt nhìn trộm Lăng Lực, phát hiện anh đang rất vui vẻ, mỗi lần đi qua nơi có phong cảnh đẹp lại chỉ cho cô xem, như sợ cô không nhìn thấy vậy.

"Này....." chừng nửa tiếng trôi qua, Mạc Đồng gom hết dũng khí chỉ vào một quán trà sữa.

"Tôi khát rồi, tôi muốn đi mua trà sữa." Cô cố nở nụ cười với Lăng Lực, ngay cả cô cũng có thể nhận ra nụ cười này miễn cưỡng tới mức nào.

Lăng Lực nhìn cô, rồi đột nhiên kéo cô về phía đó. Đứng trước cửa quán, anh quay lại hỏi. "Em muốn uống gì?"

"Trà sữa hoa nhài." Mạc Đồng không hiểu mục lục tiếng Đức, nói thẳng ra đồ uống mình thích.

Lăng Lực dùng tiếng anh nói với nhân viên cửa hàng. "Cho một cốc trà sữa hoa nhài và dâu rừng." Anh dùng tay kia lấy ví tiền ra trả cho nhân viên cửa hàng, sau đó nhận lại tiền thừa nhét vào ví, bàn tay kia vẫn chưa hề buông ra.

Trà sữa đã làm xong, mỗi người một tay, vừa uống vừa đi, Mạc Đồng thấy bàn tay kia đã tê dại không còn chút cảm giác nào.

Uống trà sữa xong, bọn họ ném cốc nhựa vào trong thùng rác.

Một tiếng nữa trôi qua, cô có cảm giác tay mình đã trở thành khúc gỗ, không còn là bộ phận trên cơ thể nữa.

Từ đây, bên kia là cái gì? Hình như là nhà vệ sinh công cộng.

"Lăng....Lực!" Ở ngoài Lăng Lực không cho phép cô gọi anh là giám đốc Lăng. Nhưng gọi thẳng tên của anh, cô lại thấy không quen.

"Gì thế?"

"Tôi muốn vào trong rửa tay." Cô nói xong, đưa tay chỉ về hướng đó.

Lăng Lực nhìn theo, gật đầu. "Ừ."

Sau đó, anh buông lỏng tay cô ra. Cô như trút được gánh nặng chạy vội vào nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh, cô nhìn chăm chăm bàn tay khó khăn lắm mới lấy lại được, cảm thấy nó như móng heo bị nướng chín, nóng bỏng vô cùng.

Triển lãm sách Frankfurt do hội liên hiệp sách ở nước Đức thành lập, hàng năm, sẽ có hơn một trăm quốc gia, hơn bảy nghìn nhà xuất bản nhà nước và tư nhân, hơn ba mươi vạn sản phẩm tới tham gia. Nền triển lãm sách đã trở thành thư viện trung tâm thương mại quan trọng nhất thế giới, là sự kiện long trọng trong ngành sách, cũng được khen là "Kim chỉ nam của văn hóa thế giới". Khách mời đến triển lãm gồm có nhà xuất bản, nhà sách, người quản lý bản quyền, phóng viên tạp chí tin tức, đại lý bán thảo, tác giả, nhân viên quản lý thư viện, thương nghiệp in ấn và hiệp hội nghiên cứu ở đại học.

Chức năng chủ yếu của việc phát triển sách là đẩy mạnh mua bán bản quyền. Biểu hiện ở chi tiết sách trên triển lãm được giao dịch bản quyền chiếm tổng số lượng hơn 75% bản quyền cả năm của thế giới. Một mặt là do người phụ trách cơ cấu bản quyền xuất bản đến đây thỏa thuận. Mặt khác là số lượng lớn văn học tìm kiếm công ty đại lý xuất bản nước ngoài.

Ngoài ra, trước khi triển lãm sách một năm một lần chính thức diễn ra, hai giờ chiều ngày hôm trước sẽ tiến hành "Đại hội quản lý bản quyền quốc tế." để thảo luận những vấn đề có liên quan đến việc mua bán bản quyền. Sau khi tới Frankfurt ba hôm, đến chiều Lăng Lực đi dự đại hội không ngờ lại gặp được Phùng Linh Linh ở hội trường.

"Sao cô cũng tới đây?" Lăng Lực kỳ quái hỏi. Tuy tập đoàn Thịnh Thế cũng có mảng văn hóa, nhưng không phải hạng mục chut chốt, hơn nữa, theo lý thuyết thì việc này cũng không cần tới Phùng Linh Linh tự mình ra mặt.

"Không phải anh cũng tới đây sao?" Phùng Linh Linh hỏi ngược lại, từ sau lần chia tay không vui về lần trước, hai người vẫn chưa gặp lại nhau. Nhưng hôm nay Phùng Linh Linh tỏ thái độ rất tự nhiên, giống như những chuyện trước đây chưa từng xảy ra.

"Tôi mới tiếp quản công ty, chuyện gì cũng chưa biết nên phải tới xem tận mắt."

"Tôi tới tham gia náo nhiệt không được sao? Dù xuất bản không phải hạng mục chính của Thịnh Thế, nhưng tôi đang nghĩ sau này có thể phát triển theo hướng này. Thế nào? Có sợ bị tôi đoạt mất mối không?"

Lăng Lực như rúng mảy, ra vẻ sợ hãi. "Rất sợ."

Phùng Linh Linh bật cười, sau đó hai người cùng cười ha ha, những chuyện không vui trước đây dường như tan thành mây khói.

Mùng mười, triển lãm sách chính thức bắt đầu, hôm đó, Mạc Đồng dạo quanh các gian, thực sự được mở rộng tầm mắt. Tập đoàn Á Hoa bắt đầu rất thuận lợi, ngày thứ nhất đã bán được hơn 150 sản phẩm. Nhóm bốn người của bọn họ cảm thấy rất vui, sau khi liên hoa tung bùng vào buổi tối lại chia tay nhau đi dạo phố.

Lăng Lực nghe người ta giới thiệu về nơi phồn hoa nhất của Frankfurt: đó là con đường Zeil, theo thống kê của chính phủ, đó là con đường dành riêng cho người đi bộ đứng trong top năm của nước Đức. Cho nên, đêm nay anh háng hái quyết định đi đến đó tiêu hết thời gian.

Ngồi xe tới Zeil bọn họ mới phát hiện thì ra các con đường dành riêng cho người đi bộ trên thế giới đều na ná nhau. Các cửa hàng với những nhãn hiệu nổi tiếng mọc lên san sát. Đồng thời còn có tiết mục xiếc, xin ăn, còn có những nhóm người lập dị đứng tập trung ở một chỗ.

Bọn họ đi theo đám đông, tiến lại gần những nơi náo nhiệt. Mạc Đồng bị một nghệ nhân đường phố hấp dẫn, đó là một người đàn ông trung niên mang theo vẻ mặt chán chường, mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô đóng thùng trong quần jeans, mái tóc xoắn màu hạt bông bênh như sóng trên vai ông ta. Ông đang kéo một khúc nhạc uyển chuyển, du dương, còn có sự bi thương động lòng người, kéo tới đoạn cao trào, dây đàn căng lên tới cực hạn như có thể đứt lìa bất kỳ lúc nào, Mạc Đồng nghe như si như say, trong lòng thầm than, tùy tiện đi trên đường nước Đức cũng có thể gặp được một người đánh đàn tài năng như thế. Khúc nhạc kết thúc, những tiếng vỗ tay nhiệt tình vang lên, Lăng Lực thả vào mũ đội đầu của ông ta mười Mác Đức.

SSSSSSSSSSSSSS

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bà Lão Di-Gan Ôm Quả Cầu Thủy Tinh - Số Mệnh Thần Bí

Tiếp tục đi về phía trước, bọn họ bị hấp dẫn bởi một quán ăn vặt bình dân. Có rất đông người đang bu quanh đó, chỉ thấy chủ quán cắt xúc xích thành từng miếng, đồ sốt cả chua lên, sau đó cho thêm bột tiêu và bột cà ri, bỏ tất cả vào trong hộp giấy đưa cho khách. Bọn họ nổi lòng hiếu kỳ, vội vàng hỏi thăm mấy người bên cạnh mới biết đây là món xúc xích cà ri. Lăng Lực mua hai phần, đưa cho Mạc Đồng một phần, hai người ngồi trên bậc thang ăn giống như hai kẻ đầu đường xó chợ, Mạc Đồng nếm thử, mùi vị rất đặc biệt, không ngừng khen ngợi. "Ngon quá."

Lăng Lực cũng cảm thấy mùi vị không tệ, độ cay vừa phải, nếu cay quá thì anh không chịu nổi. Đây là lần thứ hai anh ăn ở lề đường trong hơn mười năm nay qua, lần trước là ở một tiệm mỹ, nhớ lại lúc đó anh cũng thật dũng cảm, vậy mà chưa ăn hết một miếng đã bị cay tới chạy trốn chết.

Anh đang suy nghĩ thì nghe thấy Mạc Đồng ngồi bên cạnh đột nhiên cười khúc khích.

Lăng Lực không hiểu đã có chuyện gì, nghiêng đầu hỏi cô. "Có chuyện gì buồn cười à?"

"Tôi nhớ tới lần trước ——" Mạc Đồng bật cười không nói nổi nữa. "Ồ quán mỹ lần trước."

Lăng Lực không ngờ bọn họ cùng nghĩ về một nơi, vậy nên cũng bật cười theo. Cứ cười như vậy, không khí tự nhiên trở lại, hai người cũng không còn quá giữ ý nữa.

"Anh đúng là, có vài quả ót đã dọa anh tới mức đó. Tôi nhớ lúc đó anh còn giả đồ cho tôi lời khuyên, biên tập Mạc, sau này cần phải chăm sóc dạ dày mình tốt hơn một chút, đừng có ăn những đồ cay như vậy nữa, cẩn thận sẽ thủng dạ dày." Mấy câu sau cô bắt chước dáng vẻ và giọng điệu của Lăng Lực, nói xong liền cười ha ha, cười tới không thở nổi.

Cô cười hồi lâu mà không thấy Lăng Lực phản ứng gì, vừa quay đầu lại nhìn thì như phải bóng, cô thấy Lăng Lực đang chăm chú nhìn mình, trong mắt ngập tràn ý cười, đúng là anh đang cười, nhưng nụ cười không sâu mà nhẹ nhàng như nước, mang theo sự cưng chiều, lúc này anh không hề để ý tới thân phận ngồi trên bậc thang, chiếc áo khoác da dê màu xám mờ rộng để lộ chiếc áo sơ mi màu xanh lam hở hai cúc đầu, trong nét trầm ổn có sự phóng khoáng, tạo thành một vẻ đẹp khó nói nên lời.

Mạc Đồng hốt hoảng nhìn, cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, cô định coi như không có chuyện gì, nhưng dù là người ngu ngốc đến đâu cũng có thể nhận ra ánh mắt kia của anh, thì ra anh vẫn chưa quên được người kia. Anh đã đảm bảo sẽ không coi cô là người thế thân, sẽ phân biệt rõ ràng, nhưng tình yêu khắc cốt ghi tâm có thể nói quên là quên hay sao? Cô chỉ có thể tự nhủ mình phải thần nhiên đối diện với chuyện này, đừng nên để ý quá nhiều.

Lúc Mạc Đồng quay đầu đi, Lăng Lực cũng nhận ra sự thất thố của mình, vừa xấu hổ lại vừa phiền muộn cúi đầu, khoảng khắc vui vẻ ban nãy lại tan thành mây khói.

Sau đó, hai người trầm mặc ăn hết phần xúc xích cà ri của mình rồi ném hộp vào trong một thùng rác không xa, vừa ngồi xuống chỗ cũ, đột nhiên, một người xuất hiện hấp dẫn tầm mắt Mạc Đồng.

Đó là một bà già lưng còng, ngồi yên trước một cái bàn nhỏ, cơ thể gầy gò như một cái cây khô héo, thiếu nước. Bà ta rất già, già tới khó ước lượng tuổi. Nhất định bà ta là người của thế hệ trước, vẻ mặt đã trải qua nhiều sương gió, những nếp nhăn trên mặt sâu như khe rãnh, chiếc áo choàng dài màu nâu sồng hoàn toàn không hợp với con đường đầy hiện đại này. Cơ thể mỏng manh như tờ giấy, như một đứa bé, chỉ có đôi mắt màu xanh lục âm u như mắt mèo đầy vẻ ma quái, nổi bật trong màn đêm. Mạc Đồng gần như mê muội. Nhìn về phía chiếc bàn, cô phát hiện trên đó có một bộ bài cũ rích, với những đồ vật kỳ kỳ cổ quái, giống như đồ lưu niệm du lịch. Ở một góc bàn có bày quả cầu thủy tinh màu xanh lam. Xoay tròn, phát ra ánh huỳnh quang trong đêm tối, vô cùng quý dị.

Thì ra đây là người Di-gan chuyên coi bói.

Những người quen thuộc với văn hóa nước ngoài không có ai không biết đến mấy người phụ nữ Di-Gan thần bí, quả cầu thủy tinh của họ là loại tiên tri rất có mầu lực với người Âu Mỹ. Nhưng đồng thời, bọn họ cũng giống như bà mo, mang trong mình sức mạnh tà ác của trời đất.

Còn hiện nay, khi tất cả mọi người đều tin vào khoa học thì những người Di-Gan này cũng được coi như mấy ông thầy tướng số Trung quốc, từ lâu đã bị coi là bọn giang hồ bịp bợm, lang thang nay đây mai đó, lừa gạt sự nhẹ dạ cả tin của người khác.

Mạc Đồng nổi lòng hiếu kỳ chỉ vào bà lão Di-gan, nói với Lăng Lực. "Anh nhìn kia, đó là ai vậy?"

Lăng Lực nhìn theo hướng tay cô. "Phụ nữ Di-gan."

Mạc Đồng đứng lên nói. "Chúng ta qua xem một chút."

Sau đó hai người đi tới gần chiếc bàn nhỏ.

Nhìn thấy bọn họ, bà lão vẫn đang ngồi yên bất động đột nhiên động đậy, bà ta hé cái miệng đã khô quắt rít lên những âm gió khàn khàn, Mạc Đồng vừa nghe đã nhận ra là tiếng Đức, hoàn toàn không hiểu gì. "Thật đáng tiếc, e là bà ấy không biết nói tiếng Anh."

Vậy mà cô vừa dứt lời đã nghe bà lão kia dùng âm lưỡi hỏi. "Muốn xem bói sao? Tiểu thư?" Lần này đúng là tiếng Anh lưu loát.

Mạc Đồng và Lăng Lực kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Mạc Đồng gật đầu, nói: "Vâng"

Bà lão cầm bộ bài Tarot trước mặt cô lên, xáo tới xáo lui như làm ảo thuật, sau đó để cho cô rút bài. Mạc Đồng thận trọng rút ra mấy lá đưa cho bà ta. Bà lão nhận lấy, nhìn bài rồi lại nhìn cô, sau đó nhắm mắt lại, môi bắt đầu mấp máy nhưng không phát ra âm thanh, bọn họ đứng chờ trong giây lát, Lăng Lực nói bằng tiếng Trung: "Thì ra cả thế giới đều thịnh hành một kiểu xem bói, thích giả thần giả quỷ."

Vậy nhưng anh chưa kịp nói xong, bà lão Di-gan kia đã mở miệng, đầu gật gù nói ra từng chữ một với tốc độ rất chậm, Mạc Đồng chăm chú lắng nghe, nghe thấy bà ta nói. "Cô sinh ra chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng cuối cùng lại có được toàn bộ thế giới. Người yêu cô vừa may mắn cũng vừa bất hạnh, trái tim của cô sẽ bị xé thành hai mảnh chảy máu đầm đìa, cơ thể và linh hồn không thể tụ lại một chỗ, kiếp sống này đây mai đó."

Trong giọng nói của bà ta ngập tràn vẻ khủng bố khiến người khác nổi da gà. Mạc Đồng thoáng ngáy người, cảm giác sợ hãi như bà lão Di-gan này đang dùng tay nắm lấy trái tim cô.

Câu đầu của lời tiên tri vô cùng chính xác, từ khi sinh ra cô đã gặp bất hạnh, xuất thân bần tiện, người thân lần lượt ra đi. Nhưng số mệnh vẫn chưa hoàn toàn quay lưng lại với cô, nó đã đem Dương Bùi Văn đến bên cô, để cô cảm nhận được tình yêu cũng như thành công trong sự nghiệp, bây giờ, cô đang thấy rất hạnh phúc, rất viên mãn. Nàng và Dương Bùi Văn yêu thương lẫn nhau, cô chỉ cần đợi anh ổn định sự nghiệp, gả cho anh, sống cùng anh đến già. Cô chưa bao giờ nghĩ tới những khả năng khác. Những lời tiên tri về sau là sao? Người yêu cô vừa may mắn cũng vừa bất hạnh, trái tim cô sẽ bị xé thành hai nửa chảy máu đầm đìa?

"Chỉ là nói vui thôi, đừng tin là thật." Lăng Lực nghe xong âm thầm kinh hãi, nhưng thấy vẻ mặt Mạc Đồng như vậy, có phần không đành lòng, cất tiếng khuyên bảo.

Lúc này, bà lão Di-gan lại dùng chất giọng khàn khàn chậm rãi nói: "(Dark-ness, boy, dark-ness) đêm tối, đứa bé, đêm tối." Bà ta lẩm bẩm như đọc thần chú, Lăng Lực và Mạc Đồng đều đưa mắt nhìn bà ta. "You're al-ways search-ing in the dark-ness. Al-ways. (Người sẽ luôn phải tìm kiếm trong bóng đêm, vĩnh viễn)."

Lăng Lực ngẩn người, vội vàng đi về phía trước hỏi. "Như thế có ý gì?"

Bà lão Di-gan dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía anh, lộ ra một nụ cười không răng, ngoắc tay ý bảo anh tiến lại gần, Lăng Lực cúi đầu đi tới, bà ta thì thào vào tai anh mấy câu, bà ta nói rất bé, dù cho Mạc Đồng đứng cách bọn họ gần như vậy cũng không nghe được gì. Sau đó cô thấy vẻ mặt Lăng Lực trở nên nặng nề, trầm tư trong giây lát rồi mỉm cười lấy tiền trong túi ra đặt vào tay bà ta, sau đó kéo cô đi ra ngoài.

Đi vài bước, Mạc Đồng tò mò hỏi: "Bà ấy đã nói gì với anh?"

Lăng Lực mang theo tâm sự nặng nề, hiển nhiên không muốn nói cho cô biết, anh chỉ trả lời. "Không có gì."

Mạc Đồng thấy anh không muốn nói nên cũng không hỏi nữa, trong lòng thầm nghĩ mấy lời bà lão kia vừa nói, cái chất giọng khàn khàn lạnh lẽo vẫn theo sát phía sau, giống như bùa mê bảm dính lấy cô, khiến cô sợ tới run rẩy.

.....

Chuyến đi Frankfurt lần này hết sức thuận lợi, đến buổi sáng ngày cuối cùng, tập đoàn Á Hoa đã mua bán thành công bản quyền 408 tác phẩm, trong đó, bản quyền xuất bản là 300 tác phẩm, bản quyền nhập về hơn 10 tác phẩm, trong đó, bản quyền xuất bản xếp hạng đầu các tập đoàn lớn trong nước.

Theo lý thuyết, Lăng Lực phải vui mừng mới đúng, nhưng đến bữa trưa hôm nay, Lăng Lực lại luôn chau mày trầm tư.

"Tiểu thuyết mới nhất của Nicolas vẫn chưa ký được sao?" Hần ăn no rồi, dùng khăn ướt lau miệng, hỏi.

"Vâng, đúng vậy, thái độ người đại diện của nước Mĩ rất cứng rắn." Trưởng phòng bản quyền Lưu Sướng nói.

"Vậy phải làm thế nào? Đã đồng ý hết với điều kiện của họ sao vẫn chưa được?"

"Chuyện này rất khó xử lý. Bọn họ yêu cầu chúng ta ký thêm hai bộ tiểu thuyết khác của Nicolas, nhưng chúng ta cũng biết, đó không phải là tiểu thuyết có lượng tiêu thụ mạnh nhất, hai bộ này cũng từng có công ty khác tiến cử, nhưng phản hồi không tốt. Chúng ta không nắm chắc được thì cũng không nên làm chuyện lỗ vốn."

"Ồ." Lăng Lực cúi đầu trầm tư.

Mạc Đồng vừa nghe bọn họ nói chuyện đã hiểu ra vấn đề. Cô biết tác giả Nicolas này, dù sao trước kia cô từng phiên dịch không ít tiểu thuyết nước ngoài, nhất là tiểu thuyết tình yêu, mà Nicolas lại viết ra rất nhiều tác phẩm kinh điển xuất sắc, sách của ông gần như được bán khắp toàn cầu. Ông được gọi là "Người thuyết pháp tình ái" của nước Mỹ, "Thiên vương tiểu thuyết tình ái", "Bom cay". Nghe nói, những bộ tiểu thuyết ông viết ra, còn chưa hoàn đã bị các nhà xuất bản trong nước giành giật lẫn nhau, phiên bản điện ảnh cũng ra đời theo, trong báo cáo, có một bộ tiểu thuyết mới viết hơn nửa đã được công ty điện ảnh 20th Century Fox của Mỹ thu mua, vai diễn dành cho nam, nữ chính cũng đã được lựa chọn, trong lúc phỏng vấn Nicolas đã nói, bộ tiểu thuyết kia được viết dựa theo hai nhân vật chính.

Mạc Đồng nhìn đáng vẻ khổ sở của Lăng Lực, thầm nghĩ tới một chuyện. Nhưng nói trong bữa ăn không tiện, lát nữa cô phải lên lút thương lượng với Lăng Lực mới được.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Gót Chân A-Sin - Nô Lệ Tình Yêu

Rời khỏi khách sạn, hai người ở phòng bán quyền quay về khu triển lãm, còn Lăng Lực kéo Mạc Đồng ra ngoài cùng anh, nói có chuyện cần giải quyết. Lăng Lực không nói là chuyện gì, Mạc Đồng cũng không tiện hỏi, cuối cùng mới nhận ra Lăng Lực dẫn cô tới đường Zeil.

Ban ngày mọi người đều đi làm nên mật độ lưu thông cũng ít hơn. Cô đi theo Lăng Lực, chỉ thấy anh dừng lại trước một cửa hàng thời trang cao cấp, cửa hàng này có mặt tiền rất lớn, gấp hai, ba lần những cửa hàng bên cạnh, được trang trí sang trọng, thanh nhã, chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài đã biết đồ ở đây không rẻ chút nào, ngẩng đầu nhìn về phía biển hiệu, trên đó chỉ viết một chữ Joop đơn giản, cô vốn là người không am hiểu về thời trang và mỹ phẩm nên cũng không quá để ý.

Cô buồn bực không biết Lăng Lực đưa cô tới đây làm gì, chẳng lẽ để mua quần áo? Không để cô nghĩ quá lâu, Lăng Lực đã mở cửa bước vào trong. Sau khi bước vào, Mạc Đồng mới nhận ra đây là cửa hàng thời trang nữ.

Nhân viên bán hàng thấy có khách tới vội vàng bước ra tiếp đón. Lăng Lực dứt một tay vào túi quần, chậm rãi tìm kiếm trong dãy quần áo nữ, một lúc sau mới lựa được ba món, một bộ tơ tằm màu trắng bạc, một bộ sa-tanh màu đỏ, một bộ ren hoa màu đen đưa cho nữ nhân viên bán hàng, sau đó chỉ vào Mạc Đồng. "Đưa cô ấy đi thử."

Mạc Đồng kinh ngạc mở to mắt nói. "Tôi? Tại sao?"

"Bảo em mặc thì mặc đi, sao nói nhiều như vậy?"

Mặc dù Mạc Đồng biết làm cấp dưới phải biết giữ mồm giữ miệng, chuyện gì không nên hỏi thì không được hỏi, nhưng thái độ lần này của cô vô cùng kiên quyết, cô liên tục khoát tay nói. "Tôi không thử, tôi không mua quần áo, hơn nữa loại quần áo này cũng không mặc được."

Thì ra ba món Lăng Lực lựa chọn đều là lễ phục hở ngực hở lưng. Xem ở trong nước, có ai mặc mấy món đồ gần như không mặc gì đi trên đường không?

"Triển lãm sách Frankfurt năm nay có tổ chức tiệc rượu mời đại diện các nước tham gia triển lãm lần này, tập đoàn chúng ta cũng nhận được thiệp mời, tới nay em đi cùng tôi."

Mạc Đồng ngây người, do dự chốc lát, thử hỏi. "Tôi có thể không đi được không?" Cô chưa từng tham gia những bữa tiệc thượng lưu này, cũng không hiểu lễ nghi xã giao.

"Em không đi, đến lúc khiêu vũ tôi phải nhảy với ai?"

"Còn phải khiêu vũ nữa sao?" Mạc Đồng càng thêm rụt rè. "Tôi không biết khiêu vũ."

Lăng Lực làm như không có việc gì, đưa mắt nhìn cô. "Không biết nhảy cũng không sao, đến lúc đó cứ bước theo tiếng nhạc là được, không thể không đi."

Anh nói dễ nghe thật, Mạc Đồng thầm nói trong lòng. Cô kì kèo một hồi, mong Lăng Lực đổi ý, nhưng thấy anh nhìn mình chằm chằm, thái độ kiên quyết, biết nhiều lời vô ích, phản kháng không có hiệu quả, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo nữ nhân viên phục vụ tới căn phòng thay quần áo phía sau.

Mạc Đồng mặc thử bộ tơ tằm màu trắng bạc trước, lúc cô bước ra, người có định lực cao như Lăng Lực cũng thoáng thất thần.

Màu trắng bạc bó sát vào người, tôn lên bộ ngực đầy đặn, trước ngực có những sợi dây tua và hoa văn tinh xảo kéo dài đến eo lộ ra làn da trắng nõn như tuyết, Mạc Đồng vốn gầy, eo mảnh, mặc đồ bó nhìn eo chưa đầy gang. Bộ lễ phục này như được cắt may từ số đo của cô vậy. Lăng Lực không ngờ bình thường trông cô gầy gò yếu ớt như vậy, khi trở nã lại rất cân đối, chỗ lồi chỗ lõm, hoàn toàn phù hợp với bộ lễ phục này.

Cảm giác rất hoàn mỹ, nhưng viên ngọc Phật màu đỏ đeo trên cổ lại quá chói mắt, Lăng Lực đã từng thấy cô đeo thứ này, nhưng bình thường nó vẫn bị chôn trong mây lớp áo khoác, chỉ khi mặc váy mới thỉnh thoảng lộ ra ngoài. Hình như cô luôn đeo nó mà chưa bao giờ tháo xuống. Viên ngọc kia nhìn qua trông cũng rất bình thường, cũng không đẹp mắt, nhưng cô luôn khẳng khái đeo nó như vậy, xem ra vật này rất có ý nghĩa với cô.

Thử cả ba chiếc, chiếc sa tanh màu đỏ thì quá chói mắt, chiếc ren màu đen có điểm hoa hồng trước ngực, nhìn hết sức hấp dẫn, nhưng Lăng Lực ghét việc trước ngực cô xuất hiện mấy chỗ hở nhỏ, nên quyết định chọn bộ thứ nhất.

Chọn xong lễ phục, lúc Mạc Đồng mặc thử quần áo thì Lăng Lực đã ngắm được mấy đôi giày kết hợp với lễ phục, nữ nhân viên bán hàng dẫn Mạc Đồng ngồi lên ghế thử. Mạc Đồng bỏ dép ra thử đôi giày đầu tiên, đó là một đôi giày màu vàng nhạt, cao khiến người khác suýt xoa, Mạc Đồng rất sợ đi loại giày này, cảm giác mạo hiểm như đi cả kẻo, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nhắm mắt đi bừa, chỉ hy vọng Lăng Lực sẽ không chọn đôi này. Lễ phục bó sát vào người, ghế ngồi lại cao. Cô vừa cố gắng chạp được vào đôi giày, Lăng Lực đã đi tới ngồi xuống trước mặt cô, cầm lấy một chiếc giày nói.

"Để tôi đi cho."

Tư thế này của anh rất giống như đang cầu hôn, Mạc Đồng giật mình, vội vàng lắc đầu nói. "Không, giám đốc Lăng, để tôi tự làm." Nói xong liền đưa tay ra giảng lại, nhưng không đủ sức chống lại anh, trong lúc tranh chấp, hai bàn tay khẽ chạm vào nhau, ngoài đầu còn có cảm giác nóng ấm. Giảng co mấy lần, Mạc Đồng tự lượng sức mình mà buông tay ra, cùng lúc đó vô nghe thấy có tiếng cười cổ nén, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ba nữ nhân viên bán hàng đang che miệng khẽ cười.

Lăng Lực làm như không nghe thấy, một tay anh cầm giày, một tay khác giữ chặt lấy chân cô, nâng lên, từ từ xỏ vào. Sau đó, lại giúp cô đi một chiếc khác.

Cảm giác xấu hổ mãnh liệt ập tới khiến cô che giấu cách nào cũng không xong, cả gương mặt đỏ bừng trong nháy mắt. Cô không muốn nghĩ tới cảnh anh đang cầm chân cô, cũng không muốn nghĩ liệu anh có nghĩ thấy mùi chân của cô không, nhưng vẫn không nhịn được mà suy nghĩ linh tinh. Cô kinh ngạc nhìn anh quý một gò trước mặt mình, vẻ mặt nghiêm trang giống như mỗi lần anh trầm tư vậy, cứ như không phải anh đang giúp cô thử giày mà đang suy nghĩ tới một công việc vô cùng trọng đại.

Rất nhiều năm sau, cô vẫn nhớ rất rõ tình cảnh lúc đó. Một người đàn ông luôn cao ngạo trước mặt người khác đã quý trước mặt cô, dùng tay nắm lấy cổ chân cô, ba cô gái trẻ người Đức đứng sau anh che miệng người trộm, mà anh lại không hề hay biết. Đáng vẻ cao lớn, kiên quyết, thâm trầm như vị thần mặt trời Apollo anh tuần nhất trong thần thoại Hy Lạp.

Lúc đó cô đã cảm thấy rất lo sợ, nhưng đến mãi sau này cô mới biết, dù người đàn ông trước mặt có thân phận tôn quý tới mức nào, cuồng ngạo tới mức nào, dù dưới chân anh là toàn bộ thế giới nhưng khi đứng trước mặt cô, anh lại trở nên vô cùng nhỏ bé, nhỏ bé như một hạt bụi, có thể mặc cho cô định đoạt.

"Đứng lên để tôi nhìn xem." Anh đứng lên nói.

Mạc Đồng theo lời đứng lên, gót giày quá cao khiến cô đứng không vững.

Lăng Lực lùi lại phía sau quan sát, cô khẽ cúi đầu tránh cái nhìn của anh, anh nghĩ nghĩ một chút rồi ngồi xuống tháo giày cho cô. Dù đôi giày cao gót màu tím khá cao, nhưng màu sắc lại không phù hợp với áo dạ tiệc.

Anh quý gổ xuống lần nữa, cầm một chiếc giày màu đỏ lên lặp lại động tác vừa rồi, đi vào cho cô. Lần này trông đỡ hơn một chút. Nhưng dạ phục trắng đi với giày đỏ, sự tương phản màu sắc quá mạnh, phối hợp kiểu này có phần táo bạo. Anh đang do dự chưa quyết, nữ nhân viên phục vụ đứng bên liền dùng tiếng Anh đề nghị. "Thưa ngài, hay dùng màu đơn giản hơn, dạ phục màu trắng phối với giày màu trắng sẽ đem lại hiệu quả tốt hơn."

Lăng Lực ngẫm nghĩ một hồi, lần thứ ba ngồi xổm xuống để đi thử cho Mạc Đồng, quả nhiên rất giống lời nữ nhân viên phục vụ kia nói, màu trắng thuần khiết khiến Mạc Đồng giống như một thiên sứ đang đứng trước gương.

"Cứ như vậy đi." Lăng Lực hài lòng nói với nữ nhân viên phục vụ.

Lăng Lực quẹt thẻ thanh toán hóa đơn xong liền rời khỏi cửa hàng thời trang. Mạc Đồng không biết đã tiêu hết bao nhiêu tiền, vừa rồi cô mới chỉ kịp nhìn thoáng qua, phía sau ba chữ tên nhãn hiệu là một dãy số rất dài khiến cô hoa mắt.

Đợi đến khi chuẩn bị xong đã gần hết buổi chiều. Lăng Lực cũng đã mua cho mình một bộ âu phục. Đáng người vốn đã anh tuấn, mặc chiếc áo sơ mi màu lam và chiếc áo vest càng tôn thêm vẻ bất phàm.

Trên đường tới tiệc rượu buổi tối, Lăng Lực đột nhiên hỏi. "Tôi thấy em luôn đeo viên ngọc kia trên cổ, chắc nó rất có ý nghĩa với em?"

Mạc Đồng trả lời không chút do dự. "Vâng, đúng vậy, đây là viên ngọc Phật Bửu Văn tặng tôi khi còn học đại học, là viên ngọc anh ấy đeo từ nhỏ. Anh ấy nói sức khỏe của tôi không được tốt, đeo nó lên có thể giúp tôi phòng tránh bệnh tật nên đã tặng nó cho tôi. Kể ra cũng thật thần kỳ, từ sau khi đeo thứ này, sức khỏe của tôi đã khá hơn rất nhiều. Có lẽ là do sức mạnh tinh thần."

Dù đã mơ hồ biết được đáp án, nhưng anh vẫn cảm thấy đau lòng, anh cũng không có dũng khí hỏi xem người tên Bửu Văn đó có phải bạn trai của cô không. Thật ra, không cần anh hỏi, đáp án đã quá rõ ràng.

Anh không nói gì nữa.

Ánh sáng trong taxi lúc sáng lúc tối giống như ngọn lửa hi vọng trong lòng anh lúc cao lúc thấp. Một lúc sau, anh lấy trong túi áo ra một hộp gấm đưa cho cô. "Tháo viên ngọc trên cổ em xuống đi. Nó không hợp với dạ phục của em, tối nay hãy mang thứ này đi."

Mở hộp gấm ra, bên trong là một sợi dây chuyền pha trộn giữa hai màu vàng – trắng. Phía trên dây chuyền điểm xuyết những đóa hoa nhỏ màu vàng. Đóa hoa nằm ở chính giữa lớn nhất, cánh hoa màu trắng, nhụy hoa màu vàng nhạt, Mạc Đồng cảm thấy rất quen mắt, nhìn kỹ mới thấy giống hoa ngô đồng, nhưng cô không dám khẳng định. Có lẽ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi, cô tự cười tính đa nghi của mình.

Cô cẩn thận tháo viên ngọc Phật trên cổ xuống. Cẩn thận cất vào túi xách.

ssssssssssssss

Chương 55: Tiệc Rượu Phong Ba - Mầm Tai Họa

Mạc Đồng nghĩ mình đi làm cánh là chính nên đã đồng ý, trong lòng thầm mong Lăng Lực sẽ quen được bạn nhảy mới. Không ngờ lại gặp được Phùng Linh Linh ở trước cửa khách sạn. Cô cũng không ngờ lần này lại vô tình gặp được mầm tai họa trong tương lai, khiến cô thanh bại danh liệt, thậm chí, thiếu chút nữa là chết không rõ ràng.

Phùng Linh Linh mặc một bộ lễ phục bó sát màu xanh, cổ chữ V màu hồng cánh sen, phía trước lộ ra một mảng ngực lớn trắng nõn, dăm dặc như vậy đủ để thấy cô là người kiêu ngạo và tự tin tới mức nào. Trên tai cô đeo một đôi hoa tai hình quạt tinh xảo rũ xuống, màu xanh trong suốt như bạc hà, lay động theo cơ thể, phối hợp với bộ lễ phục kia càng làm tăng thêm phần quyến rũ, trong rất đẹp mắt.

Cô vừa thấy Lăng Lực liền đi tới chào hỏi. Lăng Lực nhìn thấy cô thì khách sáo lên tiếng chào hỏi thông thường. "Khéo thật, không nghĩ cô sẽ tới đây."

"Đúng vậy," Phùng Linh Linh nói: "Thật khéo", đôi mắt quyến rũ kia lại chuyển hướng nhìn về phía Mạc Đồng đứng bên cạnh anh.

Xưa nay, trực giác của phụ nữ luôn rất chính xác. Cái nhìn của Phùng Linh Linh về phía Mạc Đồng mang đầy thái độ thù địch. Lăng Lực nói anh xem Phùng Linh Linh như em gái, nhưng theo tình cảnh này thì chắc chắn là Phùng Linh Linh không xem anh là anh trai. Nghĩ lại tình huống họ nói chuyện lúc này, Mạc Đồng cảm giác như mình bị lừa, lần trước ở Đức chắc chắn hai người họ đã từng gặp mặt, vậy Lăng Lực nói không tìm được bạn nhảy là nói dối. Chẳng qua anh ta ghét bị Phùng Linh Linh quấy rầy nên mới lấy mình làm lá chắn. Nghĩ như vậy, cô thấy hơi oán giận. Không ngờ anh lại để cô đóng vai ác, làm không khéo còn đắc tội với cả hai người.

Lúc cô đang trầm tư suy nghĩ, không biết cái người mang ý thù địch phía đối diện đã nhìn lướt từ trên xuống dưới cơ thể cô bao nhiêu lần. Xưa nay Phùng Linh Linh luôn tự nhận mình là người có gương mặt đẹp, nếu không phải có một không hai thì cũng là hiếm có. Nhưng cô gái bên cạnh Lăng Lực tối nay lại làm cho cô có cảm giác bị uy hiếp mạnh mẽ.

Ấn tượng đầu tiên, Mạc Đồng không phải là một cô gái xinh đẹp động lòng người, hoàn toàn khác với vẻ đẹp của cô. Vẻ đẹp của Mạc Đồng là vẻ đẹp nội tâm, dịu dàng khả ái, càng nhìn càng thú vị. Lúc đứng cạnh Lăng Lực cũng không tỏ vẻ kiêu căng, cũng không cảm thấy xấu hổ tự ti, cô ấy giống như hoa Dạ Hương, vẻ đẹp và hương thơm phát ra từ bên trong, không kiêu ngạo cũng không xu nịnh.

"Vị này là..." Phùng Linh Linh hỏi.

"À, tôi là thư ký của giám đốc Lăng." Mạc Đồng vội vàng bước lên trước tự giới thiệu. Lăng Lực muốn lấy cô làm lá chắn, cô sẽ không cho anh toại nguyện.

"À...?" Phùng Linh Linh nhướn mày, tỏ vẻ nghi ngờ. Cô quay lại nói với Lăng Lực: "Tôi nhớ vị trí thư ký của anh bỏ trống lâu rồi mà, tuyển chọn khắp nơi cũng chưa tìm được người thích hợp, đây là người tuyển chọn bao lâu đó sao?"

"Cũng vì nhất thời chưa tìm được người vừa ý, nên giao cho một biên tập trong công ty tạm thời đảm nhận. Tên của cô ấy là Mạc Đồng."

"Xin chào." Mạc Đồng nghe Lăng Lực giới thiệu mình liền chủ động vươn tay ra.

Nhưng Phùng Linh Linh lại không hề có phản ứng, cô làm như không thấy Mạc Đồng đưa tay ra, mãi một lúc sau mới dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào tay cô, nói: "Xin chào". Sau đó liền rút tay về.

Mạc Đồng biết chắc cô ấy đang nghi ngờ quan hệ giữa mình và Lăng Lực, coi mình là cái gai trong mắt, mất hứng cũng là chuyện dễ hiểu, bởi vậy nên cô cũng không để ý, rộng lượng thu tay về.

Trong khách sạn là một thế giới huy hoàng Mạc Đồng chưa từng nhìn thấy bao giờ. Ánh đèn rực rỡ tràn ngập đủ loại màu sắc, rượu ngon sóng sánh, những người có thân phận cao quý của mỗi quốc gia đều đang tập trung ở đây, người đẹp như mây.

Khi đi vào, Lăng Lực dặn dò cô vài câu rồi đi giao thiệp với những người khác. Mạc Đồng không quen biết ai, cũng không giỏi việc giao tiếp, liền chọn một bàn ăn hơi vắng vẻ, ngồi xuống cầm ly rượu từ từ thưởng thức.

Cô ngồi một mình ở nơi này, vắng vẻ, buồn chán, tầm mắt ngẫu nhiên lại lướt qua đám đông tìm bóng dáng của Lăng Lực. Cô thấy anh đang trò chuyện vui vẻ với các thương nhân khác. Cô tỉ mỉ đánh giá, với tuổi của anh, trong những người đàn ông trung niên có mặt tối nay, chỉ e không có người nào nhỏ tuổi hơn anh. Nhưng nếu so về độ trầm ổn thận trọng thì không ai dám xem thường anh. Anh là một thương nhân có ảnh hưởng lớn, cách nói chuyện rất phong độ, thành thực.

Ở đây, e rằng không chỉ có đàn ông bị anh chinh phục. Mạc Đồng đưa mắt nhìn quanh, có không ít nữ nhân ngoại quốc đang nhìn chằm chằm vào anh như sói đói đang thưởng thức món ăn ngon. Mà trong tất cả quá trình này, Phùng Linh Linh đều đi bên cạnh, không rời anh nửa bước. Xem ra Lăng Lực muốn thoát khỏi cô ấy cũng không dễ dàng như vậy.

Lại nghĩ, cô phải cảm thấy vui mừng thay cho Lăng Lực chứ. Bất luận là ở phương diện nào, hai người đều vô cùng xứng đôi. Không chỉ là trai tài gái sắc mà còn môn đăng hộ đối, đúng là một đôi trời sinh. Nếu Phùng Linh Linh có thể dùng chân tình làm anh ta động lòng, giải tỏa khúc mắc trong lòng của anh, khiến anh quên được hình bóng người xưa, đó đúng là một chuyện tốt.

Lúc cô còn đang suy nghĩ miên man, không biết tiếng nhạc trong đại sảnh đã vang lên từ lúc nào. Tiết mục khiêu vũ đã bắt đầu. Giờ phút này, Phùng Linh Linh vẫn đang bám sát lấy Lăng Lực, Mạc Đồng thật hi vọng anh có thể bỏ qua cho cô. Nhưng bản chất của Lăng Lực là thương nhân, anh sẽ không lãng phí vốn đầu tư vô ích. Dường như anh biết cô ở đâu, anh đặt ly rượu xuống, bỏ lại Phùng Linh Linh, đi thẳng về phía cô. Ở cách nhau một đoạn, Mạc Đồng vẫn có thể cảm nhận được sự ảo não của Phùng Linh Linh, cô ta đang cắn chặt môi, vẻ mặt cô đơn. Mạc Đồng cảm thấy cô ta đang rất khổ sở.

Lăng Lực dẫn cô đi vào sàn khiêu vũ. Thứ nhất là cô không biết nhảy, thứ hai là trong lòng đang bức bối, vì thế, mặc cho vô tình hay cố ý, cô không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để giẫm lên chân của anh, còn dùng lực không nhẹ, chỉ muốn anh từ bỏ hi vọng.

Nhưng Lăng Lực không hề tức giận, ngược lại còn kiên nhẫn tự tay hướng dẫn cô, cuối cùng còn khiến cô cảm thấy xấu hổ với hành vi giẫm lên chân và ý định trả thù của mình.

"Năng khiếu của tôi chỉ đến thế thôi. Anh cũng thấy đấy, sao anh không mời Phùng Linh Linh khiêu vũ?" Mạc Đồng nhân cơ hội khuyên bảo.

Lăng Lực bắt mắt lườm cô, sắc mặt có phần khó coi. "Suy cho cùng thì thư ký của tôi là cô hay là cô ấy? Nhiệm vụ đêm nay của cô là gì?"

Mạc Đồng bắt mắt nói thảm. "Chuyện này và chuyện làm thư ký đâu có quan hệ với nhau. Hơn nữa, đây chỉ là chức vụ tạm thời thôi."

Lăng Lực không ngờ cô ngang bướng như vậy, tức tối xanh mặt, trừng mắt như muốn lột da cô.

Mạc Đồng vốn không sợ anh. Sau mấy ngày ở chung, Mạc Đồng đã nắm được từ huyệt của anh, biết anh không dám làm gì cô, vì thế, cô còn nhân cơ hội giẫm mạnh lên chân anh thêm một cái.

Phụ nữ luôn tỏ ra mình phái yếu trong mắt đàn ông, chỉ khi người đàn ông này theo đuổi mình, cô sẽ tỏ vẻ không biết sợ, được một tác lại lần thêm một thước. Rất lâu sau đó, mỗi lần nhớ lại buổi tối hôm nay cô lại thấy mình thật nhỏ mọn, lúc đó cô chỉ nghĩ tới chuyện anh nhớ mãi không quên người xưa, nhưng không ngờ anh đã sớm bày tỏ tình cảm với cô, chỉ là cô ngu ngơ không rõ.

Lăng Lực biết cô cố ý, đang muốn nổi cáu thì cũng đúng lúc tiếng nhạc ngừng lại, kết thúc bài hát đầu tiên, Mạc Đồng cười cười, nói: "Giám đốc Lăng, tôi có thể đi vệ sinh không?"

Lăng Lực ghen ghét, không có chỗ phát tác, mắt kiên nhẫn quát: "Đi nhanh đi."

Mạc Đồng làm như không nhìn thấy con giận của anh, nhấc chân rồi đi, nhìn quanh tìm một người bồi bàn hỏi nhà vệ sinh ở đâu, được cậu ta hướng dẫn, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ cần đến. Cô cố ý kéo dài thời gian trong nhà vệ sinh, đến khi bước ra lập tức giật mình, cô không ngờ Phùng Linh Linh đang đứng ở ngoài chờ cô.

Cô lúng túng cất tiếng chào hỏi. "Phùng tiểu thư, cô cũng đi vệ sinh sao?" Đưa mắt nhìn quanh, trong nhà vệ sinh còn nhiều chỗ trống như vậy, chắc là Phùng Linh Linh đang nhắm vào cô rồi.

"Tôi không đi vệ sinh, tôi tới đây tìm cô." Phùng Linh Linh nói thẳng.

"Cô tới tìm tôi là..."

"Chắc chắn lúc trước cô đã từng gặp tôi? Tại bữa tiệc đón tiếp giám đốc Lăng."

"Vâng, đúng vậy."

"Vậy chắc chắn cô biết quan hệ của chúng tôi."

"À, có nghe nói qua." Nhưng chỉ sợ là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Cô nghĩ thầm.

"Vậy cô giúp tôi một việc."

"Việc gì?"

"Nếu Lăng Lực đã mang cô đến làm bạn nhảy, cô mà ở lại đây, chắc chắn anh ta sẽ không nhảy với tôi. Tôi muốn cô về trước."

"Tôi cũng muốn như vậy, Phùng tiểu thư." Mạc Đồng vội vàng nói, "Cô cũng thấy đấy, tôi hoàn toàn không biết khiêu vũ, nhưng anh ấy không đồng ý. Tôi sợ anh ấy không đồng ý cho tôi về trước."

"Vây...." Phùng Linh Linh cúi đầu trầm ngâm, sau đó dùng ánh mắt sắc bén lướt qua người cô. "Không bằng như thế này đi." Phùng Linh Linh đi vòng ra sau lưng cô, đưa tay giật mạnh chiếc khóa bộ lễ phục, một tiếng "xoẹt" vang lên, nói thì chậm mà diễn biến thì nhanh, Mạc Đồng còn chưa kịp phản ứng, bộ lễ phục màu trắng đã rơi xuống, cô thét lên một tiếng kêu đầy sợ hãi, vội vàng kéo lễ phục lên, hai tay ghì chặt trước ngực.

"Lần này có muốn đổi ý cũng không được." Phùng Linh Linh nhìn kiệt tác của mình, hết sức hài lòng vỗ tay. Sau đó quay người rời khỏi nhà vệ sinh.

Phùng Linh Linh vừa đi thì Mạc Đồng cũng vội vàng bước vào một phòng nhỏ, một tay che trước ngực, một tay khó khăn lần khóa kéo phía sau, trong lòng thầm oán Phùng Linh Linh thật quá độc ác, cô ta xé rách bộ lễ phục tới tận eo, chỉ thêm một chút nữa là lộ cả quần lót. Bây giờ cô chỉ có thể cố gắng che tạm những chỗ cần che, dù gì cô cũng không thể khỏa thân đi ra ngoài.

Trước tiên phải gọi điện cho Lăng Lực. Một tay giữ bộ lễ phục, một tay lấy di động ra ấn số của Lăng Lực, sau khi bên kia nhận cuộc, cô liền nói mấy câu tóm tắt: "Giám đốc Lăng, tôi ngã trong nhà vệ sinh làm rách khóa áo lễ phục rồi, tôi phải đi về trước đây."

Lăng Lực kinh hãi nói. "Vậy cô đang ở đâu?"

"Tôi vẫn đang ở trong nhà vệ sinh, anh không cần đến đâu, tôi có thể tự đi về được." Mạc Đồng vội nói.

Lăng Lực ra lệnh. "Cô ở yên đó chờ tôi, tôi đến xem rồi nói." Nói xong vội vàng ngắt máy.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tiệc Rượu Sóng Gió

Mạc Đồng cẩn thận đi tới hành lang, vận vẹo hai tay nắm chặt phía sau lưng, đưa lưng về phía vách tường chờ Lăng Lực đến.

Đèn tường trên hành lang không sáng lắm, trên mặt thảm sang trọng chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt, điều này giúp Mạc Đồng cảm thấy an tâm. Cô chỉ hy vọng lúc này đừng có ai đi toilet.

Chỉ một lát sau đã thấy Lăng Lực vội vàng rời khỏi đại sảnh, vừa thấy cô đứng dựa vào vách tường, anh đã nhanh chóng chạy tới.

"Chuyện là thế nào?" Anh lo lắng hỏi.

"Trên nền nhà vệ sinh có nước, tôi không cẩn thận nên trượt chân." Bây giờ Mạc Đồng chỉ có thể nói như vậy.

"Ngã có đụng vào chỗ nào không?"

"Không có, không có, chỉ đụng vào đầu gối, không sao hết."

"Chân nào? Để tôi xem." Lăng Lực khom người muốn xem.

Mạc Đồng lúng túng, sợ mình bị lộ. Dưới tình huống cấp bách cô không kịp nghĩ nhiều đã buông hai tay ra che đầu gối lại, kết quả của việc này là khiến lễ phục trên người rơi xuống. Lăng Lực đang muốn vén vấy qua đầu gối thì bị tay cô ngăn lại, ngẩng đầu lên, liền nghe cô kêu lớn một tiếng, sau đó là hình ảnh cô khỏa thân lọt vào trong mắt anh, vấy rơi xuống tới eo, ngay cả quần lót cũng bị lộ ra một mảng lớn, trước ngực chỉ còn áo ngực giúp cô che chắn bộ phận quan trọng. Đầu Lăng Lực kêu ong ong, toàn bộ máu trong cơ thể xông lên đầu, thiếu chút nữa là chảy máu mũi.

May mắn là anh đã từng chứng kiến nhiều chuyện dữ dội hơn nên không hoảng loạn, trong đầu vẫn phân biệt được việc nào quan trọng việc nào không. Anh thầm cầu nguyện đừng có ai đi qua đây lúc này, anh vội vàng ôm lấy cô, dùng cơ thể của mình che cho cô, đồng thời cũng đưa hai tay kéo lễ phục của cô lên. Đúng lúc này, Mạc Đồng vội vàng cúi đầu xuống kéo lễ phục của mình, hai người đập đầu vào nhau, Mạc Đồng cảm thấy có vô số vì sao bay loạn trước mắt, thiếu chút nữa là bất tỉnh.

"Cô cảm thấy thế nào?" Lăng Lực bị va chạm không nhẹ, anh nhắm mắt lắc lắc đầu, một lúc sau mới cất tiếng hỏi.

"Vẫn còn chịu được."

May mắn là không ai đi qua đây. Lăng Lực ôm cô, kéo áo lại cho cô. Cô dựa vào vai anh, cô có thể cảm nhận được mồ hôi trên gương mặt anh, có thể ngửi thấy còn mùi nước cạo râu và mùi thuốc lá thoảng qua. Đợi cảm giác choáng váng qua đi, cô giữ chặt lấy bộ lễ phục, còn một tay khê đẩy anh ra, nói: "Để tôi tự làm đi."

Lăng Lực không muốn cũng phải buông cô ra, hai người đều đỏ mặt tía tai, áp ứng không biết nói gì.

Một lúc sau, Lăng Lực cởi áo vest của mình ra, nói: "Em không thể mặc thế này được, choàng tạm áo của tôi vào."

Mạc Đồng nhận lấy, nhưng chỉ có một bàn tay không thể mặc nổi. Cô loay hoay không biết phải làm sao. Lăng Lực nhìn cô, sau đó giúp cô giữ phần sau

bộ lễ phục để cô mặc nốt tay kia vào. Bộ áo vest khá lớn, tay áo lủng thụng. Mặc Đồng cài nút lại, sau đó buộc chặt hai mảnh lễ phục lại tránh để nó rơi xuống.

Hai người đứng ở hành lang một lúc. Lăng Lực đỏ mặt hỏi cô: "Chân bị thương có nặng không? Có thể tự đi được không?"

"Được." Lần này Mặc Đồng không dám nhìn thẳng vào anh, cô vẫn chưa hết hoảng hốt, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

"Hay là để tôi xem sao." Lăng Lực nói xong liền cúi người xuống.

"Thật sự không cần." Mặc Đồng vội vàng giữ chặt lễ phục lại, nhưng cô đã rút được kinh nghiệm, lần này chỉ dùng một tay, tay kia vẫn giữ chặt lễ phục.

Lăng Lực thấy cô kiên quyết không chịu, anh đứng thẳng lên nói: "Tôi thấy như vậy không ổn đâu, em đi chưa được mấy bước lễ phục sẽ....., hay là tôi bế em xuống xe."

"Không cần, không cần, tôi nghĩ tôi tự đi được." Mặc Đồng lên tiếng phản đối.

"Bên ngoài nhiều người như vậy, nếu...." anh ngập ngừng nói.

Mặc Đồng nghĩ lại tình cảnh vừa rồi vẫn còn sợ, giọng nói có phần dao động. "Nhưng tiệc rượu vừa mới bắt đầu...."

"Không sao, không quan trọng lắm đâu." Lăng Lực nói xong nhìn cô, thấy đáng vẻ cúi đầu xấu hổ của cô, hơi thở hỗn loạn trở nên đặc biệt rõ ràng trong hành lang yên tĩnh, còn toàn thân anh giống như lửa đốt, tim đập cuồn cuộn, hoàn toàn không theo nhịp.

Đây không phải là lần đầu tiên anh ôm cô, nhưng hai lần trước cô đều trong trạng thái vô thức, nên anh cũng không ngại ngần gì. Cũng không cần hỏi ý kiến của cô, nhưng lần này khác, lần này cô rất tỉnh táo.

Lăng Lực hắng giọng, cố gắng đè nén giọng nói run rẩy của mình: "Vậy.....Chúng ta đi thôi."

Mặc Đồng ngơ ngác đứng ở đó, không nói câu nào.

Lăng Lực đến gần hơn, cúi người bế cô lên đi về phía thang máy. Họ không nhìn Phùng Linh Linh đang đứng trước cửa đại sảnh, nghiêng rằng nghiêng lỵ, bàn tay nắm chặt....

Rời khỏi khách sạn, vẫy một chiếc taxi, Lăng Lực bảo anh ta đi tới một cửa hàng gần nhất.

"Già mà đẳng cấp nhất thế giới, không khác gì đậu hũ, tôi phải tới Joop để khiếu nại họ mới được." Ở trên xe, Lăng Lực tức giận nói.

Mặc Đồng sợ anh nói thật lắm thật, vội vàng hòa giải: "Hay là thôi đi, tại tôi không cẩn thận, không thể trách người khác."

Lăng Lực biết cô sợ phiền phức nên cũng không nói nữa.

Sau khi xuống xe, Lăng Lực vội vàng bế cô vào cửa hàng, giúp cô giữ chặt lễ phục bên trong. Trước tình thế như vậy, bọn họ đâu còn tâm trạng để lựa chọn kỹ lưỡng, chỉ chọn qua một bộ cho Mặc Đồng mặc vào, gấp như cứu hỏa vậy, cuối cùng, Mặc Đồng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Rời khỏi cửa hàng, đi về giờ này vẫn còn quá sớm nên quyết định đi dạo. Trải qua một buổi tối hoảng loạn, hai người có phần xấu hổ, chuyện tối nay không biết sẽ làm Mặc Đồng ảo não bao nhiêu ngày. Hai người đi dạo, một trước một sau, im lặng không nói.

"Chuyện đó...." Cuối cùng vẫn là Mặc Đồng phá vỡ sự trầm mặc.

"Chuyện gì?" Đang đi ở phía trước, Lăng Lực nghe cô nói thì xoay người lại.

Cô cõn vòng cổ xuống đưa cho anh. "Cái này trả lại anh."

Lăng Lực nhú mồm, thay đổi chức vụ quá nhanh mà, anh lạnh lùng nói "Cho em đó."

"Cái này quá quý giá, nói không chừng sau này vẫn có thể dùng được." Mặc Đồng vội giải thích.

"Không nhận thì bỏ đi."

Giọng nói của anh mang theo vài phần lạnh lẽo làm Mặc Đồng lùi bước. Cô đành im lặng, bỏ vòng cổ vào trong túi xách, tự giác chuyển đề tài. "Việc tiến cử sách của Nicolas. Tôi muốn thương lượng lại với anh."

"Cô có cách gì?"

"Là như vậy. Lúc trước tôi đã phiên dịch hơn mười bộ tiểu thuyết tiếng Anh, cũng có chút hiểu biết về văn học nước ngoài. Nicolas là tác giả chiếm nhiều thị trường trong nước, nếu bỏ qua như vậy lại có phần đáng tiếc." Đề tài chuyển về công việc nên hai người nói chuyện rất tự nhiên.

"Nhưng điều kiện đối phương đề ra hơi hà khắc, khó kiếm được lợi nhuận, nói không chừng còn bị lỗ vốn."

"Nếu không thì thế này, chúng ta đồng ý yêu cầu của của họ, nhưng tiền xuất bản và điều kiện thì hạ thấp xuống. Ba quyển sách kia tôi đã phiên dịch xong. Sách của anh ta điều là tiểu thuyết tình yêu, phù hợp với hướng biên tập của tôi, đến lúc xuất bản, chúng ta dùng tên của Ảnh Từ sẽ lấy được hiệu quả tuyên truyền. Trước kia, lúc còn học Đại học tôi đã làm phiên dịch văn học, khi đó đều dùng tên thực của mình. Mấy năm nay, bản quyền sách của Nicolas trong nước có sự tranh giành gay gắt, nhưng trước mắt sách của anh ta vẫn do tập đoàn chúng ta độc quyền phụ trách. Lần này chúng ta nhượng bộ thì trong lòng đối phương sẽ có tính toán, chúng ta có thể nhân cơ hội này đề xuất, sau này, tất cả tiểu thuyết của anh ta phải ưu tiên cho chúng ta làm."

Lăng Lực trầm ngâm một lúc mới nói: "Chủ ý này cũng không tồi. Trước kia rất nhiều sách của những tác giả nổi tiếng đều có thể đạt hiệu quả tuyên truyền rất lớn, nếu đề thiên hậu tiểu thuyết ngôn tình của Trung Quốc phiên dịch tiểu thuyết của Thiên vương nước Mỹ, nhất định sẽ thu hút được không ít độc giả." Anh hơi ngừng lại. "Cô có chắc chắn mình sẽ tham gia phiên dịch không? Dù gì công việc chính của cô bây giờ là viết tiểu thuyết, phiên dịch ba bộ này tốn không ít thời gian đâu."

"Không sao. Tôi rất thích tiểu thuyết của tác giả này, phiên dịch cũng coi như học tập vậy, có thể học tập phong cách viết tiểu thuyết tình yêu của Thiên vương ái tình nước Mỹ."

"Được rồi. Sau khi trở về, tôi sẽ thương lượng lại với người phụ trách bản quyền."

"Ừ."

Cảm giác xấu hổ ban đầu đã qua đi, hai người đều cảm thấy thoải mái, vừa đi vừa nói bắt gặp đã đến đến mười rưỡi.

"Tôi còn việc quên nói với em."

"Việc gì vậy?"

"Tôi đã bảo người phụ trách bản quyền về trước, ngày mai chúng ta sẽ bay qua Mỹ. Lần trước tôi về nước hơi vội, chuyện bên Mỹ vẫn chưa thu xếp xong, tôi phải bay qua đó một chuyến. Em đi theo tôi."

Nước Mỹ?

Cô thật không dám tin bản thân mình may mắn như vậy, còn có một cuộc hành trình từ Âu đến Mỹ, chỉ trong một lần.

"Ừm."

Lăng Lực thấy cô không nói gì nữa, nhìn đồng hồ nói: "Cũng sắp đến giờ về rồi."

"Ừm."

Bọn họ đi qua ngã tư đường, muốn đi sang phía đối diện đón xe. Vừa đi đến đường dành cho người đi bộ cũng là lúc đèn đỏ, hai người đứng chờ trong đám đông. Mạc Đồng đứng phía sau Lăng Lực, đột nhiên bị một vật gì đó ở phía sau hấp dẫn.

Đó là một cửa hàng trưng bày các mẫu đồng hồ nổi tiếng. Cô bị hấp dẫn bởi một chiếc hộp nhung màu đỏ sẫm, xung quanh được viền bởi những hạt pha lê, bên ngoài cái hộp là một cảnh hoa hồng đỏ rực, ánh sáng từ chiếc đèn phía trên chiếu xuống tương phản với chiếc đồng hồ ở phía dưới, sắc sảo lóa mắt.

Mạc Đồng nghĩ hành trình đi Đức sắp kết thúc, mình còn chưa mua quà gì cho Bùi Văn, liền không kìm được đi lại gần chiếc tủ trưng bày. Cô lại gần đánh giá tỉ mỉ chiếc đồng hồ kia, nhãn hiệu Lange, cô càng xem càng thích, chỉ là con số gắn trên dây đồng hồ có phần khủng bố, hai mươi vạn nhân dân tệ. Cô có thể ký chi phiếu, tuy giá cả có cao một chút nhưng cô vẫn có thể mua được, dù sao cho tới bây giờ cô cũng chưa mua cái gì quý giá tặng cho Bùi Văn.

Đèn đỏ ở ngã tư chuyển thành màu xanh, lúc này cô không biết Lăng Lực đã đi theo đám đông. Cô mãi mê quan sát, đến khi hạ quyết tâm muốn mua, quay đầu lại gọi Lăng Lực thì không thấy người đâu nữa.

Chờ đám đông đi hết, đèn xanh lại biến thành đỏ, lại xuất hiện một tốp người khác dừng lại chờ trước ngã tư.

Chắc chắn anh đã đi qua đường. Mạc Đồng lo lắng nhìn sang phía đối diện, trái tim như bị ai bóp nghẹt, đứng ngây người ra.

Tầm mắt chuyển qua sân ga còn vài người lác đác, xe cộ tít tít qua đường, cả con đường phía trước chỉ còn mình Lăng Lực. Trong bóng tối, anh kích động như một đứa bé đi lạc, anh chạy về trước hai bước, cảm thấy không đứng lại lùi về phía sau, đi tới đi lui như một con thú hoang lạc đường. Cuối cùng anh đứng yên ở đó đưa mắt nhìn về phía này, nhưng cô đang đứng phía sau sân ga, bị đoàn người đứng chờ đèn đỏ chắn mất, anh không thấy cô, tầm mắt lại chuyển đến hướng khác.

"Bóng tối, đứa trẻ, bóng tối, người luôn phải tìm kiếm trong bóng đêm, vĩnh viễn." Cô nhớ tới lời nói của bà lão Di-Gan, chẳng lẽ cả đời anh không thể chạy thoát khỏi sự an bài của số phận.

Cảm giác chua xót đang lan tỏa trong lòng Mạc Đồng, giống như hoàng liên đắng tới chết lòng, cô không đành lòng nhìn tiếp, trong mắt thoáng hiện lên một tầng hơi nước.

Từ trước tới giờ anh luôn là tiêu điểm của mọi người, mà giờ phút này, anh lại bất lực như một cánh bèo trôi trên sông. Cô có cảm giác cổ họng bị bóp chặt, hít thở khó khăn. Cô hi vọng mình vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của anh. Vĩnh viễn đừng bao giờ xảy ra...

Cô cũng không biết cảnh tượng này đã khắc sâu trong lòng cô tới mức nào, cô lấy điện thoại ra gọi cho anh, dáng vẻ luống cuống lấy điện thoại ra của anh như muốn thiêu đốt tâm mắt cô.

Điện thoại vừa thông anh đã vội vàng hỏi. "Em đang ở đâu?" Trong giọng nói còn kèm theo tiếng thở dốc.

"Tôi vẫn đứng bên này đường. Mới bị chiếc đồng hồ thu hút nên chưa kịp đi."

"À, vậy thì tốt rồi." Anh thở phào nhẹ nhõm. "Vậy em mau sang đi, tôi ở đây chờ em."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Thể Đừng Yêu Em, Hay Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.